

Trilogie o černém mágovi
kniha druhá

NOVICKA

TRUDI CANAVAN

NOVICKA

Trilogie o černém mágovi

Kniha druhá

TRUDI CANAVAN

Tuto knihu věnuji své matce, Irene Canavan, která vždy říkala, že s pomocí tvrdé práce a odhodlání se mohu stát vším, čím budu chtít.

Originally published as Black Magician Trilogy – The Novice

Copyright © 2002 by Trudi Canavan

First published in Great Britain by Orbit, an imprint of Little, Brown Book Group, in 2004

All Rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews.

This manga is a work of fiction. Any resemblance to actual events or locales or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Trudi Canavan
Novicka

Překlad: Eva Chmurová

Copyright © 2009 ZONER software, s. r. o.

Vydání první, v roce 2009.

Všechna práva vyhrazena.

Zoner Press, katalogové číslo: **ZR825**

ZONER software, s. r. o.

Nové sady 18, 602 00 Brno

<http://www.zonerpress.cz>

Šéfredaktor: Ing. Pavel Kristián

Odpovědný redaktor: Jana Tučnicková

DTP: Lenka Křížová

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována ani distribuována žádným způsobem ani prostředkem, ani reprodukována v databázi či na jiném záznamovém prostředku bez výslovného svolení vydavatele s výjimkou zveřejnění krátkých částí textu pro potřeby recenzí.

Dotazy týkající se distribuce směřujte na:

Zoner Press

ZONER software, s. r. o.

Nové sady 18, 602 00 Brno

tel.: 532 190 883, fax: 543 257 245

e-mail: knihy@zoner.cz, <http://www.zonerpress.cz>

ISBN: 978-80-7413-039-7

PODĚKOVÁNÍ

Kromě těch, kterým jsem poděkovala v knize *Společenství čarodějů*, bych ráda poděkovala i dalším:

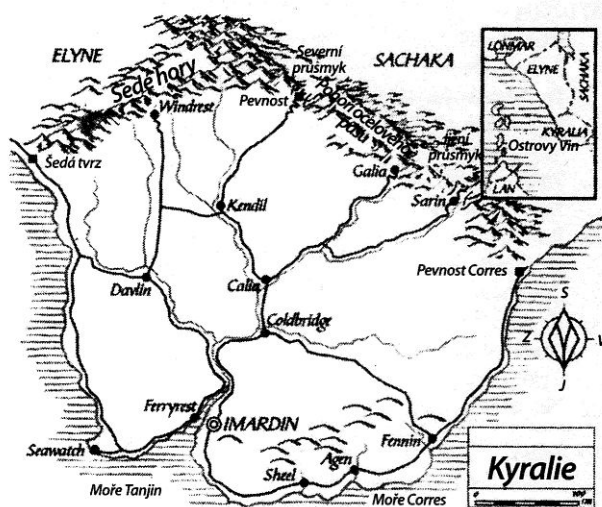
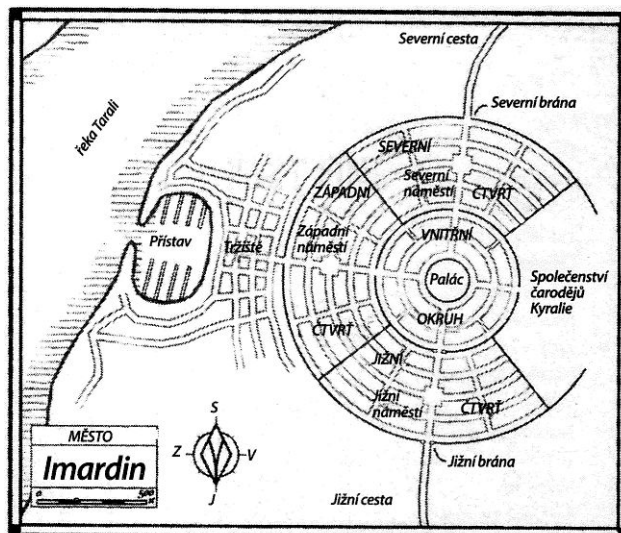
Mým přátelům a také rodině, kteří velkoryse věnovali svůj čas četbě a kritice této knihy: mámě a tátovi, Yvonně Hardinghamové, Paulu Marshallovi, Anthonymu Mauriksovi, Donně Johansenové, Jenny Powellové, Sáře Creasyové, Paulu Potikimu.

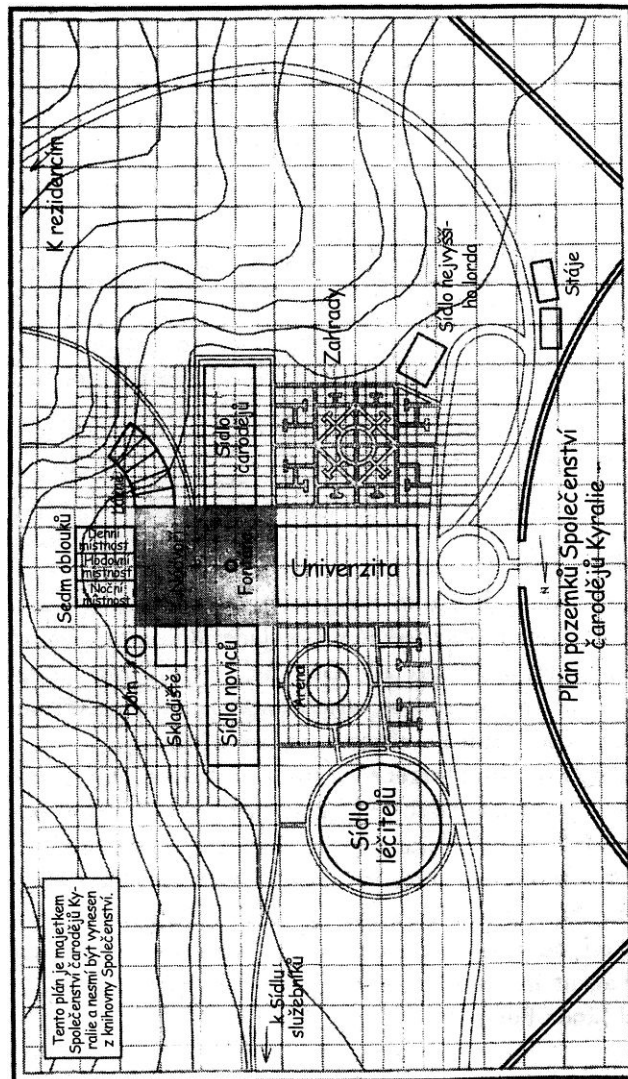
Jacku Dannovi za to, že *Společenství čarodějů* vydal s takovým nadšením a zápalem. Justinu Ackroydovi za to, že mi umožnil převzít své knihkupectví a Julianu Warnerovi a zaměstnancům Slow Glass Books za jejich pomoc.

Fran Brysonové, mé agentce a hrdince. Lesu Petersenovi za další nádhernou obálku. A také vydavatelskému týmu HarperCollins za to, že z mých příběhů vytvořili takové krásné a přitažlivé knihy.

První polovinu *Novicky* jsem napsala během své stáže ve spisovatelském centru Varuna, kterou mi umožnila nadace Eleanor Darkové. Děkuji Peteru Bishopovi a týmu Varuny za tři inspirující a produktivní týdny.

A konečně, děkuji vám všem, kteří jste mě zaplavili chválou za *Společenství čarodějů*! Vědomí, že jsem každému z vás poskytla několik hodin potěšení a úniku ze všedního života, bylo skutečně povzbuzující.

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA 1

PŘIJÍMACÍ OBŘAD

Každé léto se obloha nad Kyrálií na pár týdnů vyjasnila do blankytné modři a slunce neúprosně pálilo. Ulice města Imardinu bývaly v těch dnech plné prachu a stěžně lodí v přístavu se tetelily v horkém vzduchu. Muži i ženy hledali útočiště ve svých domovech, aby se trochu ochladili, a osvěžovali se ovocnými šťávami nebo – v drsnějších částech chudinské čtvrti – popíjeli nemalé množství bolu, opojného nápoje vyráběného z kořene rostliny tugor a známého spíše jako „říční kal“.

Ale Společenství čarodějů Kyralie v tyto horké dny vítalo příchod významné události: skládání přísahy letního náboru noviců.

Sonea se ušklíbla a popotáhla si límeček šatů. Ačkoliv si chtěla původně vzít oblečení, které obvykle nosila a v němž se cítila dobře, Rothen trval na tom, že na přijímací obřad potřebuje něco slavnostnějšího.

„Neboj se, Soneo,“ uklidňoval ji Rothen. „Brzy to budeš mít za sebou a oblékneš si hábit – a jsem si jistý, že ho budeš mít brzy plné zuby.“

„Já se nebojím,“ odpověděla mu Sonea podrážděně. Oči se mu pobaveně zaleskly. „Opravdu? To nejsi ani trochu nervózní?“

„To není jako slyšení minulý rok. To bylo fakt drsný.“

„Fakt drsný?“ Zvedl obočí. „Ale jsi nervózní, taková slova ti nevyklouzla už týdny.“

Trochu popuzeně pohodila hlavou. Od slyšení před pěti měsíci, kdy získal právo stát se jejím poručíkem, se Rothen věnoval její výuce, aby dosáhla vzdělání požadované u všech noviců, kteří se ucházejí o přijetí na Univerzitu. Dnes už Sonea dokázala číst většinu jeho knih bez pomoci a uměla psát, jak se vyjádřil Rothen, „dost dobře na to, aby se protloukla“. S matematikou na tom byla hůře, ale hodiny historie ji fascinovaly.

Během těch měsíců ji Rothen stále kontroloval a kdykoli přešla do slangu chudinské čtvrti, ve které vyrůstala, nutil ji věty neustále opakovat a opravoval ji tak dlouho, dokud nemluvila jako dáma z některého mocného kyraliánského rodu. Varoval ji, že ostatní novicové k její minulosti nebudou tak shovívaví jako on, a že věci jen zhorší, pokud bude na svůj původ upozorňovat, kdykoli otevře pusou. Stejně argumenty použil, aby ji přesvědčil obléct si na přijímací obřad nové šaty, a přestože Sonea věděla, že má Rothen pravdu, necítila se v nich o nic pohodlněji.

Když dorazili k Univerzitě, upoutalo Soneu množství kočárů. Vedle každého z nich stálo několik upjatě vyhlížejících sluhů oblečených v barvách rodu, jemuž sloužili. Když Rothen se Soneou procházeli kolem nich, uctivě se ukláněli.

Sonea zírala na kočáry a cítila, jak se jí svírá žaludek. Podobné vozy viděla už předtím, ale nikdy jich nebylo tolik pohromadě. Všechny byly vyrobeny z leštěného, bohatě vyřezávaného a složitými vzory zdobeného dřeva. Uprostřed každých dvířek byl ve čtvercovém poli znak, rodový erb, který určoval, jakému rodu ten který kočár patří. Sonea poznala erby rodu Parenů, Arranů,

Dillanů a Sarilů – jedněch z nejvlivnějších rodů Imardinu.

A synové a dcery těchto rodů se měli stát jejími spolužáky.

Při té myšlence ji zamrazilo. Co si o ní budou myslet? Po několika staletích je první Kyraliánkou, která nepatří k žádnému váženému rodu. Co když budou souhlasit s Fergunem, čarodějem, který se minulý rok pokoušel jejímu vstupu do Společenství zabránit. Podle něj by se měli magii učit pouze potomci některého z kyraliánských šlechtických rodů. Uvěznil Ceryho, mladého Soneina přítele, a pohrůzkami Soneu přinutil, aby se podílela na jeho intrikách. A jejich cílem bylo dokázat Společenství, že Kyraliáncům nízkého původu chybí morálka a že magie by se jim do rukou svěřovat neměla. Ale Fergunův záměr byl odhalen a on byl poslán do vyhnanství daleko odtud. Sonei to nepřipadalo jako tvrdý trest pro někoho, kdo jejímu příteli vyhrožoval smrtí, a stále měla pochybnosti, zda takový trest odradí ostatní od toho, aby udělali něco podobného.

Snad se k ní někteří z noviců budou chovat jako Rothen a nebude jim záležet na tom, že dříve přežívala ve slumech. Doufala, že hlavně studenti jiné rasy by k dívce z nižší třídy mohli být shovívavější. Vindové byli milí lidé, s některými z nich se setkala ve slumech, když do Imardinu přicestovali, aby tam pracovali na vinicích a v sadech. Lanové, jak jí bylo řečeno, se nedělili na vyšší a nižší třídy. Žili v kmenech, a muže a ženy oceňovali podle zkoušek odvahy, obratnosti a moudrosti – Sonea však neměla představu, jak by v jejich společnosti hodnotili ji.

Vzhlédla k Rothenovi, pomyslela na všechno, co pro ni udělal, a pocítila záchvěv náklonnosti a vděku. Dříve by ji představa, že je ze všech lidí závislá právě na

čaroději, vyděsila. Kdysi Společenství nenáviděla a svou magickou moc poprvé použila neúmyslně, když ve vzteku hodila po jednom čaroději kamenem. Později, když ji hledali, si byla tak jistá, že ji chtějí zabít, že se dokonce odvážíla vyhledat pomoc Zlodějů, a ti si za své služby nechali vždycky velmi dobře zaplatit.

Když svou moc přestala ovládat, čarodějové Zloděje přiměli, aby ji vydali do jejich rukou. Byl to Rothen, kdo ji dopadl a kdo ji nakonec začal učit, a právě on ji také přesvědčil, že čarodějové – alespoň většina z nich – nejsou kruté, sobecké zrůdy, jak si o nich mysleli lidé ze slumů.

Po každé straně otevřených dveří Univerzity stáli dva strážníci. Jejich přítomnost byla jen formalitou pro příležitosti, kdy Univerzita očekávala nějaké významné hosty. Když Rothen vedl Soneu do vstupní haly, škrobeně se uklonili.

Ačkoliv ji už předtím viděla několikrát, síň ji nepřestávala fascinovat. Tisíce neuvěřitelně tenkých vláken, která vypadala jako ze skla, vyrážely ze země a podpíraly schodiště, které se elegantně stáčelo do vyšších pater. Jemné pruhy bílého mramoru se proplétaly mezi zábradlím a schodištěm jako šlahouny popínavého vína. Zdály se být příliš křehké na to, aby unesly člověka – a nejspíš by tomu tak i bylo, kdyby nebyly zpevněné magií.

Když vystoupili po schodišti, ocitli se v krátké chodbě. Na jejím konci již bylo vidět drsnou šed' Dvorany Společenství. Tato starobylá budova stála uprostřed obrovské místnosti, známé jako Velká síň. Před vstupem do Síně postávalo několik lidí a Sonea ucítila, jak jí při pohledu na ně vysychá v ústech. Muži i ženy se otočili k nově příchozím, a když spatřili

Rothena, oči se jim rozsvítily zájmem. Čarodějové mezi nimi zdvořile přikývli, ostatní se uklonili.

Jakmile vstoupili do Velké síně, Rothen zavedl Soneu stranou, k menší skupince. Sonea si všimla, že navzdory letnímu horku jsou všichni až na čaroděje oblečeni do velmi konzervativních šatů. Ženy byly zahaleny v honosných dlouhých toaletách, muži na sobě měli dlouhé kabáty s rukávy zdobenými incaly. Když se zadívala blíže, zatajila dech. Každý lem byl obšit třpytivými kamínky červené, zelené a modré barvy. Knoflíky kabátů byly zdobeny velkými drahokamy. Kolem krku a zápěstí se jim vinuly řetězy z drahých kovů a na rukavičkách se třpytily prsteny.

Při pohledu na kabát jednoho z mužů ji napadlo, jak snadno by jej profesionální zloděj o knoflíky s drahokamy připravil. Pro tento účel používali šikovný, velmi malý zahnutý nožík. Chtělo to jen „omylem“ se srazit, zamumlat omluvu a rychle zmizet. Muž si pravděpodobně všimne, že ho okradli, teprve až dorazí domů. A náhrdelník, co má ta paní...

Sonea potřásla hlavou. *Jak si mám mezi těmito lidmi získat přátele, když dokážu myslet na to, jak snadno by se dali okrást?* Stejně se nedokázala ubránit úsměvu. Na vybírání kapes a otevírání zámků měla talent jako žádný z jejích dětských kamarádů – snad až na Ceryho – a ačkoliv ji teta Jonna časem přesvědčila, že krást je špatné, Sonea triky zlodějského řemesla nezapomněla.

Sebrala odvahu a podívala se na mladší neznámé tváře. Několik z nich rychle odvrátilo pohledy. Pobaveně si pomyslela, co asi čekali, že uvidí? Špinavou malou žebračku? Neupravenou tulačku? Přehnaně nalíčenou holku z ulice?

Protože se všichni vyhýbali jejímu pohledu, mohla si je nerušeně prohlédnout. Pouze dvě rodiny měli typické

kyraliánský černé vlasy a bledou pleť. Jedna z dam byla oblečená v zelené róbě léčitelů, další držela za ruku hubenou dívku, která užasle hleděla na třpytící se skleněný strop sálu.

Další tři rodiny stály pohromadě a jejich malý vzrůst a rudé vlasy prozrazovaly, že pocházejí z rasy Elynů. Hovořili spolu tiše a občas halou zazněl jejich smích.

Lonmarský pár tmavé pleti čekal mlčky. Otec měl přes fialové roucho alchymistů zavěšeny zlaté talismany náboženství mahga a jak otec, tak syn měli vyholenou hlavu. Druhý lonmarský pár stál na opačném konci řady čekajících rodin. Kůže jejich syna byla světlejší, poukazujíc na jinou rasu matky. Také jeho otec měl na sobě roucho, ale rudá barva hlásala jeho příslušnost k válečníkům a neměl žádné šperky ani talismany.

Poblíž chodby, kterou Sonea s Rothenem přišli, postávala rodina Vindů. Ačkoliv byl muž bohatě oblečen, z kradmých pohledů, které vrhal na ostatní, bylo zřejmé, že se v jejich společnosti cítí nespokojen. Jejich syn byl zavalitý mladík, jehož kůže měla nezdravě nažloutlý odstín.

Když mu matka položila ruku na rameno, Sonea si vzpomněla na tetu Jonnu a strýce Ranela a přepadl ji pocit opuštěnosti. Byli její jediná rodina, vychovali ji, když její matka zemřela a otec ji opustil, ale Společenství jim nahánělo příliš velký strach, než aby ji přišli navštívit. Když je pozvala na přijímací obřad, odmítli s výmluvou, že by nemohli nechat svého malého synka v péči někoho jiného a že by se nehodilo brát s sebou na tak významný obřad plačící dítě.

Zvuk kroků z chodby přiměl Soneu otočit se – a uviděla přicházet trojici skvěle oděných Kyraliánců, která se připojila k ostatním návštěvníkům. Chlapec

povýšeným pohledem přelétl místnost, na chvíli se zastavil u Rothena a poté sklouzl k Sonei.

Podíval se jí zpřímá do očí a koutky jeho úst se zvedly v přátelském úsměvu. Překvapená Sonea mu úsměv oplátila, ale jakmile to udělala, jeho výraz se pomalu změnil v úšklebek.

Sonea na něj zůstala překvapeně zírat. Hoch se pohrdavě otočil, ale dost pomalu na to, aby zachytila jeho samolibý úsměv. Přimhouřila oči a sledovala, jak obrátil pozornost k dalším příchozím.

Bylo zřejmé, že s chlapcem ve skupině se už zná, oba si vyměnili přátelské mrknutí. Dívkám věnoval zářivý úsměv, a i když štíhlá kyraliánská dívka reagovala zjevným přezíráním, dívala se pak za ním ještě dlouho poté, co se otočil. Ostatní zdravili zdvořilým pokývnutím.

Hlasité kovové cinknutí tuto společenskou hru přerušilo a všichni se otočili směrem ke Dvoraně Společenství. Postupně vše utichlo a zvládlo napjaté ticho. Obrovské dveře se začaly otevírat a vzduch se naplnil vzrušeným šepotem. Když se dveře pootevřely více, začala mezerou zevnitř pronikat zlatavá záře. Světlo vycházelo z tisíců malých kouzelných koulí, které se vznášely několik centimetrů pod stropem. Hřejivá vůně dřeva a laku linoucí se z místnosti jakoby je vítala.

Sonea uslyšela, jak ostatní zalapali po dechu. Otočila se a viděla, že většina hostů na sál užasle zírá. Usmála se, když si uvědomila, že ostatní nováčci Dvoranu nikdy předtím neviděli, stejně jako většina dospělých. Znali ji pouze čarodějové a rodiče, kteří již doprovázeli na obřad své starší děti.

A ona.

Zvážněla, když si vzpomněla na svou předchozí návštěvu, kdy Nejvyšší lord přivedl Ceryho do Dvorany

a zachránil jej z Fergunova vlivu. Cerymu se toho dne částečně splnil jeho dětský sen: že alespoň jednou v životě navštíví všechny významné budovy ve městě. To, že byl uličník z chudé rodiny, udělalo z jeho snu ještě větší výzvu.

Ale Cery už nebyl ten uličník, se kterým se poflakovala, když byli ještě děti, ani ten dobrodruh, který jí tak dlouho pomáhal vyhýbat se Společenství. Pokaždé, když ho od té doby viděla, když ji navštívil ve Společenství nebo se s ním potkala ve slumech, se jí zdál být starší a méně bezstarostný. Když se ho zeptala, co dělá nebo jestli ještě pracuje pro Zloděje, tajemně se usmál a změnil téma hovoru.

Nicméně vypadal spokojeně. A jestli opravdu pracoval pro Zloděje, bylo asi lepší, že nevěděla, čím se přesně zabývá.

Směrem k nim vyšla z Dvorany Společenství nějaká postava v róbě a u vstupu se zastavila. Sonea hned poznala lorda Osen, asistenta Správce. Zvedl ruku a odkašlal si.

„Společenství vás všechny srdečně vítá,“ řekl. „Přijímací obřad nyní začíná. Necht' účastníci obřadu utvoří řadu. Vejdou jako první, rodiče je budou následovat a zaujmou místa v přízemí.“

Když ostatní nováčci pospíchali kupředu, Sonea ucítila, jak se někdo lehce dotkl jejího ramene. Otočila se a pohlédla na Rothena.

„Neboj se, brzy bude po všem,“ ujistil ji.

Zazubila se. „Fakt se nebojím, Rothene.“

„Cha!“ ušklíbl se a jemně ji poplácal po rameni. „Tak běž. Nenech je čekat.“

Přede dveřmi se utvořil hlouček a lord Osen sevřel rty. „Utvořte řadu, prosím.“

Když nováčci uposlechli, lord Osen si všiml Sonei. Ústa mu zvlínil úsměv, Sonea mu kývla na pozdrav a pak se zařadila za posledního chlapce. Jakýsi hlas po její levici upoutal její pozornost.

„Aspoň ví, kde je její místo,“ zamumlal hlas.

Sonea se mírně otočila, aby viděla dvě kyraliánské ženy stojící poblíž.

„To je ta holka z chudinské čtvrti, že?“

„Ano,“ odpověděla první. „Řekla jsem Bině, aby se od ní držela dál. Nechci, aby od ní chytla nějaké ohavné návyky – nebo nemoci.“

Sonea se vzdálila a odpověď druhé ženy už nezaslechla. Přitiskla si ruku na prsa, překvapená tím, jak se jí prudce rozbušilo srdce. „Zvykej si,“ říkala si, „to je teprve začátek.“ Potlačila nutkání pohlédnout na Rothena, narovнала ramena a dlouhou uličkou následovala ostatní do středu sálu.

Jakmile prošli dveřmi, obklopily je vysoké zdi Dvorany Společenství. Místa po obou stranách nebyla zaplněná ani z poloviny, ačkoliv zde byli všichni čarodějové ze Společenství i z města. Podívala se nalevo a zachytila chladný pohled postaršího mága. S rozčilením si uvědomila, že se jí klepou ruce. To se opravdu roztřepe pod pronikavým pohledem starého muže?

Nasadila výraz, o kterém doufala, že vyzařuje klid a sebejistotu, a očima přelétla po řadách obličejů...

...a málem klopýtla, jak se jí podlomila kolena.

Zdálo se jí, že se na ni dívají všichni čarodějové v sále. Těžce polkla a zabodla pohled do zad kluka před sebou.

Když došli na konec uličky, Osen je začal rozdělovat, prvního napravo, druhého nalevo a takto pokračoval, dokud všichni nestáli v řadě přes celou šířku sálu. Sonea

jako poslední zůstala uprostřed řady, čelem k lordu Osenovi. Stál mlčky a pozoroval, co se děje za ní, a ona podle šoupání nohou a cinkání šperků odhadovala, že to budou rodiče, kteří se usazují na židle za nimi. Když se ruch uklidnil, Osen se otočil a poklonil se Vyšším čarodějům, kteří seděli v řadě sedadel v přední části Dvorany.

„Představuji vám letní nábor noviců Univerzity.“

*

„Když je tam dole někdo, koho znám, je to mnohem zajímavější,“ poznamenal Dannyl k Rothenovi, když se usadil.

Rothen se otočil, aby svého druha pozdravil. „Ale minulý rok byl mezi nováčky tvůj synovec.“

Dannyl pokrčil rameny. „Skoro ho neznám. Ale Soneu ano.“

Rothena to potěšilo a otočil se, aby sledoval obřad. I když Dannyl dokázal být velmi příjemný, když zrovna chtěl, nezískával si přátele snadno. Hlavním důvodem byl incident, k němuž došlo před lety, když byl Dannyl ještě novic. Byl obviněn z „nepatřičného“ zájmu o jednoho staršího chlapce a musel snášet urážlivé domněnky noviců i čarodějů. Vyhýbali se mu a dobírali si ho, a to bylo asi důvodem, proč, podle Rothena, Dannyl nedůvěřoval lidem a s nikým se nepřátelil, dokonce ani dnes.

Rothen byl léta Dannylovým jediným přítelem. Jako učitel považoval Rothen Dannyla za jednoho z nadějnějších noviců ve třídě. Když viděl, jak špatný dopad má aféra a intriky na Dannylovo studium, rozhodl se stát jeho poručníkem. S trochou povzbuzování a spoustou trpělivosti nasměroval Dannylovu bystrou mysl

od drbů a zlomyslných žertíků, kterými se mstil svému okolí, zpátky k magii a vzdělání.

Někteří čarodějové vyjádřili pochyby nad tím, že by Rothen mohl Dannyla „napravit“. Rothen se usmál. Nejen, že uspěl, Dannyl byl navíc nedávno jmenován druhým velvyslancem Společenství v Elyne. Když se nyní díval na Soneu, napadlo jej, jestli mu i ona dá jednoho dne důvod pocítit stejné, trochu samolibé, uspokojení.

Dannyl se naklonil dopředu. „Ve srovnání se Soneou jsou to ještě děti, že?“

Rothen přešel pohledem ostatní chlapce a dívky a pokrčil rameny. „Nevím, kolik jim je přesně let, ale průměrný věk nováčků je patnáct. Jí je skoro sedmnáct. Těch pár let není tak velký rozdíl.“

„Já myslím, že je,“ zašeptal Dannyl, „ale doufejme, že to pro ni bude výhoda.“

Pod nimi zatím lord Osen pomalu kráčel podél řady nováčků a oznamoval jejich jména a tituly podle zvyklostí jejich vlasti.

„Alend z rodu Genardů.“ Osen popošel o dva kroky. „Kano z rodu Temů, cech stavitelů lodí.“ Další krok. „Sonea.“

Osen na chvíli zaváhal a pak pokračoval dále. Když přečetl další jméno, Rothen pocítil záchvěv soucitu. To, že před jejím jménem nestál žádný titul nebo jméno rodu ze Sonei veřejně udělalo outsidera. Nic se s tím ale nedalo udělat.

„Regin z rodiny Winarů, rod Parenů,“ ukončil Osen.

„To je Garrelův synovec, že?“ zeptal se Dannyl.

„Ano.“

„Slyšel jsem, že jeho rodiče žádali, aby mohl začít už předchozí semestr, třeba i tři měsíce po jeho začátku.“

„To je divné. Proč to udělali?“

„Nevím,“ pokrčil Dannyl rameny. „To jsem zrovna nezaslechl.“

„Ty jsi zase špehoval?“

„Nešpehuji, Rothene. Poslouchám.“

Rothén potřásl hlavou. Možná zabránil Dannylovi novici v jeho intrikách, ale stále se mu nepodařilo odradit Dannyla-čaroděje od sbírání a roznášení drbů. „Nevím, co budu dělat, až odejdeš. Kdo mě bude informovat o všech těch drobných pletichách ve Společenství?“

„Prostě budeš muset dávat větší pozor,“ odpověděl Dannyl.

„Říkám si, jestli tě Vyšší mágové neposílají pryč, protože moc *posloucháš*.“

Dannyl se usmál. „No – říká se, že nejlepší způsob, jak zjistit, co se děje v Kyrálii, je strávit pár dní posloucháním klepů v Elyne.“

Ozvěna kroků přitáhla jejich pozornost zpět k sálu. Ředitel Univerzity, Jerrik, se zvedl z místa mezi Vyššími čaroději a začal sestupovat po schodech. Zastavil se uprostřed schodiště a přelétl očima řadu nováčků. Jako obvykle se nesouhlasně kabonil a měl zatrpklý výraz.

„Dnes každý z vás učiní první krok, aby se mohl stát čarodějem Společenství Kyrálie,“ začal přísným hlasem. „Jako novicové se budete muset řídit pravidly Univerzity. Dohodou, která váže všechny Spojené země, jsou tato pravidla schválena všemi vládci a od všech čarodějů se očekává, že je budou vymáhat. I v případě, že školu neukončíte, jimi stále budete svázáni.“ Odmlčel se a přísně se na nováčky zadíval. „Abyste vstoupili do Společenství, musíte složit slib a tento slib se skládá ze čtyř částí.“

„Zaprvé, musíte přísahat, že nikdy nezraníte jiného muže nebo ženu, pokud to nebude při obraně Spojených

zemí. Týká se to lidí jakékoliv třídy, postavení, stavu i věku. Všechny krevní msty, ať jsou jejich motivy osobní či politické, končí *ted' a tady*.“

„Zadruhé, musíte přísahat, že se budete řídit pravidly Společenství. Jestli jste se s nimi ještě neseznámili, bude vaším prvním úkolem se je naučit. Neznalost není omluvou.“

„Zatřetí, musíte přísahat, že budete poslouchat nařízení kteréhokoliv z čarodějů, pokud tím neporušíte zákon. To znamená, že k tomuto slibu přistupujeme s určitou volností. Nevyžadujeme po vás, abyste udělali něco, o čem jste přesvědčeni, že to je nemorální nebo je to v rozporu s vaším náboženstvím či tradicemi. Ale raději se nepokoušejte sami rozhodnout, kdy a jak moc tolerantní bychom měli být. Za takových okolností byste měli přijít s problémem za mnou a já jej náležitě přezkoumám.“

„A nakonec, musíte přísahat, že nikdy nebudete používat magii, nebudete-li pod vedením čaroděje. *Je to pro vaši bezpečnost*. Neprovádějte *žádná kouzla* bez dozoru, pokud nemáte povolení svého učitele nebo poručníka.“

Jerrik se odmlčel a ticho po jeho slovech bylo rušeno jen nezřetelným šumem a vrzáním židlí. Zvedl své výrazné obočí a napřímil se.

„Podle tradice má čaroděj Společenství právo stát se poručníkem novice, aby jej vedl během studia na Univerzitě.“ Obrátil se k řadám Vyšších čarodějů za sebou. „Nejvyšší lorde Akkarine, přejete si stát se poručníkem některého z těchto noviců?“

„Nepřeji,“ ozval se chladný temný hlas.

Zatímco Jerrik pokládal stejnou otázku ostatním Vyšším čarodějům, Rothen si měřil černě oděného vůdce Společenství. Jako většina Kyraliánců, byl i Akkarin

vysoký a štíhlý a jeho strohý obličej podtrhoval staromódní účes – dlouhé vlasy nosil svázané v týle.

Tvářil se nepřítomně, jako vždy, když sledoval podobná jednání. Nikdy neprojevil zájem o to, aby mohl vést učení některého novice, a většina rodin se už dávno vzdala naděje, že by se jejich syn mohl stát oblíbencem vůdce Společenství.

Ačkoliv byl na Nejvyššího lorda mladý, Akkarinovo vystupování vzbuzovalo respekt i u těch nejkonzervativnějších a nejvlivnějších čarodějů. Byl zkušený, zasvěcený a inteligentní, ale byla to jeho magická moc, která vzbuzovala úctu druhých. Jeho moc byla prý tak velká, že byl, podle některých, silnější než zbytek Společenství dohromady.

Ale díky Sonei byl Rothen jedním ze dvou čarodějů, kteří věděli, co se za nesmírnou mocí Nejvyššího lorda skrývá.

Předtím, než ji Zloději vydali, Sonea a její zlodějský přítel Cery prohledávali pozdě v noci budovy Společenství. Přišli sem s nadějí, že pozorováním kouzlení čarodějů by se Sonea mohla naučit svou moc ovládat. Místo toho byla svědkem zvláštního rituálu prováděného Nejvyšším lordem. Tomu, co viděla, nerozuměla, ale když jí během slyšení správce Lorlen četl myšlenky, aby potvrdila Fergunovy zločiny, viděl její vzpomínku na tu noc a rituál rozpoznal.

Nejvyšší lord Akkarin, vůdce Společenství, prováděl černou magii.

Běžní čarodějové věděli o černé magii jen to, že je zakázaná. Vyšší čarodějové o ní věděli dost na to, aby ji rozpoznali. I pouhá *znalost* toho, jak černou magii praktikovat, byla zločinem. Z rozhovoru Sonei s Lorlenem Rothen věděl, že černá magie čaroději

umožňuje zvětšit svou moc získáním síly z jiných lidí. A pokud čaroděj odčerpá oběti všechnu sílu, ta pak zemře.

Rothen se mohl jen domýšlet, jaké to pro Lorlena muselo být, když zjistil, že jeho nejbližší přítel černou magii nejen *zná*, ale dokonce ji *praktikuje*. Musel to být šok. Jenomže Lorlen si zároveň uvědomil, že Akkarina nemůže odhalit, aniž by ohrozil Společenství a celé město. Kdyby se Akkarin rozhodl bojovat, snadno by zvítězil a s každou další smrtí by získal větší moc. Takže Lorlen, Sonea a Rothen prozatím musí toto tajemství zachovat. Rothen se ptal sám sebe, jak musí být pro Lorlena těžké předstírat přátelství, když ví, čeho je Akkarin schopen?

Navzdory této vědomosti Sonea souhlasila, že vstoupí do Společenství. Rothena to nejdříve dost udivilo, ale pak ho upozornila na to, že kdyby odešla a její síly byly zablokovány – tak jak to od čarodějů, kteří se rozhodli nevstoupit do Společenství, vyžadoval zákon – stala by se pro Nejvyššího lorda velmi lákavým zdrojem síly. Plná magie, ale neschopná ji použít na svou vlastní obranu. Rothen se otřásl. Uvnitř Společenství by si přinejmenším někdo všiml, kdyby zemřela za podivných okolností.

Stejně to ale bylo odvážné rozhodnutí, když věděla, co se skrývá přímo v srdci Společenství. Když se teď na ni díval, jak stojí mezi syny a dcerami nejbohatších rodin Spojených zemí, cítil pýchu a náklonnost zároveň. Během posledních šesti měsíců o ní začal přemýšlet spíše jako o své dceři, než jako o studentce.

„Chtěl by se některý z čarodějů stát poručníkem některého z těchto noviců?“

Rothen vyskočil, když si uvědomil, že přišla chvíle, aby promluvil. Otevřel pusku, ale než stačil cokoliv říct, jiný hlas vyslovil obřadná slova.

„Učinil jsem volbu, pane řediteli.“

Hlas vyšel z opačného konce sálu. Všichni účastníci se otočili, aby se podívali, kdo se postavil.

„Lorde Yarrine,“ odpověděl Jerrik. „Kterému studentovi se chcete stát poručníkem?“

„Gennylovi, z rodiny Randů, z rodu Sarilů a vyššího klanu Alárie.“

Mezi řadami kouzelníků to zašumělo. Rothen se podíval dolů a uviděl chlapcova otce, lorda Tayka, jak poposedl na židli.

„Chtěl by se ještě některý z čarodějů stát poručníkem některého z těchto noviců?“

Rothen se zvedl. „Učinil jsem volbu, pane řediteli.“

Sonea vzhlédla a stiskla rty, jak se snažila neusmát.

„Lorde Rothene,“ odpověděl Jerrik. „Kterému studentovi se chcete stát poručníkem?“

„Chtěl bych se stát poručníkem Sonei.“

Za jeho volbou nenásledoval žádný šepot a Jerrik pouze přikývl na souhlas. Rothen se vrátil na své místo.

„A je to,“ zašeptal Dannyl. „Tvoje poslední šance je pryč. Teď už se z toho nevyvlíkneš. Dostala tě a má tě omotaného kolem prstu na dalších pět let.“

„Pst,“ umlčel ho Rothen.

„Chtěl by se ještě některý z čarodějů stát poručníkem některého z těchto noviců?“ opakoval Jerrik.

„Učinil jsem volbu, pane řediteli.“

Hlas se ozval po Rothenově levici a byl následován vrzáním židlí, jak se lidé otáčeli nebo posouvali na svých místech. Když se lord Garrel postavil, sálem zašumělo vzrušené štěbetání.

„Lorde Garrele,“ v hlase Jerrika bylo znát překvapení, „kterému studentovi se chcete stát poručníkem?“

„Reginovi, z rodiny Winarů a rodu Parenů.“

Šepot se změnil v hromadné chápavé vydechnutí. Když se podíval dolů, Rothen uviděl, jak se chlapec na konci řady usmívá. Vzrušený hovor a skřípot židlí trval asi minutu, dokud Jerrik nezvedl ruce, aby si vyžádal klid.

„Budu ty dva novice a jejich poručníky sledovat,“ zamumlal Dannyl. „První rok si obvykle nikdo novice nevybírá. Určitě to dělají jen proto, aby Sonea neměla lepší postavení než její spolužáci.“

„Nebo jsem začal nový směr,“ přemítal Rothen. „A Garrel si už možná všiml, že má jeho synovec potenciál. To by vysvětlovalo, proč Reginova rodina chtěla, aby začal s výukou brzy.“

„Přeje si ještě někdo stát se poručníkem?“ zvolal Jerrik.

Následovalo ticho a on spustil paže.

„Necht' všichni čarodějové, kteří se chtějí stát poručníky, přistoupí dopředu.“

Rothen se zvedl, došel na konec sedadel a poté sestoupil po schodech dolů. Připojil se k lordu Garrelovi a lordu Yarrinovi a čekal vedle ředitele Jerrika, zatímco mladí novicové, zčervenali vzrušením nad svou rolí v obřadu, přicházeli dopředu s kupkou hnědočervených šatů v rukou. Každý z čarodějů si vzal po jedné.

„Necht' předstoupí Gennyl,“ nařídil Jerrik.

Jeden z lonmarských chlapců přispěchal dopředu a uklonil se. Když stál tváří k lordu Jerrikovi, byly jeho oči široce otevřené a během skládání přísahy noviců se mu třásl hlas. Lord Yarrin předal chlapci jeho hábit a poručník i s novicem odstoupili stranou.

Lord Jerrik se znovu otočil k novicům.

„Necht' předstoupí Sonea.“

Sonea strnule přistoupila k Jerrikovi. I když byla ve tváři bledá, půvabně se uklonila a přísahu odříkala

jasným, pevným hlasem. Rothen přistoupil a předal jí hromádku šatstva.

„Tímto přijímám poručenství nad tebou, Soneo. Tvé učení je mým zájmem a úkolem, dokud neukončíš univerzitu.“

„Budu vás poslouchat, lorde Rothene.“

„Nechť je vám oběma tato dohoda ku prospěchu,“ ukončil Jerrik.

Oba odstoupili a postavili se vedle lorda Yarrina a Gennyla. Jerrik zavolal stále se usmívajícího chlapce z konce řady.

„Nechť předstoupí Regin.“

Chlapec sebevědomě kráčel k Jerrikovi, ale jeho úklona byla jenom naznačená. Zatímco odříkával obřadní fráze, Rothen se podíval na Soneu a přemýšlel, co si asi myslí. Stala se členkou Společenství a to už něco znamenalo. Dívala se na chlapce po své pravici a Rothen její pohled sledoval. Gennyl stál zpřímá, s planoucími tvářemi. Pýchou skoro puká, napadlo Rothena. Mít svého poručníka, zvláště v tomto období, bylo důkazem, že student má zvláštní nadání.

Nicméně, v případě Sonei by tomu uvěřil málokdo. Měl podezření, že si většina čarodějů myslí, že se chtěl stát jejím poručníkem prostě proto, aby všem připomněl, že to on ji pomohl najít. Kdyby jim pověděl o její síle a nadání, nevěřili by mu. Ale brzy to zjistí a to vědomí mu dávalo jistý pocit zadostiučinění.

Když Regin a lord Garrel odříkali slova obřadu, přešli k Rothenově levici. Chlapec úkosem pokukoval po Sonei a ve tváři měl zamyšlený výraz. Ale ona si toho buď nevšimla, nebo ho ignorovala. Namísto toho upřeně sledovala Jerrika, který teď vyvolával zbytek noviců ke složení přísahy.

Když se zařadil poslední novic, lord Jerrik se otočil, aby si je prohlédl.

„Nyní jste novicové Společenství čarodějů,“ prohlásil. „Necht' jsou pro vás následující roky úspěšné.“

Novicové se uklonili jako jeden muž. Lord Jerrik jim pokynul a poodešel stranou.

„Vítám spolu s ostatními naše začínající novice a přeji jim mnoho úspěšných let.“ Sonea sebou trhla, když za jejími zády zazvonil Lorlenův hlas: „Nyní prohlašuji přijímací obřad na ukončený.“

Halou se rozezněl zvuk hlasů a řady sedících mužů a žen v róbách se daly do pohybu, jako by je rozfoukal silný vítr. Všichni se zvedli a spěchali do sálu; Dvorana se naplnila klapotem jejich kroků a vzrušeným hovorem. Když si nováčci uvědomili, že formality jsou za nimi, rozběhli se za svými rodiči. Někteří prozkoumávali hromádky oblečení, jiní se zaujetím sledovali náhlý ruch. Na konci Dvorany se pomalu začaly otevírat dveře.

Sonea se otočila a vzhlédla na Rothena. „A je to. Je ze mne novicka.“

Usmál se. „Jsi ráda, že už je to za tebou?“

Pokrčila rameny. „Mám pocit, že je to teprve začátek.“ Očima mrkla přes jeho rameno. „Tady máme váš stín.“

Rothern se otočil a zjistil, že se k nim blíží Dannyl.

„Vítej ve Společenství, Soneo.“

„Díky, *velvyslanče*,“ odpověděla a uklonila se.

Dannyl se zasmál. „Ještě ne, Soneo. Ještě ne.“

Rothern ucítil, že vedle něj někdo stojí, otočil se a zjistil, že je to ředitel Univerzity.

„Lorde Rothene,“ řekl Jerrik a unaveně se usmál na klanící se Soneu.

„Ano?“ odpověděl Rothern.

„Bude se Sonea stěhovat do kolejí pro novice? Nikdy mne nenapadlo se na to zeptat, až teď.“

Rothen zavrtěl hlavou. „Zůstane se mnou. Mám pro ni ve svých komnatách dost místa.“

Jerrik zvedl obočí. „Rozumím. Řeknu to lordu Ahrindovi. Omluvte mne.“

Rothen sledoval, jak starý muž došel k hubenému čaroději s propadlými tvářemi. Zatímco Jerrik mluvil, lord Ahrind se zamračil a pohlédl na Soneu.

„A co teď?“ zeptala se Sonea.

Rothen ukázal na kupku v jejích rukách. „Podíváme se, jestli ti padnou.“ Mrknul na Dannyla. „A myslím, že je na radě malá oslava. Jdeme?“

Dannyl se usmál. „To si nenechám ujít.“

KAPITOLA 2

PRVNÍ DEN

Dannyl stál u kočáru a cítil, jak se mu slunce opírá do zad. Použil trochu magie, aby dostal první ze svých zavazadel na střechu vozu. Když vedle něj uložil i druhé, povzdechl si a zakroutil hlavou.

„Obávám se, že budu litovat, že jsem si toho vzal tolik,“ zamumlal. „A stejně pořád přemýšlím, co jsem si ještě zapomněl přibalit.“

„Jsem si jistý že v Capii si budeš moci koupit všechno, co potřebuješ,“ řekl mu Rothen. „Lorlen ti určitě nabídne štědrý plat.“

„Ano, to bylo příjemné překvapení,“ usmál se Dannyl. „Asi jsi měl pravdu ohledně důvodu, proč mě posílá pryč.“

Rothen zvedl obočí. „Měl by vědět, že na to, aby tě držel dál od problémů, nestačí jen poslat tě do jiné země. Ale řeknu ti – napravování všech tvých problémů mi bude chybět, příteli.“

Když otevřel dveře kočáru, Dannyl se otočil, aby se na staršího čaroděje podíval. „Jedeš do přístavu?“

Rothen zavrtěl hlavou. „Vyučování začíná za necelou hodinu.“

„Jak pro tebe, tak pro Soneu,“ přikývl Dannyl. „Tak, a je to – je čas se rozloučit.“

Chvíli se na sebe vážně dívali, potom Rothen položil Dannylovi ruku na rameno a usmál se. „Dávej na sebe pozor. Ať nespadneš přes palubu.“

Dannyl se zachechtal a oplatil mu stisk. „Taky na sebe dávej pozor, příteli. Nenech tu svou mladou novicku, aby tě strhala. Vráťím se zhruba za rok, abych zjistil, jaké děláte pokroky.“

„Jistě, příteli!“ Rothen postrčil Dannyla do kočáru. Když se usadil, podíval se Dannyl ještě jednou na Rothena a spatřil na přítelově tváři zamyšlený výraz.

„Nikdy bych nepomyslel, že tě uvidím od těch tvých husarských kousků utíkat, Dannyle. Vypadal jsi tady tak spokojený, a dokud jsi neodpromeoval, skoro jsi nevytáhl paty.“

Dannyl pokrčil rameny. „Myslím, že jsem čekal na ten správný důvod.“

Rothen si odfrknul. „Ty lháři. Jsi jenom líný. Doufám, že o tom velvyslanec ví, jinak ho čeká nemilé překvapení.“

„Přijde na to dostatečně brzy,“ zašklebil se Dannyl.

„O tom nepochybuji,“ zasmál se Rothen a poodstoupil od kočáru. „Tak už sypej.“

Dannyl přikývl. „Sbohem!“ Zaklepal na střechu kočáru. Ten sebou trhl, dal se do pohybu a unášel ho pryč. Dannyl se posunul na druhou stranu sedadla, roztáhl závěs zakrývající okénko a uviděl, že se Rothen za ním stále dívá, dokud se kočár neotočil, aby projel branami Společenství.

Opřel se zpátky do vypolstrovaného sedadla a povzdechl si. I když měl radost, že konečně odjíždí, věděl, že mu přátelé i známé prostředí budou chybět. Rothenovi dělala společnost Sonea a starší pár Yaldin a Ezrille, ale Dannyl míří mezi zcela neznámé lidi.

Ačkoliv se na své nové postavení těšil, měl trochu strach z povinností, které ho čekaly, a ze zodpovědnosti, kterou na sebe bral. Nicméně od pátrání po Sonei, během něhož vypátral jednoho ze Zlodějů a vyjednával s ním, ho jeho snadný a povětšinou osamělý život studia ve Společenství začal čím dál víc nudit.

Neuvědomil si, jak moc ho nudí, dokud mu Rothen neřekl, že o něm uvažují jako o kandidátovi na místo druhého velvyslance. A než byl Dannyl do tohoto úřadu povolán, znal jména a postavení každého muže a ženy v Elyne a k Lorlenovu pobavení také spousty klepů.

Hluboko ve Vnitřním okruhu se kočár stočil na cestu, která obíhala zeď Paláce. Z tohoto úhlu nebyl na úžasné Palácové věže dobrý výhled a tak se Dannyl přesunul na druhý konec sedadla, aby mohl obdivovat bohatě zdobené domovy bohatých a mocných. Na rohu ulice stavěli nové sídlo a Dannyl si vzpomněl si na starou, rozpadající se budovu, která zde stála kdysi – byla to památka na dobu předtím, než se začalo stavět pomocí magie. Použití kouzel na kámen a kov čarodějům umožnilo stavět fantastické budovy, které se vzpíraly běžným stavebním omezením. Než se kočár vzdálil, Dannyl zahlédl dva čaroděje stojící u rozestavěného domu. Jeden z nich držel velký výkres.

Kočár se znovu otočil a minul další honosné sídlo, potom zpomalil a šinul si to vnitřními branami do Západní čtvrti. Strážé sotva vzhledly, když kolem nich projížděl, a jen se letmo ujistily, zda má vozidlo na boku namalován znak Společenství. Cesta dále pokračovala Západní čtvrtí, mezi velkými domy, které však byly prostší než ty ve Vnitřním okruhu. Většina z nich patřila kupcům nebo řemeslníkům, kteří dávali přednost této části města, protože stála v sousedství přístavu a tržiště.

Když kočár projel Západní branou, ocitl se ve spleti stánků. Obě strany cesty byly zaplněny lidmi všech tříd a národností. Stánkaři vychvalovali své zboží, vyvolávali ceny a překřikovali neustávající rumraj hlasů lidí i zvířat, rachocení kočárů a hluk tržiště. Ačkoliv byly cesty široké, po obou stranách se nakupili prodejci, jejich zákazníci, pouliční umělci i žebráci, takže kočárům skoro nezbylo místo, aby se mohly minout.

Ve vzduchu se mísila spousta vůní. Sladkou vůni zralého ovoce následoval závan shnilé zeleniny. Konopnou vůni rohoží přehlušil ostrý, štiplavý zápach, když kočár míjel dva muže u kádě nějaké modré, mastné, nezdravě vypadající tekutiny. Konečně k Dannylovi dolehl hukot moře, a když ucítil jemný, zemitý zápach bahna, rozbušilo se mu srdce. Kočár zahnul za roh a jemu se otevřel pohled na přístav.

Před Dannylem se objevil les stěžňů se spleti lan ostře se rýsujících proti modré obloze. Po obou stranách cesty proudily nekonečné zástupy lidí. Svalnatí nosiči i námořníci přenášeli na zádech a ramenou nejrůznější bedny, balíky a pytle. Kolem projížděly vozíky všech rozměrů tažené zvířaty. Vyvolávání trhovců vystřídal výkřiky povelů a bučení a mečení dobytka.

Kočár pokračoval dál a vezl Dannyla kolem menších i větších člunů, dokud nedorazil k řadě mohutných obchodních lodí odpočívajících u mola. Tady s kolébáním zpomalil a zastavil se.

Dveře se otevřely a kočí se uctivě uklonil.

„Jsme na místě, pane.“

Dannyl se posunul na sedadle a vystoupil z kočáru. Ke kočáru přistoupil snědý, bělovlasý muž s opálenými pažemi i tváří. Za ním stál hlouček mladších, dobře stavěných mužů.

„Vy jste lord Dannyl?“ zeptal se muž a trochu prkenně se uklonil.

„Ano, a vy jste...?“

„Správce přístavu,“ řekl muž a kývnul směrem ke kočáru. „Vaše?“

Dannyl si domyslel, že řeč bude o truhlách. „Ano.“

„Složíme je.“

„Nemusíte. Ušetřím vám práci.“ Dannyl se otočil a soustředil svou vůli. Když se truhly snášely k zemi, dva mladíci vykročili a chytili je. Na používání magie k těmto účelům byli zjevně zvyklí. Odnášeli je po molu a ostatní je následovali.

„Šestá loď v řadě, pane,“ řekl správce přístavu, když kočár odjel.

„Díky,“ přikývl Dannyl.

Jeho kroky zaduněly na dřevěném molu a škvírami mezi širokými prkny zahlédl odlesky vody. Následoval nosiče kolem velké hromady beden, které lodníci zrovna nakládali na loď, poté minuli něco, co vypadalo jako pečlivě zabalené koberce, složené úhledně jeden vedle druhého. Všude kolem se to hemžilo lidmi: někteří spěchali sem a tam s nákladem na ramenou, jiní lenořili na palubách, hráli karty nebo postávali u zábradlí a pokřikovali pozdravy na kolemjdoucí.

Přes všechn ten hluk Dannyl zaznamenal i slabší zvuky přístavu: neustálé vrzání prken a lan a také nárazy vln o loď a molo. Všímal si drobných detailů: ozdobných prvků na stěžnících, pečlivě provedených názvů na zádech lodí i dveřích kajut, i praménku vody, který vytékal z otvoru na boku lodi. Při pohledu na něj se zamračil. Voda by přece měla zůstat *vně* lodi, ne?

Když došli k lodi, posádka na molo spustila úzkou lávku. Dannyl se podíval nahoru a zjistil, že jej pozorují dva muži. Vykročil po lávce, nejdříve opatrně, a poté o

něco jistěji, když zjistil, že je dostatečně pevná, přestože se dřevo pod jeho kroky prohýbalo. Když vstoupil na palubu, oba muži ho přivítali úklonou.

Byli si nápadně podobní a jejich snědá pleť a malý vzrůst byly typické pro všechny Vindy. Oba měli jednoduché oblečení z tuhé látky neurčité barvy. Jeden z nich se však držel o něco více zpříma a byl to on, kdo promluvil.

„Vítejte na *Fin-da*, můj pane. Jsem kapitán Numo.“

„Děkuji, kapitáne. Já jsem lord Dannyl.“

Kapitán ukázal na truhly, které již nosiči vynesli na palubu.

„Žádné místo na truhly ve váš pokoj, můj pane. Uložíme dole. Když něco chcete, zavolejte můj bratr, Jano.“

Dannyl přikývl. „Výborně. Vezmu si jenom něco ze zavazadel, než je odnesete.“

Kapitán přikývl. „Jano ukáže pokoj. Brzy plujeme.“

Když kapitán odešel, Dannyl se dotkl víka menší z truhlic a její zámek se s cvaknutím otevřel. Vytáhl kožený vak s věcmi nezbytnými pro cestu, znovu víko zavřel a podíval se na nosiče.

„To je vše, co budu potřebovat – doufám.“

Muži se sehnuli a zavazadlo odnesli. Dannyl se otočil a s očekáváním pohlédl na Jana. Muž přikývl a pohybem ruky Dannyla vyzval, aby jej následoval.

Prošli úzkými dveřmi a po krátkém schodišti sestoupili do široké místnosti. Strop tu byl tak nízko, že dokonce i Jano se musel shrbit, aby se hlavou vešel pod trámy. Z háků na stropě visely nahrubo utkané plachty. To byly zřejmě závěsné postele, o kterých Dannyl slýchal z vyprávění obchodníků.

Jano jej vedl úzkou chodbičkou a po několika krocích otevřel dveře. Dannyl na malinkou místnost zůstal

zdrčeně zírat. Většinu místa zabírala nízká postel, široká asi jako jeho ramena. Na jednom konci místnosti stála uzounká skříňka, na posteli ležela úhledně složená kvalitní vlněná pokrývka z rebery.

„Malé, co?“

Dannyl úkosem pohlédl na Jana, který se na něj zubil. Hořce se na něj usmál, vědom si toho, že jeho zděšení musí být očividné.

„Ano,“ přitakal Dannyl. „Malé.“

„Kapitán má pokoj dvakrát takový. Když má velkou loď, dostane taky velký pokoj, že?“

Dannyl přikývl. „To zní fér.“ Odhodil tašku na postel a otočil se dokola, takže si mohl sednout a nohy mu trčely do chodby. „To je vše, co potřebuji.“

Jano poklepal na protější dveře. „Můj pokoj. Budem sousedi. Zpíváte?“

Než stačil Dannyl promyslet odpověď, někde nad nimi zazvonil zvon a Jano vzhlédl. „Už musím. Odplouváme.“ Otočil se a zastavil se. „Vy zůstaňte tady. Nepleťte se pod nohy.“ Aniž by počkal na odpověď, spěchal pryč.

Dannyl se rozhlédl po malinkatém pokoji, ve kterém měl strávit následujících čtrnáct dní, a ušklíbl se. Teď už chápal, proč tolik čarodějů nesnáší cestování na moři.

*

Sonea se zastavila ve dveřích třídy a cítila, jak jí buší srdce. Opustila Rothenův byt brzy, doufajíc, že se do třídy dostane dřív než ostatní novicové, aby se před setkáním s nimi trochu uklidnila. Ale teď viděla, že pár míst už je obsazených. Zatímco váhala, otočilo se k ní několik tváří a její sebevědomí se rázem scvrklo na

velikost hrášku. Rychle se podívala na čaroděje, který seděl vepředu.

Byl mladší, než by čekala, měl možná něco přes dvacet let, a zahnutý nos jeho obličejí dodával poněkud pohrdavý výraz. Když se uklonila, vzhlédl, jeho pohled se na chvíli zastavil na její tváři, poté putoval k jejím novým botám a znovu se vrátil k jejímu obličejí. Spokojeně se sklonil k listu papíru, který měl před sebou, a zaškrtl si ji v seznamu.

„Vyber si místo, Soneo,“ řekl bez výrazu.

V místnosti stálo dvanáct perfektně srovnaných stolů a židlí. Šest noviců posedávalo na okrajích svých židlí a pozorovalo ji, jak zvažuje své rozhodnutí.

Nesedej si příliš daleko od ostatních, říkala si. *Nechceš přece, aby si mysleli, že nejsi přátelská – nebo že se jich bojíš.* Uprostřed místnosti sice zůstalo několik volných míst, ale jí se nelíbila představa, že by seděla tak na očích. Židle uprostřed zadní řady byla volná, ale vedle sedělo v řadě několik noviců. To by šlo.

Byla si vědoma očí, které ji sledovaly, když zamířila ke své židli. Sedla si a přinutila se na své sousedy pohlédnout.

Novicové si rázem našli na práci něco jiného a Sonea vydechla úlevou. Čekala, že bude více v centru nežádoucí pozornosti. Možná, že jediný, kdo na ni bude otevřeně nepřijemný, bude ten kluk – Regin, se kterým se setkala včera.

Jeden po druhém přicházeli zbylí novicové, uklonili se učitelí a posadili se. Kyraliánská dívka spěšně zabrala první židli, na kterou narazila. Další se skoro zapomněl uklonit čaroději a poté doklopýtal k místu před Soneou. Nevšiml si jí, dokud nedošel k židli a pak na ni chvíličku polekaně zíral, až se neochotně neposadil.

Posledním, kdo dorazil, byl ten nepříjemný kluk, Regin. Přivřenýma očima si místnost prohlédl a pak se rozvážně usadil do středu skupiny.

Z dálky zazněl zvon a čaroděj vstal ze židle. Několik noviců, včetně Sonei, při tom pohybu viditelně nadskočilo. Než však mohl jejich učitel promluvit, objevil se ve dveřích známý obličej.

„Jsou tu všichni, lorde Elbene?“

„Ano, pane řediteli,“ odpověděl učitel.

Ředitel Univerzity zastrčil palce za hnědou šerpu okolo pasu a upřeně se na třídu zadíval.

„Vítejte,“ řekl a v jeho hlase zaznívala spíše přísnost než přivítání, „a gratuluji. Gratuluji vám ne proto, že každý z vás měl to štěstí, že se narodil se vzácnou a záviděníhodnou schopností užívat magii. Gratuluji vám, protože jste byli přijati na Univerzitu Společenství čarodějů. Někteří z vás sem přijeli ze vzdálených zemí a mnoho let se nevrátí domů. Někteří z vás se možná rozhodnou strávit zde většinu svého života. Nicméně, všichni tady strávíte dalších pět let.“

„Proč? Aby se z vás stali čarodějové. A co je to tedy vlastně čaroděj?“ usmál se ponuře. „Je mnoho znaků, kterými se čaroděj vyznačuje. Některé již máte, některé rozvinete, dalším se naučíte. Některé jsou důležitější než jiné.“

Odměl se a přejel pohledem třídu.

„Jaká je nejdůležitější vlastnost čaroděje?“

Koutkem oka Sonea zahlédla, jak se několik noviců ve svých židlích napřímilo. Jerrik postoupil do místnosti a zastavil se kousek od Soneina stolu. Začal u chlapce před ní.

„Valone?“

Sonea viděla, jak se kluk nahrbil, jako by nejraději zmizel pod stůl.

„J-jak dobře něco dělá, pane?“ jeho hlas byl sotva slyšitelný. „Jak moc cvičí.“

„Ne.“ Jerrik se otočil na patě a postoupil do středu třídy. Svým chladným pohledem zachytil jednoho horlivého kluka.

„Gennyle?“

„Síla, můj pane,“ odpověděl chlapec.

„Rozhodně ne!“ vyštěkl ředitel Univerzity. Vykročil mezi řadami noviců a zastavil se u plaché kyraliánské dívky.

„Bino?“

Dívka půvabně zamrkala, pak zvedla hlavu a zahleděla se na čaroděje. Jeho oči se zavrtaly do jejích a ona rychle sklonila hlavu.

„Hm...“ odmlčela se a potom se náhle rozzářila. „Dobrota, můj pane. K čemu čaroděj magii používá.“

„Ne,“ jeho hlas zněl přívětivěji. „Ale je to velmi důležitá vlastnost a jedna z těch, které očekáváme od všech našich čarodějů.“

Jerrik postupoval uličkou. Sonea ho sledovala pohledem, ale všimla si, že ostatní žáci zírají upřeně na své stoly. To ji znervóznělo a tak udělala to samé a poslouchala, jak se čarodějovy kroky blíží.

„Elayku?“

„Talent, můj pane?“ chlapec měl silný lonmarský přízvuk.

„Ne.“

Kroky se blížily a Sonea cítila brnění za krkem. Co odpoví, jestli se jí zeptá? Všechny možné odpovědi byly už vyčerpány. Zadržela dech, pak pomalu vydechla. Stejně se jí nezeptá. Je jen nevýznamná holka z...

„Soneo?“

Oslovení bylo nečekané, téměř s sebou trhla. Vzhledla a uviděla, že Jerrik stojí přímo nad ní. Zatímco váhala, jeho pohled byl čím dál mrazivější.

Najednou znala odpověď. Bylo to snadné. Konec konců by to měla vědět lépe než kdokoli z noviců, protože skoro zemřela, když začala ztrácet kontrolu nad svou mocí. Jerrik to věděl a to byl pravděpodobně důvod, proč se jí zeptal.

„Kontrola, můj pane.“

„Ne.“

Čaroděj si povzdechl a přešel do přední části místnosti. Sonea zírala na povrch stolu před sebou a tváře jí hořely.

Ředitel Univerzity se zastavil před stolem a zkrřížil ruce. Rozhlédl se znovu po třídě. Žáci vyčkávali a cítili se zahanbení.

„Nejdůležitější vlastností čaroděje je vědění.“ Odmlčel se a postupně se při řeči obracel ke každému novici, který promluvil. „Bez vědění je mu síla k ničemu a nemá nic, v čem by se zdokonaloval a rozvíjel svůj talent, i kdyby měl ty nejlepší úmysly.“ Kouzelníkův pohled přeskočil k Sonei. „I kdyby hladina jeho moci byla vyrovnaná, brzy by zemřel, pokud by *nevěděl*, jak ji ovládat.“

Všichni vydechli a několik tváří se rychle obrátilo k Sonei. Znervóznělá rozpaky upírala pohled na desku svého stolu.

„Společenství je největší a nejkomplexnější zásobárna vědomostí na světě,“ pokračoval Jerrik a v jeho hlase se ozývala rostoucí hrdost. „Během let, která zde strávíte, vám tyto vědomosti, nebo alespoň jejich část, předáme. Jestliže budete dávat pozor, poslouchat, co vám říkají učitelé, a využívat zdrojů jako je naše rozsáhlá knihovna, budete excelovat. Pokud ale,“ jeho

hlas potměněl, „nebudete dávat pozor, nebudete respektovat starší a nebudete chtít využít staletou moudrost, nahromaděnou vašimi předchůdci, zahanbíte tím jen sebe. Roky, které máte před sebou, nebudou snadné,“ varoval je. „Musíte být nadšení, disciplinovaní a svědomití,“ odmlčel se a pozorně si prohlédl tváře před sebou, „jestliže ze sebe chcete dostat to nejlepší jako čarodějové Společenství.“

Po chvilce úlevy začala být atmosféra ve třídě znovu napjatá. Novicové byli tak potichu, že Sonea cítila, jak dýchají. Jerrik se napřímil a dal si ruce za záda.

„Jistě už víte,“ řekl mírnějším tónem, „o třech stupních kontroly, která tvoří základ vašeho univerzitního vzdělání. Prvního stupně, uvolnění moci, dosáhnete dnes. Druhý stupeň, schopnost získat, použít a ovládat svou moc, bude vaším cílem dnešní dopoledne a každý další den, dokud toho nebudete schopni bez nutnosti přemýšlení. Třetímu stupni, pochopení množství způsobů, kterými lze moc použít, se budete učit v letech ode dneška do doby, než odpromujete – ačkoliv, bez ohledu na obor, na který se zaměříte, neexistuje žádný konkrétní bod, kterým třetí stupeň ukončíte. Jakmile ukončíte studium, bude rozšiřování vědomostí, které vám předáme, jen na vás, ale ovšem nikdy nebudete znát úplně všechno,“ pousmál se.

„Společenství uchovává tolik znalostí, že byste je nemohli pojmout za celý svůj život a asi ani za několik životů. Máme tři disciplíny – léčitelství, alchymii a umění boje. Abyste se mohli naučit dost na to, aby se z vás stali schopní a kvalifikovaní čarodějové, vybrali vaši učitelé a jejich předchůdci informace, které jsou pro vás nejdůležitější.“ Lehce zvedl bradu. „Užívejte těchto vědomostí dobře, novicové Společenství čarodějů Kyrálie.“

Vrhl na třídu ještě jeden pohled, pak se otočil, pokynul lordu Elbenovi a vyšel z místnosti.

Třída zůstala klidná a ztichlá. Učitel se nehýbal a s potěšením pozoroval výraz ve tvářích svých svěřenců. Poté obešel velký stůl a obrátil se k nim.

„Nyní začíná vaše první lekce kontroly. Pro tuto lekci byl každému z vás určen učitel. Čekají na vás ve vedlejší místnosti. Můžete se zvednout a odejít za nimi.“

Židle skřípěly po podlaze, jak z nich novicové horlivě vyskakovali. Sonea se zvedala pomalu. Učitel se na ni chladně díval.

„Až na tebe, Soneo,“ dodal se zpožděním. „Ty zůstaneš tady.“

Tentokrát se všichni otočili a zírali na ni.

Pohledem těkala z jedné tváře na druhou a se sílícím pocitem zahanbení vnímala, jak jim v očích začalo svítat pochopení.

„Pokračujte,“ popohnal je učitel. Studenti se otočili. Sonea klesla zpátky do židle a pozorovala, jak se třída vyprazdňuje. Jen jeden se otočil, aby se na ni znovu podíval, než vyšel ze dveří. Rty mu zkřivil úsměšek. Byl to Regin.

„Soneo.“

Vyskočila a překvapeně zírala na učitele. Nečekala, že tam ještě pořád bude.

„Ano, pane.“

Jeho výraz ztratil něco ze svého chladu, přešel místnost a postavil se vedle ní. „Protože ty jsi už dosáhla prvního a druhého stupně kontroly, přinesl jsem ti jenom knihu, kterou bude třída studovat.“ Sonea sklopila oči k malé knížce s papírovým přebalem, kterou držel v ruce. „K výuce patří i praktická cvičení, ta bude dělat celá třída společně. Knihu si přečti, i přes své schopnosti se z ní můžeš hodně dozvědět.“

Položil knihu na stůl a otočil se.

„Děkuji, lorde Elbene,“ řekla k jeho žádům.

Zastavil se a trochu překvapeně se na ni otočil, a pak pokračoval směrem ke dveřím.

Když odešel, Sonea se rozhlédla po prázdných stolech a židlích. Pak se podívala na knihu na svém stole a četla: *Šest lekcí pro novice – začátečníky*, lord Liden a datum. Kniha byla přes sto let stará. Kolik noviců už asi tato cvičení dělalo? Zalistovala stránkami a s úlevou viděla, že text je jasný a snadno se čte.

Magie je znamenité umění, ale není bez omezení. Čarodějova přirozená oblast vlivu leží uvnitř jeho těla a kůže tvoří její hranici. Na ovládnutí magie v tomto prostoru vám stačí vynaložit jen minimální úsilí. Žádný jiný čaroděj se do něj nedostane, s výjimkou léčení, které vyžaduje fyzický kontakt.

Ovládnutí toho, co leží za hranicemi našeho těla, je náročnější. Čím dále leží předmět ovládnutí, tím více úsilí musíme vynaložit. Stejná omezení platí pro duševní komunikaci, ačkoliv ta není tak náročná jako většina jiných kouzel.

Tolik jí řekl už Rothen, ale četla dále. O něco později, když přečetla tři lekce a začínala číst čtvrtou, se do třídy vrátili dva novicové. V prvním poznala Gennyla – polovičního Lonmara, který během obřadu získal poručníka. S ním přišel jiný lonmarský chlapec. Krátce na ni pohlédli, když se šli posadit do zadní části učebny. Něco se v nich změnilo, jako by jejich přítomnost cítila silněji. To asi znamená, že jejich síla už je uvolněná. Brzy se naučí, jak to skrýt, stejně jako se to naučila ona. Nezdálo se, že by dosažení prvního stupně bylo obtížné nebo pomalé. Jak však věděla, druhý stupeň byl těžší.

Oba chlapci si spolu začali šeptem povídat melodicky znějící mateřštinou. Vešel další novic – chlapec z

Kyralie s tmavými kruhy pod očima. Mlčky se posadil a strnule zíral před sebe.

Bylo na něm něco divného. Cítila kolem něj auru magie, ale pulzovala nevyrovnaně, někdy silně, jindy byla téměř nezatelná. Nechtěla ho svým zíráním ještě více rozrušit a tak se raději dívala jinam. Dokud novicové nedosáhnou prvního i druhého stupně kontroly, dokázala z nich vycítit všechny nezvyklé věci.

Než mohla začít znovu číst, její pozornost upoutal smích za dveřmi. Místnost tentokrát zaplnilo dalších pět noviců a už chyběl pouze Regin. Bez autority, která by na ně dohlížela, se novicové poflakovali po třídě, posedávali na lavicích a povídali si v menších skupinkách. Její smysly brněly přítomností jejich magie.

K Sonei se nikdo nepřiblížil. Ulevilo se jí, ale zároveň byla zklamaná. To, že se jí vyhýbají, si zdůvodnila tím, že nevědí, co od ní můžou očekávat. Měla by udělat první krok a být přátelská. Jestli to neudělá, mohli by si myslet, že s nimi nechce nic mít.

Poblíž seděla půvabná elynská dívka a třela si spánky. Vzpomněla si, jak lekce kontroly působily Rothenovi bolesti hlavy, a říkala si, že tato dívka by možná ocenila trochu účasti. Pomalu vstala, snažila se vypadat sebejistě a přešla k dívčině stolu.

„Není to lehké, že?“ pokusila se Sonea.

Dívka k ní překvapeně zvedla oči, pak pokrčila rameny a zadívala se zpátky na stůl. Když nepřišla žádná odpověď, Sonea si začala myslet, že ji dívka ignoruje, a zmocnily se jí rozpaky.

„Nemám ji ráda,“ řekla najednou dívka se silným elynským přízvukem.

Sonea zmateně zamrkala. „Nemáš ráda koho?“

„Lady Kinlu,“ řekla dívka podrážděně. Vyslovila to jméno jako „Kýlu“.

„Tu, která tě učila kontrole? Hm, to ti *určitě* nepomohlo.“

„Ne, že by byla lady Kinla špatná,“ povzdechla si dívka. „Jen ji prostě nechci mít v hlavě. Je to tak...“ potřásla hlavou, až se její rudé lokýnky rozhoupaly.

„Nechceš, aby viděla některé tvé myšlenky?“ pobídla ji Sonea. „Věci, které nejsou nesprávné nebo zlé, ale prostě nechceš, aby je kdokoliv viděl?“

„Ano, to je přesně ono,“ dívka vzhledla, oči měla doširoka otevřené a měla v nich uštváný výraz. „Ale musím jí to dovolit, že?“

Sonea se zamračila. „Ne, nemusíš... no, nevím přesně, co jí nechceš prozradit, ale... ty myšlenky je *možné* skrýt.“

Dívka zírala na Soneu.

„*Jak?*“

„Představíš si něco jako dveře a zavřeš je za ně,“ vysvětlila Sonea. „Lady Kinla pravděpodobně uvidí, co jsi udělala, ale nebude se pokoušet dostat se za ně, jako se o to nepokoušel Rothen u mě.“

Dívka stále valila oči. „Lord Rothen tě učil kontrolu? Byl uvnitř tvé *mysli*?“ zalapala po dechu.

„Ano,“ přikývla Sonea.

„Ale je to *muž*.“

„No... učil mě. Proto tě učila ona? Protože tě musí učit žena?“

„*Jistě*.“ Dívka na ni zděšeně hleděla.

Sonea pomalu potřásla hlavou. „Nevěděla jsem to. Nechápu, jaký je v tom rozdíl, jestli tě učí magii muž nebo žena. Možná...“ zamračila se, „kdybych nedokázala skrýt své tajné myšlenky, bylo by určitě lepší, kdyby mě učila žena.“

Dívka se od Sonei trochu odtáhla. „Pro dívky v našem věku by nebylo správné sdílet myšlenky s mužem.“

Sonea pokrčila rameny. „Jsou to jen myšlenky. Je to jako si povídat, ale rychlejší. Na povídání s mužem není nic špatného, ne?“

„Ne...“

„Jen se nemluví o určitých věcech.“ Sonea se na ni významně podívala.

Po dívčině tváři se pomalu rozlil úsměv. „Ne... až na zvláštní příležitosti, řekla bych.“

„Issle.“ Ostrý hlas rozřízl hluk v místnosti. Sonea vzhledla a mezi dveřmi uviděla stát ženu středního věku v zeleném hábitu.

„Už jsi odpočívala dost dlouho. Pojd' se mnou.“

„Ano, lady,“ povzdechla si dívka.

„Držím palce,“ řekla Sonea, když dívka spěchala pryč. Nebyla si jistá, jestli ji Issle zaslechla, protože zmizela ve dveřích, aniž se ohlédla.

Sonea sklonila hlavu ke knížce ve svých rukách a dovolila si nepatrný úsměv. To bylo pro začátek. Možná, že ještě bude mluvit s Issle později.

Vrátila se ke stolu a pokračovala ve čtení.

Projekce:

Přemisťování objektu je snazší a rychlejší, jestliže na něj vidíme. Pohybování předmětem mimo naše zorné pole můžeme provést tak, že nejdříve rozšíříme naše vědomí, abychom jej lokalizovali. To však vyžaduje více úsilí a času...

Znuděná Sonea začala pozorovat, jak novicové přicházejí a odcházejí. Poslouchala, jak se jmenují, a zkoušela odhadnout, jací asi jsou. Shern, kyraliánský kluk s tmavými kruhy pod očima sebou trhl, když se jeho učitel vrátil a zavolal jeho jméno. Podíval se na

čaroděje uštváným pohledem, a když zasouval židli a šoural se ke dveřím, byla v každém jeho pohybu znát nechuť.

Regin se bavil se dvěma chlapci, Kanem a Vallonem. Plachá kyraliánská dívka jejich rozhovor pozorně poslouchala a elynský kluk vytáhl z papírem obalené knížky malé obrázky. Když se Issle vrátila, zhroutila se na židli a zabořila hlavu do dlaní. Sonea slyšela, že si i ostatní stěžují na bolesti hlavy, a rozhodla se nechat dívku na pokoji.

Když gong zazvonil na polední přestávku, Sonea vydechla úlevou. Všechno, co dělala, bylo čtení lekcí, které již znala, a při tom ji ustavičně rozptylovali přicházející a odcházející spolužáci. To nebyla obzvlášť zajímavá první hodina.

Lord Elben vkráčel do místnosti a novicové se spěšně přesunuli na svá místa. Počkal, až se usadí, a pak si odkašlal.

„V lekcích kontroly budeme pokračovat zítra, ve stejnou dobu,“ řekl jim. „Vaše další hodina bude historie Společenství. Koná se ve druhé učebně historie v horním podlaží. Můžete jít.“

Několik studentů si oddechlo úlevou. Novicové se zvedli, uklonili se učiteli a vyrazili ze dveří. Sonea, která zůstala pozadu, si všimla, že elynský chlapec se připojil k Reginově skupince nových přátel. Tiše je následovala, a když mýjela učitele, vrátila mu jeho knihu. Potom popoběhla, aby dohnala Issle.

„Bylo to podruhé lepší?“

Dívka se podívala na Soneu a přikývla. „Udělala jsem to, cos mi řekla. Nefungovalo to, ale myslím, že příště už by mohlo.“

„To je fajn. Všechno pak jde lépe.“

Několik kroků ušly mlčky a Sonea přemýšlela, co by mohla říci.

„Ty budeš Issle z Fodenu, že?“ ozval někdo.

Obě dívky se zastavily a otočily, přicházel k nim Regin a další dva kluci.

„Ano,“ řekla Issle a krásně se usmála.

„A tvůj otec je poradcem krále Marenda?“ zeptal se Regin a zvedl obočí.

„To ano.“

„Jsem Regin z Winaru,“ uklonil se s přehnanou zdvořilostí, „z rodu Parenů. Mohu tě doprovodit do jídelny?“

Její úsměv se rozšířil. „Bude mi ctí.“

„Ne,“ usmál se Regin kouzelně. „To já jsem poctěn.“

Přistoupil blíž k Issle, čímž Soneu přinutil ucouvnout, a nabídl dívce rámě. Reginovi společníci se ke dvojici připojili a všichni společně pokračovali dále chodbou k jídelně. Na Soneu se nikdo ani nepodíval a ona zjistila, že se ocitla na konci skupiny. Když sestoupili po schodech Univerzity, zastavila se a sledovala, jak odcházejí, aniž by se za ní ohlédli.

Issle jí ani nepoděkovala. To by mě nemělo překvapovat, pomyslela si. *Jsou to nevychovaní, bohatí spratci.*

Ne, pokárala se. Nesmím k nim být nespravedlivá. Kdybych měla jednoho z nich vzít do Harrinova gangu, taky by to nebylo snadné. Nakonec zapomenou na to, že jsem jiná. Jen jim musím dát čas.

KAPITOLA 3

PŘÍBĚHY

Tania, Rothenova služebná, chystala na stůl snídani a Sonea s povzdechem klesla na židli. Rothen vzhlédl, a když uviděl její odevzdaný a nešťastný výraz, přál si, aby se byl předchozího dne vrátil hned po vyučování, namísto aby ještě probíral lekce s lordem Peakinem.

„Jak to včera šlo?“ zeptal se.

Sonea na chvíli zaváhala. „Žádný z noviců ještě nedokáže používat magii a všichni se stále učí kontrole. Lord Elben mi dal ke čtení knihu.“

„Nikdo z noviců neumí používat magii, když u nás začíná. Nerozvíjíme jejich moc, dokud nesloží přísahu. Myslel jsem si, že si to víš.“ Usmál se. „To, že se tvoje síly rozvinuly přirozeně, má své výhody.“

„Ale jim bude trvat týdny, než se budou moct začít učit. Celou dobu jsem si jen četla v knize – a navíc o věcech, které už znám.“ Vzhlédla a v očích jí zasvitla naděje. „Proč bych nemohla zůstat tady, dokud to nedoženou?“

Rothen potlačil smích. „Když se novic učí rychleji než ostatní, nedržíme ho stranou. Měla bys z toho vytěžit co nejvíce. Řekni si o další knihu nebo zjisti, jestli by s tebou učitel nechtěl projít nějaké cvičení.“

Ušklíbala se. „Nemyslím, že by se to ostatním líbilo.“

Zamyšleně stiskl rty. Měla samozřejmě pravdu, ale také věděl, že kdyby požádal Jerrika, aby ji uvolnil z

výuky, dokud nebudou ostatní připraveni, ředitel by odmítl.

„Od noviců se čeká, že mezi sebou budou soupeřit,“ řekl. „Tví spolužáci se vždycky budou snažit tě překonat a nic na tom nezměníš, když se kvůli nim budeš zdržovat. Ve skutečnosti ztratíš jejich respekt, pokud obětuješ vlastní studium ze strachu, že si je znepráteleš.“

Sonea přikývla, sklopila oči ke stolu a Rothena zaplavil soucit. Nezáleželo na tom, kolik rad jí dal, muselo být matoucí a skličující být najednou stísněná v omezeném, malicherném světě noviců.

„Zase takový náskok před ostatními nemáš,“ řekl jí. „Trvalo mi týdny naučit tě kontrole, protože ses nejdříve musela naučit důvěřovat mi. Nejrychlejší studenti budou připraveni do konce týdne, zbytku to zabere možná dva týdny. Doženou to rychleji než bys čekala, Soneo.“

Přikývla. Nabrala si ze sklenice lžičku prášku a smíchala jej s vodou ve džbánu. K Rothenovi se donesl pichlavý zápach raky. Zašklebil se, když se napila, a divil se, jak tenhle dryják může strávit. Přesvědčoval ji, aby zkusila sumi, oblíbený nápoj „lepšíh lidí“, ale nezachutnal jí.

Sonea zabubnovala prsty o hrnek. „Taky Issle řekla něco divného. Říkala, že učitelé – muži by neměli učit novicky.“

„Je to ta Issle z Elyne?“

„Ano.“

„Aha,“ povzdechl si. „To jsou Elyňané. Jsou trochu pruděrnější, co se týče vztahů mezi mladými dívkami a chlapci. Trvají na tom, aby jejich dcery učily pouze ženy, a jsou šokováni, když vidí, že dívku jakékoliv rasy učí muž, takže jsme toto ‚pravidlo‘ převzali pro všechny novicky. Ironií je, že jsou velmi otevření, pokud se jedná o aktivity dospělých.“

„Šokovaní,“ přikývla Sonea. „Ano, vypadalo to tak.“

Rothen se zamračil. „Bývalo by lepší nechat ji, aby si myslela, že jsi měla učitelku. Elyňané dokáží být velmi předpojatí, co se těchto záležitostí týče.“

„Přála bych si, abys mi o tom býval řekl. Nejdříve byla milá, ale...“ Sonea potřásla hlavou.

„Zapomene na to,“ ujistil ji. „Dej tomu čas, Soneo. Během pár týdnů získáš několik přátel a budeš se divit, proč sis dělala takové starosti.“

Podívala se na svůj šálek raky. „Stačil by mi i jeden.“

*

Prostornou kancelář Správce Společenství spoře osvětlovaly koule magického světla, které poletovaly sem a tam a vrhaly stíny na stěny. Lorlen pomalu procházel místností, a když dočetl konec dopisu, zastavil se a tiše zaklel. „Dvacet zlatých za láhev!“

Rozhodně došel k židli, posadil se, otevřel krabici a vytáhl čistý list. Místnost naplnil zvuk energického škrábání pera po hrubém papíru. Zastavil se a přimhouřil oči, jak zvažoval slova.

Rozmáchle dopis podepsal, opřel se do opěradla a pozorně pročítal, co napsal.

Poté dopis zmačkal a s povzdechem jej vyhodil do odpadkového koše pod stolem.

Zásobovatelé Společenství využívali královy peníze celá staletí. Když nakupovalo Společenství, byla každá položka dvakrát nebo třikrát dražší, než byla její obvyklá cena. To byl také jeden z důvodů, proč si Společenství pěstovalo vlastní léčivé bylinky.

Lorlen si podepřel bradu a znovu se zamyslel nad ceníkem v dopise vinaře. Mohl by jednoduše odmítnout víno objednat, což by sice mohlo mít politické následky,

ale dalo by se jim vyhnout, pokud by u stejného rodu nakoupil jiné zboží.

Ale toto víno bylo Akkarinovo oblíbené. Bylo vyrobené z nejvzácnějších druhů hroznů a mělo sladkou a plnou chuť. Nejvyšší lord měl vždy jednu láhev v uvítacím pokoji a nepotěšilo by ho, kdyby zásoba tohoto vína došla.

Lorlen se ušklíbl a sáhl pro další list papíru. Pak se zarazil. Neměl by se takto starat o Akkarinovy rozmary. Dříve to nikdy neměl ve zvyku a Akkarin by si té změny mohl všimnout. Mohl by se podívat, proč se Lorlen chová tak nepatřičně.

Už tak si musel povšimnout, že se za ním Lorlen poslední dobou jen zřídka zastaví, aby si promluvili. Lorlen se zamračil, když uvažoval, jak dlouho to už je, co se Nejvyššího lorda naposledy odvážil navštívit. Příliš dlouho.

Povzdechl si, složil hlavu do dlaní a zavřel oči. *Ach Soneo. Proč jsi mi musela odhalit jeho tajemství? Myslí se mu mihla vzpomínka. Soneina paměť sice není jeho paměť, ale detaily byly stále živé...*

„Je dokonáno,“ řekl Akkarin a sundal si plášť, čímž odkryl šaty od krve. Podíval se na sebe. „Přinesl jsi můj hábit?“

Zatímco sluha mumlal odpověď, Akkarin si stáhl žebráckou košili. Odepnul kožený pás, na kterém visela pochva s dýkou. Vydrhl se v umývadle, pak poodešel a vrátil se ve svém černém hábitu. Sáhl po pochvě, vytáhl dýku a začal ji leštit ručníkem. Když skončil, podíval se na sluhu.

„Boj mne oslabil. Potřebuji tvou sílu.“

Sluha padl na kolena a nabídl svou paži. Akkarin přešel dýkou po mužově paži, poté na ránu položil dlaň...

Lorlen se otřásl. Otevřel oči, zhluboka se nadechl a potřásl hlavou.

Přál si, aby mohl Soneinu vzpomínku pustit z hlavy jako něco, co si špatně vyložil člověk přesvědčený o špatnosti a krutosti čarodějů, ale vzpomínky byly příliš jasné a nedaly se zaměnit – a jak by si to mohla vymyslet, když ani nerozuměla tomu, co viděla? Skoro se musel usmát nad jejím předpokladem, že čaroděj v černém hábitu byl tajný vrah patřící ke Společenství? Pravda byla mnohem horší a bez ohledu na to, jak moc by si to přál, Lorlen ji nemohl ignorovat.

Akkarin, jeho nejbližší přítel a Nejvyšší lord Společenství, provozoval černou magii.

Lorlen vždy cítil tichou pýchu nad tím, že patří k největšímu společenství čarodějů, jaké kdy existovalo, a nyní je i vedl. Jedna jeho část byla pobouřená nad tím, že Nejvyšší lord, který měl představovat všechno úctyhodné a dobré ve Společenství, se zapletl do zakázané, zlé magie. Ta jeho část chtěla zločin odhalit, aby byl tento potenciálně nebezpečný muž zbaven pozice, v níž má takový vliv a autoritu.

Ale další jeho část si uvědomovala nebezpečí, které v sobě pokus postavit se Nejvyššímu lordu skrýval. Bylo nutné zůstat obezřetný. Lorlen se znovu otřásl a vybavil si den před mnoha lety, kdy byl svolán sněm, aby vybral nového Nejvyššího lorda. Ve zkoušce síly Akkarin nejen předčil nejmocnější čaroděje Společenství, ale při cvičení použitém ke stanovení hranic jeho možností snadno odolal spojené síle dvaceti nemocnějších čarodějů.

Akkarin nebyl tak silný vždycky a Lorlen to věděl ze všech čarodějů nejlépe. Byli přáteli od prvního dne na Univerzitě. Během let studia spolu mnohokrát bojovali v aréně a zjistili, že jejich schopnosti jsou velmi podobné.

Akkarinovy síly však stále rostly a od té doby co se vrátil ze svých cest, daleko předčil kteréhokoliv čaroděje.

Nyní se Lorlen ptal, nakolik byl ten růst přirozený. Akkarinova cesta byla cestou za hledáním vědomostí o magii z pradávných časů. Strávil pět let putováním po Spojených zemích, ale když se vrátil, pohublý a unavený, prohlásil, že vědomosti, které sesbíral, se během poslední části jeho cesty ztratily.

Co když opravdu něco objevil? Co když objevil černou magii?

A pak tady byl Takan, muž, kterého Sonea viděla pomáhat Akkarinovi v jeho podzemní místnosti. Akkarin jej přijal za sluhu na svých cestách a ponechal jej ve svých službách i po návratu domů. Jaká však byla Takanova role? Byl Akkarinovou obětí, nebo jeho komplicem?

Myšlenka, že sluha by mohl být nechtěnou obětí, byla tísnivá, ale Lorlen muže nemohl vyslechnout, aniž by odhalil, že ví o Akkarinových zločinech. Bylo by to příliš velké riziko.

Správce si promnul spánky. Celé měsíce o tom přemýšlel stále dokola a snažil se rozhodnout, co dělat. Bylo možné, že se Akkarin do černé magie zapletl z pouhé zvědavosti. Vědělo se o ní jen málo a zjevně existovaly možnosti, jak ji využívat, aniž by musel zabíjet, protože Takan byl stále naživu a plnil své povinnosti. Byla by to hrozná zrada vůči jejich přátelství, kdyby Lorlen Akkarinův zločin odhalil a zavinil tak jeho vyloučení nebo dokonce popravu kvůli něčemu, co mohlo být pouhým experimentem.

Ale proč měl tedy Akkarin šaty od krve, když jej Sonea viděla?

Lorlen se ušklíbl. Tu noc se stalo něco ošklivého. „Je dokonáno,“ řekl tehdy Akkarin. Úkol byl tedy splněn. Ale jaký – a proč?

Možná, že existovalo nějaké rozumné vysvětlení. Lorlen si povzdechl. *Možná, že si jen přeji aby existovalo.* Bylo jeho zdráhání něco podniknout pouhou nechutí odhalit, že se jeho přítel dopustil hrozných zločinů, nebo nechutí vidět, že muž, kterého tolik let obdivoval a jemuž důvěřoval, se změnil v krvelačnou bestii?

V každém případě se nemůže zeptat Akkarina. Musí najít jiný způsob.

Během několika uplynulých měsíců v duchu sestavil seznam otázek, na něž potřeboval znát odpověď. Proč Akkarin praktikuje černou magii? Jak dlouho to trvá? Co může Akkarin s černou magií dokázat? Jak moc je silný a jak by mohl být poražen? Ačkoliv hledáním informací o černé magii Lorlen porušoval zákon, jestliže se Společenství mělo s Akkarinem střetnout, potřebovalo na tyto otázky znát odpovědi.

V knihovně Univerzity s hledáním informací příliš neuspěl, ale to vlastně nebylo tak překvapující. Vyšší čarodějové se o černé magii naučili dost na to, aby ji dokázali rozpoznat; zbytek Společenství věděl jen to, že je zapovězená. Další informace se nehledaly snadno.

Potřeboval se rozhlédnout někde dál a Lorlena okamžitě napadla myšlenka na Velkou knihovnu v Elyne, zásobárnu vědomostí, která svou velikostí předčila dokonce i tu ve Společenství. Poté si vzpomněl, že Velká knihovna byla Akkarinovou první zastávkou na jeho cestách a napadlo ho, jestli by mohl získat nějaké odpovědi sledováním kroků svého přítele.

Ale nemohl opustit Společenství. Jeho postavení Správce vyžadovalo neustálou přítomnost a jakákoliv

cesta by dozajista vzbudila Akkarinovu zvědavost. Což znamenalo, že místo něj musí jít někdo jiný.

Lord Dannyl.

*

Když novicové vešli do jídelny, Sonea se šourala vzadu. Regin, Gennyl a Shern se na konci dopoledního vyučování do třídy nevrátili, a tak Sonea následovala zbytek třídy. Jídlna byla prostorná místnost s několika skupinami stolů a židlí. Z kuchyně těsně sousedící s jídelnou neustále vycházeli sluhové a přinášeli podnosy s jídlem.

Nikdo z noviců neprotestoval, když si Sonea znovu troufla přidat se k nim. Někteří z nich ji podezíravě sledovali, když si brala příbor, ale zbytek si jí nevšímal.

Stejně jako předchozího dne, i tentokrát byl hovor mezi novici zpočátku neohrabaný. Většina z nich byla vůči ostatním plachá a nejistá. Pak řekl Alend Kanovi, že žil rok ve Vinu, a ostatní se jej začali vyptávat, jaké to tam je. Otázky brzy přešly i k domovům a rodinám ostatních a Alend se zeptal Soney.

„Takže ty jsi vyrůstala ve slumech?“

Všechny tváře se obrátily k Sonei. Dožvýkala a polkla sousto, v rozpacích nad tím, že se náhle stala středem pozornosti.

„Asi deset let,“ řekla jim. „Žila jsem se strýcem a tetou. Pak jsme se přestěhovali do Severní čtvrti.“

„A co tví rodiče?“

„Matka zemřela, když jsem byla ještě dítě a otec...“ pokrčila rameny. „Otec odešel.“

„A nechal tě úplně samotnou ve slumech? To je hrozné!“ zvolala Bina.

„Teta a strýc se o mě postarali,“ podařilo se jí usmát.
 „A měla jsem hodně přátel.“
 „Vídáš se s nimi ještě?“ zeptala se Issle.
 Sonea zavrtěla hlavou. „Moc ne.“
 „A co ten tvůj zlodějský kamarád, kterého lord Fergun uvěznil v podzemí Univerzity? Nezastavil se tu párkrát?“
 Sonea přikývla. „Ano.“
 „Patří ke Zlodějům, že?“ zeptala se Issle.
 Sonea zaváhala. Mohla to popřít, ale věřili by jí to?
 „Nevím to jistě. Za půl roku se mohlo hodně změnit.“
 „Byla jsi taky u Zlodějů?“
 „Já?“ Sonea se pousmála. „Ne každý, kdo žije ve slumech, musí být Zloděj.“
 Ostatní vypadali, že se jim trochu ulevilo. Někteří dokonce přikývli. Issle se na ně podívala a zamračila se.
 „Ale kradla jsi, ne?“ řekla. „Patřila jsi mezi kapsáře v tržnici.“
 Sonea ucítila, jak jí hoří tváře, a věděla, že její reakce ji usvědčila. Pokud to popře, stejně si budou myslet, že lže. Možná, že pravdou v nich vzbudí soucit.
 „Ano, když jsem byla malá, kradla jsem peníze a jídlo,“ přiznala, přinutila se zvednout hlavu a vyzývavě pohlédnout na Issle. „Ale jen když jsem měla velký hlad, nebo když se blížila zima a potřebovala jsem boty a teplé oblečení.“
 V Issliných očích se vítězně zablesklo. „Takže jsi zlodějka.“
 „Ale to byla ještě malá, Issle,“ chabě zaprotestoval Alend. „Taky bys kradla, kdybys měla hlad.“
 Ostatní se na Issle zamračili, ale ona odmítavě pohodila hlavou a zabodla do Sonei chladný pohled.
 „Řekni mi popravdě,“ vyzvala ji. „Už jsi někoho zabila?“

Sonea jí pohled oplatila a cítila, jak v ní narůstá vztek. Možná, že kdyby znala pravdu, odpustila by si takové otázky.

„Nevím.“

Ostatní se otočili a zírali na Soneu. „Co tím myslíš?“ ušklíbla se jízlivě Issle. „Bud' ano, nebo ne.“

Sonea se podívala na stůl a pak přimhouřenýma očima na dívku. „Dobře, když to *musíš* vědět. Jednou v noci, asi před dvěma lety mě popadl muž a zatlačil mě do uličky. Byl... no vypadal, že se určitě nebude ptát na svolení. Když jsem si uvolnila ruku, popadla jsem nůž, bodla ho a utekla. Neokouněla jsem kolem, takže nevím, jestli to přežil, nebo ne.“

Několik minut bylo ticho.

„Mohla jsi křičet,“ napadlo Issle.

„Fakt si myslíš, že by někdo riskoval život, aby zachránil život chudé holce?“ zeptala se Sonea chladně. „Mohl by mi podříznout krk, aby mě umlčel, nebo by to přivolalo další takové.“

Bina se otřásla. „To je hrozné.“

Sonea ucítila jiskřičku naděje, že s ní bude mít dívka soucit, ale ta se rozplynula s další otázkou.

„Ty nosíš *nůž*?“

Sonea zaslechla lonmarský přízvuk, otočila se a setkala se s Elaykovými zelenými očima. „Každý ho nosí. Na otevírání pošty, krájení ovoce –“

„Odřezávání váčků na peníze,“ rýpla si Issle.

Sonea se na ni upřeně podívala a Issle jí oplatila chladným pohledem. *Moje pomoc téhle holce byla zjevně ztráta času*, pomyslela si Sonea.

„Soneo,“ ozvalo se náhle. „Podívej, co jsem ti nechal.“

Všichni se otočili a uviděli známou postavu, která mířila ke stolu s talířem v ruce. Regin se zazubil a

postrčil talíř před Soneu. Zrudla, když viděla, že na něm leží kůrky od chleba a zbytky jídla.

„Ty jsi tak štědrý a dobře vychovaný chlapec, Regine,“ odstrčila talíř. „Děkuji, ale už jsem jedla.“

„Ale musíš mít ještě hlad,“ řekl s falešným soucitem. „Podívej se na sebe. Jsi malá a hubená. Vypadáš, že bys zvládla ještě jednu pořádnou porci. Nebo tři. Rodiče tě pořádně nekrmili?“ Znovu před ní postrčil talíř.

Sonea ho odstrčila zpátky. „Ne, vlastně nekrmili.“

„Jsou mrtví,“ dodal někdo.

„Tak proč si to nevezmeš s sebou, pro případ, že bys dostala hlad později?“ Postrčil talíř přes okraj stolu Sonei rovnou do klína. Několika novicům vyklouzlo zachichotání, když se jídlo vysypalo na její hábit a na zem a obojí upatlalo hnědou omáčkou. Sonea zapomněla na Rothenovy pečlivé pokyny, zaklela a Issle si znechuceně odfrkla.

Sonea vzhlédla a chtěla něco říct, ale v tu chvíli zazněl univerzitní gong.

„Slyšíte?“ zvolal Regin. „Začíná vyučování. Promiň, ale nemůžeme čekat, než dojíš, Soneo.“ Otočil se k ostatním. „Tak pojďme. Nechceme přijít pozdě, že?“

Regin důležitě odkráčel a ostatní ho následovali. Sonea zůstala v jídelně sama. Vstala ze židle a shrábla z šatů zbytky jídla. Pak se podívala na hnědou, lepkavou omáčku na svém hábitu a znovu zaklela.

Co teď bude dělat? Nemohla se do třídy vrátit s hábitem plným fleků od jídla. Učitel by ji poslal převléknout a Regin by měl další důvod ke škodolibé radosti. Ne, nejdříve bude muset zaběhnout k Rothenovi a pro svůj pozdní příchod bude muset vymyslet nějakou věrohodnou omluvu.

Vyrazila do sídla čarodějů a doufala, že cestou nepotká moc lidí.

Když Dannyl uslyšel, jak se námořníci scházejí ve společné místnosti na konci chodby, potlačil zasténání. Vypadá to na další dlouhou noc. Jano jej přivedl s sebou a posádka ho vesele přivítala. Odněkud se vynořila láhev a všichni začali popíjet siyo, silně vonící vindský likér. Když přišla řada na Dannyla, rovnou láhev předal Janovi a vysloužil si tak od námořníků zklamané poznámky.

Jakmile se všichni napili, začali se námořníci svou sekanou mateřštinou dobromyslně přít. Když se konečně dohodli, začali zpívat a pobízeli Dannyla, aby se k nim přidal. Minule se vzdal, ale tentokrát se na Jana přísně podíval.

„Slíbil jsi, že mi budeš překládat.“

Muž se zašklebil. „Písnička se nelíbí.“

„To rozhodnutí nech na mně.“

Jano poslouchal zpěv a zaváhal. „Má milá v Capii má rudé, rudé vlasy... a prsa jak pytle s obilím. Má milá v Tol-Gan má silné, silné nohy... a omotá je kolem mě. Má milá v Kiku má... ehm,“ Jano pokrčil rameny. „Neznám pro to vaše slovo.“

„Můžu se domyslet,“ odpověděl Dannyl a znechuceně potřásl hlavou. „Dost překládání. Myslím, že nechci vědět, o čem zpívám.“

Jano se zasmál. „Teď řekni, proč nepiješ siyo, co?“

„Siyo příliš výrazně voní. Silně.“

„Siyo je silné!“ řekl Jano pyšně.

„Není dobré, aby se čaroděj moc opil,“ řekl mu Dannyl.

„Proč ne?“

Dannyl stiskl rty a snažil se vymyslet, jaká slova použít, aby mu Vindové rozuměli.

„Když jsi opilý – moc opilý – říkáš a děláš věci špatně nebo nesmyslně, že?“

Jano pokrčil rameny a poplácal Dannyla po rameni. „Neboj, nikomu neřeknem.“

Dannyl se usmál a potřásl hlavou. „Není dobré dělat magii špatně nebo neúmyslně. Může to být nebezpečné.“

Jano se zamračil a pak se jeho oči lehce rozšířily. „Tak dáme jen trochu siya.“

Dannyl se zasmál. „No tak dobře.“

Jano mávl na námořníky, aby mu podali láhev. Otřel hrdlo rukávem a nabídl ji Dannylovi.

Dannyl zjistil, že ho ostatní napjatě pozorují, přiložil si láhev ke rtům a usrkl. Ústa mu naplnila příjemná ořechová chuť, a když polkl, nápoj ho chvíli pálił v hrdle. Popadl dech, potom pomalu vydechl a vychutnával si, jak se mu po těle rozlévá teplo. Když se usmál a uznale přikývl, námořníci zajásali.

Jano předal láhev zpátky ostatním a poplácal Dannyla po rameni. „Já rád, já ne čaroděj. Moc smutné mít rád pití a nesmět,“ potřásl hlavou.

Dannyl pokrčil rameny. „Ale magii mám také rád.“

Námořníci spustili novou písničku, a aniž by ho Dannyl požádal, Jano začal překládat. Dannyl zjistil, že se absurdní hrubosti písničky musí smát.

„Co znamená *eyoma*?“

„Mořská pijavice,“ odpověděl Jano. „Špatná, špatná věc. Řeknu příběh.“

Všichni se náhle ztišili a se zvědavými výrazy pozorovali Jana a Dannyla.

„Mořská pijavice velká asi jako paže od dlaně sem,“ zvedl Jano ruku, aby to názorně předvedl, a ukázal si na loket. „Plavou v malých skupinkách, ale když množí, hodně pijavic přijde spolu a hodně, hodně nebezpečné. Šplhají po lodi, protože myslí, že to skála, a námořníci

musí zabíjet, zabíjet, zabíjet, nebo eyoma přísaje a vycucá krev.“

Dannyl se podíval na ostatní námořníky, kteří vzrušeně přikyvovali. Okamžitě pojal podezření, že muž si vymýšlí nebo přehání – taková strašidelná historka, kterou námořníci rádi vyprávějí cestujícím. Mrkl na Jana jedním okem, ale ten byl do svého příběhu tak ponořený, že si toho nevšiml.

„Mořská pijavice saje krev každá velká ryba ve vodě. Když loď potopí, muži snaží plavat na břeh, ale když pijavice najde a saje, oni rychle unavení a zemřou. Když muži spadnou do vody, když množení, váha pijavic je utopí,“ podíval se na Dannyla, oči doširoka rozevřené. „Hnusná smrt.“

I přes svůj skepticismus Dannyla při mužově popisu zamrazilo. Jano ho znovu poplácal.

„Ty neboj. Pijavice žijí v teplá voda. Na sever. Pij ještě siyo. Zapomeň příběh.“

Dannyl přijal láhev a skromně si usrkl. Jeden z námořníků si začal broukat a brzy se všichni přidali. Dannyl se nechal vtáhnout do zpěvu s nimi, ale přestal, když se otevřely dveře vedoucí na palubu a dovnitř vstoupil kapitán.

Když sestoupil dolů, posádka zpěv trochu ztišila, ale nepřestala. Numo kývnul na Dannyla. „Něco ukázat, můj pane.“

Naznačil Dannylovi, aby ho následoval, a pak zamířil chodbou ke své kajutě. Dannyl se zvedl a v chodbě se oběma rukama opřel o stěny, aby vyrovnal houpání lodi. Když došel k Numovým dveřím, zjistil, že vchází do místnosti, která byla navzdory Janovu tvrzení nejméně čtyřikrát větší než Dannylova kajuta.

Na stole uprostřed místnosti byly rozprostřeny námořní mapy. Numo otevřel skříňku a vyňal z ní malou

truhličku. Zpod košile vytáhl klíč na řetízku, odklopil víko a vytáhl složený papír.

„Požádali mě dát vám to, než dorazíme do Capie.“

Předal papír Dannylovi a pokynul mu k židli. Dannyl se posadil a prohlédl si pečeť. Byl na ní otištěn znak Společenství a papír byl velmi kvalitní.

Dannyl rozlomil pečeť, rozevřel papír a okamžitě rozpoznal písmo Správce Lorlena.

Druhému velvyslanci Společenství v Elyne, Dannylovi z rodiny Vorinů, z rodu Tellenů.

Prosím odpusťte mi, že Vám tento dopis předávám až poté, co Vaše cesta začala. Chtěl bych Vás požádat, abyste pro mne, vedle své funkce velvyslance, vykonal ještě jeden úkol. Tento úkol musí zůstat pouze mezi námi, přinejmenším prozatím, a tento způsob doručení dopisu je malé opatření za tímto účelem.

Jak víte, Nejvyšší lord Akkarin před více než deseti lety opustil Kyrálii, aby sbíral znalosti o prastaré magii; jeho pátrání však nebylo dokončeno. Vaším úkolem bude jít v jeho stopách, navštívit všechna místa, která navštívil on, zjistit, kdo mu při jeho výzkumu pomáhal, a zároveň sbírat informace o této věci.

Předejte prosím všechny informace mému kurýrovi. Nekomunikujte se mnou přímo. Těším se na Vaši odpověď.

S díky, Správce Lorlen.

Dannyl dopis několikrát přečetl a poté jej zase složil. O co Lorlenovi jde? Znovu absolvovat Akkarinovu cestu? Komunikovat jen přes kurýra?

Znovu dopis otevřel a ještě jednou jej rychle přečetl. Lorlen možná žádal o utajení prostě proto, že nechtěl,

aby se někdo dozvěděl, že Dannylovy pozice velvyslance využívá k řešení soukromých záležitostí.

Touto soukromou záležitostí však byla Akkarinova výprava. Ví Nejvyšší lord, že Lorlen obnovuje pátrání po prastarých vědomostech?

Zvažoval možné odpovědi na tuto otázku. Pokud to Akkarin ví, pak to pravděpodobně schválil. A jestli to neví? Dannyl se potutelně usmál. Pravděpodobně bylo v Akkarinových historkách něco jako mořské pijavice a Lorlen chtěl vědět, jestli je to pravda.

Nebo chtěl Lorlen možná uspět tam, kde jeho přítel selhal. Jako novicové spolu ti dva soupeřili. Lorlen se samozřejmě nemohl do výzkumu pustit sám a tak povolal jiného čaroděje, aby jej zastoupil. Dannyl se usmál. *A vybral si mne.*

Znovu dopis složil, zvedl se a zapřel se proti kolébání lodi. Není pochyb, že Lorlen své důvody pro utajení nakonec odhalí. Mezitím si Dannyl bude užívat svolení slídit v něčí minulosti, obzvláště když jde o někoho tak záhadného, jako je Nejvyšší lord.

Pokynul Numovi, opustil kapitánovu kajutu, uložil dopis mezi své věci a vrátil se k Janovi a zpívající posádce.

KAPITOLA 4

NÁSTUP DO SLUŽBY

Sonea zvolna kráčela chodbou Univerzity a pociťovala hořkou úlevu. Zítra je volno, což znamenalo, že nebude muset na vyučování a celý den bude mít od Regina i ostatních noviců klid.

Když uvážila, jak málo toho za uplynulý týden udělala, překvapilo ji, jak unavená se cítí. Většinu výuky četla knihy nebo sledovala novice, kteří odcházeli na lekce kontroly a pak se zase vraceli. Nic moc se nepříhodilo, a přesto měla pocit, jako by uběhly týdny – ne, *měsíce*.

Issle už Soneinu přítomnost nebrala na vědomí vůbec, a přestože to bylo lepší než otevřené nepřátelství, důsledkem bylo, že i ostatní se přidali a zvolili si její přehlížení jako nejlepší způsob, jak se k ní chovat. Nikdo na ni nepromluvil, dokonce ani když se zeptala na něco praktického ohledně výuky.

Přemýšlela o každém z nich. Elayk představoval všechno, co o mužích z Lonmaru slyšela. Vyrůstal ve světě, kde ženy byly ukrývány, žily si v luxusu, ale měly málo svobody, a nebyl s nimi zvyklý mluvit. K Bině a Issle se choval se stejnou chladnou netečností. Faren, Zloděj, který ji minulý rok ukrýval před Společenstvím, byl úplně jiný, ale Faren také rozhodně nebyl typickým Lonmarem!

Gennylův otec byl také Lonmar, ale jeho matka pocházela z Kyrálie a Gennyl s Binou a Issle neměl žádný problém. Soneu ignoroval, ale několikrát si všimla, že ji přivřenýma očima pozoruje.

Shern zřídka kdy mluvil na kohokoliv z noviců a většinu času trávil civěním do dále. Sonea si stále uvědomovala zvláštní přítomnost jeho magické síly, ale už nepulzovala tak nepravidelně.

Bina byla tichá a Sonea měla podezření, že je prostě příliš plachá a neobratná, než aby se účastnila jakékoli konverzace. Když se k ní Sonea zkusila přiblížit, dívka ucouvla a řekla: „Mám zakázáno s tebou mluvit.“ Vzpomněla si na to, co její matka poznamenala před přijímacím obřadem, a ani ji to nepřekvapilo.

Kano, Alend a Vallon se chovali jako malí kluci, bavili se těmi největšími dětinskostmi a vychloubali se svými úspěchy u dívek. Protože tento druh žertování znala z Harrinova gangu, věděla, že jejich historky jsou zcela jistě smyšlené. Bavila se tím, protože kluci, které znala dříve, by v tomto věku už měli dostatek zkušeností a s vychloubáním na toto téma by skončili už před lety.

Regin řídil veškerou společenskou činnost. Sonea si všimla, jak ostatní ovládá tu a tam prohozenými komplimenty, vtipy a autoritativními komentáři; jak ostatní přikyvují, kdykoliv vyjádří svůj názor. Bylo to celkem zábavné, dokud nezačal při každé příležitosti dělat sarkastické poznámky k Soneině minulosti. Dokonce i Alend, který se Soneou zpočátku projevil trochu soucitu, se jeho posměchem bavil. A poté, co se jí nepodařilo zapřít rozhovor s Binou, Regin se okamžitě objevil po dívčině boku a byl samý šarm a vlídnost.

„Soneo!“

Za zády se jí ozval zadýchaný hlas. Otočila se a zjistila, že k ní spěchá Alend.

„Ano?“

„Dneska jsi na řadě,“ lapal po dechu.

„Na řadě?“ zamračila se. „S čím?“

„Výpomoc v kuchyni,“ zíral na ni. „Copak ti to neřekli?“

„Ne...“

Ušklíbnul se. „Samozřejmě. Regin má rozpis. Každý z nás musí jednou týdně pomáhat v kuchyni. Dneska jsi na řadě ty.“

„Ach tak.“

„Radši si pospěš,“ upozornil ji. „Přece nechceš přijít pozdě.“

„Díky,“ odpověděla Sonea. Alend pokrčil rameny a odešel.

Výpomoc v kuchyni. Sonea si povzdechla. Celý den bylo horko na padnutí a ona se těšila, že si dá před večerí studenou koupel. Nicméně doufala, že práce pro novice nebude těžká nebo časově náročná, takže jí možná stále zbude čas.

Rychle seběhla po točitých schodech do přízemí a vůně vaření ji doprovázela k jídelně. Uvnitř bylo rušno a místa se rychle zaplňovala, jak přicházeli další novicové. Následovala jednoho ze sluhů nesoucího tácek a ocitla se v prostorné místnosti lemované dlouhými stoly. Z bublajících kotlů vycházela pára, maso syčelo na grilu a vzduchem se rozléhalo cinkání kovu o kov. Kolem pospíchali sluhové a volali na sebe překřikující hluk.

Sonea vešla dovnitř, ohromená zmatkem a vůněmi. Od hrnce vzhledla mladá žena, pohlédla na Soneu a pak zavolala jinou, starší ženu ve velké, bílé košili.

Když ji starší kuchařka uviděla, odešla od hrnce, přistoupila k Sonei a uklonila se.

„Čím vám mohu posloužit, lady?“

„Výpomoc v kuchyni,“ pokrčila Sonea rameny. „Řekli mi, že mám jít pomoci.“

Žena na ni vyvalila oči. „Výpomoc v *kuchyni*?“

„Ano,“ usmála se Sonea. „Tak jsem tu. Kde mám začít?“

„Sem nikdy novicové nechodí,“ řekla jí žena. „Nic takového jako výpomoc v kuchyni není.“

„Ale –“ slova Sonei uvízla v krku a zamračila se, když pochopila, že se nechala napálit. Jako kdyby se od synů a dcer rodů někdy čekalo, že budou pomáhat v kuchyni! Žena se na Soneu ostražitě podívala.

„Promiňte, že jsem vás obtěžovala,“ povzdechla si Sonea. „Myslím, že jsem právě naletěla na žert.“

Hluk v kuchyni byl přehlušen výbuchem smíchu. Žena pohlédla Sonei přes rameno a zvedla obočí. Sonea se otočila a ucítila rostoucí nevolnost. Ve dveřích uviděla pět známých tváří s ústy roztaženými v ohavných úšklebcích. Když zjistili, že si jich Sonea všimla, vybuchli smíchy.

Hluk v kuchyni ustal a ona si uvědomila, že někteří ze sluhů se zastavili, aby se podívali, co se děje. Tváře jí začínaly hořet. Zaťala zuby a vykročila ze dveří.

„Ne. Ty nikam nepůjdeš,“ prohlásil Regin. „Zůstaneš tady se sluhy, kam patříš. Ale když o tom teď přemýšlím, tak to není. Dokonce i sluhové jsou lepší než lidi ze slumů.“ Otočil se k ženě v kuchyni. „Být vámi, měl bych se na pozoru. Je to zlodějka – a přizná to, když se jí zeptáte. Dával bych si pozor, aby se nevypařila s jedním z vašich nožů a nevrátila vám ho do zad, až se nebudete dívat.“

S těmi slovy sáhl po klice a zavřel dveře. Sonea rázovala ke dveřím a vzala za kliku, ale i když se otočila lehce, dveře se neotevřely. Slabá vibrace rozechvěla vzduch kolem její ruky.

Magie? Jak můžou používat magii? Nikdo z nich ještě neprošel druhým stupněm.

Za dveřmi slyšela chichotání a tlumené poznámky. Poznala Alendův hlas a také Isslin smích byl nezaměnitelný. Když zaslechla smích Vallona a Kana, uvědomila si, že jediný hlas, který neslyší, je Reginův.

Což bylo nejspíš proto, že se plně soustředil, aby magií udržel dveře zavřené. Srdce jí pokleslo, když si uvědomila, co to znamená. Regin už zvládl druhý stupeň i víc – uměl svou moc nejen najít a čerpat z ní, ale naučil se také, jak ji používat. Rothen ji varoval, že někteří novicové toho dosáhnou rychle, ale proč to musel být právě Regin?

Vzpomněla si na měsíce, které strávila nácvikem čarování, a ponuře se usmála. Regin ještě pořád musí ujít kus cesty. Ustoupila a zadívala se na dveře. Mohla by s jeho magií bojovat? Asi ano, ale mohla by přitom dveře zničit. Otočila se k ženě.

„Musí tady být jiná cesta ven. Ukázala byste mi ji?“

Žena zaváhala. V jejím výrazu už nebyl žádný soucit, jen podezření. Nevolnost v Soneině žaludku se proměnila ve vztek.

„No?“ vyštěkla.

Žena vykulila oči a pak sklopila pohled k zemi.

„Ano, má lady. Pojdte za mnou.“

Posunkem Sonei naznačila, aby ji následovala, a začala si razit cestu mezi kuchyňskými stoly. Kuchyňský personál na Soneu zíral, když je mījela, ale ona upírala pohled do ženiných zad. Vešly do skladiště, které bylo dokonce ještě větší než kuchyně a plné polic, na kterých byly vyrovnány zásoby jídla a různé náčiní. Na vzdálenějším konci skladiště se žena zastavila u dveří, otevřela je a beze slova ukázala do chodby za nimi.

„Díky,“ řekla Sonea a vyšla ven z místnosti. Dveře se za ní rychle zaklaply. Nevěděla, kde je, ale někam to vést muselo. Povzdechla si, potřásla hlavou a vydala se ven.

*

Večery v Nočním salónku už nejsou to, co bývaly, přemítal Rothen. Dříve na týdenní společenské setkání chodil s obavami, protože byl podrobován přívalu otázek týkajících se záhadné dívky ze slumů, ale teď jej ignorovali.

„Tu elynskou dívku budeme muset sledovat,“ ozval se ženský hlas z druhého konce místnosti. „Podle toho, co říkala lady Kinla, to nebude dlouho trvat a bude to ona, kdo bude potřebovat důvěrný pohovor s léčítelem.“

Odpověď byla neslyšitelná.

„Bina? Snad. Nebo myslíte...? Kdo by chtěl něco takového? Nechte to na Rothenovi.“

Když Rothen zaslechl své jméno, podíval se, kdo to mluví. U okna stály dvě mladé léčitelky. Jedna vzhledla, a když zjistila, že se na ně dívá, zrudla a podívala se jinam.

„Je na ní něco divného. Je to něco...“

Rothen poznal nový hlas a ucítil záchvěv triumfu. Mluvčím byl lord Elben, jeden ze Soneiných učitelů. Hrozilo, že bližší a hlasitější konverzace hlas přehluší, ale Rothen zavřel oči a soustředil se tak, jak ho to učil Dannyl.

„Nezapadá,“ odpověděl váhavý hlas. „Ale kdo opravdu čekal, že bude?“

Rothen se zamračil. Druhý mluvčí byl učitel historie pro první ročník noviců.

„Není to jen tohle, Skorane,“ trval na svém Elben. „Je příliš tichá. Dokonce vůbec nemluví s ostatními studenty.“

„Tak jako tak ji nemají moc v oblibě, že?“

Ozval se hořký smích. „Ne, ale kdo jim to může mít za zlé?“

„Pomyslete na lorda Rothena,“ řekl Skorane. „Chudák. Myslíte, že věděl, do čeho se pouští? Nechtěl bych, aby se každou noc vracela do mých komnat. Garrel mi řekl, že si vymyslela historku o tom, jak pobodala nějakého chlapa, když žila ve slumech. Nechtěl bych, aby se ta malá vražedkyně plížila po *mých* komnatách, zatímco spím.“

„No to je skvělé! Doufám, že se Rothen na noc pro všechny případy zamyká.“

Hlasy se vytratily, když dvojice odešla. Rothen otevřel oči a pohlédl na svou sklenici vína. Dannyl měl pravdu. Tahle židle stála na dobrém místě pro odposlouchávání rozhovorů jiných čarodějů. Dannyl vždycky říkal, že pravidelní návštěvníci Nočního salónku jsou tak dychtiví vyjádřit svůj názor, že se příliš nezabývají tím, kdo by je mohl zaslechnout, a tak se od nich dalo hodně zjistit.

Na rozdíl od Dannyla bylo Rothenovi nepříjemné své kolegy špehovat. Vstal a vyhledal Skorana a Elbena. Když ke dvojici došel, přinutil se ke zdvořilému úsměvu.

„Dobrý večer, lorde Elbene,“ řekl a sklonil hlavu, aby je pozdravil. „Lorde Skorane.“

„Lorde Rothen,“ odpověděli a pokynuli mu na oplátku.

„Jen jsem přišel, abych se zeptal, jak si vede má malá zlodějka?“

Učitelé se zarazili, tváře jim ztuhly překvapením a Elben se nervózně zasmál.

„Vede si dobře,“ řekl. „Vlastně jí to jde o dost lépe, než jsem očekával. Učí se rychle a její kontrola nad vlastní mocí je poměrně... pokročilá.“

„Měla mnoho měsíců na cvičení, ale ještě jsme nevyzkoušeli její sílu,“ dodal Skoran.

Rothen se usmál. Jen pár lidí mu věřilo, když jim popsal, jak silná Sonea je, přestože všichni věděli, že čaroděj musí být silný, aby se jeho moc mohla projevit sama od sebe.

„Až ji vyzkoušíte, budu se těšit na váš názor,“ řekl a ustoupil stranou.

„Než odejdete,“ zvedl Skoran vrásčitou ruku, „rád bych věděl, jaké dělá pokroky můj vnuk Urlan v chemii.“

„Dostatečné,“ otočil se k němu Rothen. Než se nechal pohltnout rozhovorem o tom chlapci, udělal si v duchu poznámku, aby se Sonei zeptal, jak se k ní učitelé chovají. To, že někdo nemá novice rád, není dobrá omluva pro zanedbávání jeho výcviku.

*

Správce Lorlen se zastavil na úpatí schodiště Univerzity a pohlédl na nocí zahalené Společenství. Po jeho pravici se rozkládalo sídlo léčitelů, kulatá, dvoupatrová budova stojící za vysokými stromy v zahradě. Kolem té vedla cesta k pokojům služebnictva, vinoucí se kolem temného výběžku lesa obklopujícího pozemek. Přímo před Lorlenem ležela široká, kruhová cesta, vedoucí mezi Univerzitou a branami, nalevo od něj se rozkládaly stáje a za nimi další výběžek lesa.

Mezi okrajem tohoto lesa a druhou stranou zahrad se skrývalo sídlo Nejvyššího lorda. Budova z šedého kamene v měsíčním světle nezářila tak, jako ostatní, bílé

stavby Společenství, ale hrozivě se tyčila na okraji lesa. Kromě Dvorany to byla jediná budova, která se dochovala od počátku založení Společenství, a po více než sedm staletí byla domovem nejmocnějších čarodějů své generace. Lorlen nepochyboval o tom, že muž, který zde žije nyní, je jedním z nejsilnějších mágů, kteří tam kdy přebývali.

Zhluboka se nadechl a vydal se k jeho dveřím.

Prozatím na to všechno zapomeň, říkal si. Je to tvůj starý přítel Akkarin, kterého dobře znáš. Budete spolu mluvit o politice, o svých rodinách a záležitostech Společenství. Budeš se snažit ho přesvědčit, aby přišel do Nočního salónku, a on odmítne.

Když Lorlen dorazil k Akkarinově sídlu, napřímil se. Jako vždy se dveře po jeho zaklepání otevřely, on vstoupil dovnitř a ucítil záchvěv úlevy, když se neobjevil ani Akkarin, ani jeho sluha, aby jej přivítali.

Posadil se a prohlížel si uvítací pokoj. Původně to byla vstupní hala s ošlapaným schodištěm po obou stranách. Uvítací pokoje se staly běžným prvkem domů až několik staletí poté, co toto sídlo vzniklo, takže předchozí Nejvyšší lordi se věnovali zábavě v některém z vnitřních pokojů. Akkarin budovu zmodernizoval, když zde nechal postavit zdi, které schodiště skryly. Zbývající prostor zaplnil pohodlným nábytkem a teplými koberci a vytvořil tak příjemnou, byť poněkud úzkou uvítací místnost.

„Copak to je?“ řekl známý hlas. „Nečekaná návštěva?“

Lorlen se otočil a přiměl se na černě oděného muže stojícího ve dveřích ke schodišti usmát.

„Dobrý večer, Akkarine.“

Nejvyšší lord se také usmál a poté, co za sebou zavřel dveře, přešel k úzkému sekretáři, ve kterém měl uloženy

zásoby vína a výběr skla a stříbra. Otevřel jednu láhev a naplnil dvě sklenice, přičemž vybral právě to víno, které se Lorlen předchozího dne rozhodl neobjednat.

„Málem jsem tě nepoznal, Lorraine. Už je to doba.“

Lorlen pokrčil rameny. „Naše rodinka je sebranka opozdílů.“

Akkarin se pousmál, když Lorlen použil jejich přezdívku pro Společenství. Podal Lorlenovi sklenici a posadil se. „Ach jistě, ale aspoň tě pořád něčím zaměstnávají a ty je čas od času musíš odměnit za dobré chování. Lord Dannyl byl zajímavou volbou na post druhého velvyslance v Elyne.“

Lorlen ucítil, jak se mu začíná bušit srdce, a zakryl svou úzkost znepokojeným zamračením. „Vybral bys někoho jiného?“

„Pro tu roli se výborně hodí. Při pátrání po Sonei a vyjednávání se Zloději předvedl iniciativu a smělost.“

Lorlen pozvednul obočí. „Dalo by se mu však vytknout, že to měl nejdříve probrat s námi.“

Akkarin zamítavě mávl rukou. „Vyšší mágové by se o tom dohadovali týdny a pak by vybrali nejbezpečnější řešení – a vybrali by špatně. Že to bylo Dannylovi jasné a že riskoval nelibost svých druhů, aby ji našel, dokazuje, že se nedá jen tak zastrašit autoritou, pokud jsou jeho názory opačné, ale v zájmu všech. Tuto sebejistotu bude při jednání s elynským dvorem potřebovat. Překvapilo mě, že ses nezeptal na můj názor, ale jsem si jistý, že jsi věděl, že tvé rozhodnutí schvaluji.“

„A jaké zprávy máš ty pro mě?“ změnil Lorlen téma hovoru.

„Nic zajímavého. Král se mě ptal, jestli ta ‚malá tulačka‘, jak Sonei říká, byla přijata do letního náboru noviců. Řekl jsem mu, že ano, a on byl potěšen. Což mi

připomíná další zábavný incident: Nefin z rodu Maronů požádal, zda by se nyní Fergun nemohl vrátit do Imardinu.“

„Už zase?“

„Nefin se ptal poprvé. Minule to byl Ganen, asi před třemi týdny. Zdá se, že s tím za mnou chce přijít snad každý z Maronů. Dokonce jsem tu měl i děti, které se mě ptaly, kdy zase uvidí strejdu Ferguna.“

„Tak co jsi mu řekl?“

„Ze strýček Fergun udělal moc, moc špatnou věc, ale ať se nebojí, že hodní pánové v pevnosti zajistí, aby o něj bylo dobře postaráno po celé ty roky, co tam bude.“

Lorlen se zasmál. „Myslel jsem, co jsi řekl Nefinovi?“

„Přesně totéž. Tedy zvolil jsem trochu jiná slova, samozřejmě.“ Akkarin si povzdechl a uhladil si vlasy. „Nejen, že mám z toho odmítnutí pocit zadostiučinění, ale dokonce jsem od Fergunova *odjezdu* neobdržel z rodu Maronů žádné nabídky k sňatku. O důvod navíc nechat toho muže trčet v Pevnosti.“

Lorlen si lokl vína. Vždycky Akkarina považoval za někoho, kdo nejeví zájem o povrchní paničky z šlechtických rodů a časem si najde partnerku mezi ženami ve Společenství. Ted' si říkal, jestli se Akkarin nerozhodl zůstat starým mládencem, aby ochránil své temné tajemství.

„Jak rod Arranů, tak rod Korinů žádají, jestli můžeme postrádat léčitele, kteří by pečovali o jejich závodní koně,“ pokračoval Akkarin v novinkách.

Lorlen si podrážděně povzdechl. „Řekl jsi jim, že nemůžeme, ne?“

Akkarin pokrčil rameny. „Řekl jsem jim, že o tom budu přemýšlet. Může být způsob, jak takovou žádost obrátit v náš prospěch.“

„Ale my potřebujeme všechny léčitele, které máme.“

„To je pravda, ale oba rody jsou připraveny nabídnout své dcery, jako by také byly cennější pro chov než pro cokoli jiného. Kdyby se nám je podařilo přesvědčit, aby své talentované dívky nechali vstoupit do Společenství, měli bychom nakonec léčitelů více než dost. Postupně by tak mohly nahradit léčitele, kteří budou pečovat o koně.“

„Mezitím ale budeme mít léčitelů méně a ti zbývající budou muset trávit více času výukou nových dívek,“ namítal Lorlen. „A není ani jisté, že se tyto dívky po svém dostudování budou chtít stát právě léčitelkami.“

Akkarin přikývl. „To je otázka vyvážení. Musíme získat dostatek dívek, abychom se ujistili, že léčitele, které pošleme pečovat o koně, skutečně nahradí. Nakonec tak budeme mít více léčitelů, na které se budeme moci obrátit, kdyby došlo k nějaké katastrofě, ať už by šlo o oheň, nebo třeba vzpouru.“ Akkarin prsty poklepal na opěradlo židle. „A je tu ještě jedna výhoda. Lord Tepo se mnou před pár měsíci mluvil o svém přání rozšířit naše vědomosti o léčení zvířat. Mluvil docela přesvědčivě. Tohle by mohl být způsob, jak tuto oblast začít studovat.“

Lorlen potřásl hlavou. „Mně to zní jako plýtvání časem léčitelů.“

Akkarin se zamračil. „Projednám obě stanoviska s lady Vinarou.“ Pak pohlédl na Lorlena. „Máš nějaké zprávy ty pro mne?“

„Mám,“ řekl Lorlen. Opřel se v židli a povzdechl si. „Hrozné zprávy. Zprávy, které rozruší mnohé lidi ve Společenství, ale nejvíce ze všech se dotknou tebe.“

„Hm?“ zbystřil pozornost Akkarin.

„Máš ještě nějaké láhve toho vína, které piješ?“

„Tahle je poslední.“

„Ach bože,“ potřásl Lorlen hlavou. „Potom je situace horší, než jsem čekal. Obávám se, že je tedy úplně poslední. Rozhodl jsem se, že naše zásoby nebudu obnovovat. Po dnešním dni už nebude žádné anurenské tmavé pro Nejvyššího lorda.“

„To je ta novinka?“

„Hrozné, že?“ Lorlen se otočil a pozoroval přítele.
„Jsi zdrcen?“

Akkarin si odfrkl. „Samozřejmě! Proč už jsi žádné neobjednal?“

„Chtěli dvacet zlatých za láhev.“

„Za láhev!“ Akkarin se opřel v křesle a hvízdal. „Další dobré rozhodnutí, jen ses mi měl tentokrát nejdříve zmínit. Mohl jsem něco tu a tam poznamenat na dvoře... No, to stále ještě můžu.“

„Takže můžu příští týden čekat na stole o něco rozumnější nabídku?“

Akkarin se usmál. „Uvidím, co se dá dělat.“

Chvilí seděli mlčky, pak Lorlen dopil sklenici a zvedl se. „Měl bych jít do Nočního salónku. Jdeš také?“

Akkarinův výraz zvažněl. „Ne, mám teď s někým schůzku ve městě.“ Podíval se na Lorlena. „Rád jsem tě zase viděl. Zastav se za mnou častěji. Nechci si s tebou domlouvat schůzky, jen abych zjistil drby ve Společenství.“

„Pokusím se,“ zmohl se Lorlen na úsměv. „Možná bys měl častěji navštívit Noční salónek. Pak bys mohl nějaké drby zaslechnout sám.“

Nejvyšší lord zavrtěl hlavou. „Když jsem poblíž, jsou všichni příliš opatrní. A kromě toho, mé zájmy leží za hranicemi Společenství. Naše rodinné aférky přenechám tobě.“

Lorlen odložil vinnou sklenici na stůl a vykročil ke dveřím, které se tiše otevřely. Ohlédl se zpátky na Akkarina, který spokojeně usrkával víno.

„Dobrou noc,“ řekl.

Akkarin mu odpověděl pozvednutím sklenice. „Dobře se bav.“

Když se dveře za Lorlenem zavřely, zhluboka se nadechl a vykročil. Znovu uvažoval o tom, co bylo řečeno. S Dannylovým jmenováním Akkarin vyjádřil plný souhlas – což, když nad tím tak přemýšlel, byla ironie. Zbytek rozhovoru byl uvolněný a všední; v takových chvílích bylo snadné zapomenout na pravdu. Ale Lorlen pokaždé užasl, jak se Akkarinovi při hovoru dařilo narážet na svou tajnou činnost. „*Mé zájmy leží za hranicemi Společenství.*“ Mírně řečeno.

Lorlen si odfrkl. Akkarin nepochybně narážel na svou návštěvu dvora a krále. *Jen si nemůžu pomoci, abych si všechno nevykládal ve světle toho, co vím.*

Před Soneiným slyšením nebyla návštěva Akkarina nikdy žádný problém. Nyní však sídlo Nejvyššího lorda opouštěl unavený a s úlevou, že už jsou ta muka za ním. Pomyslel na svou postel a potřásl hlavou. Pořád si ještě musí odsedět nekonečné žádosti a otázky v Nočním salónku, než se bude moci vypařit do svých pokojů. Povzdechl si, natáhl krok a vykročil zahradami.

KAPITOLA 5

UŽITEČNÉ DOVEDNOSTI

Zatímco Sonea čekala, až začne hodina, otevřela si svazek s poznámkami a začala číst. Po stole přelétl stín a ona rychle vyskočila, když se před ní mihla ruka a jeden z listů papíru jí vytrhla. Zoufale po něm chňapla, ale byla příliš pomalá. Ruka s papírem rychle ucukla pryč.

„Ale, copak to tady máme?“ Regin došel k tabuli a opřel se o učitelův stůl.

„Soneiny poznámky.“

Sonea na něj chladně hleděla, zatímco ostatní novicové se zájmem přihlíželi. Regin přelétl očima stránku a potěšené se zasmál.

„Podívejte na to písmo!“ zvolal a zvedl papír. „Píše jako dítě. A ten *pravopis*!“

Sonea potlačila zaúpění, když začal s předstíranou námahou luštit slova. Po několika větách s tím přestal a začal se nahlas podívat, co ta slova znamenají. Z několika stran k ní dolehl potlačovaný smích a ona cítila, jak začíná rudnout. Regin se zašklebil a pustil se do přehánění pravopisných chyb, hláskoval každé slovo a třídou burácely výbuchy smíchu.

Sonea se opřela lokty o stůl, podepřela si hlavu dlaní a snažila se předstírat nezájem, zatímco ji střídavě polévalo horko a zima, jak se v ní přebíjely pocity vzteku a ponížení.

Najednou se Regin napřímil a spěchal zpátky na své místo. Když se smích utišil, ozvaly se kroky a ve dveřích se objevila fialově oděná postava lorda Elbena. Nejdříve přes svůj dlouhý nos zazíral na třídu, pak se přesunul ke svému stolu a položil na něj dřevěnou truhličku.

„Oheň,“ začal, „je jako živá bytost a stejně jako živá bytost má své potřeby.“

Otevřel truhlu a vyňal z ní svíčku a malou misku. Rychlým pohybem svíčku nabodl na hrot uprostřed misky.

„Oheň potřebuje vzduch a potravu, stejně jako všichni živí tvorové. Předpokládejme tedy, že to je živý tvor.“ Zachichotal se. „Je to bláznivé, ale pamatujte si, že oheň se často chová, jako by měl vlastní hlavu.“

Sonea zaslechla přidušený smích a otočila se. Koutkem oka zahlédla Kana, jak něco předává Vallonovi, a znervózněla. Její papír bavil celou třídu, aniž by si toho lord Elben všiml.

Zhluboka se nadechla a vydechla. Druhý týden vyučování nepřinesl oproti tomu prvnímu žádné zlepšení. Všichni novicové se nyní při každé příležitosti semkli kolem Regina, tedy až na Sherna, který jakoby se vypařil po podivném výbuchu, při němž, jak prohlásil, viděl stropem procházet sluneční paprsky. Bylo zjevné, že v tomto malém gangu není vítaná a že z ní Regin chce udělat terč svých žertů a lumpáren.

Byla zde vyděděncem, ale na rozdíl od chlapců, kteří se neúspěšně pokusili začlenit do Harrinova gangu, ona neměla kam odejít. Musela zůstat zde a tak se uchýlila k jediné obraně, která přicházela v úvahu: ignorovala je. Když nebude Regina a ostatní bavit svými reakcemi na jejich posměch, třeba je to časem znudí a nechají ji na pokoji.

„Soneo.“

Trhla sebou, když zjistila, že se na ni lord Elben nesouhlasně mračí. Srdce se jí rozbušilo. Mluvil na ni? Byla tak pohroužená do své sebelítosti, že ho neslyšela? Pokárá ji před celou třídou?

„Ano, lorde Erbene?“ řekla a obrnila se proti dalšímu ponížení.

„Budeš první, kdo se pokusí zapálit tuto svíci,“ řekl. „Nyní bych ti rád připomněl, že produkce tepla je snazší, když...“

Sonei se ulevilo a přesunula svou pozornost na svíčku. Téměř jako by slyšela Rothenův hlas, který jí v duchu opakoval postup. *„Uchop malé množství magie, otevři svou vůli, soustřed' svou mysl na knot, zformuj magii a vypusť ji...“* Ucítla, jak zlomek její magie přeskočil na knot a plamen živě zaprskal.

Lord Elben na něj s otevřenými ústy zamrkal. „...díky, Soneo,“ uzavřel. Pak se rozhlédl se po zbytku třídy. „Mám svíčky pro vás všechny. Vaším úkolem pro dnešní dopoledne bude naučit se, jak je zapálit, a poté je zkoušet zapalovat rychle, téměř bez přemýšlení.“

Vyňal z truhličky svíčky a položil po jedné před každého novice. Všichni začali upřeně hledět na knoty a Sonea si s rostoucím pobavením všimla, že žádná svíce, dokonce ani ta Reginova, se nerozhořela.

Elben se vrátil ke stolu, vytáhl skleněnou kouli naplněnou modrou tekutinou, přinesl ji k Soneině lavici a postavil ji na ni.

„Toto je cvičení, které tě naučí jemnosti,“ oznámil jí. „Hmota v této nádobě citlivě reaguje na teplotu. Jestliže ji zahřeješ pomalu a rovnoměrně, zčervená. V opačném případě se vytvoří bublinky a bude trvat několik minut, než se rozptýlí. Chci vidět červenou, ne bublinky. Zavolej mne, až se ti to podaří.“

Sonea přikývla, počkala, až se vrátí ke svému stolu, a pak se soustředila na kouli. Na rozdíl od svíčky zde potřebovala pouze zahřívající energii. Zhluboka se nadechla a vytvarovala magii do jemné mlhy tak, aby zahřála sklo rovnoměrně. Když ji vypustila, kapalina se zbarvila do tmavě rudé.

Spokojeně vzhlédla a našla Elbena v hovoru s Reginem.

„Já tomu nerozumím,“ rozčiloval se chlapec. „Zkus to znovu,“ řekl Elben.

Regin zíral na svíčku v ruce a oči se mu zúžily do štěrbin.

„Lorde Elbene?“ odhodlala se Sonea. Učitel se napřímil a začal se otáčet směrem k ní.

„Takže bych měl soustředit magii na knot?“ zeptal se Regin a strhl učitelovu pozornost opět na sebe.

„Ano,“ odpověděl Elben, tentokrát už mírně netrpělivě. Když se Regin znovu zadíval na svíčku, učitel se otočil k Soneině kouli a zavrtěl hlavou.

„Není dost horká.“

Sonea se podívala na kouli a uviděla, že tekutina chladne a mění barvu do purpurové. Zamračila se, znovu se na ni soustředila a purpurová se vyjasnila do rudé.

Regin vyskočil od stolu a vyjekl překvapením a bolestí. Jeho svíčka byla pryč a ruce měl pokryté roztaveným voskem, který se horečně snažil sloupat. Sonea ucítila, jak se jí na rty dere úsměv, a zakryla si ústa.

„Popálil ses?“ znepokojeně se zeptal Elben. „Jestli chceš, můžeš si zajít na ošetřovnu.“

„Ne,“ vyhrkl Regin. „Jsem v pořádku.“

Elben povytáhl obočí. Pokrčil rameny, vytáhl další svíčku a postavil ji Reginovi na stůl. „Zpátky do práce,“

vyštěkl na zbytek studentů, kteří civěli na Reginovy červenající ruce.

Elben se přesunul k Soneině stolu, podíval se na kouli a přikývl.

„Do toho,“ povzbudil ji. „Předved’ mi to.“

Sonea se znovu soustředila na kouli a tekutina se zahřála. Elben spokojeně přikývl. „Dobře. Mám pro tebe další cvičení.“ Když se vrátil k truhle, Sonea uviděla, že ji Regin pozoruje. Znovu se jí na rty vloudil úsměv a všimla si, jak sevřel dlaně.

Když Elben procházel kolem, poklepal na chlapcův stůl.

„Zpátky do práce, všichni.“

*

Dannyl se opíral o zábradlí paluby a s požitkem vdechoval sláný vzduch.

„Nemocné břicho venku ne tak zlé, co?“

Otočil se a zjistil, že se k němu blíží Jano, malý muž, který se s lehkostí pohyboval po pohupující se palubě. Jano dorazil k zábradlí, otočil se a opřel se o ně zády.

„Kouzelníkům na lodi ne špatně,“ všiml si.

„Ale ano,“ namítl Dannyl. „Ale umíme to vyléčit. Vyžaduje to však soustředění a nemůžeme na to myslet pořád.“

„Takže... ne špatně, když myslíte, ať ne špatně, ale nejde pořád myslet, ať ne špatně?“

Dannyl se usmál. „Ano, přesně tak.“

Jano přikývl. Na vrcholu stěžně zazvonil jeden ze členů posádky na zvon a zavolal několik slov v jazyce Vindů.

„Řekl Capia?“ zeptal se Dannyl a podíval se nahoru.

„Capia, jasně!“ Jano máchl rukou dokola, zahleděl se do dálky a potom ukázal prstem. „Vidíš?“

Dannyl hleděl směrem, kterým ukazoval jeho společník, ale neviděl nic, jen nejasnou linku neurčitého pobřeží. Zavrtěl hlavou.

„Máš lepší oči než já,“ řekl.

„Vindové dobré oči,“ souhlasil Jano pyšně. „Proto mořeplavci.“

„Jano!“ zakřičel přísný hlas.

„Musím jít.“

Dannyl sledoval, jak vindský námořník spěchá pryč, a pak se otočil, aby si prohlédl pobřeží. Stále ještě nerozeznával hlavní město Elyne a tak sklonil hlavu a pozoroval, jak příd' rozráží vlny, a bloudil zrakem po hladině. Během cesty mu neustále šplouchání vln začalo připadat konejšivé a hypnotizující a byl fascinován tím, jak voda měnila barvu v závislosti na denní době a počasí.

Když znovu vzhlédl, byla země blíž a on uviděl řady malých, bledých kostiček vzdálených domů. Po zádech mu přeběhl mráz a ucítil, jak se mu vzrušením rozbušilo srdce. Pozoroval, jak se pobřeží stále více přibližuje, a poklepával prsty o zábradlí.

Ukázalo se, že velká mezera mezi budovami je ústím zátoky, dobře chráněné před mořským příbojem. Domy, rozlehlá sídla, obklopená obezděnými zahradami, se stupňovitě svažovaly k bílé pláži. Všechny byly postaveny ze světle žlutého kamene, který v ranním světle teple zářil. Když loď doplula na úroveň ústí zátoky, Dannyl zatajil dech. Domy po obou stranách tvořily ramena, která obepínala celou zátoku. Mezi nimi viděl větší budovy, které se vypínaly nad vysokou mořskou hráz. Za nimi se dmuly kopule, věže se tyčily k

nebi a některé z nich byly propojeny velkými kamennými oblouky.

„Kapitán chce, aby vy držel u něj, můj pane.“

Dannyl přikývl členovi posádky, který jej oslovil, a pak se vydal po palubě ke kapitánovi, který stál u velkého kormidla. Námořníci pobíhali sem a tam, kontrolovali lana a pokřikovali po sobě slova ve vindštině.

„Sháněl jste mne, kapitáne?“

Muž přikývnul. „Chtěl, aby vy zůstal tu, bokem, můj pane.“ Dannyl se postavil tam, kam mu Numo ukázal, a díval se, jak muž sleduje střídavě pobřeží a moře. Pak Numo vykřikl rozkaz ve svém rodném jazyce a začal otáčet kormidlem. Celá posádka se okamžitě pustila do práce. Uvolnili lana, plachty se svezly a ochable spadly, protože už se do nich neopíral vítr. Loď se kolébala, jak se stáčela směrem k pobřeží. Pak se s praskotem plavila dál a začala opět nabírat vítr. Posádka začala znovu navazovat lana, muži na sebe pokřikovali povely a pak se usadili a čekali.

Když dopluli podstatně blíže k pobřeží, celá scéna se opakovala. Tentokrát loď proplula ústím do zátoky. Kapitán se ohlédl na Dannyla.

„Vy už byl v Capii, můj pane?“

Dannyl zavrtěl hlavou. „Ne.“

Numo se otočil a kývl hlavou k městu. „Moc krásná.“

Nyní už bylo možné rozeznat jednoduchá průčelí oblouků a sloupů. Na rozdíl od sídel v Kyralii zde byly domy prostší, až na několik věží a paláců, které byly zdobeny jemnými, vějířovitými rytinami.

„To lepší, když zapadá slunko,“ řekl mu Numo. „Někdy večer pučte loďku a uvidíte.“

„Půjčím,“ odpověděl tiše Dannyl. „Určitě to udělám.“

Jak si Dannyl všiml, kapitánova ústa zacukala do výrazu velmi podobnému úsměvu. Ten se však rychle rozplynul, protože začal znovu vykřikovat rozkazy. Plachty byly skasány, aby se snížila rychlost lodi, a ta pomalu vplouvala do mezery mezi nesčetnými plavidly, která kotvila v zátocě. Vpředu bylo několik lodí uvázáno u vysoké mořské hráze.

„Teď vzít věci z pokoje,“ řekl Numo a ohlédl se přes rameno po Dannylovi. „Brzy na místě, pane. Pošlu zprávu vašim lidem, že vy už tady. Přijdou pro vás.“

„Díky, kapitáne.“ Dannyl přešel palubu a zamířil do své kajuty. Když uklidil pokoj a zkontroloval zavazadlo, ucítil, jak loď zpomaluje a kolébá se. Střechou k němu dolehly tlumené rozkazy a pak se všechno otřáslo, jak trup lodi přirazil k molu.

Když vylezl zpátky na palubu, posádka přivazovala loď k mohutným železným kruhům ve zdi. Po stranách lodi byly zavěšeny velké nacpané pytle, které ji chránily před nárazy do mola. Podél zdi vedla směrem nahoru úzká lávka se schůdky.

Kapitán s Janem postávali u zábradlí.

„Teď vy už moci jít, můj pane,“ řekl Numo a uklonil se. „Byla čest vás vézt.“

„Díky,“ odpověděl Dannyl. „Bylo mi ctí s vámi plout, kapitáne Numo,“ dodal ve vindštině. „Šťastnou cestu.“

Numovy oči se mírně rozšířily údivem. Strnule se uklonil a odkráčel.

Jano se zazubil. „Má vás rád. Kouzelníci k nám ne moc milí.“

Dannyl přikývl. Nepřekvapovalo ho to. Objeví se čtyři námořníci s Dannylovými zavazadly, Jano naznačil Dannylovi, aby je následoval, a pak sešli po prkně dolů na lávku. Dannyl se po pár krocích zastavil, celý nespůj z pocitu, že se mu viklá a houpe pod nohama. Ustoupil

stranou, aby mohli projít muži nesoucí zavazadla. Jano se otočil, a když si všiml Dannylova bezradného výrazu, rozesmál se.

„Vaše nohy musí znova zvyknout na pevná zem,“ zavolal na něj. „Nebude trvat dlouho.“

S rukou opřenou o stěnu Dannyl následoval námořníky po lávce a pak po schodech. Když vyšel nahoru, ocitl se u široké rušné cesty, která se táhla podél celého přístaviště. Námořníci položili zavazadla, usadili se na zeď a zjevně je těšilo, že nic nedělají a pouze sledují dopravu.

„Byla dobrá cesta,“ řekl Jano. „Dobrý vítr, ne bouře.“

„Žádné pijavice,“ dodal Dannyl.

Jano se zasmál a zavrtěl hlavou. „Žádné eyoma. Ty v severních mořích.“ Odmlčel se. „Dobře s tebou cvičí jazyk. Naučil hodně nové slova.“

„I já jsem se naučil pár slov ve vindštině,“ odpověděl Dannyl. „Na elynském dvoře jich sice mnoho nevyužiji, ale budou se hodit, kdybych chtěl někdy navštívit vindskou hospodu.“

Malý muž se usmál. „Když přijedete do Vin, vy vítaný v můj dům.“

Dannyl se na něj překvapeně podíval. „Díky.“

Jano ukázal na cestu a přimhouřil oči. „Myslím, to budou vaši lidi.“

Dannyl se podíval naznačeným směrem a snažil se najít černý kočár se znaky Společenství po stranách, ale žádný neviděl.

„Už půjdu. Šťastnou cestu, můj pane.“

Dannyl se na něj s úsměvem otočil. „Šťastnou cestu, Jano.“

Námořník se usmál a spěšně seběhl po schodech. Dannyl se otočil zpátky k ulici a zamračil se, když se mu do cesty postavil kočár z rudého leštěného dřeva. Pak se

mu náhle rozsvítilo, když ze sedadla kočího seskočil jeden z námořníků a začal ostatním členům posádky pomáhat s nakládáním zavazadel na stojan vzadu na kočáře.

Dvířka kočáru se otevřela, a když vystoupil bohatě oděný muž, Dannyl se na okamžik zarazil. S elynskými dvorany se setkal již dříve a ulevilo se mu, že nemusí převzít tu směšnou parádu, která byla na elynském dvoře módní. Stejně ale musel uznat, že propracované, dokonale padnoucí roucho tomuto mladému pohlednému muži sluší. *S takovou tváří, přemítal Dannyl, musí být mezi dámami oblíbený.*

Muž k němu váhavě přistoupil. „Velvyslanec Dannyl?“

„Ano.“

„Jsem Tayend z Tremmelinu,“ uklonil se muž s grácií.

„Je mi ctí, že vás potkávám,“ odpověděl Dannyl.

„*Mně* je převelikou ctí, velvyslanče Dannyle,“ odpověděl Tayend. „Musíte být po cestě unavený. Zavezu vás přímo do vašeho domu.“

„Děkuji.“ Dannyl se podívil, proč namísto sluhy poslali tohoto muže, a pozorně se na Tayenda podíval. „Jste ze Společenství?“

„Ne,“ usmál se Tayend. „Jsem z Velké knihovny. Byl to nápad vašeho Správce, abych se s vámi setkal právě já.“

„Chápu.“

Tayend pokynul ke dvířkům kočáru. „Až po vás, můj pane.“

Když nastoupil do kočáru, Dannyl užasl nad jeho luxusním interiérem. Po tolika dnech v kajutě, beze špetky soukromí či pohodlí, se těšil na koupel a něco poněkud nápaditějšího než polévku s chlebem.

Tayend se usadil na protější sedadlo a zaklepal na střechu, aby dal znamení kočímu. Když kočár vyrazil z přístaviště, Tayend sklouzl pohledem po Dannylově oděvu a rychle se odvrátil. Podíval se z okna, hlasitě polkl a otřel si dlaně o kalhoty.

Dannyl potlačil úsměv nad jeho nervozitou a přemýšlel nad tím, co už věděl o elynském dvoře. O Tayendovi z Tremmelinu neslyšel, ačkoliv četl o jiných členech jeho rodiny.

„Jaké je vaše postavení na dvoře, Tayende?“

Mladý muž lhostejně mávl rukou. „Jen nevýznamné. Vyhýbám se mu a on se vyhýbá mně.“ Pohlédl na Dannyla a sebevědomě se usmál. „Jsem učenec. Většinu času trávím ve Velké knihovně.“

„Velká knihovna,“ opakoval Dannyl. „Vždycky jsem se tam toužil podívat.“

Tayendova tvář se rozzářila úsměvem. „Je to úžasné místo. Vezmu vás tam zítra, jestli budete chtít. Zjistil jsem, že čarodějové oceňují knihy tak, jak to dvořané nedokážou. Váš Nejvyšší lord tam kdysi strávil mnoho týdnů – samozřejmě dávno předtím, než se stal Nejvyšším lordem.“

Dannyl se podíval na mladíka a jeho puls se zrychlil. „Opravdu? O co se mohl tolik zajímat?“

„O všechno,“ odpověděl Tayend s rozzářenýma očima. „Některé dny jsem mu dělal asistenta. Irand – ředitel knihovny – mne odtud nemohl dostat, když jsem byl ještě kluk, a tak mne zaměstnal, abych nosil knihy. Lord Akkarin četl všechny nejstarší knihy. Něco hledal, ale nikdy jsem přesně nezjistil, co to bylo. Byla to taková záhada. Jednoho dne se nedostavil v obvyklou dobu, pak ani další den, a tak jsme se po něm ptali. Sbalil se a z ničeho nic zmizel.“

„To je zajímavé,“ přemýšlel Dannyl. „Zajímalo by mne, jestli našel to, co hledal.“

Tayend vyhlédl z okna. „Ach, už jsme skoro u vašeho domu. Chcete, abych vás zítra vyzvedl? Ale nejspíš se budete muset nejdříve podívat na dvůr, že ano?“

Dannyl se usmál. „Vaši nabídku rád přijmu, ale bohužel nedokážu říct, kdy. Mohu vám poslat zprávu, až to budu vědět?“

„Samozřejmě.“ Když začal kočár brzdit, Tayend odjistil dvířka a otevřel je. „Stačí poslat vzkaz do Velké knihovny, nebo rovnou přijďte. Přes den jsem tam pořád.“

„Skvělé,“ řekl Dannyl. „Díky, že jste mne vyzvedl z přístavu, Tayende z Tremmelinu.“

„Bylo mi ctí, můj pane,“ odpověděl mladík.

Dannyl vystoupil z kočáru a ocitl se před rozlehlým, třípatrovým domem. Sloupy propojené oblouky podpíraly velkou verandu. Mezera mezi prostředními sloupy byla širší než ostatní, veranda se zde stáčela nahoru a tvořila klenbu připomínající vstup do Univerzity. Za ní se nacházela replika univerzitních dveří.

Čtyři sluhové sundali zavazadla z kočáru, pak přistoupil další a uklonil se.

„Velvyslanče Dannyle, vítejte ve Společenství Capie. Prosím, následujte mne.“

Dannyl za sebou zaslechl kultivovaný hlas, který šeptem opakoval titul. Odolal nutkání podívat se na Tayenda; namísto toho se pro sebe usmál a následoval sluhu do domu. Mladý učenec zjevně choval k čarodějům nemalou úctu.

Pak náhle vystřízlivěl. Tayend se před lety setkal s Akkarinem a pomáhal mu. To Lorlen zařídil, aby se s ním učenec setkal. Byla to shoda náhod? Těžko. Lorlen

chtěl Dannylovi zřejmě zajistit Tayendovu pomoc při pátrání po starověké magii.

*

Vůně květin, která se nesla nevelkou zahradou, byla až nesnesitelně sladká. Někde ve skrytu stínů zurčela malá fontánka. Lorlen smetl okvětní lístky, které mu napadaly na hábit.

Derril s Velií, kteří seděli na protější lavičce, byli Lorlenovi vzdálení příbuzní a patřili ke stejnému rodu jako on. Než vstoupil do Společenství, vyrůstal s jejich nejstarším synem Walinem a i když teď Walin žil v Elyne, Lorlen čas od času rád navštívil rodiče svého starého přítele, zvláště v době, kdy celá Derrilova zahrada kvetla.

„Barranovi se daří,“ řekla Velia a její oči zářily ve světle lampy. „Je si jist, že ho příští rok povýší na kapitána.“

„Tak brzy?“ podivil se Lorlen. „Za posledních pět let toho hodně dokázal.“

Derril se usmál. „To ano. Je pěkné vidět, že náš nejmladší syn vyrostl v tak zodpovědného muže, přestože ho Velia tolik rozmazluje.“

„Už dávno jej nerozmazluji,“ bránila se. Potom zvažněla. „Ale uleví se mi, když už nebude muset hlídkovat na ulicích,“ dodala a její úsměv se vytratil.

Derril se podíval na svou ženu a zamračil se. „Hm, musím souhlasit s Velií. Ulice jsou každým rokem nebezpečnější. Po těch posledních vraždách se na noc začali zamykat i ti nejodvážnější.“

Lorlen se zamračil. „Vraždách?“

„Copak jsi o tom neslyšel?“ zvedl Derril obočí. „Celé město je kvůli tomu vzhůru nohama.“

Lorlen zavrtěl hlavou. „Možná jsem něco zaslechl, ale poslední dobou mě hodně zaměstnávaly záležitosti Společenství. Událostem ve městě jsem nevěnoval příliš pozornosti.“

„Měl bys odtamtud častěji vytáhnout paty,“ řekl Derril nesouhlasně. „Překvapuje mě, že ses o tuhle záležitost nezajímáš. Říká se, že je to nejhorší série vražd za posledních více než sto let. Samozřejmě, že Velia a já o nich víme díky Barranovi více.“

Lorlen potlačil úsměv. Nejen, že si Derril vychutnával, když mohl lidem prozradit tajné informace, ale měl rovněž radost, že je mezi prvními, kdo se všechno dozví. Muselo to být uspokojující být tím, kdo o těchto zločinech informuje Správce Společenství čarodějů.

„Raději mi o nich tedy něco pověz, než někdo zjistí, jaký jsem ignorant,“ pobídl jej Lorlen.

Derril se naklonil dopředu a opřel se lokty o kolena. „Nejděsivější na tom vrahovi je, že když své oběti zabíjí, provádí při tom nějaký rituál. Před dvěma dny v noci nějaká žena jednu vraždu viděla. Zrovna uklízela prádlo, když zaslechla, že její pán s někým zápasí. Když si uvědomila, že se hluk zápasu blíží, ukryla se ve skříni.

Řekla, že viděla, jak neznámý muž jejího pána svázel, vytáhl nůž a rozřízl mu košili. Pak muži udělal do každého ramene drobné zářezy,“ přejel si Derril prsty přes rameno. „Díky těmto zářezům strážé vědí, že vraždy provádí pokaždé stejný člověk. Žena vypověděla, že vrah přiložil prsty na zářezy a začal polohlasem zpívat. Když skončil, ať už říkal cokoli, podřezal tomu muži hrdlo.“

Velia se znechuceně zvedla. „Omluvte mne, běhá mi z toho mráz po zádech.“ Spěšně odešla dovnitř.

„Je tady ještě něco, o čem se služebná zmínila,“ dodal Derril. „Řekla, že si myslí, že její pán byl mrtvý ještě předtím, než ho vrah podřízl. Barran řekl, že rány na ramenou nebyly dostatečně hluboké na to, aby kohokoliv zabily, a nenašla se v nich stopa po jedu. Myslím, že došel k závěru, že muž omdlel. Sám bych byl polomrtvý hrůzou... jsi v pořádku, Lorlene?“

Lorlen přinutil strnulé svaly v obličeji k úsměvu. „Jistě,“ zalhal. „Jen nemohu uvěřit, že jsem o tom ještě neslyšel. Popsala ta žena vraha?“

„Neřekla nic, co by bylo nějak užitečné. Prý bylo těžké něco vidět, protože byla tma a pozorovala jej klíčovou dírkou, ale vrah prý měl tmavé vlasy a ošumělé oblečení.“

Lorlen se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. „A zpíval, říkáš. Jak podivné.“

Derril souhlasně zamručel. „Dokud se Barran nedal ke strážím, neměl jsem ani ponětí, že na světě existují tak špatní a zvrhlí lidé. To je hrozné, co někteří dokážou udělat!“

Lorlen pomyslel na Akkarina a přikývl. „Rád bych se o tom dozvěděl víc. Řekl bys mi, kdybys něco zjistil?“ Derril se zašklebil. „Vzbudil jsem tvůj zájem, že? Samozřejmě, že řekl.“

KAPITOLA 6

NEČEKANÝ NÁVRH

Když Sonea vešla do pokoje, Rothen překvapeně vzhlédl. „Už jsi zpátky?“ Oči mu sklouzly k jejímu hábitu. „Ach. Co se stalo?“

„Regin.“

„Zase?“

„Pořád.“ Sonea upustila desky s poznámkami na stůl. Začvachtaly a kolem se začala tvořit loužička. Otevřela je a zjistila, že všechny její poznámky jsou rozmočené, inkoust se rozpil a smíchal s vodou. Zaúpěla, když si uvědomila, že je bude muset celé znovu přepsat. Otočila se a odešla do svého pokoje, aby se převlékla.

U vchodu do Univerzity na ni vyskočil Kano a chrstl jí do obličeje plnou hrst jídla. Došla k fontáně uprostřed nádvoří, aby se umyla, ale jakmile se naklonila nad hladinu, hladina vody se vzedmula a promáčela ji až na kůži.

Povzdechla si, otevřela skříň, vytáhla starou tuniku a kalhoty a převlékla se. Pak posbírala mokré oblečení a vrátila se do pokoje pro hosty.

„Lord Elben včera řekl něco zajímavého.“

Rothen se zamračil. „Hm?“

„Řekl, že jsem několik měsíců napřed před ostatními a že jsem skoro tak dobrá jako zimní nábor noviců.“

„Vždyť jsi také cvičila měsíce předtím, než jste začali,“ usmál se Rothen. Potom se ale podíval na její

oblečení a jeho úsměv se vytratil. „Soneo, musíš mít vždycky oblečený hábit. Takhle jít do vyučování nemůžeš.“

„Já vím, ale už nemám žádný čistý. Tania mi večer nějaký přinese.“ Zvedla šaty, že kterých kapalo. „Pokud mi tedy nevysušíte tenhle?“

„Už bys to měla umět sama.“

„Umím, ale nemám povoleno používat magii, pokud...“

„...nejsi pod dohledem čaroděje,“ dokončil Rothen. Zasmál se. „Toto pravidlo je pružné. Obecně je vykládáno tak, že když ti učitel řekne, abys cvičila, co tě naučil, můžeš to dělat i mimo třídu, dokud ti neřekne opak.“

Ušklíbla se a podívala se na hábit. Z látky vyrazila pára, jak jí začalo proudit teplo. Jakmile byly šaty suché, odložila je a vzala si sladký koláč, který zbyl od snídaně.

„Jednou jste řekl, že výjimeční novicové mohou postoupit do vyšší třídy. Co by to pro mne znamenalo?“

Rothen povytáhl obočí. „Spoustu práce. Možná jsi zběhlá v používání magie, ale tvoje vědomosti a porozumění magii by musely být mnohem hlubší.“

„Takže je to možné?“

„Ano,“ odpověděl pomalu. „Jestliže budeme pracovat každý večer a volný den, mohla bys složit pololetní zkoušky tak za měsíc, ale tady dřina ještě nekončí. Jakmile bys postoupila, musela bys dohnat zimní novice a pokud bys neuspěla v závěrečné zkoušce, propadla bys znovu do letní třídy. To znamená, že bys musela dva nebo tři měsíce velmi tvrdě pracovat.“

„Rozumím,“ kousla se Sonea do rtu. „Chci to zkusit.“

Rothen si ji pozorně prohlédl, pak přešel ke křeslu a posadil se. „Takže jsi změnila názor.“

Sonea se zmateně zamračila. „Změnila názor?“

„Chtěla jsi čekat, než ostatní doženou tebe.“

Zamítavě mávla rukou. „Nestojí mi za to. Máte čas mě učit? Nechci vás odvádět od vašich hodin.“

„To nebude problém. Připravím se, zatímco se budeš učit.“ Rothen se naklonil dopředu. „Vím, že to děláš, aby ses zbavila Regina. Musím tě však upozornit, že jiná třída nemusí být o nic lepší.“

Sonea přikývla. Klesla do křesla vedle něj a začala pečlivě třídit své poznámky. „Přemýšlela jsem o tom. Nečekám, že budu *oblíbená*, chci jen, aby mě nechali na pokoji. Když jsem měla příležitost, pozorovala jsem je, a nezdá se, že by mezi nimi byl někdo jako Regin. Nemají žádného novice, který by je vedl.“ Pokrčila rameny. „Dokážu žít s tím, že mě druzí ignorují.“

Rothen pokýval hlavou. „Vidím, že jsi o tom hodně přemýšlela. To je dobře. Pustíme se do toho.“

Soneu zalil nový pocit naděje. Tohle byla druhá šance. Usmála se na něj. „Děkuji, Rothene!“

Pokrčil rameny. „Konec konců jsem tvůj poručník. Je mým úkolem věnovat ti zvláštní péči.“

Sonea zvedla mokré listy papíru a začala je sušit. Papír se při vysychání zkroutil a inkoust udělal z písmen směšné šmouhy. Znovu si povzdechla při myšlence na jejich přepisování.

„Ačkoli umění boje není můj obor,“ řekl Rothen, „myslím, že by se ti mohlo hodit, když budeš vědět, jak vytvořit a udržet základní štít. To by tě mělo ochránit před žerty, jako je tento.“

„Cokoli řeknete,“ odpověděla Sonea.

„A protože už jsi zmeškala začátek vyučování, můžeš rovnou zůstat tady a naučit se to teď. Řeknu tvému učiteli... no, vymyslím nějakou dobrou omluvu.“

Překvapená a potěšená Sonea odložila vysušené poznámky. Rothen se postavil a odsunul stůl stranou.

„Postav se.“

Sonea uposlechla.

„Nyní už víš, že všichni, mágové i nemágové, mají přirozenou hranici chránící prostor našeho těla. Nikdo z mágů nemůže ovlivnit nic v této oblasti, aniž by nás nejprve vyčerpál. Jinak by mohl čaroděj zabít druhého čaroděje tím, že by jednoduše sáhl do jeho těla a rozdrtil mu srdce.“

Sonea přikývla. „Kůže je hranice. Bariéra. Léčivá moc se přes ni dostane, ale jen kontaktem kůže na kůži.“

„Přesně tak. Zatím se ti podařilo rozšířit své působení jako paži, dokážeš ji natáhnout a třeba zapálit svíčku nebo zvednout míč. Když tvoříš štít, je to jako bys svou kůži rozprostřela směrem ven, jako bys kolem sebe nafoukla bublinu. Sleduj mě a já kolem sebe vytvořím štít, který je viditelný.“

Rothernův pohled se rozostřil. Jeho kůže začala žhnout a pak jako by se z ní oddělila vrstva, která zjemnila a rozmazala kontury jeho těla. Rozšířila se a vytvořila kolem něj průsvitnou kouli světla, potom se propadla dovnitř a zmizela.

„To byl jen světelný štít,“ řekl. „Ten by nic neodrazil. Ale pro začátek se hodí, protože je viditelný. Nyní chci, abys vytvořila stejný štít, ale jen kolem své dlaně.“

Sonea zvedla ruku a soustředila se na ni. Zahřát ji bylo snadné – Rothern už ji naučil, jak vytvořit světlo dostatečně studené, aby nic nespálilo. Soustředila se na svou kůži, snažila se ji vnímat jako hranici vlivu své magie a pak ji vytlačit ven.

Nejdříve se záře rozšiřovala v nepravidelných vlnách, ale po několika minutách se Sonei podařilo její růst ovládnout tak, aby se rozprostřela do všech směrů stejně. Nakonec její dlaň obklopila zářící koule.

„Dobře,“ řekl Rothen. „Nyní to zkus kolem celé paže.“

Pomalů, s několika zaváháními, se koule prodloužila k jejímu rameni a pak se nafoukla do větší koule. „A teď od pasu nahoru.“

To byl velmi zvláštní pocit. Cítila, jako by se rozprostřela a vyplnila větší prostor. Když rozšířila kouli i kolem své hlavy, začaly ji brnět kořínky vlasů.

„Velmi dobře. A teď celé tělo.“

Ve chvíli, kdy se soustředila na nohy, se části koule propadly dovnitř, ale když jim věnovala pozornost, zjistila, že ji celou obklopuje žhnoucí balón. Podívala se dolů a uviděla, že se rozšířil pod její chodidla až na zem.

„Výborně!“ pochválil ji Rothen. „A nyní jej stáhni zpět ze všech směrů najednou.“

Pomalů a ne zcela bezchybně začala stahovat kouli zpátky dovnitř, dokud nesplynula s její kůží. Rothen uznale přikývl.

„Princip jsi pochopila,“ řekl. „Potřebuješ se jen trochu pocvičit. Jakmile ti to půjde, začneme pracovat na proměně štítu na štít odpuzující a pohlcující. Teď to zkus znovu.“

* * *

Když se za Soneou zavřely dveře, Rothen posbíral knihy a papíry. Z toho, co se k němu doneslo, byl Garrelův novic přirozeným vůdcem. Bylo smutné, ale ne nečekané, že se chlapec rozhodl posílit svou pozici ve třídě tím, že se postaví proti jinému novici. Sonea byla jasnou obětí. Naneštěstí to zmařilo všechny naděje, že by ji zbytek třídy mohl přijmout.

Povzdech si a potřásl hlavou. To se věnoval pilování její mluvy a učil ji způsobům pro nic? Tolikrát Soneu

ujistil, že jen co získá pár přátel, všichni na její minulost zapomenou. Ale mýlil se. Její spolužáci ji nejen nepřijali, ale dokonce se obrátili proti ní.

Učitelé ji i přes její výjimečné schopnosti také neměli v oblibě. Podle Rothenova přítele Yaldina po škole kolovaly historky o tom, jak se v dětství rvala s nožem a kradla. Učitelé nicméně nesměli zanedbávat její vzdělání. Musí se o tom přesvědčit.

– *Rothene!*

Rothen se zastavil a zaměřil pozornost na hlas ve své hlavě.

– *Dannyle?*

– *Zdravím tě, příteli!*

Jak se Rothen soustředil, hlas se začal vyjasňovat a vědomí jeho osobnosti zesílilo. Zaregistroval také přítomnost jiných čarodějů, jejichž pozornost volání přitáhlo, která se zvolna vytrácela, jak odvraceli svou mysl od rozhovoru.

– *Čekal jsem, že se ozveš dříve. Měla tvá loď zpoždění?*

– *Ne, dorazil jsem před dvěma týdny. Nepodařilo se mi vyšetřit ani chvíličku. První velvyslanec domluvil tolik setkání a jednání, že jsem stěží držel krok. Myslím, že je zklamán, že vůbec musím spát.*

Rothen si odpustil otázku, zda je první velvyslanec Společenství v Elyne tak tělnatý jak se o něm šušká. Mentální komunikace nebyla zcela soukromá a vždycky se mohlo stát, že ji vyslechne jiný čaroděj.

– *Viděl jsi už toho v Capii hodně?*

– *Moc ne. Je tak krásná, jak se říká.* Před Rothenem se objevil obraz impozantního města ze žlutého kamene, s modrou vodou a loďkami.

– *Už jsi byl u dvora?*

– *Nebyl. Králi zemřela před pár týdny teta a tak držel smutek. Půjdu se tam podívat zítra. Mohlo by to být zajímavé.*

Slova provázel závan samolibosti a Rothen pochopil, že jeho přítel myslí na všechny ty skandály, šeptandu a drby, které na lidi u elynského dvora vyšťáral, než opustil Kyralii.

– *Jak se daří Sonei?*

– *Učitelé chválí její schopnosti, ale má ve třídě spolužáka, který jí dělá problémy. Ostatní novice stáhl na svou stranu.*

– *Můžeš s tím něco udělat?*

– *Právě požádala o přeřazení do vyššího semestru.*

– *Chudáčku Rothene! To bude dřina – pro vás oba.*

– *Já to zvládnou. Jen doufám, že zimní novicové nebudou tak nepřátelští.*

– *Vyříd' jí, že na ni myslím. Dannylova pozornost se rozostříla. Musím už jít. Sbohem!*

– *Sbohem.*

Rothen posbíral své knihy a vydal se ke dveřím.

Když si vzpomněl na neoblíbeného, mrzutého novice, jakým býval Dannyl, cítil se o něco lépe. Situace teď může být pro Soneu obtížná, ale nakonec se vyřeší.

*

„Tayend z Tremmelinu, že?“ Errend, první velvyslanec z Elyne, si poposedl, impozantní břicho přepásané přes hábit šerpou. „Je to nejmladší syn Dema z Tremmelinu, Učenec Velké knihovny tuším. Moc často ho u dvora nevidám – i když jsem jej potkal s Demem Aggerralinem. To je tedy muž s pochybnými známostmi.“

Pochybné známosti? Dannyl otevřel ústa, aby velvyslance požádal o vysvětlení, ale velkého muže rozptýlilo zhoupnutí kočáru.

„Palác!“ vykřikl a ukázal z okna. „Představím vás králi a pak už je na vás, abyste se seznamoval podle libosti. Mám schůzku, která mi zabere skoro celé odpoledne, takže až budete mít dost, neostýchejte se vzít si kočár zpátky. Jen kočímu připomeňte, aby se pro mne před setměním vrátil.“

Dveře kočáru se otevřely a Dannyl Errenda následoval ven. Stáli na jedné straně velkého nádvoří a před nimi ležel palác, rozlehlý komplex dómů a balkónů, který se rozkládal na vrcholu dlouhého, širokého schodiště. Honosně odění lidé se pohybovali po schodišti nebo odpočívali na kamenných sedátcích, která zde byla za tímto účelem pravidelně rozmístěna.

Dannyl se ohlédl po svém společníkovi a zjistil, že se vedle něj vznáší nad zemí. První velvyslanec se usmál Dannylově užaslému výrazu.

„Proč se namáhat chůzí, když nemusíte!“

Zatímco se muž vznášel po schodech vzhůru, Dannyl zkoumal tváře dvořanů a sluhů kolem. Nevypadali, že by je tento způsob využití magie překvapoval, i když někteří se při pohledu na velvyslance neubránili úsměvu. Ačkoli to byl muž rozložitý a srdečný, byl Errend nepochybně také silným a schopným čarodějem. Na Dannyla to udělalo dojem, ale sám se zdráhal upoutávat na sebe tak okázalým chováním pozornost, a proto se raději rozhodl použít vlastní nohy.

Errend na něj čekal nahoře a rozmáchlým gestem ukázal na okolní krajinu.

„Podívejte se na ten výhled! Není to nádhera?“

Dannyl se rozhlédl kolem, stále ještě popadáje dech po výstupu. Světlo žluté budovy na slunci zářilo a voda se modře třpytila.

„Náhrdelník pro krále“, jak řekl básník Lorend.“

„Je to krásné město,“ souhlasil Dannyl.

„A plné krásných lidí,“ dodal Errend. „Pojďte dovnitř. Představím vám je.“

Před nimi se objevilo další obloukové průčelí, největší, jaké Dannyl zatím viděl. Oblouky byly několikanásobně vyšší než člověk, po stranách nízké a uprostřed se vypínaly vysoko. Za nejvyšším obloukem byl otevřený průchod, kudy se dalo vejít do paláce. Šest neústupně vyhlízejících strážných si Dannyla měřilo, když následoval Errenda do prostorné místnosti. Interiér byl obrovský a vzdušný. Po stranách byly v rozestupech rozmístěny fontány a sochy a klenuté dveře mezi nimi vedly do dalších místností a chodeb. Ve výklencích byly zavěšeny květiny a další vyrůstaly z velkých květináčů postavených na kamenné podlaze.

Errend zamířil do středu sálu. Kolem postávaly nebo se procházely skupinky mužů a žen, někteří s sebou měli i děti. Všichni byli honosně oděni. Když Dannyl prošel kolem, zvědavě si ho prohlíželi a ti, kteří stáli nejbližší, se uhlazeně uklonili.

Tu a tam si prohlédl jejich roucha: ženy byly v zelené muži v nachové. Čarodějům, kteří se podívali jeho směrem a pokynuli mu, pozdrav oplatil. U každých dveří stály strážé a všechny pozorně sledovali. Jednotliví hudebníci se potulovali sem a tam, hráli na strunné nástroje a tiše zpívali. Občas kolem jako o závod proběhl poslíček a jeho tvář se leskla potem.

Errend došel na konec sálu a prošel do menší místnosti. Naproti byly dvojité dveře, zdobené královským znakem Elyne: ryba přeskakující hrozen

vína. Strážný s týmž znakem na svém náprsním pancíři přistoupil a zeptal se Dannyla na jméno.

„Lord Dannyl, druhý velvyslanec pro Elyne,“ odpověděl Errend.

To zní opravdu vznešene, pomyslel si Dannyl. Když Errenda následoval sálem, cítil rostoucí vzrušení. Stráže vyhnali dva dvořany z velké, polstrované lavice a vyzvali čaroděje, aby se posadili. Errend si s povzdechem sedl.

„Tady budeme čekat,“ řekl.

„Jak dlouho?“

„To záleží na tom. Jen co skončí současná audience, pošeptají naše jména králi. Jestliže si nás bude přát vidět hned, zavolají nás. Jestli ne,“ Errend pokrčil rameny a mávl směrem k lidem v místnosti, „počkáme, až přijdeme na řadu, nebo půjdeme domů.“

Místnost naplnily ženské hlasy a smích. Skupina žen sedících na lavičce naproti Dannylovi poslouchala broukání zářivě oblečeného hudebníka, který se zkříženýma nohama seděl u jejich nohou. Nástroj měl položený na kolenou a prsty přebíhal po strunách, z nichž se líně linuly noty. Zatímco se Dannyl díval, muž se otočil k jedné z žen, něco pro ni pobrukoval a ona si položila ruku na ústa, aby zakryla úsměv.

Jako by cítil, že jej někdo sleduje, muž vzhlédl a setkal se s Dannylovým pohledem. Jedním pлавným pohybem vstal, hrábl do strun a ty vyloudily melodii. Dannyl ke svému pobavení zjistil, že to, co považoval za košili, byl vlastně podivně přepásaný kostým s krátkou sukýnkou. Hudebníkovy nohy pak vězely v zářivě žlutozelených punčochách.

„Muž v hávu, muž v hávu, přišel k nám na kávu.“

Hudebník protančil místností a zastavil se u lavice. Lehce se uklonil a upřel na Dannyla pohled.

„Muž v šatu, muž v šatu, vystaví ho strachu.“

Dannyl si nebyl jistý, jak by měl reagovat, a tázavě pohlédl na Errendu. Velvyslanec to pozoroval se znuděnou trpělivostí.

Hudebník se otočil a zaujal teatrální pózu.

„*Kulatý pán, kulatý pán...*“, odmlčel a zavěťřil kolem, „...*voní jako marcipán.*“

Kolem se ozval roztroušený smích a Errend zvedl koutky úst v lehkém úsměvu. Hudebník se uklonil, otočil se na patě a přeběhl zpátky k ženám.

„*Moje milá v Capii má rudé, rudé vlasy a oči jako studánky,*“ zpíval sladkým, plným hlasem. „*Moje milá v Tol-Gan má silné, silné ruce a ovine je kolem mě.*“

Dannyl se uchechtl. „Slyšel jsem jinou verzi téhle písně, zpívali ji vindští námořníci. Ale ta by byla pro uši těchto mladých dam zcela nepříjemná.“

„Ta verze, kterou jste slyšel, byla bezpochyby původní a tady ji jen zjemnili pro ouška dvora,“ odpověděl Errend.

Pak hudebník s velkou obřadností předal jedné z dam svůj nástroj a začal předvádět salta vzad. „Jak podivný muž,“ řekl Dannyl.

„Předvádí své umění lichotit, aby mohl urazit,“ mávl Errend přezíravě rukou. „Prostě jej ignorujte. Pokud vám samozřejmě nepřipadá zábavný.“

„Vlastně ano, ačkoliv nevím proč.“

„To vás přejde. Jednou udělal –“

„Velvyslanci Společenství pro Elyne,“ zaduněl hlas královských strážů.

Errend se zvedl a vykročil sálem, těsně následován Dannylem. Strážný jim naznačil, aby počkali, a zmizel ve dveřích.

Dannyl zaslechl Errendův titul a poté i svůj vlastní. Chvilí bylo ticho, pak se strážný vrátil a uvedl je do sálu.

Přijímací komnata byla menší než předchozí sál. Po každé straně stály dva stoly, za kterými sedělo několik starších mužů – královi poradci. Uprostřed byl umístěn další stůl, na němž ležely dokumenty, knihy a talíř s cukrovinkami. Za tímto prostředním stolem, ve velkém, vypolstrovaném křesle, seděl král. Za ním stáli dva čarodějové a ostražitým pohledem sledovali každý pohyb v místnosti.

Podle Errendova příkladu se Dannyl zastavil a poklekl. Bylo to už mnoho let, co naposledy klečel před králem – tehdy byl jen malým chlapcem a přestoupil před kyraliánský dvůr se svým otcem jako vzácný případ. Jako čaroděj pokládal za samozřejmé, že se všichni kromě jiných čarodějů klanějí před ním. I když příliš netoužil po tom, aby mu lidé prokazovali takovou úctu, cítil se kupodivu poněkud znevážen, když to neudělali, jako by byla porušena obvyklá zdvořilost. Uctívá gesta byla důležitá už jen kvůli dobrým mravům.

Ale pokleknutí před někým jiným bylo ponižující a to byl pocit, na jaký nebyl zvyklý. Nemohl se vyhnout myšlenkám na to, jak uspokojující v tuto chvíli pro krále musí být, že je jedním z mála lidí ve Spojených zemích, před kterými čarodějové padnou na kolena.

„Povstaňte.“

Dannyl se znovu napřímil a zjistil, že si ho král se zájmem prohlíží. V padesáti letech byly Marendovy kaštanové vlasy prokvetlé šedinami, jeho pohled však zůstával pozorný a moudrý.

„Vítejte v Elyne, velvyslanče Dannyle.“

„Děkuji, Vaše Veličenstvo.“

„Jakou jste měl cestu?“

Dannyl se zamyslel. „Dobrý vítr, žádné bouřky, příjemně jednotvárnou.“

Muž se zasmál. „Mluvíte jako námořník, velvyslanče Dannyle.“

„Byla to poučná plavba.“

„A jak plánujete strávit svůj čas v Elyne?“

„Když se zrovna nebudu zabývat záležitostmi a požadavky, které mi budou uloženy, chtěl bych si prohlédnout město a jeho okolí. Obzvláště se těším, až navštívím Velkou knihovnu.“

„No ovšem,“ usmál se král. „Jak se zdá, mágové mají neukojitelný hlad po nových vědomostech. Tak, rád jsem vás poznal, velvyslanče Dannyle. Jsem si jistý, že se ještě setkáme. Můžete jít.“

Dannyl uctivě pokynul hlavou a následoval Errendu k jedněm z bočních dveří. Vešli do menšího pokoje, kde spolu tiše rozmlouvalo několik strážných. Jiný muž je uvedl druhými dveřmi do chodby vedoucí ke dveřím do sálu, kterým prve vstoupili.

„Dobrá,“ řekl Errend. „Bylo to rychlé a ne příliš vzrušující, ale má o vás teď dobré mínění a to bylo účelem našeho malého výletu. Nyní vás opustím, ale nemusíte mít strach. Domluvil jsem s někým, aby – á, tady je máme.“

Blížily se k nim dvě ženy. Když je Errend představoval, důstojně se uklonily. Dannyl jim pokynul na pozdrav a usmál se, protože si vzpomněl na některé obzvláště zajímavé drby, které se mu na tyto sestry podařilo zjistit.

Když se starší sestra zavěsila do Dannyla, Errend se usmál a omluvil se. Sestry pak prováděly Dannyla po sále a představily jej několika slavným elynským dvořanům. Dannyl si brzy přiřadil tváře ke jménům, která se dříve naučil. Všichni tito dvořané vypadali, že opravdu dychtí se s ním setkat, a Dannyl zjistil, že jej takový zájem téměř znepokojuje. Konečně začalo slunce

vysílat okny dlouhé paprsky světla, a když Dannyl uviděl, že ostatní již odcházejí, rozhodl se, že i on se již může vzdálit, aniž by vypadal hrubě.

Jakmile se vymanil z dohledu sester, vykročil k východu z paláce, ale než k němu stačil dojít, zastoupil mu cestu nějaký muž a oslovil jej.

„Velvyslanec Dannyl?“ Muž byl hubený, s velmi krátce střiženými vlasy a jeho šaty byly tmavě zelené, což ve srovnání s barvami elynského dvora působilo poněkud pochmurně.

„Ano?“ odpověděl Dannyl.

„Jsem Dem Agerralin,“ uklonil se muž. „Jak se vám líbilo u dvora?“

Jeho jméno znělo povědomě, ale Dannyl si nemohl vzpomenout proč. „Byl to příjemný a zábavný den, Deme. Setkal jsem se s mnoha novými lidmi.“

„Ale vidím, že jste již na odchodu,“ Dem Agerralin o krok ustoupil. „Zdržuji vás.“

Najednou se Dannyl rozpomenul, kde to jméno předtím slyšel. Dem Agerralin byl ten muž s „pochybnými známostmi“, o němž mluvil Errend. Dannyl si ho blíže prohlédl. Tento Dem byl muž asi středního věku a nebylo na něm nic zjevně pozoruhodného.

„Nijak nespěchám,“ řekl Dannyl.

Dem Agerralin se usmál. „Ach, to je dobře. Rád bych vám položil jednu otázku, jestli dovolíte.“

„Samozřejmě.“

„Je to soukromé.“

To Dannyla zaujalo a naznačil muži, aby pokračoval. Dem vypadal, že zvažuje slova, a poté udělal omluvné gesto.

„Pozornosti elynského dvora unikne jen máloco a jak jste se již mohl domyslet, jsme fascinováni

Společenstvím a čaroději. Všichni jsme na vás velmi zvědaví.“

„Všiml jsem si.“

„Takže by pro vás nemělo být překvapením, že se k nám o vás donesly jisté zvěsti.“

Dannylovi naskočila husí kůže. Dal si záležet, aby se zatvářil překvapeně a zmateně.

„Zvěsti?“

„Ano. Sice staré, ale toho druhu, že to pro mě a pro několik dalších lidí představovalo důvod, aby byly znovu vzpomenuy a zváženy, když jsme se dozvěděli, že se chystáte žít v Capii. Nemusíte se znepokojovat, přáteli. Takové záležitosti zde nejsou považovány za tabu jako v Kyralii, i když není vždycky úplně moudré mluvit o nich příliš otevřeně. Jsme na vás všichni velmi zvědaví, mohl bych tedy být tak smělý a zeptat se, zda je na těch řečech něco pravdy?“

Mužův hlas byl plný naděje a Dannyl si uvědomil, že na muže nevěřícně zírá, takže se přinutil pohlédnout stranou. Kdyby se na něco takového zeptal dvořan v Kyralii, mohlo by to vyvolat skandál, který by mohl zničit jeho čest a snížit postavení jeho rodu. Dannyl se mohl zatvářít pobouřeně a dát Demovi na srozuměnou, že jeho otázky jsou nevhodné.

Ale zlost a hořkost, kterou kdysi k Fergunovi za šíření takových řečí cítil, vyprchala, když byl tento válečník potrestán za vydírání Sonei. A kromě toho, ačkoliv si nenašel manželku, která by ta vleklá podezření rozptýlila navždy, Vyšší mágové jej přesto vybrali na místo velvyslance Společenství.

Dannyl zvažoval, jak by měl odpovědět. Musel si dát pozor, aby muže neurazil. Elyňané byli očividně méně upjatí než lidé v Kyralii, ale o kolik? Velvyslanec Errend přece *nazval* Dema Agerralina mužem s „pochybnými

známostí“. V každém případě by bylo pošetilé udělat si nepřítele hned první den po svém příchodu na dvůr.

„Chápu,“ řekl Dannyl pomalu. „Myslím, že vím, čeho se ty řeči týkají. Zdá se, že se jich nikdy nezbavím, i když už je to deset – ne, patnáct – let, co začaly. Společenství, jak jistě víte, je velmi konzervativní místo, což je také důvodem, proč si byl novic, který tyto řeči začal šířit, vědom, že mi tím způsobí mezi vrstevníky velké problémy. Těšilo ho vymýšlet si o mně všelijaké historky.“

Muž přikývl a ramena mu poklesla. „Rozumím. Tak mi prosím odpusťte, že jsem začal s tak nepříjemným tématem. Zaslechl jsem, že ten bývalý novic, o kterém jste mluvil, nyní žije v horách, v pevnosti tuším. Nad ním jsme také uvažovali, protože ten, který nejhlasitěji odsuzujeme často také...“

Dem Agerralin nechal viset větu ve vzduchu, když kolem někdo prošel. Dannyl vzhlédl a překvapilo ho, když uviděl, že se k nim blíží Tayend. Znovu na něj zapůsobil učencův nápadně pěkný vzhled. Oděn ve tmavě modré a se svázanými zlatorudými vlasy vypadal Tayend na dvoře velmi patřičně. Učenec se elegantně uklonil a na oba se usmál.

„Velvyslance Dannyle, Deme Agerraline,“ pokynul jim Tayend. „Jak se máte, Deme?“

„Dobře,“ odpověděl muž. „A vy? Dlouho jsme vás na dvoře neviděli, mladý Tremmeline.“

„Je mi líto, ale zdržují mne mé povinnosti ve Velké knihovně,“ řekl Tayend a v jeho hlase nebylo po lítosti ani stopy. „Obávám se, že vám nyní musím velvyslance Dannyla ukrást, Deme. Potřebuji s ním probrat pár záležitostí.“

Dem Agerralin pohlédł na Dannyla s nečitelným výrazem. „Aha. Tak se s vámi tedy musím rozloučit, pane velvyslanče.“ Uklonil se a odkráčel pryč.

Tayend počkal, dokud nebyl muž z doslechu, a pak se přimhouřenýma očima podíval na Dannyla. „Je tady něco, co byste měl o Demovi Agerralinovi vědět.“

Dannyl se křivě usmál. „Ano, myslím, že naznačil jasně, o co jde.“

„Ach tak,“ přikývl Tayend. „A zmínil se o zvěstech, které kolují o vás?“ Když se Dannyl zděšeně zamračil, učenec odtušil. „Myslel jsem si to.“

„Copak to tady rozebírá *každý*?“

„Ne, jen pár lidí z jistých kruhů.“

Dannyl si nebyl jistý, jestli by se mu po téhle zprávě mělo ulevit.

„Jsou to už roky, co k tomu obvinění došlo. Jsem překvapený, že se to vůbec dostalo do Elyne.“

„To byste neměl. Představa, že kyraliánský čaroděj je hoch – což je tady zdvořilé označení pro muže jako Agerralin – je zábavná. Ale nebojte se. Není to obvyklé posmívání se mezi kluky. Jestli to tak můžu říct, jste na Kyraliánce překvapivě klidný. Měl jsem tak trochu strach, že chudáka starého Agerralina spálíte na prach.“

„Kdybych to udělal, dlouho bych velvyslancem nezůstal.“

„Ale vy dokonce ani nevypadáte rozzlobeně.“

Dannyl znovu zvažoval, jak odpovědět. „Když strávíte polovinu života tím, že takové klepy popíráte, začnete s lidmi, za které vás druzí považují, soucítit. Mít sklony k něčemu, co je nepřipustné, a ještě to muset zapírat nebo podstupovat důkladná opatření, abyste to skryl, musí být hrozný život.“

„Tak je to v Kyralii, ale ne tady,“ řekl s úsměvem Tayend. „Elynský dvůr je hrozný svým úpadkem a

zároveň úžasný svou svobodomyslností. Od každého se očekává, že bude mít pár zajímavých nebo výstředních zvyků. Milujeme drby, ale příliš nevěříme fámám. Vlastně máme takové rčení: „Na každém drbu je kousek pravdy, problém je zjistit, který kousek to je.“ Tak, kdy se chystáte do knihovny?“

„Brzy,“ odpověděl Dannyl.

„Těším se, že vás tam uvidím.“ Tayend poodstoupil. „Ale pro dnešek mám jinou záležitost, které se musím věnovat. Zatím tedy na shledanou, velvyslanče Dannyle!“ uklonil se.

„Zatím na shledanou,“ odpověděl Dannyl.

Sledoval, jak učenec odchází, a potřásl hlavou. Sbíral drby a domněnky o elynských dvořanech jako malé trofeje a nikdy ho nenapadlo, že oni by mohli dělat to samé jemu. Zná celý dvůr klepy, které o něm Fergun před mnoha lety šířil? Dannylovi bylo nepříjemné, že se o tom pořád mluví, ale nezbývalo mu než věřit, že Tayend má pravdu a dvůr tyto historky nebude brát vážně.

S povzdechem prošel východem z paláce a po dlouhém schodišti vyrazil ke kočáru Společenství.

KAPITOLA 7

VELKÁ KNIHOVNA

Sonea si přivinula knížky blíže k hrudi. Byl to další den plný neustálých žertů a urážek. Týden jí připadal jako nekonečné utrpení. To je teprve pátý týden, připomněla si. Pět dlouhých *let* ještě stálo mezi dneškem a ukončením školy.

Každý den byl vyčerpávající. Když už nemohla Regina a ostatní novice snést, chodila jinou cestou, aby se jim vyhnula. Když učitel třeba jen na minutku opustil třídu, Regin využil času, aby ji obtěžoval. Naučila se schovávat z dosahu své poznámky a dávat si velmi dobrý pozor, kdykoliv procházela místností nebo si sedala na židli.

Nějakou dobu se jí dařilo každý den na hodinu uniknout tím, že se o polední přestávce vracela do Rothenova bytu, aby pojedla s Taniou, ale Regin jí začal chystat léčky cestou ze školy i zpět. Několikrát zkusila přečkat tu hodinu ve třídě, ale když to Regin zjistil, počkal si, až učitel odejde, a pak se vrátil, aby ji obtěžoval.

Nakonec se domluvila s Rothenem, že jej o polední pauze bude navštěvovat v jeho třídě. Pomáhala mu skládat a rozebírat skleněné baňky pro jeho přednášky a Tania jim v malých lakovaných krabičkách nosila něco na zub.

Když pak gong svolával novice k odpolednímu vyučování, vždycky ji přepadla nevolnost. Rothen i Tania jí nabídli, že ji budou do třídy doprovázet, ale ona věděla, že tím by Reginovi a jeho kumpánům jen potvrdila, že ji dostali. Celou dobu se snažila jejich žerty a posměšky ignorovat, protože věděla, že kdyby na ně reagovala, jen by je o to víc povzbudila.

Gong na konci vyučování přinášel úlevu. Ať už se novicové po vyučování oddávali jakýmkoli společenským akcím, musely být zajímavější než popichování Sonei, protože jakmile učitel rozpustil hodinu, celá třída odspěchala pryč. Sonea čekala, až odejdou, a pak se v poklidu vydala k sídlu čarodějů. Ale pro případ, že by si to rozmysleli, šla vždycky oklikou přes zahrady, pokaždé si vybrala jinou trasu a držela se poblíž jiných čarodějů a noviců.

Dnes, jako každý jiný den, když se blížila ke konci chodby, začala cítit, jak se jí uvolňují ramena a uzel v žaludku začíná povolovat. V duchu děkovala Rothenovi, že ji nechal bydlet u sebe. Otřásla se při pomýšlení, jaká mučení by na ni Regin vymýšlel, kdyby se musela každý den vracet na studentské koleje.

„Tady ji máme!“

Poznala známý hlas a zamrazilo ji. Chodby byla plná starších noviců, ale to jej nikdy neodradilo. Přidala do kroku a doufala, že stihne dojít do rušné vstupní haly, kde bude určitě alespoň jeden čaroděj, než ji Regin a jeho kumpáni doženou.

Chodbu za ní naplnil zvuk běžících nohou.

„Soneo! Sooooooneeeoooo!“

Starší novicové kolem ní se otočili za hlukem a z jejich pohledů Sonea poznala, že Regin a jeho parta jsou přímo za ní. Zhluboka se nadechla a rozhodla se Reginovi čelit bez hnutí.

Něčí ruka ji popadla za rameno a hrubě ji otočila. Setřásla ji a zabodla pohled do Kana.

„Chtěla jsi nás přehlížet, žebračko?“ zeptal se Regin. „To je od tebe velmi hrubé, ale řekl bych, že od tebe žádné vychování čekat nemůžeme, že?“

Obstoupili ji. Rozhlédla se po šklebících se tvářích. Přitiskla si knihy blíže k tělu a strčila ramenem mezi Issle a Alenda, aby se vysvobodila z kruhu. Popadli ji za ramena a vtáhli ji zpátky mezi sebe. Překvapilo ji to a cítila, jak v ní narůstá strach. Fyzicky ji dosud nenapadli, až na pár strkanců, aby zakopla nebo spadla do něčeho nepříjemného.

„Kam jdeš, Soneo?“ zeptal se Kano. Někdo ji znovu strčil do zad. „Chceme s tebou mluvit.“

„No, ale já nechci mluvit s vámi,“ zavrčela. Otočila se a snažila se znovu prodrat ven, ale zase do ní strčili a vtáhli ji do kruhu. Ucítla nával strachu. „Nechte mě projít.“

„Proč nás nepoprosíš, žebračko?“ vysmíval se jí Regin.

„Jo, popros! Musíš v tom být dobrá.“

„Ve slumech jsi to často zkoušela,“ smál se Alend. „Určitě jsi to ještě nezapomněla. Vsadím se, že jsi patřila mezi ty usmrkané fakany, kteří se věšeli na naše rodiče a žebrale o jídlo.“

„Prosím, dejte mi najíst. Prosííím!“ kňučel Vallon. „Mám takový hláááád!“ smáli se ostatní a přidali se k němu.

„Třeba měla něco na prodej,“ navrhla Issle. „Dobrý večer, můj pane,“ začala podbízivě. „Nechcete společnost?“

Vallon přidusil smích. „Jen si pomysli, kolik jich měla.“

Chodbu naplnilo hihňání a pak od ní Alend uskočil.
„Určitě má nějakou nemoc.“

„Už ne,“ hodil po Alendovi vědoucím pohledem Regin. „Řekli nám, že ji léčitelé prohlídli, když se našla, pamatuješ? Dali ji do kupy.“ Otočil se k Sonei, prohlédl si ji od hlavy k patě a našpulil rty.

„Takže... Soneo,“ řekl sametovým hlasem, „kolik si *účtuješ*?“ Přistoupil blíž, a když Sonea ucouvla dozadu, něčí ruce ji postrčily zpátky k němu. „Víš,“ protahoval slova, „možná, že jsem se spletl. Možná by ses mi *mohla* začít líbit. Jsi trochu vyhublá, ale to bych mohl přehlédnout. Řekni mi, zaměřuješ se na nějakou speciální, ech, *laskavost*?“

Sonea zkusila setřást ruce z ramen, ale stisk zesílil. Regin potřásl hlavou v předstíraném soucitu. „Předpokládám, že ti čarodějové řekli, abys s tím přestala. To pro tebe musí být frustrující. Ale nemusí se to dozvědět. Nic bychom jim neřekli.“ Naklonil hlavu ke straně. „Mohla by sis tu hodně vydělat. Je tu hodně bohatých zákazníků.“

Sonea na něj zírala. Nemohla uvěřit, že je schopný předstírat, že by měl zájem se s ní vyspat. Chvíli byla v pokušení říct mu, že to jen hraje, ale věděla, že kdyby to udělala, prohlásil by, že ho brala vážně. Přes jeho ramena viděla, že ostatní novicové na chodbě se zastavili a se zájmem scénu sledují.

Regin se naklonil blíž, až na tváři ucítila jeho dech. „Budeme tomu říkat obchodní ujednání,“ pobrukoval. Chtěl jí jen nahnat strach a zjistit, kolik vydrží. No, už se s podobnou šikanou setkala dříve.

„Máš pravdu, Regine,“ řekla. Překvapeně vykulil oči. „Už jsem potkala hodně mužů, jako jsi ty, a vím přesně, jak si s nimi poradit.“ Vyrasila rukou dopředu a chňapla ho pod krkem. Jeho ruce vyletěly ke krku, ale než ji

mohl chytnout za zápěstí, omotala svou nohu kolem jeho a vši silou trhla. Ucítla, jak se mu podlomilo koleno, a vychutnala si pocit triumfu, když padl dozadu, máchal rukama ve vzduchu a pak se svalil na zem.

Chodbu naplnilo ticho, jak na něj všichni novicové, mladší i starší, zírali. Sonea si pohrdavě odfrkla.

„Jaký jsi to příkladný hoch, Regine. Jestli se takhle chovají všichni muži z rodu Parenů, pak na tom nejsou o nic lépe než průměrný šupák ze slumů.“

Regin ztuhl a oči se mu zúžily do škvírek. Otočila se k němu zády a upřeně se zadívala na ostatní novice. Nikdo se jí už neodvážil dotknout. Stáhli se, a když se kruh rozpadl, odkráčela pryč.

Ušla jen pár kroků, když se Reginův hlas rozlehl chodbou.

„Máš v takovém srovnávání zjevně dobrou praxi,“ volal. „Jak z toho vychází Rothen? Musí to být šťastný muž, když tě má doma. Ach, teď už to všechno dává smysl. Vždycky jsem se divil, jak jsi ho přesvědčila, aby se stal tvým poručníkem.“

Sonea ucítla, jak tuhne, pak ji ale zaplavila vlna zuřivosti. Začala pěsti a odolala nutkání se otočit zpátky. Co mohla udělat? Praštit ho? I kdyby si troufla uhodit syna rodu, viděl by, k čemu se chystá, a bránil by se. A pak by věděl, jak moc ji urazil.

Chodbou ji provázelo tiché mumlání starších noviců. Přinutila se upírat pohled na schody před sebou, protože z jejich tváří nechtěla vyčíst, co si myslí. Přece by nevěřili tomu, co Regin říkal. To by přece nemohli. I kdyby si o ní kvůli jejímu původu mysleli jen to nejhorší, nikdo by si něco takového nemyslel o Rothenovi...

Nebo ano?

„Pane Správce!“

Lorlen se zastavil u vchodu do Univerzity a otočil se k řediteli Jerrikovi. „Ano?“

Ředitel došel k Lorlenovi a podal mu list papíru. „Včera jsem obdržel tuto žádost od lorda Rothena. Chce Soneu přeložit do zimního náboru prvního ročníku noviců.“

„Opravdu?“ Lorlen očima přelétl papír s Rothenovými vysvětleními a ujištěními. „Myslíte, že to zvládne?“

Jerrik zamyšleně našpulil rty. „Snad. Ptal jsem se učitelů prvního ročníku a všichni věří, že jestliže bude tvrdě studovat, mohla by to zvládnout.“

„A Sonea?“

„Rozhodně vypadá, že na tom chce pracovat.“

„Takže to schválíte?“

Jerrik se zamračil a ztišil svůj hlas. „Asi ano. Co se mi na tom nelíbí, je pravý důvod, který za tou změnou stojí.“

„Vážně? Co je to?“ odolal Lorlen úsměvu. Jerrik byl vždycky toho názoru, že novicové se nikdy nesnaží jen kvůli učení. Motivuje je potřeba udělat dojem, touha být nejlepší, potěšit své rodiče nebo být ve společnosti přátel, které obdivují.

„Tak, jak jsme očekávali, mezi ostatní novice příliš nezapadla. Za takových okolností se odmítaný novic často pro ostatní stane objektem výsměchu. Věřím, že se jen snaží dostat pryč od nich,“ povzdechl si Jerrik. „Přestože obdivuji její odhodlání, obávám se, že ani zimní třída nebude o nic vstřícnější a její tvrdá práce by tak přišla vniveč.“

„Chápu,“ přikývl Lorlen, když Jerrikova slova zvažoval. „Sonea je o pár let starší než ostatní spolužáci a je na svůj věk vyspělá – alespoň podle našich měřítek. Většina studentů jsou vlastně ještě děti, když sem přijdou, ale během prvního roku většinu ze svých dětinských zvyků opustí. Zimní novicové by mohli dělat menší potíže.“

„To je pravda, je to vnímavá skupina,“ souhlasil Jerrik. „Nicméně cvičení magie se nedá uspěchat. Může si zaplnit hlavu vědomostmi, ale jestliže se nenaučí dobře používat svou moc, mohla by později udělat nějakou nebezpečnou chybu.“

„Svou moc už používá více než šest měsíců,“ připomněl mu Lorlen. „I když Rothen ten čas strávil tím, že ji učil základním věcem, které potřebovala, aby mohla nastoupit do Univerzity, se svou mocí se sžila – a musí být frustrující sledovat ostatní novice, jak zápolí s tou svojí.“

„Mám to tedy brát jako váš souhlas?“ ukázal ředitel na Rothenovu žádost.

„Ano,“ vrátil mu Lorlen papír. „Dejte jí příležitost. A zjistíte, že je schopnější, než jste očekával.“

Jerrik pokrčil rameny. „Pak to tedy povolím. Zkoušky bude skládat za pět týdnů. Děkuji, pane Správce.“

Lorlen se usmál. „Rád bych se dozvěděl, jak jí to jde. Budete mne prosím informovat?“

Starý muž přitakal. „Jestli si to přejete.“

„Děkuji, pane řediteli.“ Lorlen se otočil a po univerzitním schodišti sestoupil k čekajícímu kočáru. Nastoupil, zaklepal na střechu na znamení kočímu a opřel se, když se kočár s trhnutím rozjel. Minul brány Společenství a šinul si to k městu, ale Lorlen byl příliš zabrán do svých myšlenek, než aby to postřehl.

Předešlého dne dostal pozvání na večeři k Derrilovi. I když musel takováto pozvání často odmítat, tentokrát si přeorganizoval práci, aby si na tuto návštěvu mohl udělat čas. Pokud má Derril nějaké novinky ohledně těch vražd, Lorlen si je chtěl poslechnout.

Z Derrilovy historky o vrahovi jej mrazilo. Zářezy na kůži oběti, podivný rituál, svědkyně přesvědčená o tom, že oběť zemřela ještě dřív, než jí podřezali hrdlo... snad je tak podezřívavý jen proto, že měl myšlenku na černou magii v hlavě ještě předtím.

Ale pokud šlo o práci černého mága, pak by to znamenalo dvě věci: buď ve městě řádí potulný čaroděj ovládající černou magii, nebo je tím vrahem Akkarin. Lorlen se otrásl, když pomyslel na důsledky obou možností.

Když kočár zastavil, překvapeně vzhlédl. Kočí sešplhal dolů, otevřel dveře a odkryl tak Správcovi pohled na elegantní sídlo s balkóny v průčelí.

Lorlen vystoupil, u dveří jej přivítal jeden z Derrilových sluhů a provedl jej domem k vnitřnímu balkónu nad zahradou. Lorlen položil dlaně na zábradlí a zadíval se na umdlévající oázu vegetace; rostliny vypadaly schlíple a na koncích byly sežehnuté.

„Obávám se, že tohle léto bylo pro mé rostliny trochu příliš horké,“ řekl posmutněle Derril, který vyšel z domu, aby se ke Správcovi připojil. „Mé keře gan-gan to určitě nepřežijí. Musím zařídit, aby mi z pohoří Lan poslali nové.“

„Měl bys je vykopat, než se poničí kořeny,“ navrhl mu Lorlen. „Kořeny gan-gan mají výjimečné antiseptické schopnosti, a když se přidají do sumi, jsou dobrým lékem na zažívací potíže.“

Derril se uchechl. „Pořád ještě jsi nezapomněl všechno, co ses u léčitelů naučil, že?“

„To tedy ne,“ usmál se Lorlen. „Možná ze mě bude starý mrzout, ale zdravý mrzout. Musím přece všechnu tu znalost medicíny nějak využít.“

„Hmmm,“ přimhouřil Derril oči. „Přál bych si, aby byl někdo s tvými vědomostmi i mezi strážemi. Barran má na starosti další záhadu.“

„Další vražda?“

„Ano i ne,“ povzdechl si Derril. „Myslí si, že je to sebevražda. Alespoň to tak vypadá.“

„Myslí si, že někdo chtěl, aby to tak vypadalo?“

„Snad.“ Derril povytáhl obočí. „Barran přišel na večeri. Co takhle za ním zajít a požádat ho, aby nám o tom pověděl víc?“

Lorlen přikývl a následoval starého muže do domu.

Vstoupili do velkého obývacího pokoje, jehož okna byla zastíněna papírovými clonami zdobenými malbami květín a rostlin. V jednom z luxusních křesel seděl mladý, asi pětadvacetiletý muž. Jeho široká ramena a mírně zahnutý nos Lorlenovi okamžitě připomněly mužova bratra, Walina.

Barran vzhlédl ke Správci, pak chvatně vstal a uklonil se.

„Zdravím vás, Správce Lorlene,“ oslovil jej. „Jak se vám daří?“

„Dobře, děkuji,“ odpověděl Lorlen.

„Barrane,“ řekl Derril a pokynul Lorlenovi, aby se posadil, „Lorlena zajímá ta sebevražda, kterou vyšetřuješ. Mohl bys mu o tom říct něco podrobnějšího?“

Barran pokrčil rameny. „Není to žádné tajemství – jen záhada.“ Obrátil se k Lorlenovi a v jeho modrých očích se zračila starost. „Žena přišla za strážným ve své ulici a řekla mu, že zjistila, že její sousedka je mrtvá. Šel to prověřit a našel ženu s pořezanými zápěstími.“ Barran

se odmlčel a přimhouřil oči. „Záhada je, že neztratila mnoho krve a byla stále teplá. Rány byly ve skutečnosti poměrně mělké. Měla by být naživu.“

Lorlen se nad tím zamyslel. „Ostří mohlo být otrávené.“

„Tuto možnost jsme zvážili, ale v tom případě by muselo jít o jed, o jakém jsme ještě nikdy neslyšeli. Všechny jedy zanechají stopy, dokonce i když je poškození viditelné pouze na vnitřních orgánech. Nenašli jsme zbraň, na které by zůstaly nějaké stopy, a to už je divné samo o sobě. Když si někdo podřeže zápěstí, nástroj, kterým to udělal, obvykle leží poblíž. Prohledali jsme dům a nenašli jsme nic, jen pár kuchyňských nožů, které byly čisté a uložené v zásuvce. Podle toho, co jsme zjistili, nebyla ani uškrcená. Ale jsou zde další drobnosti, kvůli kterým mám podezření. Našel jsem otisky bot, které se neshodovaly s botami žádného ze sluhů, přátel nebo členů rodiny. Vetřelcovy boty byly staré a nezvykle tvarované, takže zanechaly velmi výrazné stopy. V místnosti, kde byla žena nalezena, bylo odemčené a špatně dovřené okno. Na římse jsem také objevil otisky prstů a šmouhy, které vypadaly, jako zaschlá krev, takže jsem znovu pozorně prohlédl tělo a našel stejné otisky na jejím zápěstí.“

„Byly její?“

„Ne, otisky byly velké. Mužské.“

„Někdo se možná pokoušel zastavit krvácení a pak utekl oknem, když slyšel, že se někdo blíží?“

„Asi. Ale okno je tři patra vysoko, stěna je hladká a je na ní jen pár záchytných míst. Myslím, že by to nesešplhal ani zkušený zloděj.“

„Byly nějaké stopy dole?“

Mladík před odpovědí zaváhal. „Když jsem šel ven, abych prohledal zem, našel jsem hrozně divnou věc.“

Barran ve vzduchu opsal oblouk. „Vypadalo to, jako by někdo udusal hlinu do dokonalého kruhu. Uprostřed byly dvě stopy, stejné jako ty v pokoji nahoře, a pak další, které vedly pryč. Sledoval jsem je, ale vedly na chodník.“

Lorlenovi se zastavilo srdce a pak začalo zběsile tlouct. Dokonalý kruh na zemi a skok ze třetího podlaží? Aby mohl čaroděj levitovat, musí si pod chodidly vytvořit magický disk. Ten mohl na měkké půdě nebo písku zanechat kruhový otisk.

„Možná, že tam ten otisk byl už předtím,“ navrhl Lorlen.

Barran pokrčil rameny. „Nebo použil nějaký druh žebříku s kruhovou podstavou. Je to divný případ. Na ženiných ramenou nicméně nebyly žádné rány, takže nemyslím, že by byla obětí toho sériového vraha, kterého hledáme. Ne, ten se na nějakou dobu odmlčel, ledaže by se k nám nedostalo –“

Prerušilo je zazvonění gongu a ve dveřích se objevila Velia s malým gongem a kladívkem.

„Večeře je na stole,“ oznámila jim. Lorlen a Barran se zvedli a vykročili k jídelně. Velia se přísně podívala na svého syna. „A u mého stolu se nepovedou žádné řeči o vrazích a sebevraždách! Panu Správci by přestalo chutnat.“

*

Dannyl sledoval, jak se za okny kočáru míhají velké budovy Capie ze žlutého kamene. Slunce už bylo nízko na obloze a celé město vypadalo, jako by zářilo teplým světlem. Ulice byly plné lidí a dalších kočárů.

Poslední tři týdny byl každý den a většinu večerů zaneprázdněn návštěvami nebo bavením vlivných lidí

nebo Errendovi pomáhal s úkoly velvyslance. Setkal se už téměř se všemi Demy a Belsy, kteří navštěvovali dvůr, a dozvěděl se historii každého čaroděje Společenství, který kdy žil v Elyne. Zaznamenal jména elynských dětí s magickým potenciálem, odpověděl nebo nadnesl otázky dvořanů ke Společenství, vyjednal nákup elynských vín a vyléčil sluhu, který se popálil v královské kuchyni.

Uplynulo tolik času, aniž by měl šanci začít s pátráním, kterým jej pověřil Lorlen, že se rozhodl, že jakmile se mu příště naskytne pár volných hodin, navštíví Velkou knihovnu. Posel, kterého poslal za Tayendem s dotazem, zda by někdy byla možná večerní návštěva, se vrátil s ujištěním, že může knihovnu prozkoumat, kdykoli si bude přát, takže když Dannyl zjistil, že bude mít tento večer volno, objednal jsi časnou večeři a kočár.

Na rozdíl od Imardinu se ulice Capie stáčely nahodile. Kočár kličkoval tam a zpět a občas objel příkrý pahorek. Sídla ustoupila velkým domům, které nahradily řady malých, úhledných stavení. Kočár přešel přes kopec a vezl Dannyla ošumělejší oblastí. Žlutý kámen nahradilo dřevo a další hrubší materiály a také muži a ženy, kteří se potulovali po ulicích, měli prostší šaty. Ačkoliv nezahlédl nic tak zarmucujícího, jako to, s čím se setkal ve slumech Imardinu, když pátral po Sonei, byl Dannyl mírně zděšen. Tvář elynského hlavního města byla tak krásná, že bylo zklamáním zjistit, že má také své chudé části.

Kočár nechal domy za sebou a vjel mezi zvlněné kopce. Pole tennu se tu pohupovala v lehkém vánku. Rozličné druhy vinné révy, vysázené v řadách, byly ověšeny hrozny čekajícími na to, až budou sklizeny a uskladněny, aby se pak proměnily ve víno. Tu a tam se

objevily ovocné stromy obtěžkané pachi a stromy piorre, některé očesávány skupinkami Vindů, kteří za touto prací každoročně do Elyne cestovali.

Když se poslední sluneční paprsky změnily ze žluté do oranžové a kočár se stále více vzdaloval od města, Dannyl si začal dělat starosti. Pochopil kočí jeho pokyny správně? Zvedl ruku, aby zaklepal na střechu, a pak se zarazil, když kočár zatočil za úpatí kopce. Před ním se až k vysokému útesu jako stuha vlnila tmavá cesta a žlutý kámen ve světle zapadajícího slunce zářil, jako by hořel. Ostré stíny vyznačovaly rohy, okna a oblouky tyčícího se průčelí, které poznal z obrázků v knihách.

„Velká knihovna,“ zamumlal Dannyl užasle.

Obrovský vstup byl vytesán do útesu a vyplněn masivními dřevěnými dveřmi. Když se kočár přiblížil, Dannyl uviděl, že malý čtverec temnoty u spodního okraje jsou vlastně dveře výšky člověka vestavěné do větších vrat. Za nimi čekala postava.

Při pohledu na mužův zářivý oděv se Dannyl usmál a zatímco kočár pomalu ukrajoval vzdálenost ke knihovně, netrpělivě poklepal prsty na okenní rám. Když dojeli před průčelí, Tayend vykročil, aby otevřel dvířka kočáru.

„Vítejte ve Velké knihovně, velvyslance Dannyle,“ přivítal ho a ladtě se uklonil.

Dannyl vzhlédl a užasle potřásl hlavou. „Pamatuji si, že jsem viděl její obrázky v knihách, když jsem byl ještě novicem. Ale ani zdaleka nevystihovaly skutečnost. Jak je stará?“

„Starší než Společenství,“ odpověděl Tayend trochu samolibě. „Asi osm nebo devět století, říká se. Některé části jsou starší a to nejlepší teprve přijde – takže mne následujte, můj pane.“

Prošli malými dveřmi a Tayend za nimi zavřel a zaklapl závoru. Vešli do dlouhé chodby s klenutou

střechou, která se ztrácela v temnotě, ale než Dannyl stačil vytvořit světelnou kouli, Tayend jej nasměroval k příkrému postrannímu schodišti osvětlenému loučemi. Na jeho vrcholu se Dannyl ocitl v dlouhé, úzké místnosti, na jejíž jedné straně byla okna, která předtím viděl z kočáru. Byla obrovská a vyplňovaly je skleněné tabulky zasazené do kovových rámců. Na protější stěnu tak dopadaly zlatě zářící čtverce. Židle byly rozmístěny ve skupinkách po třech až čtyřech a vedle nejbližší židle stál postarší muž.

„Dobrý večer, velvyslanče Dannyle,“ uklonil se muž s opatrnou strnulostí velmi starých lidí. „Jsem Irand, knihovník.“

Irاند měl hluboký, překvapivě silný hlas, který se hodil k nadlidským rozměrům knihovny. Krátké, bílé vlasy řídce pokrývaly jeho hlavu a oblečenu měl jednoduchou košili a kalhoty z prachově šedé látky.

„Přeji vám dobrý večer, knihovníku Irande,“ odpověděl Dannyl.

Knihovnickovu tvář zkrabatil úsměv. „Správce Lorlen mne informoval, že pro něj zde máte vykonat úkol. Řekl, že budete chtít vidět všechny zdroje, které Nejvyšší lord během svého výzkumu prošel.“

„Víte, o jaké zdroje šlo?“

Starý muž zavrtěl hlavou. „Ne, ale Tayend si některé z nich pamatuje. Byl Akkarinovým asistentem a souhlasil, že vám ve vašem pátrání pomůže.“ Starý muž pokývl směrem k Tayendovi. „Jeho znalost starých jazyků se vám bude hodit. Pošle také pro jídlo a pití, když budete potřebovat.“ Tayend horlivě přitakal a starý muž se usmál.

„Děkuji vám,“ odpověděl Dannyl.

„Tak se tedy nenechte rušit.“ Knihovníkovi na moment zasvitlo v očích. „Knihovna čeká.“

„Tudy, můj pane,“ řekl Tayend a vrátil se ke schodům.

Dannyl znovu následoval učence tmavým průchodem. V polici po straně stála řada lamp a Tayend po jedné z nich sáhl.

„Neobtěžujte se,“ řekl Dannyl. Soustředil se a mezi dlaněmi mu zazářila světelná koule, která zahнала stíny do průchodu. Tayend se podíval na kouli a trhl sebou.

„Vždycky mi nechají před očima mžitky.“ Natáhl ruku a sundal lampu. „Možná se někdy rozdělíme, takže s sebou jednu stejně vezmu.“

S lampou zavěšenou u boku se Tayend vydal dolů průchodem. „Toto místo bylo vždycky zásobárnou vědomostí. V jedné z místností máme drolicí se zbytky papíru staré osm století, které odkazují na sbírky, které byly ještě starší. Původně jako knihovna sloužilo jen pár místností. Zbytek tohoto místa kdysi ubytovával několik tisíc lidí. Vyplnili jsme skoro všechny pokoje knihami, svitky, destičkami a malbami – a sami jsme vysekali další místnosti do skály.“

Jak tak šli, Dannyl sledoval, jak se temnota rozplývá jako nějaká magická, strašidelná mlha. Náhle došli k prázdné stěně a temnota se rozprchla do stran. Tayend se otočil a vydal se chodbou napravo.

„Jaké staré jazyky tedy znáte?“ zeptal se Dannyl.

„Všechny starodávné dialekty Elyne a Kyrálie,“ odpověděl Tayend. „Naše staré jazyky jsou velmi podobné, ale čím dále do minulosti jdete, tím více rozdílů najdete. Umím mluvit současnou vindštinou – naučil jsem se ji doma od sluhů – a trochu lanský. Pokud mám přístup ke svým knihám, dokážu také překládat starou vindštinu a tenurské piktografy.“

Dannyl se užasle podíval na svého společníka. „To je spousta jazyků.“

Učenec pokrčil rameny. „Jakmile jich znáte pár, zbytek už jde snadno. Jednou bych se chtěl zabývat Lonmary a některými z jejich starých jazyků. Jen jsem k tomu zatím neměl důvod. Pak možná začnu se sachakanštinou. Jejich staré jazyky jsou také podobné našim.“

Poté, co několikrát zahnuli a vystoupili po několika schodištích, Tayend zastavil před dveřmi a s neobvykle rozvážným výrazem naznačil, že Dannyl by měl vejít jako první. Čaroděj vstoupil a úžasem zatajil dech.

Do dálky se zde táhly nespočetné řady polic, rozdělené přímo před ním širokou uličkou. Strop místnosti se zdál být poměrně nízký, ale zadní stěna byla tak daleko, že ji nemohl dohlédnout. Celý prostor sálu byl členěn řadami mohutných kamenných sloupů, které podepíraly strop. Všechno pak zalévalo rozptýlené světlo lamp umístěných na těžkých železných podstavcích.

Z obrovského sálu dýchal pocit nepředstavitelného stárí. Ve srovnání s pevnou hmotou kamenných sloupů a stropu vypadaly knihy jako něco křehkého a pomíjivého. Plný pokory Dannyl ucítil, jak na něj dopadá melancholie. Mohl by na tomto místě setrvat roky a stejně by zde nezanechal větší stopu než křídlo mola na studených kamenných stěnách.

„Ve srovnání s tímto je celý zbytek knihovny nový,“ ztišil Tayend hlas. „Toto je nejstarší místnost. Je stará možná tisíce let.“

„Kdo ji vytvořil?“ vydechl Dannyl.

„To nikdo neví.“

Dannyl vykročil uličkou, zíraje na nekonečné police knih.

„Jak mám najít to, co potřebuji?“ zeptal se zoufale.

„Ach, to nebude problém.“ Tayendův hlas se najednou vyjasnil a jeho zvuk prořízl těžké ticho v

místnosti. „Všechno mám pro vás přichystané ve stejné studovně, jakou využíval Akkarin. Následujte mne.“

Lehkým a pružným krokem vykročil uličkou. Poté, co minuli několik polic, se Tayend otočil a zahrnul mezi ně a po chvíli dorazili k velkému kamennému schodišti, které ústilo do otvoru ve stopě. Bral teď schody po dvou a vedl Dannyla nahoru k ústí široké chodby. Také zde byl strop rušivě nízký. Po obou stranách byly otevřené dveře, Tayend se k jednomu postavil a pokynul Dannylovi, aby vstoupil.

Dannyl se ocitl v malé místnosti. Uprostřed stál velký, kamenný stůl a na něm leželo několik kupek knih.

„A jsme tady,“ řekl Tayend. „A toto jsou knihy, které Akkarin četl.“

Rozměry knih sahaly od maličkých knížek velikosti dlaně až po obrovské svazky, které byl problém uzvednout. Dannyl si je prohlížel, bral z hromádky jednu za druhou a vracel je zpátky, když si přečetl jejich titul.

„Kde jen začnu?“ zeptal se nahlas.

Tayend z jedné hromádky vytáhl zaprášený svazek. „Tuto Akkarin četl jako první.“

Dannyl se na něj užasle podíval. Mladíkovy oči zářily nadšením.

„Vy si to *pamatujete*?“

Učenec se zazubil. „V knihovně potřebujete dobrou paměť. Jak byste jinak znovu našel knihu, kterou jste přečetl?“

Dannyl se podíval na svazek ve svých rukou. *Kouzelnické praktiky kmenů Šedých hor*. Datum uvedené pod názvem ukazovalo, že kniha je nejméně pět set let stará, a on věděl, že v horách mezi Elyne a Kyrálií už nejméně tak dlouho žádné kmeny nežijí. Zvědavě knihu otevřel a začal číst.

KAPITOLA 8

PŘESNĚ JAK CHTĚL

„Takže si jen sedneme a budeme poslouchat?“
Yaldinovi mezi obočím naskočila rýha a očima začal těkat kolem, jak se soustředil na hlasy v Nočním salónku. Rothen potlačil smích. Obličej starého čaroděje byl příliš výmluvný a kdokoli by ho viděl, hned by mu bylo jasné, že se ze všech sil snaží něco odposlouchávat.

Ale když Dannyl odjel, Rothen na špehování ostatních čarodějů potřeboval někoho jiného. Všichni teď byli opatrní, když tu začala kolovat ta skandální fáma. A protože se týkala Rothena, než se pomlouvači bez zábran rozhovořili, vždycky se přesvědčili, že není poblíž. Takže se rozhodl naučit Dannylovu techniku svého starého přítele Yaldina.

„Jsi moc nápadný, Yaldine.“

Starý muž se zamračil. „Nápadný? Co tím myslíš?“

„Když –“

„Lorde Rothene?“

Rothen polekaně vzhlédl a zjistil, že vedle něj stojí Správce Lorlen. „Ano, Správce?“

„Rád bych s vámi mluvil o samotě.“

Rothen se rozhlédl a všiml si, že několik čarodějů stojících poblíž po Lorlenovi s očekáváním pokukuje. Yaldin se zamračil, ale neřekl nic.

„Samozřejmě,“ odpověděl Rothen. Vstal a následoval Lorlena místností do nevelkých dveří. Když se Lorlen

přiblížil, dveře se otevřely a oni vstoupili do hodovního sálu.

Byla zde tma. Nad Správcovou hlavou zaplála světelná koule a vznesla se výš, aby osvětila velký stůl. Lorlen se přesunul k jedné ze židlí a Rothen se posadil vedle Správce, připravuje se na rozhovor, kterého se tak děsil.

Lorlen pohlédl na Rothena a pak očima sklouzl na stůl. Povzdechl si a jeho tvář se zachmuřila.

„Jste si vědom těch řečí, které kolují o vás a Sonei?“

Rothen přitakal. „Jsem.“

„Nepochybně vám o tom řekl Yaldin.“

„A Sonea.“

„Sonea?“ zvedl Lorlen obočí.

„Ano,“ řekl Rothen. „Před čtyřmi týdny mi řekla, že jeden z jejích spolužáků si tuhle fámu vymyslel a že se bojí, že tomu lidé budou věřit. Řekl jsem jí, ať si nedělá starosti. Drby nemají dlouhou životnost, domněnky zestárnou a zapomene se na ně.“

„Hmmm,“ zamračil se Lorlen. „Fámy, jako je tahle, se nerozplynou tak snadno, jak byste doufal. Už za mnou přišlo několik čarodějů a vyjádřilo své obavy. Mají pocit, že pro žádného čaroděje není dobré, aby s ním bydlela mladá žena.“

„Když se odstěhuje, řeči to nijak nevyvrátí.“

„To je pravda,“ souhlasil Lorlen. „Nicméně by to předešlo dalším dohadům, které by vám oběma mohly ublížit. Když se na to dívám zpětně, Sonea se měla nastěhovat do studentských kolejí už na začátku semestru.“ Podíval se zpříma na Rothena. „Ne, aby se předešlo tomu, čeho se ta fáma týká, ale aby se předešlo tomu, že vůbec vznikla. Nikdo nevěří tomu, že mezi vámi a Soneou je něco neobvyklého.“

„Tak proč ji tedy chtít přestěhovat?“ rozhodil Rothen ruce. „Stále se mnou bude trávit čas kvůli studiu nebo jednoduše přijde na večeri. Když se teď podvolíme, jak dlouho to bude trvat, než se ostatní přestanou zabývat každou chvilkou, kterou spolu strávíme?“ Zavrtěl hlavou. „Nechme věci tak, jak jsou, a ti, kdo tomu drbu věří, budou ujištěni, že nikdy nebyl žádný důkaz o nějakém nevhodném chování.“

Lorlenova ústa zkřivil zahořklý úsměv. „Věříte si, Rothene. A co si myslí Sonea?“

„Samozřejmě ji to mrzí, ale věří, že se na to zapomene, až přestane být terčem Garrelova oblíbence.“

„Až – jestli – se dostane do zimního náboru?“

„Ano.“

„Myslíte si, že se jí podaří dostat se do vyšší třídy a udržet se tam?“

„Snadno,“ usmál se Rothen a ani se neobtěžoval skrýt svou pýchu. „Rychle se učí a je dost odhodlaná. Propadnout zpátky do Reginovy třídy je to poslední, co by chtěla.“

Lorlen přikývl a přísně na Rothena pohlédl. „Co se té fámy týče, nesdílím váš optimismus, Rothene. Na vašich argumentech proti jejímu přestěhování něco je, ale jestli se pletete, situace se může podstatně zhoršit. Věřím, že by se přestěhovat měla, už kvůli ní samotné.“

Rothen se na správce zamračil. Snad si Lorlen nemyslí, že by se vyspal s novickou, zvláště když jde o dívku mladší o více než třicet let? Lorlenův pohled však byl přímý a tvrdý a Rothen si šokované uvědomil, že čaroděj bere tuto možnost v potaz.

Lorlen tomu přece nemůže věřit! Jak ho jen něco takového mohlo napadnout? Kdy Lorlenovi zavdal nějaký důvod, aby o něm pochyboval?

A pak jej to náhle napadlo. *To kvůli Akkarinovi, pomyslel si. Kdybych se já dozvěděl, že můj nejbližší a nejstarší přítel praktikuje ten nejhorší druh magie, přehodnotil bych své mínění o všech, které znám.* Rothen se zhluboka nadechl a pečlivě zvažoval svá další slova.

„Jen vy můžete pochopit, proč ji chci držet po svém boku, Lorlene,“ řekl tlumeným hlasem. „Má dost velký důvod ke strachu i bez toho, abychom ji poslali bydlet s těmi, kteří by jí ublížili, a kde může být zranitelnější nejen kvůli ostatním novicům.“

Lorlen se zamračil, pak se jeho oči mírně rozšířily a podíval se stranou. Narovnal se a pomalu pokýval hlavou. „Chápu vaše obavy. Musí to pro ni být děsivé. Ale jestli učiním rozhodnutí, které je v rozporu s názorem většiny, přitáhne to pozornost. Nemyslím si, že když bude žít na kolejích, bude ve větším nebezpečí... ale zkusím to rozhodnutí pozdržet, jak jen to bude možné, s nadějí, že to pomine, jak věříte.“

„Díky,“ přikývl Rothen.

„A,“ vzpomněl si dodatečně Lorlen, „na toho novice, Regina, dohlédnu. Buřiči jsou problém, který by se měl řešit dlouho před promocí.“

„To by bylo skvělé,“ odpověděl Rothen.

Lorlen vstal a Rothen jej následoval. Jejich oči se na okamžik setkaly a Rothen v Lorlenově pohledu uviděl drsný, uštvaný výraz, z něhož mu přeběhl mráz po zádech. Pak se Lorlen otočil a vykročil ke dveřím Nočního salónku.

Jakmile tam dorazili, rozdělili se a Lorlen usedl do svého obvyklého křesla. Když Rothen přešel ke svému místu, zachytil několik pohledů vyslaných jeho směrem, ale zachovával si vážný a nezaujatý výraz. Yaldin se na něj tázavě podíval.

„Nic vážného,“ řekl Rothen a klesl do křesla. „Kde jsme to skončili? Ach, ano. Nápadný. Přesně tak vypadáš...“

*

Ozvalo se zaklepání a Sonea si povzdechla. Přestala psát a aniž by se otočila, zavolala „dále“.

Dveře se s cvaknutím otevřely.

„Někdo vás přišel navštívit, lady Soneo,“ řekla Tania napjatým hlasem.

Sonea se ohlédla přes rameno a ve dveřích ložnice spatřila ženu v zeleném hábitu. Kolem pasu měla ovinutou černou šerpu. Sonea vyskočila na nohy a rychle se uklonila.

„Lady Vinaro.“

Sonea se na hlavní léčitelku pozorně podívala. Bylo těžké odhadnout její náladu, protože výraz lady Vinary byl vždycky přísný a chladný. Ženiny šedé oči vypadaly ještě ocelověji než obvykle.

„Trochu pozdě na studium,“ poznamenala Vinara.

Sonea pohlédla na svůj stůl. „Pracuji, abych dohnala zimní třídu.“

„To jsem slyšela.“ Vinara ukázala na dveře, které se zavřely Sonea stačila zachytit Taniin úzkostlivý pohled. „Chci s tebou mluvit v soukromí.“

Sonea naznačila, aby si Vinara vzala její židli, a sama usedla na postel. Pozorovala, jak si Vinara upravuje hábit, a žaludek měla stažený strachem.

„Jsi si vědomá jistých řečí, které kolují o Rothenovi a tobě?“

Sonea přikývla.

„Přišla jsem, abych se tě na to zeptala. Musíš ke mně být upřímná, Soneo. Jde o vážnou věc. Je na tom něco pravdy?“

„Ne.“

„Neučinil ti lord Rothen žádný nevhodný návrh?“

„Ne.“

„Nedotýkal se tě... nějakým způsobem?“

Sonea cítila, jak začíná rudnout. „Ne. Nikdy. Je to jen hloupá fáma. Rothen se mě nikdy nedotkl, ani já jeho. Dělá se mi z těch řečí zle.“

Vinara pomalu přikývla.

„To ráda slyším. Pamatuj si, že kdybys měla jakýkoli důvod k obavám nebo byla k čemukoliv nucena, nemusíš tady zůstat. Pomůžeme ti.“

Sonea polkla vztek. „Děkuji, ale nic takového se neděje.“

Vinara přimhouřila oči. „Musím tě také upozornit, že kdyby se ukázalo, že ta fáma je pravdivá a ty se na tom podílíš dobrovolně, zničilo by to tvé postavení ve Společenství. Přinejmenším bys přišla o Rothenovo poručnictví.“

Samozřejmě. To by Regina opravdu velmi potěšilo. O to mu nejspíš celou dobu šlo. Sonea zaťala zuby. „Jestliže by k tomu došlo, Lorlen mi může znovu přechíst myšlenky.“

Vinara se napřímila a odvrátila zrak. „Doufejme, že k tomu nedojde,“ nakrčila nos. „No, omlouvám se, že jsem s tebou musela tuhle choulostivou záležitost probrat. Pochop, že je mou povinností toto prošetřovat. Kdybys měla cokoli, o čem bys chtěla mluvit, můžeš přijít za mnou.“ Vstala a kriticky si Soneu prohlédla. „Jsi vyčerpaná, mladá dámo. Příliš mnoho učení tě oslabí. Vyspi se trochu.“

Sonea přikývla. Sledovala, jak lady Vinara otevřela dveře a vyplula ven, a pak počkala, dokud neuslyšela Taniu zavřít hlavní dveře jejich komnat. Pak se otočila a začala bušit pěstmi do polštáře.

„Já ho zabiju!“ vrčela. „Chci ho utopit v řece Tarali s kamenem přivázaným k noze, aby nikdy nikdo nenašel jeho tělo.“

„Lady Soneo?“

Když zaslechla bázlivý hlas, Sonea se otočila a odhrnula si z očí rozcuchané vlasy. „Ano, Tanio?“

„K-koho chcete zabít?“

Sonea hodina polštář zpátky na místo. „Regina, samozřejmě.“

„Ach.“ Tania se posadila na okraj postele. „Na chvílku jste mi nahnala strach. Také mě vyslychali. Samozřejmě jsem tomu nevěřila, ale řekli mi, na co všechno mám dávat pozor a... no... já...“

„Nedělej si starosti, Tanio,“ povzdechla si Sonea. „V celém Společenství je jen jediný člověk, který na mně něco takového zkusil.“

Služebná vykulila oči. „Kdo?“

„Regin, samozřejmě.“

Tania se zamračila. „Co jste udělala?“

Při té vzpomínce se Sonea usmála. „Jen takový malý trik, který mě naučil Cery.“ Postavila se a začala jej vysvětlovat.

*

Když se Lorlen vrátil do své kanceláře na Univerzitě, bylo už pozdě. Lord Osen, jeho asistent, mu během dne přinesl malou schránku s poštou. Lorlen se jí probral a mezi ostatními dopisy našel malý balíček z Elyne. Tehdy jej odložil stranou, aby si ho přečetl později.

Ted' tedy zažehl svoji světelnou kouli a znovu vzal balíček. Otevřel jej a uznale pohlédl na Dannylovo úhledné písmo. Rukopis mladého čaroděje byl sebejistý a úpravný. Lorlen se pohodlně opřel a začal číst.

Správci Lorlenovi.

Velkou knihovnu jsem poprvé navštívil před týdnem a vracel jsem se pak každého večera, abych pokračoval ve svém pátrání. Knihovník Irand mi přidělil stejného pomocníka, který pomáhal ve výzkumu Nejvyššímu lordovi: Tayenda z Tremmelinu. Tento muž si návštěvy Nejvyššího lorda pamatuje výjimečně dobře a tak jsem udělal velké pokroky.

Podle Tayenda s sebou Nejvyšší lord nosil deník, do něhož si zapisoval poznámky, opisoval pasáže z knih a kreslil mapky. Pod vedením učence jsem pročetl polovinu zdrojů, které Nejvyšší lord studoval, a opsal si z nich to nejužitečnější, včetně všeho, o čem si Tayend pamatoval, že Nejvyššího lorda zajímalo.

Je zde několik témat, která bych mohl sledovat a kterými se mohl stejně tak zabývat Nejvyšší lord. Většina z nich vyžaduje cestu k hrobce, chrámu nebo knihovně Spojených zemí. Až dokončím čtení, měl bych znát všechny možnosti, které Nejvyšší lord zvažoval. Z nich pak budu muset vybrat, kterou cestou se dám.

Aby mi pomohl v rozhodování, navštívil Tayend přístaviště, kde jsou po mnoho let uchovávány záznamy o všech příjezdech a odjezdech. Našel zmínku o lordu Akkarinovi, který sem přijel před více než deseti lety, o několik měsíců později odjel do Lonmaru, poté se do Capie vrátil, aby odplul další lodí na Vinské ostrovy, a o měsíc později se opět vrátil do Capie. To je vše, co našel.

Když uvážím všechny informace, které jsem posbíral, je pravděpodobné, že Nejvyšší lord navštívil Skvostný

chrám v Lonmaru. Přepsal jsem své poznámky a přikládám je k tomuto dopisu.

Druhý velvyslanec Společenství pro Elyne, Dannyl.

Lorlen dopis odložil a zalistoval přiloženými poznámkami. Byly přehledné a dobře napsané a skládaly dohromady zlomky informací z doby dávno před založením Společenství. Nakonec, na poslední straně, připojil Dannyl malou poznámku.

Našel jsem knihu popisující sachakanskou válku, napsanou nedlouho po této události. Je pozoruhodné, že popisuje Společenství jako nepřítel – a vykresluje opravdu nelichotivý obraz! Po dokončení tohoto úkolu se vrátím do knihovny a přečtu si ji.

Lorlen se usmál. Kdyby byl věděl, že je Dannyl v pátrání tak dobrý, využil by ho už dříve. Ačkoli zatím neobjevil nic, co by se proti dalo Akkarinovi použít, v krátkém čase získal velké množství informací. Lorlenova naděje, že nalezne něco užitečného, vzrostla.

Každopádně ještě nepadla žádná nepříjemná otázka. Jak doufal, Dannyl byl dostatečně vnímavý na to, aby udržel záležitost v utajení, i když neznal důvod. Kdyby objevil něco, co by jej přivedlo k podezření, že se Akkarin naučil černou magii, Lorlen si byl jistý, že by jej informoval tajně.

Co pak? Lorlen našpulil rty a zvažoval to. Pravděpodobně by Dannylovi musel říct pravdu. Ale nepochyboval, že mladý čaroděj by jeho rozhodnutí vyhnout se konfrontaci s Akkarinem, dokud to nebude možné bez rizika, pochopil. Vědomí, že Rothen a Sonea s tímto plánem souhlasili, by také pomohlo Dannyla přesvědčit, aby o tom mlčel.

Bylo by však lepší neříkat mu pravdu tak dlouho, jak to jen půjde. Prozatím Dannylovi pomůže sesbírat tolik informací, kolik jen bude moci. Vytáhl list papíru a napsal dopis prvnímu velvyslanci Společenství. Pečlivě jej zapečetil, napsal adresu Společenství v Elyne a poté jej vložil do další krabičky na stole. Zítra ji lord Osen předá kurýrovi.

Lorlen se zvedl a vložil Dannylův dopis a poznámku do skříňky, kam si ukládal důležité dokumenty. Posílil magickou bariéru, aby se nikdo nedostal k jejímu obsahu, a uložil ji do sekretáře za svým stolem. Když opouštěl pokoj, dovolil si malý úsměv.

Akkarin měl pravdu, když řekl, že jsem pro pozici druhého velvyslance zvolil tu správnou osobu.

ZVAŽOVÁNÍ BUDOUCNOSTI

„Mohla bys mi dát nějaký obyčejnější?“ zeptala se Sonea a zvedla stříbrný kartáč na vlasy.

„Ach, tohle taky ne?“ povzdechla si Tania. „To si s sebou nevezmete vůbec nic pěkného?“

„Ne. Nic cenného a nic, na čem by mi záleželo.“

„Ale necháváte tady toho tolik – a co tahle krásná váza? Občas bych vám přinesla nějaké květiny. Váš pokoj by byl mnohem útulnější.“

„Jsem zvyklá na daleko horší, Tanio. Až vymyslím způsob, jak věci schovávat nebo chránit, možná se stavím pro nějaké knihy.“ Sonea si prohlédla obsah skříňky, která ležela na její posteli. „A je to.“

Tania si povzdechla. Vzala skříňku a vynesla ji z pokoje. Sonea ji následovala a v obývacím pokoji narazila na Rothena, který přecházel sem a tam. Mračil se, a když ji uviděl, přispěchal k ní a vzal ji za ruce. „Je mi to tak líto, Soneo,“ začal. „Já –“

„Neomlouvejte se, Rothene,“ řekla mu. „Vím, že jste dělal, co jste mohl. Je lepší, že odcházím.“

„Ale je to nesmysl. Mohl jsem –“

„Ne,“ podívala se na něj zpříma. „Musím jít. Kdybych to neudělala, Regin by se postaral, aby našli důkaz. A stále se o to ještě může pokusit, jestliže mě chce připravit o vaše poručnictví. Pak by mě mohli učitelé ignorovat a já bych s tím nemohla nic udělat.“

Znovu se zamračil. „Na to jsem nepomyslel,“ zabručel. „To není dobré, že obyčejný novic dokáže způsobit tolik problémů.“

Usmála se. „Ne, ale nezabrání mi, abych před ním pořád měla náskok, ne? Budeme stále pracovat.“

„Budeme,“ přitakal Rothen.

„Takže se sejdeme za hodinu u knihovny čarodějů?“

„Ano.“

Stiskla jeho ruce, pak je pustila a kývla na Taniu. Služebná zvedla skříňku a nesla ji ke dveřím. Ve dveřích se Sonea otočila a usmála se na Rothena.

„To bude dobré, Rothene.“

Podařilo se mu nepatrně usmát. Sonea se otočila, a vykročila chodbou po boku Tanii.

V budově čarodějů bylo na ráno volného dne nezvykle rušno. Sonea ignorovala pohledy čarodějů, kteří ji míjeli, protože věděla, že kdyby jim pohled opětovala, jen obtížně by skryla zlost, kterou cítila. Když scházely po schodech, zaslechla, jak Tania mumlá něco o spravedlnosti, ale nepožádala ji, aby to zopakovala. Za posledních pár dní si takových rozhovorů užila dost.

V Rothenově komnatě zněla mnohem statečněji, než se cítila. Jakmile se jednou octne na kolejích noviců, nebude před Reginem úniku. Mohla si zamykat dveře pokoje magií – Rothen jí ukázal, jak na to – ale byla si jistá, že by Regin našel způsob, jak se k ní dostat. A nemohla tam sedět pořád.

Tak se jí pomstil za to, že zhanobila jeho rod. Měla jej shodit na zem a zůstat u toho. Ale ona otevřela pusy a urazila ho a to nehodlal nechat jen tak. To má za to, že ho přehlížela v naději, že ho to přestane bavit a nechá ji na pokoji.

Už to nebyli jen novicové, kdo si na chodbách šuškal její jméno. Slyšela toho dost i od čarodějů, aby se

dovtípila, co si o ní myslí. Nikoho ve skutečnosti nezajímalo, kdo s tou fámou začal a proč. „Řeči takového druhu by především nikdy neměly vzniknout,“ jak se vyjádřil jeden z učitelů. Žít s Rothenem bylo podezřelé, zvláště když vzali v potaz její minulost. Jako kdyby každá žena z chudinské čtvrti musela být hned děvka!

Také slyšela, jak se hodně lidí ptá, proč by se s ní mělo zacházet jinak než s ostatními novici. Ti musí bydlet na kolejích a tak by ona měla také.

Sonea došla ke dveřím sídla čarodějů a dala se přes nádvoří. Dusivé letní vedro už pominulo a den byl příjemně teplý. Cítila slabý žár sálající z dlažebních kamenů.

Ještě nikdy na kolejích noviců nebyla. Jen jednou v noci, kdysi dávno, když se s Cerym vkradla do Společnosti, nakoukla oknem a viděla pokoje uvnitř. Byly malé, prosté a nevyzdobené.

Kolem vchodu postávalo několik skupin noviců. Přerušili hovor, aby se na ni podívali, někteří se k sobě sklonili a začali si šeptat. Letmo se na ně podívala, když je mījela, a pak prošla otevřenými dveřmi.

Vevnitř se potulovalo více noviců a Sonea odolala nutkání pátrat po známých tvářích. Tania zamířila doprava a zaklepala na dveře.

Zatímco čekaly, Sonea koutkem oka sledovala novice v chodbě. Říkala si, kde asi může být Regin. Určitě si nenechá ujít okamžik svého malého vítězství.

Dveře se otevřely a hubený válečník s ostře řezanými rysy si Soneu změřil. Uklonila se a pomyslela na všechny ty řeči a stížnosti, které o řediteli kolejí slyšela. Ahrind nebyl oblíbený.

„Takže jsi tady,“ řekl chladně. „Pojď za mnou.“

Rázoval chodbou, novicové se mu klidili z cesty a pak se zastavil u nedalekých dveří. Dveře se s cvaknutím otevřely a před nimi se objevil pokoj, stejně prostý a malý jako ty, které si pamatovala.

„Žádné změny na pokoji,“ řekl Ahrind. „Žádné návštěvy po večerním gongu. Když budeš pryč jakýkoli počet nocí, informuj mne, prosím, tři dny před prvním večerem. Pokoj musí být udržován v pořádku a čistotě. Jestli potřebuješ, domluv se se služebnictvem. Je všechno jasné?“

Sonea přikývla. „Ano, pane.“

Otočil se a odkráčel pryč. Sonea si vyměnila pohled s Taniou, vešla do pokoje a rozhlédla se.

Pokoj byl o trochu větší, než bývala její ložnice, byla zde postel, šatní skříň, stůl a nějaké poličky. Přešla k oknu a vyhlédla na arénu a zahrady. Tania položila skříňku na postel a začala vybalovat.

„Neviděla jsem toho kluka,“ poznamenala.

„Ne, ale to neznamená, že se nedíval. Nebo některý z jeho kumpánů.“

„Je dobře, že to máte tak blízko k východu.“

Sonea přikývla, vyndala z truhly své poznámky, pera a papíry a uložila je do šuplíků ve stole.

„Ahrind na mě chce nejspíš dohlédnout, aby se ujistil, že nemám špatný vliv na ostatní.“

Tania zaklela. „Služebnictvo ho nemá moc v lásce. Být na vašem místě, nezavdávala bych mu žádný důvod, aby si vás všiml. Jak to budete dělat s jídlem?“

Sonea pokrčila rameny. „Budu večeřet s Rothenem. Jinak... jídelna, předpokládám. Mělo by se mi podařit vyklouznout, něco si vzít a zase se vytratit, než Regin dojí.“

„Budu vám sem nosit něco k jídlu, jestli chcete.“

„To bys raději neměla,“ povzdechla si Sonea. „Udělal bys ze sebe terč.“

„Přijdu s jedním nebo dvěma dalšími sluhy, nebo někoho pošlu, aby vám jídlo donesl. Nenechám toho kluka, aby vás připravil o jídlo.“

„Nepřipraví, Tanio,“ ujistila ji Sonea. „Tak, všechno je vybalené.“ Položila dlaň na šatní skříň a pak na šuplík ve stole. „Všechno je zamčeno. Pojďme za Rothenem do knihovny.“

Sonea s úsměvem služebnou popohnala z pokoje, zamkla dveře a vyrazila k Univerzitě.

*

„Co to mám v kapse?“ Tayend vylovil z kabátu kousek papíru a prohlédl si ho. „Aha, moje poznámky z přístaviště.“ Přečetl si je a zamračil se. „Akkarin byl pryč šest let, že?“

„Ano,“ odpověděl Dannyl.

„To znamená, že poté, co se vrátil z Vinských ostrovů, strávil pět let zde.“

„Pokud někam necestoval po souši,“ upozornil Dannyl.

„Kam?“ zamračil se Tayend. „Kdybych se tak mohl zeptat rodiny, u které bydlel, ale ti by mu nejspíš dali vědět, že se na něj někdo ptal, a vy vypadáte, že se právě tomu se chcete vyhnout.“ Zabubnoval prsty o zábradlí lodi.

Dannyl se usmál a natočil svou tvář proti větru. Od té doby co spolu začali pracovat, si učence oblíbil. Tayend rychle přemýšlel, měl dobrou paměť a byl výborným společníkem i pomocníkem. Když mu nabídl, že jej na cestě do Lonmaru doprovodí, byl Dannyl překvapen a potěšen. Zeptal se ho, jestli mu to Irand povolí.

„Ach, pracuji v knihovně, protože chci,“ opáčil Tayend zjevně pobaven. „Vlastně to ani není *práce* jako taková. Dostal jsem na starost chod knihovny výměnou za to, že budu nápomocný návštěvníkům a badatelům.“

Když Dannyl vyjádřil přání navštívit Lonmar a Vin, byl si jistý, že první velvyslanec nebude souhlasit. Koneckonců byl v Elyne jen pár měsíců. Ale Errend byl potěšen. Zdálo se, že ho Lorlen požádal o návštěvu těchto zemí, aby ze své pozice vyřídil nějaké záležitosti, a Errend neměl cestování lodí rád. Hbitě tedy rozhodl, že Dannyl pojede místo něj.

Přišlo to až podezřele vhod...

„Jak se dostal zpátky do Společenství?“

Dannyl vykročil a pak se ohlédl za Tayendem. „Kdo?“

„Akkarin.“

„Říká se, že prostě vešel branami Společenství, celý špinavý a oblečený do něčeho obyčejného a nikdo ho napřed nepoznal.“

Tayend vykulil oči. „Skutečně? Řekl proč?“

Dannyl pokrčil rameny. „Snad. Musím přiznat, že jsem tomu nevěnoval velkou pozornost.“

„Kdybychom se ho tak mohli zeptat.“

„Jestli hledáme prastarou magii, pak nám důvod, proč se Akkarin objevil v ošumělém oblečení, asi nic nenapoví. Lorlen řekl, že jeho úkol nebyl dokončen, pamatujte.“

„Stejně bych to rád věděl,“ trval na svém Tayend.

Lod' se rozhoupala, jak projížděla rameny zálivu. Dannyl se ohlédl a při pohledu na zářící město obdivné vydechl. Měl vskutku štěstí, že byl jmenován do úlohy velvyslance na takovém místě. Tayend proužek papíru schoval.

„Sbohem, Capie,“ řekl tesklivě. „Je to jako opouštět krásnou milenkou, které sis nestydatě nevážil. Až když ji opouštíš, uvědomíš si, co máš.“

„Skvostný chrám je prý nádherné místo.“

Tayend se rozhlédl po palubě. „Ano a my jej uvidíme na vlastní oči. Jaké nás to čeká dobrodružství! Jaké krásné památky a pamětihodné zážitky – a jaký skvělý způsob cestování.“

„Možná budete chtít s dalším velkolepým popisem naší cesty počkat, než uvidíte naše pokoje – ačkoli musím říct, že spánek v nich vám bude nepochybně připadat jako pamětihodný zážitek.“

Tayend se zapotácel, když loď sklouzla po vlně. „Tohle brzy přestane, že? Až se dostaneme dále?“

„Přestane co?“ zeptal se Dannyl škodolibě.

Učenec se na něj zděšeně podíval, vrhl se k zábradlí a začal zvracet. Dannyl se za svou škádlivou poznámku okamžitě zastyděl.

„Ukažte.“ Vzal Tayendovu ruku a položil dlaň na jeho zápěstí. Zavřel oči a vyslal své vědomí do učencova těla, ale přestal je vnímat, když učenec ucukl rukou.

„Ne, nedělejte to,“ zrudl Tayend. „Budu v pořádku. Je to mořská nemoc, že? Zvyknu si na to.“

„Nemuselo by vám být špatně,“ řekl Dannyl, zmaten učencovou reakcí.

„Ale ano.“ Tayend se znovu naklonil přes zábradlí. Po chvíli se opřel a utřel si ústa kapesníkem. „Je to všechno součástí zážitků, víte,“ řekl vlnám. „Jestliže mě zbavíte té nevolnosti, nebudu pak mít žádné dobré historky k vyprávění.“

Dannyl pokrčil rameny. „No, kdybyste si to rozmyslel...“

Tayend zakašlal. „Dám vám vědět.“

Když se poslední sluneční paprsky ztratily za nejvyššími lístky stromů v lese, Lorlen vyšel z Univerzity a vydal se směrem k sídlu Nejvyššího lorda.

Znovu se musel pokusit uzavřít všechno, co věděl, do temné části své mysli. Znovu bude přátelsky konverzovat, řekne pár vtipných poznámek a napije se nejlepšího vína ve Spojených zemích.

Kdysi by Akkarinovi svěřil svůj život. Kdysi byli nejlepšími přáteli, jeden druhému důvěřovali a vzájemně se ochraňovali. Akkarin byl tím, kdo nejčastěji porušoval pravidla Společenství a navrhoval nějakou lumpárnu. Lorlen se zamračil. Vedlo tohle k jeho zájmu o černou magii? Porušoval Akkarin pravidla jen pro vlastní pobavení?

Povzdechl si. Pocit, že se Akkarina bojí, se mu nelíbil. Za večerů, jako byl tento, bylo snazší vymyslet si dobrý důvod, proč Akkarin praktikuje černou magii. Ale pochybnosti stále zůstávaly.

Boj mne oslabil. Potřebuji tvou sílu.

Jaký boj? S kým Akkarin zápasil? Když si vzpomněl na krev, která Akkarina pokrývala v Soneiných vzpomínkách, mohl dojít k jedinému závěru – že protivník byl vážně zraněn. Nebo zavražděn.

Lorlen potřásl hlavou. Příběhy, které mu Derril a jeho syn vyprávěli, byly podivné a znepokojující. V obou případech oběť zemřela, i když rány nebyly vážné. To nicméně nebyl dostatečný důkaz, že šlo o práci černého mága. Nemohl přestat myslet na to, že kdyby se nebál Akkarina, asi by o obou úmrtích pověděl Vinaře. Léčitelka by mohla znát způsob, jak zjistit, jestli nějaká osoba zemřela působením černé magie.

Kdyby však Společenství začalo pátrat po černém mágovi, nevedlo by to všechno k předčasné konfrontaci s Akkarinem?

Lorlen se zastavil přede dveřmi sídla Nejvyššího lorda a povzdechl si. Musí tyhle věci dostat z hlavy. Někteří čarodějové měli dokonce podezření, že Nejvyšší lord dokáže číst myšlenky na dálku. I když Lorlen tomu nevěřil, Akkarin měl zvláštní schopnost odhalit tajemství dříve než kdokoli jiný.

Jako vždy se dveře otevřely, jakmile zaklepal. Vešel dovnitř a uviděl Akkarina, který stál o pár kroků dále se sklenkou vína v ruce.

Lorlen se usmál a přijal sklenici. „Díky.“ Akkarin vzal další sklenici ze stolu poblíž a zvedl ji ke rtům. Pohlédl přes její okraj na Lorlena. „Vypadáš unaveně.“

„To mě nepřekvapuje,“ zavrtěl Lorlen hlavou, otočil se a zamířil ke křeslu. „Takan říkal, že večere bude připravená do deseti minut,“ řekl Akkarin. „Pojď nahoru.“

Přešel do levé části pokoje, otevřel dveře a pokynul Lorlenovi. Když stoupal po schodech, cítil Lorlen, jak se do něj vkrádá nejistota a byl si náhle ostře vědom přítomnosti čaroděje v černém hábitu za svými zády. Zaplašil ten pocit a vešel do dlouhé chodby na vrcholu schodiště.

Uprostřed chodby byly otevřeny dvojité dveře a zvaly Lorlena do jídelny. Takan stál uvnitř. Když se sluha uklonil, Lorlen odolal pokušení hledět na něj příliš zkoumavě, ačkoliv měl od doby, co se o Akkarinových aktivitách dozvěděl, jen málo příležitostí si jej prohlédnout.

Takan přešel k židli a odsunul ji. Lorlen se posadil a sledoval, jak stejným způsobem obsluhuje Nejvyššího lorda a poté spěchá pryč.

„Tak co tě trápí, Lorlene?“

Lorlen se na Akkarina překvapeně podíval. „Trápí?“

Akkarin se usmál. „Vypadáš roztržitě. Na co myslíš?“

Lorlen si třel kořen nosu a povzdechl si. „Tento týden jsem musel učinit nepříjemné rozhodnutí.“

„Ano? Lord Davin se snaží nakoupit další materiál pro své experimenty s počasím?“

„Ne – no, to vlastně taky. Musel jsem nechat přestěhovat Soneu do studentských kolejí. Zdá se to být kruté, protože se svými spolužáky zjevně nevychází dobře.“

Akkarin pokrčil rameny. „Měla štěstí, že mohla s Rothenem strávit tolik času. Nakonec by stejně někdo protestoval. Divím se, že se to neřešilo už dříve.“

Lorlen přitakal a mávl rukou. „Už je to vyřešeno. Můžu se jen pokusit dohlížet na situaci mezi ní a jejími spolužáky a naléhat na lorda Garrela, aby zatrhл Reginovy šaškárny.“

„Můžeš se o to pokusit, ale i když požádáš Garrela, aby na svého novice dohlížel, toho kluka to nezastaví, ať už dělá cokoli. Jestli chce Sonea získat respekt ostatních noviců, musí se naučit postarat se o sebe sama.“

Objevil se Takan s podnosem a postavil před ně malé misky s polévkou. Akkarin vzal misku do dlaně s dlouhými prsty, zkusmo usrkl a usmál se.

„Vždycky zmíníš Soneu, když přijdeš,“ poznamenal. „To ti není podobné, zajímat se o nějakého konkrétního novice.“

S ústy plnými slané polévky Lorlen opatrně polkl. „Jsem zvědavý, jak zapadne – jak moc bude její minulost na překážku jejímu postupu. Je v našem plném zájmu vidět, že se přizpůsobila našim zvykům a naplňuje svůj potenciál, takže čas od času zaznamenávám její pokroky.“

„Přemýšlíš o tom, že bychom přijali více studentů z nižších tříd?“

Lorlen se ušklíbl. „Ne, a ty?“

Akkarin odvrátil pohled a váhavě pokrčil rameny.

„Někdy. Musíme přicházet o značný potenciál, když přehlízíme tak velkou část populace. Sonea je toho důkazem.“

Lorlen se zasmál. „Ani ty bys Společenství nepřesvědčil, aby to vyzkoušeli.“

Takan se vrátil s velkým podnosem a položil jej mezi Lorlena a Akkarina. Posbíral ze stolu prázdné misky a nahradil je talíři. Když sluha opět zmizel, Akkarin si začal vybírat z mnoha jídel naaranžovaných na podnose.

Když jej Lorlen následoval, dovolil si malý, spokojený povzdech. Bylo příjemné jíst opět řádnou formální večeři. Jídla, která do sebe ve spěchu naházel ve své kanceláři, nikdy nebyla tak dobrá jako ta čerstvě připravená.

„Co je nového u tebe?“

Mezi sousty Akkarin popisoval peripetie krále a jeho dvora. „Dostal jsem dobré správy o našem novém velvyslanci v Elyne,“ dodal. „Zdá se, že mu bylo představeno nemálo svobodných dam, ale všechny zdvořile odmítl.“

Lorlen se usmál. „Jsem si jistý, že si to užívá.“ Odmlčel se a rozhodl se, že se naskytla dobrá příležitost nadnést otázku o Akkarinových cestách. „Závidím mu. Na rozdíl od tebe jsem nikdy neměl příležitost cestovat a nemyslím si, že na to ještě někdy budu mít čas. Předpokládám, že sis asi nevedl deník, že? Vím, žes to dělával, když jsme byli novicové.“

Akkarin se na Lorlena zamyšleně podíval. „Pamatuji si jednoho novice, který se pokoušel číst v mém deníku při každé příležitosti.“

Lorlen se zasmál a zadíval se do talíře. „To už ne. Jen hledám nějaký cestopis na dlouhé zimní večery.“

„S tím ti nepomůžu,“ řekl Akkarin. Povzdechl si a zavrtěl hlavou. „Můj deník a všechny poznámky, které jsem si dělal, byly zničeny během poslední části cesty. Často si přeji, abych si byl udělal kopii, a někdy s ním o tom, že bych se vrátil a všechny informace sesbíral znovu. Stejně jako ty však mám povinnosti, které mne drží v Kyrálii. Možná, že až budu starý, zase se vypařím.“

„Tak budu muset hledat příběhy z cest někde jinde,“ potřásl hlavou Lorlen.

Když se Takan vrátil pro podnos, Akkarin začal navrhovat různé knihy. Lorlen přikyvoval a snažil se vypadat zaujatě, ale část jeho myšlenek se rozutekla. Jak znal Akkarina, deník pravděpodobně existoval. Obsahoval odkazy na černou magii? Byl opravdu zničen, nebo Akkarin lhal? Mohl by být někde v domě Nejvyššího lorda. Dokázal by se sem vkrást a hledat ho?

Ale zatímco Takan servíroval misky s dušenými pory přelitými vínem, Lorlen si uvědomil, že takové hledání by bylo riskantní. Kdyby Akkarin našel jen nejmenší důkaz, že u něj byl nezvaný host, upozornilo by jej to na možnost, že někdo zná jeho tajemství. Bude lépe počkat, jestli Dannyl něco objeví, než se do něčeho tak riskantního pustí.

KAPITOLA 10

TVRdá PRÁCE SE VYPLÁCÍ

„Sonea uspěla v pololetních testech, lorde Kiano,“ oznámil Jerrik. „Přesunul jsem ji do této třídy.“

Na Soneu se upřelo osm párů očí. Novicové byli usazeni do půlkruhu kolem učitelova stolu. Podívala se každému z nich do tváře a snažila se číst v jejich výrazech. Nikdo se jí nevysmíval, nezahlédla však ani žádný přívětivý úsměv.

Učitel byl malý, zavalitý Vind s ospalýma očima. Pokynul univerzitnímu řediteli a Rothenovi a pak si prohlédl Soneu. „Vezmi si zezadu židli a přidej se k ostatním.“

Sonea se uklonila a odešla ke stohu židlí poblíž zadní stěny. Jednu si vzala a uvažovala o novicích. Byli k ní zády a tak nemohla vidět jejich tváře a odhadnout, kterému z nich by vadilo, kdyby se posadila vedle něj. Pak, když zamířila zpět do přední části místnosti, se na ni jeden chlapec podíval a mírně se usmál. Vykročila k němu a potěšilo ji, když uviděla, že svou židli posunul o kousek stranou, aby jí udělal místo.

Rothen a Jerrik vyšli ze dveří a zvuk jejich kroků v chodbě se rychle vytratil. Lord Kino si odkašlal, rozhlédl se po třídě a pokračoval ve výuce.

Ostatní novicové se sklonili nad své poznámky a začali si rychle zapisovat. Když na ně učitel vychrlil řadu nemocí a léků, které by se měly použít na jejich léčbu,

Sonea rychle vytáhla papír a začala si zapisovat všechno, co slyšela. Neměla ponětí, co všechno by si měla poznamenat, takže si napsala každé slovo do chaotické čmáranice a měla obavu, že ji později ani nerozluští. Když se lord Kiano konečně odmlčel, aby na tabuli nakreslil graf, mohla se opatrně rozhlédnout po ostatních novicích.

Jedna dívka a šest chlapců. Vedle vysokého lánského mladíka seděli elynský a vindský chlapec, ostatní byli Kyráliánci – ačkoliv chlapec vedle ní byl neobvykle malý a mohl být poloviční Vind. Jeho pleť byla skvrnitá a vlasy mu visely ve zplihlých pramenech.

Ucítil její pohled a nejistě se usmál, a když mu úsměv oplatila, zazubil se. Pak mu oči sklouzly k listu v její ruce a zamračil se. Otočil své zápisky tak, aby je mohla přečíst, a do rožku napsal: *Stihla jsi všechno?*

Sonea pokrčila rameny a napsala do rohu svého papíru: *Doufám – mluvil tak rychle.*

Chlapec začal psát něco dalšího, ale to už lord Kiano začal podrobně popisovat obrázek a Sonea i její společník s hrůzou zjistili, že si jej měli překreslit. Několik minut čmárala a črtala, jak nejrychleji dovedla, ale než to stačila dokončit, školou se rozlehl důvěrně známý zvuk gongu, ohlašující polední přestávku.

Lord Kiano se postavil před třídu. „Do příští hodiny chci, abyste si nastudovali a naučili se názvy a účinky všech rostlin s hlen ředícími vlastnostmi, jak je podrobně popsáno v kapitole pět. Můžete jít.“

Novicové jako jeden muž vstali a uklonili se učiteli. Ten se otočil k tabuli a mávl rukou. K Soneinu zklamání graf z jejího povrchu zmizel.

„Kolik sis toho překreslila?“

Otočila se. Kluk stál vedle ní a natahoval krk, aby viděl její poznámky. Sonea stránku otočila, aby mu to

ukázala. „Všechno ne, ale vypadá to, že tys stihl pár věcí, které mi chybí. Můžu... můžeme si porovnat poznámky?“

„Ano, jestli... by ti to nevadilo.“

Ostatní novicové si sbalili věci a odcházeli ze třídy. Několik z nich se na ni otočilo, asi byli zvědaví na svou novou spolužačku. Pohlédla na chlapce.

„Jdeš do jídelny?“

Jeho úsměv trochu povadl. „Ano.“

„Tak já půjdu s tebou.“

Přikývl a společně následovali ostatní do chodby. Studenti šli ve dvojicích, ale drželi se dost blízko, aby dali najevo, že jdou všichni společně. Několik z nich se na ni podívalo, ale nikdo se od ní neodtáhl nebo se ji nesnažil nějak zjevně urazit.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se kluka.

„Poril. Rodina Vindelů, rod Herilů.“

„Já jsem Sonea.“ Hledala něco dalšího, na co by se mohla zeptat. „Všichni tu jste od minulé zimy?“

„Ach, všichni až na mě,“ pokrčil Poril rameny.

„Začal jsem předminulé léto.“

Pomalý student. Uvažovala, co jej asi brzdilo. Mohl být silný čaroděj, ale mít problémy s pochopením učiva, nebo mohl být prostě moc slabý ve zvládání zadaných úkolů.

Poril začal mluvit o rodině, o svých bratrech a sestrách – měl jich šest – a o spoustě dalších podrobností o sobě. Příkyvovala a povzbuzovala ho a zároveň se děsila nevyhnutelných otázek na sebe.

Třída sestoupila do přízemí Univerzity a vešla do jídelny. Když došli ke stolu, Sonea zaváhala, ale Poril vykročil a tiše vklouzl na jedno z míst. Sedla si vedle něj a ulevilo se jí, když to ostatní přijali bez protestů.

Sluhové přinášeli tácy s jídlem a všichni se pustili do jídla a rozvykládali se. Pozorně poslouchala, když mluvili o výuce a o lidech, které neznala. Vypadali však, že je její přítomnost rozptyluje, až se nakonec jeden s chlapců podíval přímo na ni.

„Ty jsi z Reginovy třídy, že?“ zeptal se a mávl rukou k jedné straně místnosti.

Sonei sebou trhla. Takže její stará třída byla známá jako ‚Reginova‘.

„Ano,“ připustila.

„Z toho, co jsem slyšel, jsi tam zažívala horké chvíle,“ gestikuloval s příborem v ruce.

„Občas.“

Chlapec přikývl a pak pokrčil rameny. „No, od nás se toho nedočkáš. Na blbosti není čas. Budeš muset tvrdě pracovat. Tohle už není žádné cvičení kontroly.“ Ostatní novicové přikyvovali.

Zadržela smích. Cvičení kontroly? Zjevně toho o její minulosti moc nevěděl... a nebo věděl a tohle je jen důvtipnější způsob posměchu, než na jaký byla zvyklá.

Hovor se stočil k jiným tématům. Vzpomněla si na chlapcovo gesto, když mluvil o Reginovi, a podívala se napravo. O pár stolů dál seděly známé tváře a pozorovaly ji. Napadlo ji, co si asi pomysleli, když se ráno neukázala ve vyučování. Jistě předpokládali, že v pololetních testech neuspěje.

Byla to dřina. Od doby, co nastoupila na Univerzitu, uběhly tři měsíce a ona za tu dobu zvládla půlroční učivo. Pak musela dohnat látku, kterou probral zimní nábor, což znamenalo vtěsnat do těch tří dalších šest měsíců. Nebylo to lehké.

Regin ucítil její pohled, zvedl hlavu od talíře a zazíral na ni. Zpříma mu pohled oplatila, on přimhouřil oči a odstrčil židli.

Záchvěv obavy zaplašil její uspokojení a ona rychle odvrátila pohled. Co chce udělat? Koutkem oka si všimla, že mu Kano položil ruku na paži. Několik minut spolu mluvili, pak si Regin zase přitáhl židli ke stolu a Sonea si oddechla.

Když jí služebná nabídla podnos jídlem, vzhlédla a pokynula jí k odchodu, protože ji úplně přešla chuť. Regin už s ní možná není ve třídě, ale to mu nezabrání, aby ji obtěžoval v jídelně nebo cestou z kolejí a zpátky. Koutkem oka viděla, že se otočil a znovu na ni zírá. Ne, úplně se ho nezbavila.

Ale teď má aspoň naději, že bude mít přítele. Rozhlédla se po tvářích kolem a pocítila jiskřičku naděje. Možná by se dokonce mohla spřátelit se všemi.

*

Rothen ucítil, že vedle něj někdo stojí, a vzhlédl.

„Promiňte, že ruším,“ řekl lord Jullen upjatě, „ale rád bych zavřel knihovnu.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Rothen a začal se zvedat. „Jen se sbalíme a půjdeme.“

Když se knihovník vrátil ke svému stolu poblíž dveří knihovny čarodějů, Sonea si povzdechla a zaklapla velkou knihu, kterou předtím četla. „Nikdy jsem netušila, že lidské tělo je tak složité.“

Rothen se zasmál. „To je teprve začátek.“

Všechno úsporně sbalili. Knihy s klapnutím zavřeli, papíry vklouzly do krabic, pera a inkoust bezpečně uložili. Rothen vrátil několik svazků do polic a vyprovodil Soneu z knihovny.

Univerzita byla temná a tichá a Sonea šla zamlkle vedle něj. Protože nemohli pracovat u něj ze strachu, aby znovu nevzbudili podezření, Rothen navrhl, aby místo

toho pracovali v jejím pokoji. Zavrtěla hlavou a upozornila ho na to, že Regin by mohl ostatní novice snadno přemluvit, aby přišli s historkou o podezřelých zvucích nebo rozhovoru.

Její nápad pracovat v knihovně čarodějů byl dokonalý. Výuce být přítomen knihovník a získala tak přístup ke knihám, na něž ostatní novicové potřebovali speciální povolení. Regin, stejně jako ona, by do knihovny mohl vstoupit pouze pod dohledem svého poručníka.

Rothen se usmál. Musel obdivovat její schopnost obrátit špatnou situaci ve svůj prospěch. Když vyšli ven, obklopil je oba magickým štítem a ohřál vzduch uvnitř. Noci byly čím dál chladnější. Spadané listí poletovalo po nádvoří a vydávalo škrabavé zvuky, když se dotklo chodníku. Od zimy už je dělil jen měsíc.

Došli ke kolejím noviců a vstoupili dovnitř. Chodba byla prázdná a tichá. Rothen ji doprovodil ke dveřím a tiše se s ní rozloučil. Otočil se a zaslechl, jak za ním zaklaply dveře.

Ušel jen pár kroků, když se v chodbě objevila postava. Když ji rozpoznal, zpomalil krok a přimhouřil oči.

Upřeně se na sebe dívali. Když ho Rothen mýjel, Regin otočil hlavu, aby udržel oční kontakt a jeho pohled byl navzdory nelibosti vyzařující z Rothenova výrazu neohrožený. Než se chlapec odvrátil, lehce zvedl koutky úst.

Rothen si tiše odfrkl a pokračoval v cestě z kolejí. Od chvíle, kdy se Sonea přestěhovala na kolej, ji Regin obtěžoval pouze dvakrát, a od té doby, co změnila třídu, už vůbec. Doufal tedy, že o ni ten kluk ztrácí zájem. Ale když přemýšlel nad sebejistotou a zlomyslností v jeho očích, s rostoucí jistotou ucítil, že doufal marně.

– *Rothene!*

Okamžitě poznal volajícího, ztuhl v půli kroku a málem klopýtl.

– *Dorriene!* odpověděl.

– *Mám dobré zprávy, otče. Lady Vinara se rozhodla, že je čas, abych se u ní znovu ohlásil. Brzy navštívím Společenství – během měsíce nebo tak.*

Za Dorrienovou zprávou byly smíšené pocity. Rothen věděl, že cestování do Imardinu kvůli formalitám je jeho synovi protivné. Dorrien se také nemohl ubránit obavám, jak si vesnice, v níž žil, poradí několik týdnů bez léčitele. V jeho zprávě byla také uklidňující dychtivost. Už se neviděli více než dva roky.

Ale nešlo jen o to. Kdykoliv v poslední době komunikoval se svým synem, pokaždé zaznamenal zdráhavou zvědavost. Dorrien se chtěl setkat se Soneou.

– *To je dobrá zpráva.* Rothen se usmál a pokračoval v cestě z kolejí. Už je to doba, cos mě navštívil. Přál jsem si najít nějaký způsob, jak ti nařídit cestu domů.

– *Tati!* Dorrienova zpráva byla zabarvena napůl vážně míněným podezřením. *Nedomluvil jsi to ty, že ne?*

– *Ne,* zasmál se Rothen. *Ale budu si to pamatovat pro příště. Tvůj starý pokoj by měl být připravený.*

– *Zdržím se dva týdny, tak zajisti, abys měl zásoby toho dobrého vína z Jezerní oblasti v Elyne. Z místního bolu jsem pěkně znechucený.*

– *Jako by se stalo. A přivez nějakou raku. Slyšel jsem, ze raka z Východní oblasti je nejlepší. Sonea ji má velmi ráda.*

– *Ano, je to ta nejlepší,* řekl Dorrien pyšně. *Dobrá tedy, raku výměnou za víno. Ještě se ozvu, až vyrazím. Musím už jít.*

– *Dávej na sebe pozor, synu.*

Rothen cítil, jak se důvěrně známá přítomnost vytratila z jeho mysli. Když došel k sídlu čarodějů, usmál se. Dorrien je možná zvědavý na Soneu, ale co si bude ona myslet o něm? Zasmál se a vykročil po schodech do svého pokoje.

*

„Dnes se cítím lépe,“ řekl Tayend do stropu kajuty. „Říkal jsem, že si na to člověk nakonec zvykne.“

Dannyl pohlédl přes úzkou chodbičku k místu, kde ležel jeho přítel, a usmál se. Tayend většinu dní prodíral. Bylo dusivé horko a večerní vlhkost znemožňovala spánek.

„Nemusel jste trpět tak dlouho. Jsem si jistý, že den nevolnosti by pro vás byl dostatečným dobrodružstvím.“

Tayend na Dannyla pohlédl se stydlivým výrazem. „Ale musel.“

„Bojíte se nechat se léčit, že ano?“

Učenec rychle přitakal, vypadalo to spíš jako zachvění.

„Nikdy jsem se s nikým takovým nesetkal, ale slyšel jsem, že se to už stalo,“ zamračil se Dannyl. „Mohl bych se zeptat proč?“

„Raději bych o tom nemluvil.“

Dannyl přikývl. Vstal a napřímil se, jak jen to šlo. Zdálo se, že všechny obchodní lodě mají omezený životní prostor – pravděpodobně díky malému vzrůstu jejich výrobců. Většina lodí, které křižovaly moře okolo Spojených zemí, byla postavena a řízena Vindy.

Plavba do Capie trvala dva týdny a Dannyl byl opravdu vděčný, když se mohl opět postavit na pevnou zem. Lonmarské hlavní město Jebem leželo čtyři týdny cesty od Capie a Dannyl už byl unavený svým okolím.

Aby byly věci ještě horší, v posledních dnech vál jen slabý vítr a kapitán jej informoval, že následkem toho bude mít loď zpoždění.

„Jdu nahoru na vzduch.“

Tayend v odpověď jen něco zamručel. Dannyl učence opustil, vydal se chodbou a vešel do společenské místnosti. Na rozdíl od minulé posádky, tahle byla v noci zticha. Seděli po dvojicích nebo o samotě, někteří z nich zachumlaní v pytlovitých postelích, které používali. Dannyl prošel kolem, vystoupal po schodech a vyšel na palubu.

Přivítal ho těžký vzduch. Ačkoliv v Kyrálii byl podzim, jak cestovali na sever, počasí se oteplovalo. Dannyl se procházel po palubě a zdravil hlídkující námořníky. Sotva se obtěžovali mu odpovědět a někteří jej přehlíželi úplně.

Chyběla mu Janova společnost. Nikdo z těchto námořníků se s ním nepokoušel zapříst rozhovor nebo zpívat. Dokonce mu chyběly i příležitostné doušky silného siya.

Lucerny na lodi udržovaly jasné světlo. V noci některý z námořníků občas jednu z nich zavěsil na tyč, vyklonil se přes zábradlí a kontroloval trup lodi. Jednou se Dannyl zeptal, co tam hledá, ale z prázdného pohledu, kterého se mu dostalo, uhodl, že námořník mu nerozumí.

Dnes bylo vše klidné a Dannyl se mohl nerušeně naklonit přes zábradlí na zádi a sledovat zčeřenou třpytící se vodu. V noci bylo snadné si představovat, že stín vlny je hřbet nestvůry klouzající vodou. Během posledních dvou týdnů občas zahlédl ryby, skákající mezi vlnami. Před pár dny jej rozveselilo, když ve vlnách zahlédl plavat anyi, některé o velikosti člověka. Bodlinatá stvoření zvedala fousaté čumáky a vydávala zvláštní, strašidelné výkřiky.

Otočil se, vydal se podél zábradlí a pak se zastavil, když si všiml, že mu v cestě leží několik krátkých kusů tlustého, černého lana. Zamračil se, když pomyslel, jak snadno mohl zakopnout.

Pak se jedno z lan pohnulo.

Dannyl ucouvl a zíral na tu věc. Na lano byla moc hladká. A kdo by sekal lano na takové kousky? Každý černý kousek se ve světle lucerny slizce leskl.

Jeden se otočil a začal se plazit k němu.

„Eyoma!“

Varovný výkřik se rozlehl nocí a ze všech stran se opakoval. Dannyl se po námořnících nevěřícně rozhlédl.

„Myslel jsem, že to byl vtip,“ mumlal, když před tvory ustupoval. „Měla to být legrace.“

„Eyoma!“ spěchal k němu námořník, v jedné ruce velkou pánev, ve druhé pořádný kus dřeva. „Mořská pijavice. Pryč od zábradlí!“

Dannyl se otočil a zjistil, že za ním jsou další tvorové. Pijavice šplhaly na palubu ze všech stran. Zamířil doprostřed lodi a pak uskočil, když jedna z nich poskočila směrem k němu. Další zvedla horní polovinu těla, jako by větrila ve vzduchu, ale neviděl žádný nos – jen bledá, kulatá ústa, obkroužená ostře vyhlížejícími zuby.

Námořník se postavil před něj a máchl pánví, kterou držel. Kolem se rozlila tekutina a potřísnila tvory i palubu. K Dannylově nosu se donesla známá oříšková vůně a on se tázavě podíval na námořníka.

„Syio?“

Potvory vypadaly stejně zděšené jeho množstvím jako Dannyl. Když se začaly kroutit, námořník je kusem prkna shazoval přes okraj lodi. Ozývalo se žbluňkání.

K prvnímu námořníkovi se přidali další dva. Střídavě plnili pánve z otevřeného sudu připoutaného k lodi,

polévali pijavice a smetali je z paluby. Prováděli to s tak věcnou zdatností, že se Dannyl začínal uvolňovat. Když jeden muž z posádky omylem polil druhého, potlačil smích.

Ale černá stvoření stále přicházela a zaplavovala palubu v rostoucím množství, až to vypadalo, jako by okraje lodi ožírala noc. Jeden z námořníků zaklel a podíval se dolů. Pijavice se mu přisála ke kotníku. Ovinula se okolo jeho nohy s děsivou rychlostí. Za neustálého klení ji polil syiem, a když se pak pustila a začala se kroutit, odkopl ji z paluby.

Dannyl vystřízlivěl a vyrazil kupředu, rozhodnutý pomáhat. Když jeden z námořníků vykročil dopředu, aby tvory shazoval, Dannyl jej chytil za paži a zastavil ho. Udělal gesto směrem k pijavicím, soustředil svou vůli a zatlačil. Pijavice se rozptýlily a popadaly do moře.

Setkal se s námořnickovým pohledem a muž přikývl.

„Proč syio?“ zeptal se Dannyl, když muž přinesl další rendlík. „Proč je jen neshazovat?“

„To ne syio,“ řekl muž a odložil prkno. „Yomi. Zbytek po výrobě syia. Spálí eyoma a ta už nevrátí.“

Námořník pokračoval v rozlévání tekutiny a Dannyl tvory shazoval dolů. Potom se loď na vodě podivně posunula a mírně naklonila na jednu stranu a námořník zaklel.

„Co se to děje?“

Muž vypadal bledý. „Moc eyoma. Když velké hejno, loď těžká. Když hejno na jedné straně, loď převrátí.“

Dannyl se rozhlédl kolem a uviděl, že kapitán a více než polovina posádky se seběhli na nižší straně lodi, kde se paluba černala pijavicemi. Vzpomněl si na Janovu historku a uvědomil si nebezpečí, kterému posádka čelí. Jestliže se loď převrhne a oni spadnou do vody, dlouho nepřežijí.

„Jak je zastavujete?“ zeptal se a hrnul jich více zpátky do moře.

„Ne snadno.“ Námořník odběhl pryč, aby ze sudu nabral další tekutinu, a vrátil se k Dannylovi. „Těžké dostat yomi na trup.“

Lod' se dál nakláněla. Dannyl sebral kus dřeva, které muž odhodil, a podal mu je zpátky. „Uvidím, jestli můžu nějak pomoci.“

Námořník přikývl. Dannyl kráčet po palubě a zjistil, že mu v cestě brání roztroušené pijavice, které se vyhnuly námořníkům. Viděl, jak se černé stíny krouží po lanech, v koutech a na zábradlí. Vytvořil kolem sebe magickou ochranu, prošel kolem nich a uskakoval, když po něm chňapaly. Když se dotkly štítu, ozvalo se zasyčení a ony odpadly. Spokojeně pokračoval dále.

Než došel ke kapitánovi, ozval se ze dveří společenské místnosti známý hlas.

„Co se to děje?“

Dannyl se lekl, když uviděl vykukujícího Tayenda. „Zůstaňte dole.“

Jedna pijavice odpadla z lana a přistála u dveří. Tayend na ni hleděl se zděšeným úžasem. „Další.“

„Zavřete dveře!“ Dannyl se soustředil a dveře se zabouchly. Ihned se však znovu rozlétly a Tayend vyskočil ven.

„Tady jsou taky!“ křičel. Uskočil před pijavicí u dveří a spěchal k Dannylovi. „Co je to zač?“

„Eyoma. Mořské pijavice.“

„Ale... říkal jste, že to byl jen o vtip!“

„Zjevně ne.“

„Co to kapitán dělá?“ zeptal se Tayend a vytřeštil oči ještě víc.

Dannyl se podíval nahoru a zatajil dech, když uviděl kapitána rázujícího k tlusté vrstvě pijavic pokrývajících

levý bok paluby. Muž ignoroval tvory, kteří se mu ovíjeli kolem nohou, a v jedné ruce držel konec hadice, jejíž druhý konec byl připevněn k barelu. Naklonil se přes zábradlí, zamířil hadicí na trup lodi a vyštěkl rozkaz. Z hadice v jeho ruce vystříkla tekutina.

I když muži postříkali kapitánovy nohy yomi, pijavice, které odpadly, byly brzy nahrazeny novými. Během několika minut byly kapitánovy nohy zalité krví z jejich kousanců. Dannyl vyrazil k tomuto výjevu následován Tayendem.

„Zůstaňte tady,“ přikázal učenci.

Při pohledu na pijavice pokrývající palubu mezi ním a kapitánem Dannyl zaváhal. Zhluboka se nadechl a začal se brodit slizkou černotou. Obklopilo ho syčení, jak pijavice narážely na štít. Cítil, jak tvorové pod jeho nohama pukají.

Když došel ke kapitánovi, dotkl se pijavice, která muži šplhala po ramenech. Odpadla a zanechala po sobě kruh malých dírek po kousnutí. Muž se otočil, chvilku na Dannyla zíral a pak vděčně přikývl.

„Vraťte se,“ nařídil mu Dannyl.

Muž potřásl hlavou, ale nikoliv odmítavě. „Nezabijte příliš moc, nebo loď převrátí na opačnou stranu.“

„Rozumím,“ odpověděl Dannyl.

Lod' se děsivě nakláněla. Dannyl se naklonil přes zábradlí a rozhlédl se po trupu. Skoro nebyl vidět, jen občas se někde v temnotě zalesklo světlo. Dannyl vytvořil kouli světla a poslal ji dolů, aby ozářila tvory. Zatajil dech. Trup byl jedna velká svíjející se masa pijavic.

Nabral magii a vyslal ji ve spršce omračujících úderů. Hromada pijavic popadala zpátky do moře. Pravděpodobně omračující útok přežily, ale Dannyl nechtěl trup lodi ohrozit silovým nebo ohnivým

kouzlem. Jak odpadávaly další pijavice, loď se pomalu vyrovnala a pak se začala naklánět na opačnou stranu. Dannyl přešel palubu a vyklonil se přes zábradlí na protější straně. Znovu přinutil pijavice, aby se pustily, a loď se opět vyrovnala. Když se znovu vrátil na levobok, všiml si, že námořníci zaměřili své úsilí na odklizení pijavic z paluby. Jeden z mužů se potloukal kolem a věnoval se těm, které se omotaly kolem lan nebo vklouzly do koutů a škvír.

Pocit nebezpečí pominul, ale pochmurná práce nekonečně pokračovala, jak se pijavice stále snažily dostat na loď. Dannyl brzy přestal počítat, kolikrát už palubu přešel. Osvěžil se léčivou magií, ale jak hodiny ubíhaly, začala jej z nepřetržité psychické námahy bolet hlava.

Nakonec útoky povolily a zeslábly a na palubě zůstalo jen pár lenivých pijavic. Dannyl zaslechl, jak někdo zvolal jeho jméno, napřímil se a uviděl, že vše je zalito mdlým světlem úsvitu. Kolem něj se shromáždil hlouček lidí, kapitán zvedl ruku a mezi námořníky se ozval pokřik.

Dannyl se překvapeně usmál a pak se přidal k jásotu. Cítil se vyčerpaný, ale zároveň pyšný.

Odněkud se objevil malý soudek a džbán putoval od námořníka k námořníkovi. Když ho Dannyl přijal, ucítil důvěrně známou ostrou vůni syio. Lokl si a po těle se mu rozlilo teplo. Rozhlédl se kolem po Tayendovi, ale ten nebyl nikde v dohledu.

„Přítel spí,“ řekl jeden z námořníků.

Dannylovi se ulevilo a dopřál si další doušek syia. „Narazíte na eyomy často?“

„Tu a tam,“ řekl kapitán a pokýval hlavou. „Ne jako dnes.“

„Nikdy ne tak velké hejno,“ souhlasil další námořník.
„Dobře, že vy pasažér. Kdyby ne vy, my dneska návnada pro ryby.“

Kapitán náhle vzhlédl a řekl něco vindsky. Posádka se přesunula k lanům a Dannyl si uvědomil, že se zvedl mírný vítr. Kapitán vypadal vyčerpaně, ale potěšené.

„Vyspěte,“ doporučil Dannylovi. „Pomáhal hodně. Možná večer zase potřebovat pomoc.“

Dannyl přikývl a vydal se ke kabině. Tayend ležel v posteli a ze spánku se mračil. Zastavil se, znepokojen tmavými kruhy pod mladíkovými očima. Přál si, aby mohl přítele vyléčit, a zvažoval, zda by mu nemohl poskytnout trochu léčivé síly, zatímco spí.

Ale to by bylo zrazení důvěry a Dannyl nechtěl riskovat ztrátu tohoto nového přátelství. S povzdechem si lehl do postele, zavřel oči a poddal se vyčerpání.

KAPITOLA 11

NEVÍTANÁ NÁVŠTĚVA

Sladká šťáva naplnila Soneina ústa, když se zakousla do pachi. Držela žluté ovoce mezi zuby a otáčela stránky Porilovy knihy, dokud nenašla ten správný diagram.

„Tady to je,“ řekla, když si vyndala ovoce z pusy. „Krevní oběh. Lady Kinla řekla, že se máme naučit všechny jeho části.“

Poril se podíval na stránku a zaúpěl.

„Neboj,“ ujistila ho. „Vymyslíme nějaký způsob, aby sis to lépe zapamatoval. Rothen mě naučil pár opravdu užitečných cvičení, jak si zapamatoval seznamy.“

Když uviděla jeho pochybovačný výraz, potlačila povzdech. Rychle odhalila, z čeho pramení Porilův problém se studiem. Nebyl bystrý ani silný a testy ho děsily. Ze všeho nejhorší bylo, že ho to odradilo natolik, že už se ani nesnažil.

Byl však také lačný po společnosti. Ačkoliv si nevšimla, že by k němu ostatní novicové byli nějak záměrně krutí, zjevně ho neměli rádi. Pocházel z rodu Herilů, který byl z nějakého důvodu, na který zatím nepřišla, u dvora v nelibosti. Nemyslela si však, že by to byl ten důvod, proč se mu ostatní vyhýbali. Měl několik protivných zvyků, z nichž nejhorší byl jeho směšný, pisklavý smích, ze kterého ji brněly zuby.

Zbytek třídy ji přehlížel. Rychle však zjistila, že se jí nevyhýbají záměrně, ale jednoduše proto, že každý už si blízkého kamaráda našel a nejevil přání přijmout někoho třetího.

Trassia a Narron byli zjevně víc než jen přátelé. Sonea je několikrát viděla, jak se drží za ruce, a všimla si, že lord Ahrind je pozorně sleduje. Narron byl již rozhodnut, že se stane léčitelem, a jeho výsledky v tomto předmětu byly nejlepší ze třídy. Trassiu také nejvíce zajímalo léčitelství, ale pouze pasivně, což podsuvalo myšlenku, že důvodem jejího zájmu je jen Narronovo nadšení – nebo předpoklad, že ženy se nejlépe hodí právě na léčitelství.

Jediný Elyňan ve třídě, Yalend, trávil čas s upovídaným vindským chlapcem Senem. Další dvojici tvořili Hal, lánský chlapec s upjatým výrazem, a jeho kyraliánský kamarád Benon. Ačkoli byli klidnější než chlapci v Reginově třídě, dokázali tihle čtyři bez ustání mluvit o koňských závodech, vyprávět nepravděpodobné historky o dívkách ze dvora a dělali hlouposti, jako by ještě nepřestali být dětmi.

Začínala chápat, že jimi ještě opravdu jsou. Děti ve slumech rostly rychle, protože neměly na vybranou. Tito novicové žili své životy v bohatství a měli méně důvodů rychle dospívat, než jejich bratři a sestry mimo Společenství.

Dokud neukončili školu, nemuseli na sebe brát rodinné povinnosti, jako třeba prezentovat se na dvoře, oženit se a věnovat se jakýmkoliv výdělečným aktivitám v zemědělství nebo výrobě, které se týkaly jejich rodiny. Tím, že vstoupili do Společenství, si prodloužili dětství o pět let.

Ačkoliv byl Poril o rok starší, byl někdy nejdětinštější ze všech noviců. Jeho přátelskost se zdála být

opravdová, ale Sonea ho podezřívala, že ho těší, že už není novicem nejnižšího původu.

Regin ji, k jejímu překvapení a úlevě, od chvíle, co opustila jeho třídu, ignoroval. Každý den ho zahlédla v jídelně a občas viděla jeho partu scházet se před vyučováním na chodbě, ale nepokoušel se ji obtěžovat. Dokonce se zapomnělo i na fámou, která kolovala ohledně jejího vztahu s Rothenem. Učitelé se na ni už nedívali podezřívavě a zřídka slyšela, že by si někdo šeptal Rothenovo jméno, když šla po chodbě.

„Kdybychom tak věděli, na které části se zeptá,“ povzdechl si Poril. „Na ty velké, předpokládám a na pár malých.“

Sonea pokrčila rameny. „Neztrácej čas tím, že se budeš snažit uhodnout, na co se zeptá. Dá ti to stejně práce jako naučit se je.“

Zazněl gong. Mezi stromy Sonea viděla ostatní novice, jak si neochotně balí věci a spěchají k Univerzitě. Stejně jako oni, strávili Sonea a Poril polední přestávku venku, aby si užili poslední podzimní teplé dny. Vstala a protáhla se.

„Pojďme se po vyučování učít do knihovny.“

„Jestli chceš,“ souhlasil Poril.

Rychlou chůzí spěšně odcházeli ze zahrad na Univerzitu. Zbytek studentů už seděl na místě, a jakmile se Sonea posadila, do třídy vešel lord Skoran.

Čaroděj položil na stůl malou hromádku knih, odkašlal si a otočil se k novicům. Pak jeho pozornost upoutal pohyb ve dveřích a celá třída se otočila, aby pohlédla na tři postavy, které vstoupily do místnosti. Když mezi nimi Sonea uviděla Regina, zamrazila ji zlá předtucha.

Univerzitní ředitel Jerrik se rozhlédl po třídě. Pohledem klouzal po tvářích ostatních noviců, a když se

setkal s její, zamračil se a pak pohlédl na novice po svém boku.

„Regin dokázal složit pololetní zkoušky.“ V Jerrikově obvykle strohém hlase se ozval náznak neochoty. „Přesunul jsem ho do vaší třídy.“

Soneu polilo horko. Čarodějové spolu ještě o něčem hovořili, ale ona se na jejich slova nemohla soustředit. Cítila, jak se jí svírá hrud', jako by se kolem ní ovinula neviditelná ruka a začala ji mačkat. Srdce se jí rozbušilo tak hlasitě, až jí z toho hučelo v uších.

Pak si uvědomila, že se musí nadechnout.

Náhle dostala závrat' a zavřela oči. Když je znovu otevřela, Regin měl na tváři ten nejkouzelnější úsměv. Jeho pohled se přesunul od ostatních k ní. I když se jeho úsměv nezměnil a nezdálo se, že by se mu v obličeji pohnul nějaký sval, jeho výraz byl naprosto jiný.

Odtrhla oči. *To není možné. Jak to mohl dohnat? Musel podvádět.*

Nenapadalo ji však, jak by mohl oklamat učitele a projít jejich zkouškami. Zbývala pouze jediná možnost. Musel začít s mimořádným studiem těsně po tom, co začala ona – nejspíš hned poté, co zjistil, co zamýšlí. A musel to dělat tajně, nejspíš s pomocí svého poručníka.

Ale *proč?* Všichni jeho přátelé byli v jiné třídě. Nejspíš si myslel, že tady kolem sebe utvoří další tlupu obdivovatelů. Ucítla jiskřičku naděje. Dokonce ani on neměl velkou šanci, že by rozbil dvojice, které se v této třídě pevně utvořily. Ledaže...

Jak znala Regina, jakmile by se rozhodl podstoupit úsilí postoupit do vyšší třídy, chtěl by se s ostatními předběžně seznámit. Zajistit si, že bude vítaný.

Sonea se rozhlédla po třídě a mile ji překvapilo, když si všimla, že se Narron na Regina mračí. Chlapec

vypadal nespokojeně. Pak si vzpomněla, jak rozhodně jí řekli, že nemají čas na „hlouposti“.

Takže se s nimi možná Regin nespřátelil. Stejně však vynaložil velké úsilí, aby postoupil výše.

Možná jen nemohl snést, aby si holka ze slumů vedla lépe než on. Fergun byl ochotný riskovat, aby ji ze Společenství vypudil, protože nechtěl přijímat žáky nižšího původu. Kdyby někdy Společenství znovu zvažovalo přijetí členů, kteří nepatří k žádnému rodu, bralo by v potaz její úspěch či neschopnost učit se a být přijata. Co když chtěl Regin zabránit jejímu učení, aby zajistil, že neuspěje a studenti nižšího původu už nebudou nikdy vítáni?

Pak bych se měla raději postarat, aby neuspěl!

Už mu jednou unikla, takže by to mohla udělat i podruhé, pokud by studovala ještě pilněji a postoupila do vyšší třídy.

Už když ji ta myšlenka napadla, věděla, že to není možné. Zabralo jí každý večer a volný den zvládnout učivo za půl roku o tři měsíce dřív a stále ještě musela dohnat to, co třída probírala během měsíců, než zde nastoupila. Nezbýval jí už žádný další čas na to, aby se zároveň naučila to, co studuje druhý ročník.

Asi bude lepší nechat ho myslet si, že vyhrál. Když si bude myslet, že je lepší než ona, nechá ji na pokoji. Nemusela být nejlepší novickou ve třídě, aby dokázala, že se studenti nižšího původu mohou stát čaroději.

Byla si jistá, že kdyby propadla zpátky do prvního ročníku, Reginova pýcha by mu nedovolila ji následovat. Téhle myšlenky se však vzdala ještě rychleji než té první. Letní nábor byl stále pod Reginovou mocí, i když ho opustil. Když už nic jiného, její současná třída se proti ní nespikla.

Zamrkala, když si uvědomila, že jediným zvukem ve třídě je už nějakou dobu vysoký, třaslavý hlas lorda Skorana.

„...a v souvislosti s naším hodnocením Sachakanské války po vás chci, abyste zjistili vše, co můžete, o pěti Vyšších čarodějích, kteří do bitvy vstoupili ve druhé fázi. Pocházeli ze zemí vně Kyrálie a dohromady je svedl jistý mladý čaroděj jménem Genfel. Vyberte si jednoho z těchto čarodějů a napište čtyřtisícislovné pojednání o jeho životě před tím, než vstoupil do války.“

Sonea vzala pero a začala psát. Regin možná postoupil do vyšší třídy, ale stále mu ještě zbývá velký kus práce, než je dožene. Několik týdnů bude příliš zaměstnaný, než aby ji obtěžoval, a do té doby bude Sonea vědět, jestli má na třídu nějaký vliv. Když jej nebudou podporovat, nebude pro něj lehké udělat z ní terč svých posměšků.

*

„Jebem, halai!“

Při tom výkřiku Dannyl dychtivě vzhlédl.

„Co se děje?“ zeptal se Tayend.

Dannyl s úšklebkem odsunul svůj talíř. I když marinová pasta byla výborná, z oschlého lodního chleba pochoutku neudělalo nic.

„Jebem je na obzoru,“ řekl a začal se zvedat. Shrbil se, aby se neuhodil hlavou o strop, a vyrazil ke dveřím. Když vylezl ven, oslepilo ho světlo. Slunce viselo nízko nad mořem a jeho paprsky se třpytily na vlnách. Vzduch se tetelil horkem, které sálalo z paluby.

Dannyl se zadíval k severu, zatajil dech a pak se sehnul ve dveřích a přivolal Tayenda. Narovnal se,

přešel po palubě na příď lodi a zahleděl se na vzdálené město.

Podél pobřeží se nekonečně rozprostíraly nízké domy postavené z plochých, šedých kamenů. Mezi nimi se tyčily tisíce obelisků.

Po jeho boku se objevil Tayend. „Velké, že?“ vydechl učenec.

Dannyl přikývl. Malé přímořské vesničky, které míjeli uplynulých pár dní, byly tvořeny stejně prostými domy s hrstkou obelisků okolo. Domy v Jebemu nebyly o nic větší, ale celková velikost města byla ohromující. Obelisky mezi nimi připomínaly les jehel a nízké slunce všechno zbarvilo ostrým rudo-oranžovým světlem.

Tiše pozorovali, jak loď proplouvá kolem pobřeží. Objevila se řada skalnatých výchozů, které ubíhaly souběžně s městem jako stráž, a loď veplula do mezery mezi nimi. Když dopluli k té části města, kde byly obelisky nejsilnější, loď zpomalila a zatočila do úzkého kanálu. Ke kamenným molům po obou stranách přispěchali snědí muži. Hodili lana námořníkům a ti je poté přivázali k silným kůlům na lodi. Druhé konce lan již byly připevněny ke skupinám gorinů, které poté loď začaly táhnout kanálem.

Další hodinu lonmarští přístavní dělníci naváděli loď kanálem, až doplula do uměle vytvořeného přístavu. Na hladině se tu lehce pohupovalo několik dalších lodí, některé i dvojnásobné velikosti než ta jejich. Když byla loď přivázána, Dannyl a Tayend se vrátili do svých kajut, aby si posbírali věci.

Po krátkém formálním rozloučení s kapitánem přešli po lodní lávce na suchou zem. Čtyři muži se chopili jejich zavazadel a pátý přistoupil a uklonil se.

„Vítám vás, velvyslanče Dannyle a mladý pane Tremmeline. Jsem Loryk, váš tlumočník. Odvedu vás do sídla Společenství. Prosím následujte mne.“

Rychlým velitelským gestem pokynul nosičům a vykročil do města. Dannyl a Tayend jej následovali. Minuli několik přístavišť a ocitli se v široké ulici.

Vzduch byl plný prachu, který tlumil okolní barvy. Mořský vánek vystřídalo dusivé vedro a směsice parfémů, koření a prachu. Ulice byly plné lidí a všichni byli pečlivě zahalení do prostých lonmarských šatů. Obklopovaly je hlasy, ale slova, která zněla, jako když teče voda, byla nesrozumitelná. Muži, které míjeli, nepokrytě zírali nejdříve na Dannyla, pak na Tayenda, ale jejich pohledy nebyly ani přívětivé, ani nesouhlasné. Občas se některý přimhouřenýma očima podíval na Tayenda, který si vzal svůj nejslavnostnější dvorní oděv a vypadal velmi nepatřičně.

Učenec byl neobvykle zamlklý. Když se Dannyl na svého společníka podíval, rozpoznal nyní již důvěrně známé znaky znepokojení: mezi jeho obočím se objevila malá rýha a kráčel o půl kroku pozadu. Když na něj učenec pohlédl, Dannyl se na něj povzbudivě usmál.

„Nemějte strach. Zpočátku je to znepokojující, ocitnout se v neznámém městě.“

Tayendův zamračený pohled zmizel a on srovnal krok s Dannylem, když následovali tlumočnicka úzkou uličkou. Vynořili se na velkém náměstí, Dannyl se rozhlédl kolem a zděšeně se zastavil.

Kolem dokola byla postavena dřevná pódia. Na nejbližším z nich stála žena se svázanýma rukama. Vedle ní stál muž v bílém, s oholenou hlavou a tělem pokrytým tetováním, a v levé ruce držel bič. Druhý muž obcházel dav, který se sešel kolem pódia, a předčítal něco z listu papíru.

Dannyl natáhl krok, aby dohnal tlumočníka.

„Co to říká?“

Loryk se zaposlouchal.

„Ta žena zhanobila svého muže a rodinu, když do své ložnice pozvala jiného muže.“ Máchl rukou kolem.
„Tohle je Náměstí soudu.“

Kolem zazněly výkřiky a přehlušily zbytek prohlášení. Dav se shromáždil kolem několika pódíí. Když se Dannyl vzdaloval od ženy za nosiči, všiml si mladého muže, který stál poblíž a pozoroval ji. Jeho oči se vlhce leskly, ale jeho obličej byl vyrovnaný a neoblomný.

Manžel nebo milenec? napadlo Dannyla.

Uprostřed náměstí bylo lidí méně. Nosiči si razili cestu mezi dvěma pódii. Bíle oděný muž na pódiu držel meč. Dannyl se zavrtil pohledem do zad tlumočníka, ale hlas překřičel posměšky davu a Loryk zpomalil.

„Ach... říká: tento muž zahanbil svou rodinu svým nepřirozeným... jaké je pro to vaše slovo? Chtíčem? Vysloužil si nevyšší trest za kažení duší a těl mužů. Jakmile zapadne slunce a temnota očistí svět hříchů, pouze jeho smrt může očistit duše, které pošpinil.“

Navzdory horku Dannyla zamrazilo. Odsouzený muž se choulil u kůlu a jeho výraz byl rezignovaný. Dav začal křičet, tváře lidí byly zkroucené nenávistí. Dannyl odvrátil zrak a bojoval s návaem zděšení a vzteku. Muž měl být popraven za zločin, kterým by si v Kyrálii vysloužil pouze zneuctění a ostudu a který v Elyne – podle Tayendových slov – ani žádným zločinem nebyl.

Dannyl si nemohl nevzpomenout na skandál a řeči, které mu jako novici způsobily tolik trápení. Byl obviněn ze stejného ‚zločinu‘ jako tento muž. Na důkazech nezáleželo; jakmile jednou řeči začaly, jak učitelé, tak novicové se k němu začali chovat jako k vyvrheli. Otřásl

se, když dav za ním znovu zaburácel. *Kdybych měl tu smůlu a narodil se v Lonmaru, mohlo to dopadnout takhle.*

Loryk vešel do další uličky a výsměch za nimi utichl. Dannyl pohlédl na Tayenda. Učenec byl bílý jako křída.

„Jedna věc je slyšet nebo číst o přísných zákonech jiných zemí a něco docela jiného je vidět, jak se uplatňují,“ zamumlal učenec. „Přísahám, že už si nikdy nebudu stěžovat na excesy elynského dvora.“

Tlumočník pokračoval další ulicí a pak se zastavil, když nosiči vešli do nízké budovy.

„Dům Společenství v Jebemu,“ oznámil jim, když došli ke dveřím. „Tady vás opustím.“

Muž se uklonil a odešel. Dannyl si prohlédl budovu a všiml si destičky na zdi, která nesla znak Společenství. Jinak byla budova stejná jako kterákoliv jiná, kterou předtím minuli. Prošli otevřenými dveřmi a vstoupili do místnosti s nízkým stropem. Opodál stál elynský čaroděj.

„Vítám vás,“ řekl. „Jsem Vaulen, první velvyslanec Společenství pro Lonmar.“

Muž měl šedé vlasy a byl hubený. Dannyl mu pokynul hlavou. „Druhý velvyslanec Společenství pro Elyne, Dannyl.“ Pokynul k Tayendovi, který se elegantně uklonil. „Tayend z Tremmelinu, učenec Velké knihovny a můj pomocník.“

Vaulen zdvořile přivítal Tayenda a jeho oči sklouzly k učencově fialové košili. „Vítejte v Jebemu. Cítím, že vás musím varovat, Tayende z Tremmelinu. Lonmarští lidé si cení skromnosti a jednoduchosti a neschvalují křiklavé oblečení, ať je jakkoli módní. Mohu vám doporučit dobrého krejčího, který by vám pro váš zdejší pobyt poskytl kvalitní oděv v jednodušším stylu.“

Dannyl očekával, že v učencových očích zahlédne záblesk rebelie, ale Tayend se vlídně uklonil. „Děkuji za

upozornění, můj pane. Zajdu za krejčím hned zítra, bude-li k dispozici.“

„Mám pro vás připraveny pokoje,“ pokračoval Vaulen. „Určitě si po cestě potřebujete odpočinout. Máme zde samostatné lázně – sluhové vám ukážou, kde se nacházejí. Poté jste vítáni připojit se ke mně při večeři.“

Následovali sluhu krátkou chodbou. Muž ukázal na dvoje otevřené dveře, uklonil se a odkráčel pryč. Tayend vstoupil do jednoho z pokojů, pak se zarazil, rozhlížel se kolem a vypadal ztraceně.

Dannyl zaváhal a pak vešel dovnitř. „Jste v pořádku?“

Tayend se otřásl. „Chystají se ho popravit, že ano? Možná, že už to udělali.“

Uvědomil si, že Tayend mluví o odsouzeném muži na Náměstí soudu, a přikývl. „Pravděpodobně.“

„Nemůžeme nic dělat. Jiná země, jiné zákony a všechno ostatní.“

„Bohužel.“

Tayend si povzdechl a posadil se na židli. „Nechci vám zkazit dobrodružství, Dannyle, ale už teď Lonmar nemám rád.“

Dannyl pokýval hlavou. „Náměstí soudu nebyl zrovna povzbuzující začátek v nové zemi,“ souhlasil. „Ale nechci Lonmar odsoudit tak rychle. Musí tady být něco víc. Kdybyste nejdříve viděl slumy v Imardinu, neměl byste dobré mínění o Kyrálii. Doufejme, že jsme viděli to nejhorší a zbytek může být už jen lepší.“

Tayend si povzdechl, pak se přesunul ke svému zavazadlu a otevřel je. „Asi máte pravdu. Zkusím si najít nějaké prostší oblečení.“

Dannyl se unaveně usmál. „Někdy má uniforma své výhody,“ řekl a zatahal se za rukáv svého hábitu.

„Nosím sice každý den ten stejný fialový hábit, ale můžu jej alespoň nosit kdekoli ve Spojených zemích.“ Přešel ke dveřím. „Jestli se nepotkáme v lázních, uvidíme se u večere.“

Aniž by vzlédl, Tayend zvedl ruku na pozdrav. Dannyl nechal učence, aby se prohrabával zářivými kusy oděvů ve své truhle, a vešel do vedlejšího pokoje.

Zvážněl, když pomyslel na následujících několik týdnů. Poté, co ve městě vyřeší své povinnosti velvyslance, navštíví Skvostný chrám jako součást svého výzkumu. Říkalo se, že je to klidné, krásné místo, bylo to však také centrum přísného náboženství mahga, které ukládalo tresty, s nimiž se tu dnes setkali. Najednou se na tu návštěvu ani netěšil.

Mohli by tam však získat informace o dávné magii a po měsíci stráveném v úzké kajutě na lodi se těšil, až si zase protáhne nohy i mysl. Doufal jen, že měl pravdu a že zbytek Lonmarů může být už jen přátelštější než ti na Náměstí soudu.

*

Když se Lorlen vrátil do své kanceláře, bylo už pozdě. Ze zamčené truhličky vytáhl Dannylovu nejnovější zprávu, usadil se u stolu a znovu si ji přečetl. Když skončil, opřel se v křesle a povzdechl si.

Už na Akkarinův deník myslel týdny. Pokud existoval, musel být někde v sídle Nejvyššího lorda. Když uvážil, co všechno by mohl deník obsahovat, pochyboval, že by ho měl Akkarin uložen v knihovně mezi běžnými knížkami. Bude pravděpodobně uložen ve sklepě pod budovou a Lorlen si byl jistý, že to místo bude bezpečně uzamčeno.

Ofoukl jej ledový závan. Otřásl se a šeptem zaklel. V jeho kanceláři byl vždycky průvan, na což si předchozí Správce neustále stěžoval. Zvedl se a pátral po zdroji průvanu, jako už tolikrát, ale chlad se jako vždy ztratil stejně náhle, jako se objevil.

Potřásl hlavou a začal přecházet po místnosti. Dannyl a jeho učený společník by měli brzy dorazit do Lonmaru a navštívit Skvostný chrám. Lorlen doufal, že nic nenajdou – představa, že by na takovém místě mohly existovat informace o černé magii, byla strašlivá.

Zastavil se, když někdo zaklepal na dveře. Přešel místnost a otevřel v očekávání, že si vyslechne laskavou lekci lorda Oseny o nedostatku spánku. Namísto toho dveře vyplnila temná postava.

„Dobrá večer, Lorlene,“ řekl Akkarin s úsměvem.

Lorlen na Nejvyššího lorda překvapeně zíral.

„Pustíš mě dál?“

„Samozřejmě!“ Lorlen potřásl hlavou, jako by si ji chtěl vyčistit, a ustoupil stranou. Akkarin vešel dovnitř a uvelebil se v jednom z polstrovaných křesel. Pak pohled Nejvyššího lorda zabloudil k Lorlenovu stolu.

Lorlen sledoval pohled svého přítele a zatajil dech, když si všiml, že na něm leží otevřený Dannylův dopis. Stálo ho veškerou vůli, aby se ovládl, nerozběhl se a nenacpal stránky do truhličky. Namísto toho nedbale přešel místnost, zatajil se, aby srovnal židli, a pak s povzdechem klesl na své místo.

„Jako vždy jsi mě našel zavaleného nepořádkem,“ zamumlal. Sebral Dannylův dopis a hodil jej zpátky do truhličky. Pak ze stolu uklidil ještě několik dalších věcí a hodil skříňku do zásuvky. „Co tě sem přivádí v tak pozdní hodinu?“

Akkarin pokrčil rameny. „Nic zvláštního. Vždycky navštěvuješ ty mne, tak jsem si myslel, že je načase,

abych se zastavil já. Říkal jsem si, že tě najdu spíš tady, i když už je dost pozdě i na tebe.“

„To ano,“ přitakal Lorlen. „Zrovna jsem četl nějakou poštu, kterou jsem chtěl před spaním vyřídit.“

„Něco zajímavého? Jak se má lord Dannyl?“

Lorlenovi poskočilo srdce. Mohl Akkarin zahlédnout Dannylův podpis nebo rozeznat jeho písmo? Zamračil se, když se snažil rozpomenout, co bylo napsáno na horní straně.

„Je na cestě do Lonmaru, aby urovnal spory rady ohledně Velkého klanu Koyhmarů. Požádal jsem Errendu, aby se o to postaral, když má teď na řešení elynských záležitostí druhého velvyslance, ale rozhodl se poslat místo sebe Dannyla.“

Akkarin se usmál. „Lonmar. Místo, které touhu po cestování buď podnítl, nebo nadobro zabije.“

Lorlen se naklonil dopředu. „Co udělal s tebou?“

„Hmmm,“ zvažoval Akkarin pečlivě otázku. „Podnítl ve mně touhu vidět ze světa více, ale také mne jako cestovatele zocelil. Lonmarové jsou možná nejcivilizovanějším národem ve Spojených zemích, ale je v nich také mnoho hrubosti a krutosti. Naučíš se tolerovat jejich smysl pro spravedlnost, možná jej i pochopíš, ale tím, že to uděláš, posílíš svou vlastní víru a ideály. Totéž se dá říct o elynské frivolnosti nebo vindské posedlosti obchodovat. V životě jde o víc než o módu a peníze.“

Akkarin se odmlčel, jeho pohled se vzdálil, a pak poposedl na židli. „A stejně jako zjistíš, že ne každý Elyňan je frivolní nebo každý Vind chamtivý, také ne každý Lonmar je neústupný. Většina z nich je milá a shovívavá a raději řeší své spory v soukromí. Naučil jsem se toho o nich hodně, a ačkoliv byla nakonec celá

cesta ztrátou času, co se týče mého výzkumu, ta zkušenost se ukázala jako cenná pro mou pozici tady.“

Lorlen zavřel oči a protřel si je. Ztráta času? Ztrácel tedy Dannyl také čas?

„Jsi unavený, příteli,“ řekl Akkarin měkce. „Zdržuji tě svými historkami.“

Lorlen zamrkal a vzhlédl k Nejvyššímu lordu. „Ne, to nevádí. Prosím, pokračuj.“

„Ne,“ zvedl se Akkarin a jeho černý hábit zašustil. „Uspával jsem tě. Doženeme to jindy.“

Když Lorlen doprovázel Akkarina ke dveřím, mísilo se v něm zklamání s úlevou. Akkarin vyšel do chodby, otočil se k Lorlenovi a pousmál se.

„Dobrou noc, Lorlene. Odpočineš si, že ano? Vypadáš vyčerpaně.“

„Ano. Dobrou noc, Akkarine.“

Lorlen s povzdechem zavřel dveře. Právě zjistil něco užitečného – nebo ne? Akkarin mohl říct, že nic nenašel, aby skryl něco, co objevil. Bylo divné, že z ničeho nic vyprávět o své cestě, když se tomuto tématu v minulosti vyhýbal.

Lorlen sebou trhl, když mu krk ovanul studený průvan. Vytržen ze svých myšlenek zív, vrátil se ke stolu a přesunul truhličku na její místo v sekretáři. S lepším pocitem pak opustil kancelář a vydal se ke svému pokoji.

Musí být trpělivý. Dannyl včas zjistí, jestli byla jeho cesta do Lonmaru ztrátou času.

KAPITOLA 12

SLEPÁ ULÍČKA

Jak to jen udělal?

Sonea se loudala chodbou a v náručí držela schránku, v níž měla pero, kalamář a rozvázané desky, ve kterých obvykle nosívala poznámky a prázdné papíry. Složka byla prázdná.

Ještě jednou zalovila v paměti. Kdy dala Reginovi příležitost, aby se dostal k jejím věcem? Byla vždycky opatrná a nikdy své věci nenechávala ani na chvíli bez dozoru.

Ale ve třídě, během hodin lady Kinly byli novicové často voláni z lavic, aby pozorovali nějaký pokus. Bylo možné, že Regin sebral její poznámky, když odešla od stolu. Myslela si, že zhýčkané děti rodů nemůžou mít tak hbité prsty. Zjevně se mýlila.

Skrz naskrz prohledala svůj pokoj a dokonce pozdě v noci proklouzla zpátky do Univerzity, aby zkontrolovala třídu. Celou dobu, co hledala, jí však bylo jasné, že své poznámky před dnešním testem nenajde, alespoň ne v celku.

Když vešla do třídy a uviděla Reginův samolibý úsměv, její podezření se potvrdilo. Odmítla dát najevo sebemenší změnu nálady, uklonila se lady Kinle a šla se posadit na své obvyklé místo vedle Porila.

Lady Kinla byla vysoká léčitelka středního věku. Léčitelky vždycky nosívaly vlasy svázané na týlu do

uzlu a tváři lady Kinly tato móda dodávala neustále přísný výraz. Když se Sonea posadila, léčitelka si odkašlala a upřeně si každého novice změřila.

„Dnes vás budu zkoušet z učiva, které jsme probrali za poslední tři měsíce. Můžete se dívat do poznámek.“ Zvedla několik listů papíru a přelétla očima po stránce. „První bude Benon...“

Když zkoušení začalo, Soneu zamrazilo. Lady Kinla procházela třídou tam a zpět, proplétala se mezi novici a střílela na ně otázky. Když Sonea zaslechla své jméno, hrklo v ní, ale k její úlevě byla otázka snadná a zvládla na ni odpovědět z paměti.

Otázky však byly čím dál těžší. Když ostatní novicové začínali váhat a nahlížet do poznámek, Sonei se zmocňoval neklid. Vzduch za ní se pohnul, jak lady Kinla prošla kolem její židle.

Pak se léčitelka zastavila a otočila se na Soneu. Udělala několik kroků kupředu, až se tyčila nad její lavicí.

„Soneo,“ řekla a ukázala na lavici. „Kde máš poznámky?“

Sonea polkla. Na chvíli chtěla předstírat, že si je zapomněla. Ale kdyby si vymyslela něco takového, byl by Regin spokojený dvojnásob a tak jí přišla na mysl další omluva...

„Říkala jste, že dnešní hodinu bude test, má paní,“ řekla. „Myslela jsem, že poznámky nebudu potřebovat.“ Lady Kinla zvedla obočí a zamyšleně si Soneu změřila. Odněkud za nimi se ozval přidušený smích plný očekávání.

„Chápu.“ Učitelčin tón zněl výhružně. „Vyjmenuj dvacet kostí v těle, počínaje těmi nejmenšími.“

Sonea v duchu zaklela. Její odpověď rozhněvala léčitelku, která zjevně neočekávala, že by si byla schopná tolik zapamatovat.

Ale musela to zkusit. Nejdříve pomalu, potom s větší jistotou tahala Sonea názvy z paměti a počítala je přitom na prstech. Když skončila, lady Kinla na ni mlčky zírala, rty sevřené do tenké linky.

„Správně,“ řekla s nechutí léčitelka.

Sonea s tichou úlevou sledovala, jak se učitelka otáčí a pokračuje ve svém putování mezi lavicemi noviců. Rozhlédla se po třídě a zjistila, že ji Regin sleduje, oči zúžené do štěrbin.

Odvrátila se. Naštěstí pomáhala Porilovi s jeho poznámkami a mohla si je tedy od něj znovu opsat. Pochybovala o tom, že ty své ještě někdy uvidí.

*

Několik dní po jejich příjezdu kněží Skvostného chrámu Dannylovi odpověděli na jeho žádost prohlédnout si sbírku svitků. Byl vděčný za tuto přestávku v povinnostech velvyslance, protože při handrkování lonmarské rady starších už mu docházela trpělivost. Lorlenovy důvody poslat do Lonmaru zahraničního velvyslance Společenství byly až nepříjemně odůvodněné. Jeden z větších klanů přišel o přízeň i bohatství, a protože již dále nebyl schopen podporovat své novice a čaroděje, byly ostatní klany požádány, aby tuto zodpovědnost převzaly na sebe.

Studium dohod mezi Společenstvím a ostatními zeměmi bylo součástí Dannylovy přípravy pro jeho funkci. Zatímco kyraliánský král přidělil část svého zisku z daní na zaplacení potřeb kyraliánských čarodějů a výběr noviců ponechal náhodě, jiné země měly odlišný

přístup. Elynský král nabízel každý rok řadu míst a žadatele vybíral s ohledem na politické důsledky. Vindové naopak poslali tolik noviců, kolik jen našli a kolik si mohli dovolit, což nebylo mnoho, protože v jejich pokrevních liniích se vyskytovalo málo magických schopností.

Lonmarům vládla rada starších tvořená představiteli větších klanů a každý klan financoval své čaroděje. Staletí stará dohoda mezi Lonmary a kyraliánským králem zněla, že pokud klan nebude schopen své čaroděje zabezpečit, ostatní klany se musí o náklady na jejich podporu podělit rovným dílem. Společenství nechtělo, aby se čarodějové z nouze obrátili k neetickému užívání magie.

Nebylo překvapením, že některé klany protestovaly. Podle toho, co Dannylovi řekl velvyslanec Vaulen, by jim však k obnovení spolupráce mělo stačit jemně a pevně připomenout nevýhody, které by ze zrušení dohody vyplynuly – jejich čarodějové by byli posláni domů a výcvik ve Společenství by jim byl odepřen. Vaulenovou úlohou bylo mírně, po elynsku, přesvědčovat, Dannyl pak měl být neústupný, neochvějný Kyraliánec.

Ale ne dnes.

Když se Vaulen dozvěděl, že Dannylova žádost o vstup do chrámu byla úspěšná, ihned přikázal služebnictvu, aby připravilo kočár.

„Dnes je den odpočinku,“ řekl. „Což znamená, že členové rady starších se budou vzájemně navštěvovat a projednávat další postup. Můžete se tedy klidně podívat po památkách.“ Zatímco čekali, nabídl jim sušené ovoce namočené v medové vodě.

„Je zde něco, co bych měl o kněžích vědět předtím, než tam půjdu?“ zeptal se Dannyl.

Vaulen se zamyslel. „Podle nauky náboženství mahga najdou v životě všichni lidé rovnováhu mezi radostí a bolestí. Protože čarodějové mají dar magie, nemohou se stát kněžími. Bylo učiněno pouze pár výjimek.“

„Opravdu?“ narovnal se Dannyl. „Za jakých okolností?“

„V minulosti usoudili o několika z nich, že mnoho vytrpěli a mohou tedy hledat rovnováhu v kněžství, ale jen pokud se vzdají své moci – stále jim však nebylo umožněno dosáhnout vyšší hodnosti.“

„Doufám, že to neznamená, že mi budou působit bolest, aby vyvážili mé nadání.“

Vaulen se usmál. „Vy jste bezvěrec. To k vyvážení stačí.“

„Co mi můžete říct o Nejvyšším knězi Kassykovi?“

„Respektuje Společenství a o Nejvyšším lordovi mluví s úctou.“

„Proč právě o Akkarinovi?“

„Akkarin chrám před více než deseti lety navštívil a zdá se, že na Nejvyššího kněze udělal velký dojem.“

„To on umí.“ Dannyl pohlédl na Tayenda, ale učenec byl zabraný do jídla. Tayend se k Dannylovu překvapení den po jejich příjezdu vrátil od krejčího v typicky bezbarvém lonmarském oděvu. „Je to velmi pohodlné,“ vysvětlil mu učenec. „A rád si z naší návštěvy dovezu nějaký suvenýr.“ Dannyl potřásl hlavou a odpověděl: „Jen vy dokážete z příkazu k pokoře udělat předmět požitku.“

„Váš kočár je tady,“ řekl Vaulen a vstal.

Dannyl zaslechl dusot kopyt a vrzání pružin a vykročil ke dveřím. Tayend jej následoval a prsty ulepené od sušeného ovoce si otíral do vlhkého ubrousku.

„Vyřídíte mé pozdravy Nejvyššímu knězi,“ řekl Vaulen.

„Vyřídím.“ Dannyl vykročil z budovy. Okamžitě na něj dýchl žár, sálající ze sluncem ozářené zdi na protější straně ulice, a hrdlo mu podráždil prach zvířený kočárem.

Sluha jim otevřel dveře kočáru. Dannyl vyšplhal dovnitř a trhl sebou, když strčil hlavu do dusivě rozpálené kabiny. Tayend jej následoval a s úšklebkem se usadil na protější sedadlo. Sluha jim podal dvě lahve s vodou a dal kočímu znamení k odjezdu.

Dannyl otevřel okýnko kočáru a v naději, že zachytí vánek, strpěl prach, který pronikl dovnitř a spláchl ho douškem vody. Ulice byly úzké, takže se drželi ve stínu, jak to jen šlo, ale davy chodců jejich jízdu zpomalovaly. Některé ulice byly zakryté dřevěnými střechami a vytvářely tmavé tunely.

Po několika krátkých rozhovorech zůstali sedět mlčky, protože pokaždé, když promluvili, jim ústa naplnil prach. Kočár jel pomalu a plahočil se nekonečným městem. Dannyla pohled na stále stejné lidi a domy zanedlouho unavil a tak se opřel o stěnu kočáru a podřimoval.

Probral jej až nový zvuk koňských kopyt dopadajících na chodník. Vyhlédl z okna a po obou stranách uviděl hladké zdi. Asi po stech krocích průjezd skončil a kočár vjel na široké nádvoří. Před nimi se objevil Skvostný chrám.

Jako veškerá lonmarská architektura byla i tato budova jednopatrová a nezdobená. Zdi však byly mramorové a kvádry k sobě přiléhaly tak těsně, že bylo těžké rozpoznat jejich hrany. Před budovou stály v pravidelných rozestupech obelisky, z nichž každý byl u

základny široký jako budova na výšku a zvedal se výše, než kam bylo možno z okna kočáru dohlédnout.

Kočár zastavil a Dannyl vyskočil ven, příliš dychtivý dostat se z dusného vedra uvnitř, než aby čekal, až mu kočí přijde otevřít dveře. Podíval se nahoru a zatajil dech, když uviděl, jak vysoké obelisky jsou. Byly rozmístěné přibližně padesát kroků od sebe a zaplňovaly celou oblohu.

„Podívejte se na ně,“ řekl tiše Dannyl Tayendovi. „Jsou jako les gigantických stromů.“

„Nebo tisíce mečů.“

„Nebo stěžně lodí připravených odvézt lidské duše.“

„Nebo obrovská postel z hřebíků.“

„Dnes jste v dobré náladě,“ poznamenal Dannyl suše.

Tayend se ušklíbl. „To jsem, že?“

Když se přiblížili k chrámu, vyšel z něj muž v prostém bílém rouše, aby je přivítal. Jeho vlasy byly bílé, což kontrastovalo s temnou černí jeho kůže. Lehce se uklonil, přitiskl dlaně k sobě a potom je rozevřel v obřadném gestu stoupenců mahgy.

„Vítejte, velvyslance Dannyle. Jsem Nejvyšší kněz Kassyk.“

„Děkuji, že jste nám umožnil návštěvu,“ odpověděl Dannyl. „Toto je můj pomocník a přítel, Tayend z Tremmelinu, učenec Velké knihovny Capie.“

Nejvyšší kněz zopakoval své gesto. „Vítejte, Tayende z Tremmelinu. Přáli byste si oba vidět něco ze Skvostného chrámu, než si prohlédnete svitky?“

„Bude nám ctí,“ odpověděl Dannyl.

„Následujte mne.“

Nejvyšší kněz se otočil a vedl je do chladné budovy chrámu. Kráčeli dlouhou chodbou a kněz jim vykládal o historii a náboženském významu různých prvků chrámu a vášnivě přitom gestikuloval. Další dlouhé chodby

křížovaly tu, které se drželi. Světlo sem pronikalo malými úzkými okny, umístěnými hned pod klenutým stropem. Občas minuli nevelké nádvoříčko plné květin s širokými listy, které návštěvníky překvapovaly svou nečekanou bujností. Jindy zastavovali u fontánek vsazených do zdi, aby se mohli plnými doušky napít vody.

Nejvyšší kněz jim ukázal skromné pokoje, kde žili kněží a kde také trávili většinu času studiem nebo rozjímáním. Provedl je velkými, prostornými místnostmi, kde byly každý den pořádány bohoslužby a rituály. Nakonec je zavedl do komplexu malých místností, kde byly vystaveny svitky a knihy.

„Které texty byste si přáli vidět?“ zeptal se Kassyk.

„Rád bych viděl Dorgonovy svitky.“

Než kněz odpověděl, mlčky si Dannyla prohlédl.

„Nevěřícím neumožňujeme nahlédnout do těchto svitků.“

„Hm,“ zamračil se Dannyl zklamaně. „To není dobrá zpráva. Věřil jsem, že tyto jsou svitky přístupné k nahlédnutí a urazil jsem velký kus cesty, abych je viděl.“

„To je věru politováníhodné.“ Nejvyšší kněz vypadal, že s ním upřímně soucítí.

„Odpusťte, jestli se pletu, ale už jste někdy předtím jejich přečtení umožnili, že ano?“

Kassyk překvapeně zamrkal a pomalu přikývl. „Váš Nejvyšší lord, když tady před deseti lety byl, mne přesvědčil, abych mu je přečetl. Ujistil mne, že tuto informaci již nikdo jiný znovu hledat nebude.“

Dannyl si s Tayendem vyměnil pohled. „Akkarin v té době nebyl Nejvyšším lordem, ale i kdyby jím byl, jak mohl něco takového slíbit?“

„Odpřísáhl, že nikdy nebude opakovat, co zde slyšel.“ Kněz se zamračil ještě víc. „Nebo o svitcích

komukoli jinému vyprávět. Rovněž říkal, že se tato informace nijak netýká zájmů Společenství. Netýkala se ani jeho zájmů, protože hledal prastarou magii, ne náboženské tradice. Zajímáte se o stejná fakta?“

„To vám nedokážu říct, protože nevím přesně, co Akkarin hledal. Tyto svitky by mohly být přínosem pro můj výzkum, ačkoliv pro Nejvyššího lorda neměly žádný význam.“ Dannyl se na kněze zadíval. „Kdybych učinil stejné prohlášení, přečetl byste mi je?“

Kněz si jej změřil pohledem a po dlouhé odmlce souhlasil. „Dobře. Váš přítel ale musí zůstat zde.“

Tayendovi poklesla ramena, když ale klesl do nejbližšího křesla, vydechl úlevou. Dannyl nechal učence odpočívat a následoval Nejvyššího kněze do místností se svitky. Po spletité cestě vstoupili do malé čtvercové místnosti.

Všude okolo byly police pokryté čtvercovými tabulkami dokonale čistého skla. Když Dannyl přistoupil blíž, uviděl, že pod skly leží vylisovány rozpadlé kousky papíru.

„Dorgonovy svitky,“ přesunul se Nejvyšší kněz k prvnímu z nich. „Přeložím vám je, jestliže odpřísáhnete na čest své rodiny a Společenství, že nikdy nikomu nevyzradíte jejich obsah.“

Dannyl se napřímil a obrátil tvář ke Kassykovi. „Přísahám na čest své rodiny, svého rodu a Společenství čarodějů Kyrálie, že nikdy nevyzradím žádnému muži či ženě, starci nebo mladíkovi, co se dozvím z těchto svitků, pokud by mé mlčení nepřineslo zkázu Spojených zemí.“ Odmlčel se. „Je to přijatelné? Jinak přísahat nemohu.“

Vrásky kolem úst starého muže se prohloubily pobavením, ale odpověděl vážně. „Je to přijatelné.“

Dannyl s úlevou následoval Nejvyššího kněze k prvnímu ze svitků a poslouchal, když muž začal číst. Pomalu obcházel místnost, Kassyk upozorňoval na diagramy a obrázky a vysvětloval jejich význam. Když byl přečten poslední svitek, Dannyl se posadil na lavici uprostřed místnosti.

„Kdo by to tušil?“ řekl nahlas.

„V té době nikdo,“ odpověděl Kassyk.

Kassyk se přidušeně zasmál a posadil se vedle Dannyla. „Pro ty, kdo vstoupí do kněžského řádu, není tajemstvím, že Dorgon byl podvodník, který využil své skrovné moci, aby přesvědčil tisíce lidí o své svatosti. Hluboký význam má to, co se stalo později. Začal chápat, že uvnitř jeho triků jsou zázraky, a že zázraky jsou vlastně triky Velké moci. Ale kdokoli tyto svitky četl, nevěděl by to.“

„Proč tedy tyto svitky uchovávejte?“

„Jsou vším, co od Dorgona máme. Jeho pozdější práce byly přepsány, ale toto je jediný původní text, který se zachoval. Byly uchovávány a ochraňovány rodinou, která po staletí vzdorovala náboženství mahgy.“

Dannyl se rozhlédl po místnosti a přikývl. „Určitě zde není nic škodlivého, ani užitečného. Cestoval jsem do Lonmaru zbytečně.“

„Totéž řekl váš Nejvyšší lord, předtím, než se stal Nejvyšším lordem.“

Kassyk se usmál. „Dobře si jeho návštěvu pamatuji. Vy jste byl zdvořilý, velvyslanče Dannyle. Mladý pan Akkarin se hlasitě smál, když uslyšel to, co jste zjistil vy dnes. Možná, že fakta, která hledáte, mají více společného, než jste si prve myslel.“

„Možná,“ připustil Dannyl a podíval se na Nejvyššího kněze. „Děkuji, že jste mi umožnil do svitků

nahlédnout, pane. Omlouvám se, že jsem vám nevěřil, když jste tvrdil, že neobsahují nic o pradávné magii.“

Muž se zvedl. „Věděl jsem, že když vás odmítnu, budete stále zvědavý. Teď už to víte a já vám důvěřuji, že dodržíte své slovo. Nyní vás vrátím vašemu příteli.“

Vstali a labyrintem chodeb se vydali zpět.

*

„Všechny knihy o Sachakanské válce jsou vypůjčené?“ zeptala se Sonea.

Lord Jullen vzhlédl. „Jak jsem řekl.“

Sonea se otočila a zamumlala nadávku, za kterou by si od Rothena vysloužila pěkné kázání.

Když byl třídě zadán nějaký úkol, který vyžadoval vypůjčení knih z knihovny, následoval složitý tanec, ve kterém všichni zdvořile soupeřili o nejlepší knihy. Sonea se k němu nechtěla přidat a tak zkusila Rothenovu knihovnu, ale nic k tomuto tématu nenašla. Než se vrátila do knihovny noviců, už tam nic použitelného nezbylo. Zůstala jen knihovna čarodějů, ale tu už zjevně také někdo vyplenil.

„Všechny už jsou pryč,“ řekla Rothenovi, když se k němu přidala.

Zvedl obočí. „Úplně všechny? Jak je to možné? Počet vypůjčených knih na jednoho novice nebo čaroděje je omezený.“

„Nevím. Asi přesvědčil Garrela, aby si také nějaké půjčil.“

„Nemůžeš vědět, jestli to udělal Regin, Soneo.“ Sonea si odfrkla.

„Proč sis nenechala udělat kopii?“

„To by bylo drahé, nemyslíte?“

„K tomu jsou přece vaše příspěvky, vzpomínáš?“

Trhla sebou a odvrátila se. „Jak dlouho by to trvalo?“

„To záleží na knize. Pár dní u tištěné, několik týdnů u ručně psané. Tvůj učitel bude vědět, které svazky jsou nejlepší,“ zasmál se a ztišil hlas. „Neříkej mu o svých důvodech a uděláš na něj dojem zájmem o toto téma.“

Zvedla svou složku s poznámkami. „Asi bych už měla jít. Uvidíme se zítra.“

Přikývl. „Chceš, abych šel s tebou?“

Zaváhala a pak potřásla hlavou. „Lord Ahrind na všechny pozorně dohlíží.“

„Tak tedy dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Když odešla z knihovny čarodějů, lord Jullen si ji podezřívavě změřil. Venku bylo mrazivo a ona spěchala na koleje. Když prošla dveřmi, uviděla v chodbě hlouček noviců a zastavila se. Když ji uviděli, široce se zazubili. Pohlédla za ně a uviděla slova, která jí někdo načmáral inkoustem na dveře. Zatnula zuby a vykročila kupředu.

V tu chvíli se z davu vynořil Regin. Obrnila se proti jeho posměchu, ale on se najednou ztratil stejně rychle, jako se objevil.

„Hej! Soneo!“

Poznala hlas a ohlédla se. V chodbě se objevily dvě postavy, jedna vysoká, jedna malá. Lord Ahrind si všiml popsaných dveří a přimhouřil oči. Prošel kolem ní a ona zaslechla, jak novicové zapírají.

„Je mi jedno, kdo to udělal. Ty to vyčistíš. *Hned!*“

Ale Sonea už to dál nevnímala, protože její pozornost upoutala známá přátelská tvář.

„Cery!“ vydechla.

Jeho úsměv se vytratil, když si všiml toho, co se dělo za ní. „Dávaj ti kapky, co?“ Neznělo to jako otázka.

Pokrčila rameny. „Jsou to jenom děti. Já –“

„Soneo,“ vrátil se k nim lord Ahrind. „Jak sis už jistě všimla, máš tady návštěvu. Můžeš s ní mluvit na chodbě nebo venku. Ne ve svém pokoji.“

Sonea přikývla. „Ano, pane.“

Spokojeně došel ke svým dveřím a zmizel. Rozhlédla se kolem a uviděla, že všichni novicové až na jednoho zmizeli. Sledovala, jak zbylý chlapec utírá inkoust ze dveří. Ale z jeho mrzutého pohledu, který zahlédla, než odspěchal pryč a zmizel ve svém pokoji, se domyslela, že byl pouze jedním z diváků, nikoli tím, kdo zprávu napsal.

Ačkoliv byla chodba prázdná, dokázala si představit uši přitisknuté na dveřích, odposlouchávající její rozhovor s Cerym.

„Pojďme ven. Počkej tady. Jen si pro něco zaběhnu.“

Vklouzla do pokoje, vzala malý balíček a pak se vrátila za Cerym do chodby, odkud ho vedla ven do zahrad. Našli si skrytou lavičku, a když kolem nich vykouzila tepelnou bariéru, Cery povytáhl obočí a uznale se na ni podíval.

„Naučila ses pár užitečnejch triků.“

„Jen několik,“ souhlasila.

Jeho oči těkaly okolo, neustále sledující stíny.

„Pamatuju si, když jsme byli v těchhle zahradách naposled,“ řekl. „Plížili jsme se mezi stromama. Už to bude rok.“

Usmála se. „Jak bych mohla zapomenout?“

Její úsměv se vytratil, když si vzpomněla, čeho byla svědkem pod sídlem Nejvyššího lorda. V tu chvíli se chtěla rychle dostat pryč, aby mohla říct Cerymu, co zahlédla. Později mu řekla, že viděla kouzlit nějakého čaroděje, ale nevěděla, že to byla zakázaná černá magie. Nyní samozřejmě slíbila Správci, že pravdu udrží v tajnosti přede všemi kromě Rothena.

„Ten kluk je jejich vůdce, že? Ten, co se schoval, když uviděl toho čaroděje – lorda Ahrinda, že?“

Přikývla.

„Jak se jmenuje?“

„Regin.“

„Otravuje tě moc?“

Povzdechla si. „Pořád.“ Když mu řekla o všech jeho darebáctvích a posměchu, cítila se poněkud zahanbeně, ale zároveň se jí ulevilo. Bylo příjemné mluvit se svým starým kamarádem a uspokojivé vidět v jeho tváři vztek.

Barvitě zaklel. „Ten kluk dostane lekci, jestli chceš. Chtěla bys, abych mu dal co proto?“

Sonea se zasmála. „Nikdy by ses k němu nedostal.“

„Fakt?“ usmál se mazaně. „Čarodějové by neměli ubližovat lidem, že?“

„Ne.“

„Takže nemůže použít svou moc v boji s někým, kdo není čaroděj, že?“

„On by s tebou nebojoval, Cery. Prát se s chudákem by považoval za něco, co je pod jeho úroveň.“

Zaklel. „Takže je to zbabělec?“

„Ne.“

„Ale o tebe se klidně votíral. A bylas chudák.“

„On se se mnou nepere. Jen se stále snaží, aby si všichni pamatovali, odkud jsem.“

Cery se na chvíli zamyslel a pak pokrčil rameny. „Tak ho prostě musíme zabít.“

Překvapená absurditou toho nápadu se rozesmála. „Jak?“

V očích se mu zablýsklo. „Mohli bysme ho... vlákat do průchodu a pak ho v něm zavalit.“

„To je všechno? Stačilo by, aby kolem sebe udělal štít a pak sutiny odstrčil.“

„Ne, kdyby vyčerpal všechnu magii. Co ho takhle zasypat spoustou kamení? Celým domem.“

„To by chtělo něco mnohem většího.“

Našpulil rty a zamyslel se. „Mohli bysme ho shodit do žumpy a zavřít ho v ní.“

„Prorazil by si cestu ven.“

„Tak ho dostanem na loď, kterou daleko na moři potopíme.“

„Udělal by kolem sebe bublinu a doplaval zpátky.“

„Jo, ale nemůže ji udržet věčně. Unaví se a utopí se.“

„Ochranný štít kolem sebe můžeme držet dlouho,“ řekla mu. „Stačilo by, aby se spojil s lordem Garrelem, a ten by pro něj poslal jinou loď, aby ho zachránila.“

„Když loď potopíme dost daleko od čarodějů, moh by umřít žízni.“

„To by mohl,“ připustila, „ale pochybuji o tom. Magie nás dělá odolnými. Přežijeme déle než běžní lidé – a kromě toho jsme se naučili, jak z vody oddělit sůl. Nedostal by žízeň a k jídlu by si mohl chytit a uvařit rybu.“

Cery se netrpělivě nadechl. „Přestaň! Začínám žárlit. Nemůžeš mi ho nejdřív unavit? Pak bych mu dal pěkný kapky.“

Sonea se zasmála. „Ne, Cery.“

„Proč ne? Je silnější než ty?“

„Nevím.“

„Tak co?“

Odvrátila se. „Nestojí to za to. Ať uděláš cokoli, oplátí mi to.“

Cery vystřízlivěl. „Vypadá to, že už z tebe má docela srandu. To ti není podobný, nechat si něco takovýho líbit. Bojuj s ním, Soneo. Stejně nemáš co ztratit,“ přimhouřil oči. „Můžu to udělat po zlodějsku.“

Ostře na něj pohlédla. „Ne.“

Promnul si ruce. „Ublížíme mejm lidem, já ublížím jeho.“

„Ne, Cery.“

Začal vypadat nepřítomně a zdálo se, že ji neposlouchá. „Neboj se, že bych někoho zabil nebo ublížil těm slabším, jen postraším pár členů jeho rodiny. Reginovi to nakonec dojde, protože si všimne, že někoho z jeho příbuznejch navštíví kurýr pokaždé, když ti něco udělá.“

Sonea se otřásla. „Nežertuj o tom, Cery. To není legrace.“

„Nedělal jsem si legraci. Už by se tě netroufl ani dotknout.“

Popadla ho za paži a otočila ho, aby se na ni podíval. „Tohle nejsou slumy, Cery. Jestli si myslíš, že Regin bude zticha, protože by musel přiznat, co dělá, jsi na omylu. Nahrál bys mu rovnou do karet. Ublížovat jeho rodině je daleko horší, než otravovat jiného novice. Použila bych své spojení se Zloději, abych ublížila rodině jiného novice. Za to by mě mohli vyloučit ze Společenství.“

„Spojení se Zloději,“ nakrčil Cery nos. „Chápu.“

„Ach, Cery,“ usmála se Sonea. „Oceňuji, že mi chceš pomoci. Opravdu ano.“

Zachmuřeně se zadíval mezi stromy. „Nemůžu udělat nic, abych ho zastavil, že?“

„Ne,“ usmála se. „Ale je zábavné představovat si Regina utopeného v moři nebo zavaleného domem.“

„To jo.“ Pousmál se.

„A jsem ráda, že ses zastavil. Neviděla jsem tě od začátku školy.“

„Mám moc práce,“ řekl. „Slyšelas o těch vraždách?“

„Ne,“ zamračila se Sonea.

„Poslední dobou jich bylo dost. Divný vraždy. Strážé pátraj po vrahovi a obracej všechno vzhůru nohama, takže Zloději ho chtěj dostat,“ pokrčil rameny.

„Byl si za Ranelem a Jonnou?“

„Maj se dobře. Tvůj bratránek je silnej a zdravěj. Zastavíš se za nima brzo? Říkali, že už je to doba.“

„Pokusím se. Mám hrozně moc práce. Musím se toho tolik naučit.“ Sáhla do kapsy a vytáhla balíček. „Chtěla bych, abys jim dal tohle,“ vtiskla mu jej do dlaně.

Potěžkal ho a překvapeně se na ni podíval. „Mince?“

„Část mého kapesného. Řekni jim, že to je část jejich daní, které jdou na lepší cíle – a kdyby si to Jonna přesto nechtěla vzít, dej to Ranelovi. Ten není tak tvrdohlavý.“

„Ale proč to posíláš po mně?“

„Protože nechci, aby se tu o tom někdo dozvěděl. Dokonce ani Rothen. Schválil by to, ale...“ pokrčila rameny. „Chci si prostě nechat některé věci pro sebe.“

„A pro mě?“

Zasmála se a pohrozila mu prstem. „Vím přesně, kolik tam je.“

Ohrnul spodní ret. „Jako bych někdy okrad kamaráda.“

Zasmála se. „Ne, to bys neudělal. Ale kdokoli jiný ano.“

„Soneo!“ zavolal někdo.

Vzhlédli. Lord Ahrind stál před budovou kolejí, rozhlížel se dokola a hledal ji. Sonea vstala a čaroděj si jí všiml. Pánovitě na ni zamával, aby šla dovnitř.

„Raději půjdu,“ řekla.

Cery zavrtěl hlavou. „Je to divný, slyšet tě, jak jim říkáš ‚můj pane‘ a skáčeš, jak oni pískaj.“

Udělala na něj obličej. „Jako bys nedělal to samé pro Farena. Když už nic, tak aspoň vím, že za pět let budu já rozkazovat těm okolo.“

Ceryho tváří se mihl zvláštní výraz. Usmál se a odehnal ji. „Tak běž. Zpátky k učení. Zkusím se zas brzo zastavit.“

„Beru tě za slovo.“

Neochotně se vydala ke kolejím noviců a Lord Ahrind ji sledoval s rukama zkříženýma na prsou.

„A řekni tomu klukovi, že mu zpřerážím hnáty, jestli tě nenechá na pokoji,“ zavolal za ní Cery, právě tak hlasitě, aby to slyšela jen ona.

Otočila se a usmála se na něj. „Udělám to sama, jestli to zajde moc daleko. Nedopatřením, samozřejmě.“

Souhlasně pokýval hlavou a zamával jí. Když došla ke kolejím, otočila se. Pořád stál u lavičky. Když zamávala, dal jí krátké znamení ve znakové řeči ulice. Usmála se a nechala lorda Ahrinda, aby ji odvedl dovnitř.

KAPITOLA 13

ZLODĚJKA!

Když Sonea vyšla z kolejí, radostí a překvapením zatajila dech. Obloha byla blankytně modrá a žíhaná sytě oranžovými oblaky. Někde za Sarikaským kopcem svítalo.

Zjistila, že tyto ranní hodiny, kdy je všechno tiché a klidné, ji nesmírně těší. Jak se blížila zima, úsvit přicházel každým dnem později a dnes jej konečně uviděla na vlastní oči.

Když vešla do jídelny, sluhové na ni rozespale zamžourali a zabalili jí s sebou slané pečivo. Už si na její nečekané příchody zvykli. Odtud zamířila do lázní. Ze všech míst ve Společenství se ukázaly být nejbezpečnější. Muži a ženy byli striktně odděleni, což zajišťovala silná zeď, která obě části rozdělovala. Issle ani Bina se ji zde nikdy nepokusily obtěžovat a skoro pokaždé tu byla ještě i jiná čarodějka, takže příležitostí pronásledovat ji měly málo.

Regin brzy zjistil, že žádná urážka nebo pomluva, kterou proti ní namíří, na nové spolužáky dojem neudělá. Jak doufala, nepodařilo se mu nikoho okouzlit natolik, aby se s ním spojil, a jeho pokus spřátelit se s Porilem byl až komicky neúspěšný, protože chlapec se polekaně a nedůvěřivě odtáhl.

O polední přestávce, kdy novicové chodili do jídelny se Regin vždycky přidal ke své bývalé třídě. Sonea

usoudila, že nejspíš nehodlá opustit svou starou partu, protože se nezdálo, že by jeho současní spolužáci měli zájem vytvořit novou. A teď, když jejich obtěžování začalo znovu, potřebovali trochu času, aby si naplánovali své kroky.

Na to, aby ji našli a trápili, měli pouze hodiny před začátkem a po skončení vyučování. Sonea se postarala, aby nebyla k nalezení až do poslední chvíle před zvoněním. Po vyučování si na ni však obvykle počkali a nemohla udělat skoro nic, aby se jim vyhnula.

I když se k nim její spolužáci nikdy nepřidali, žádný z nich ani nezakročil, aby jí pomohl. A Poril je nezastrašil. Když musela snášet Reginův posměch, stál celý bledý vzadu a třásl se.

Někdy se jí podařilo vyhnout se partě tím, že učiteli nabídla, že mu něco odnese, nebo mu položila otázku, jejíž odpověď zabrala skoro celou cestu z Univerzity ven. Přítomnost téměř jakéhokoli čaroděje na chodbě jí dávala příležitost uniknout. Občas na ni po vyučování čekal Rothen, ale na druhý den o tom pak musela poslouchat jízlivé poznámky.

Na kolejích ji parta nechávala na pokoji. Jednou pronikli do jejího pokoje a začali jí rozhazovat věci. Po rychlé telepatické otázce, co by měla dělat s nezvanými hosty, lord Ahrind vrazil dovnitř a dožadoval se vysvětlení, co se to tam děje. Znovu už se do jejího pokoje vníknout nepokusili – tedy alespoň pokud věděla.

Koupila si masivní skříňku s rukojetí, aby do ní mohla ukládat své věci, protože už ji unavovalo, jak jí vyráželi z rukou učebnice, házeli jí poznámky do ohně a ničili její pera i kalamář. A díky tomu, že skříňku chránila magií, si vybrušovala svou schopnost udržet ochranný štít.

Když vyšla z lázní, všimla si Sonea noviců na nádvoří. Když vstoupila do Univerzity a stoupala po schodech nahoru, zesílila svůj stisk na rukojeti skříňky. Došla do chodby ve druhém poschodí a pohledem přelétla okolní tváře. Před její třídou se shromáždil hlouček hnědých hábitů, hlavy blízko u sebe. Sevřel se jí žaludek.

Rozhlédla se kolem a asi o sto kroků dále uviděla čaroděje mluvícího s novicem. Byl dost blízko na to, aby zabránil případné šarvátce? Snad ano.

Sonea došla k novicům tak klidně, jak jen to dokázala. Když už byla jen pár kroků od třídy, čaroděj se najednou otočil a odešel po schodech pryč. Ve stejnou chvíli Issle vzhlédla a podívala se na Soneu.

„Fuj!“ naplnil chodbu její jasný hlas. „Co je to za smrad?“

Regin vzhlédl a usmál se.

„Tak smrdí slumy. Podívej, čím je blíž, tím je to silnější.“

Postavil se před Soneu a jeho pozornost sklouzla k jejímu boku.

„Možná je něco páchnoucího v té skřínce, co?“

Sonea ucouvla, když po ní Regin sáhl. Pak se z chodby za nimi vynořila vysoká černě oděná postava a Regin ztuhl na místě s rukama stále nataženýma.

Když Soneu setrvačnost dostala z Reginova dosahu a do cesty čaroději, uvědomila si, že je jediná, kdo je ještě v pohybu. Všichni ostatní novicové na chodbě se zastavili a upínali pozornost k čaroději.

Černě oděný čaroděj. Nejvyšší lord.

Uvnitř její hlavy zavřískal hlas. *To je on! Utíkej! Dostaň se odsud!* Udělala několik rychlých kroků pryč z jeho cesty. *Ne, pomyslela si, nepoutej na sebe pozornost.*

Chovej se tak, jak by očekával. Znovu získala ztracenou rovnováhu a uctivě se uklonila.

Prošel kolem, aniž se na ni podíval. Ostatní ji následovali a také se spěšně uklonili. Rozhodla se tohoto rozptýlení využít a proklouzla kolem Regina do třídy.

Okamžitě ucítila, jak se přítomnost Nejvyššího lorda vytratila. Novicové ve třídě se poflakovali na svých místech a lord Vorel byl tak zabraný do toho, co právě psal na tabuli, že ani nezaznamenal její pozdrav. Posadila se na svou židli vedle Porila, zavřela oči a dlouze vydechla.

Ve chvíli, kdy byli všichni ostatní ztuhlí překvapením, měla pocit, jako by existovala pouze ona a temná postava z jejích nočních můr. A ona se mu *uklonila*. Podívala se na své ruce, ve kterých ještě stále svírala rukojeť skříňky. Každý den se klaněla tolikrát, že už to pro ni nic neznamenal. Ale tohle bylo jiné. Rozhněvalo ji to. Když věděla, jaký je a čeho je schopen...

Místnost najednou naplnilo šoupání židlí, jak všichni novicové kolem Sonei vstávali. Sonea je následovala a uvědomila si, že dorazil i poslední novic a ona přeslechla, že lord Vorel promluvil ke třídě. Válečník ukázal směrem ke dveřím a novicové začali vycházet ven. Zmateně následovala Porila.

„Nech si knížky tady, Soneo,“ řekl Vorel.

Sonea se podívala na svou skříňku, pak se rozhlédla po lavicích a uviděla, že i ostatní novicové zde nechali své věci. Neochotně se vrátila ke svému stolu, položila na něj skříňku a rychle spěchala za třídou.

Novicové mezi sebou vzrušeně hovořili. Poril však vypadal, že mu není dobře.

„Kam to jdeme?“ pošeptala mu.

„D-do arény,“ odpověděl a hlas se mu trásl.

Sonei poskočilo srdce. Aréna. Až doposud hodiny válečnictví sestávaly z lekcí historie a nekonečných instrukcí o vytváření štítů. Všechno se předvádělo ve třídách. Bylo jim řečeno, že nakonec půjdou do arény, aby se naučili i ofenzivní část této disciplíny.

Když třída sestupovala ze schodů a vycházela z Univerzity, narůstal v ní zvláštní pocit – a nebyl to úplně strach. K aréně se nepřiblížila ode dne, kdy ji skoro před rokem vzal Rothen na ukázkou válečnictví, jako součást své snahy přesvědčit ji, aby zůstala a vstoupila do Společenství. Sledovat novice, jak jeden na druhého vrhají magii, bylo znepokojující. Vyvolalo to v ní nepříjemné vzpomínky na den, kdy hodila po čarodějích kamenem a poprvé použila magii. A jak neúmyslně zabili chlapce, o kterém si mysleli, že je napadl.

Byl to prostý omyl, ale dokázal proměnit nevinného chlapce v ohořelou mrtvolu. Z lekcí bezpečnosti, které studenti tak lehkovážně zavrhovali, ji vždycky mrazilo. Nemohla přestat myslet na to, jak často se takové chyby stávají.

Vepředu nedočkavě rázovali Regin, Hal a Benon. Dokonce i Narron a Trassia měli tváře zčervenalé vzrušením. Možná by vystřízlivěli při myšlence na smrt někoho z rodů nebo šlechty z jiné země, ale zarazila by je vyhlídka na smrt holky, která žila ve slumech?

Když došli na široké prostranství před arénou, Sonea zvedla oči k osmi zakřiveným sloupům, které se nad ní tyčily. Ve vzduchu cítila slabou vibraci proudící z magické bariéry, kterou sloupy podpíraly. Přinutila se dojít až k okraji a podívala se dolů na stavbu. Základem byl kamenný kruh zapuštěný do země, který pokrýval bílý písek. Sloupy byly rozmístěny pravidelně kolem něj. Od jejich úpatí se až k úrovni zahrady zvedaly schody a

na jedné straně byl čtvercový portál, který umožňoval přístup do arény přes krátké podzemní schodiště.

„Následujte mne,“ přikázal jim lord Vorel. Dal se dolů schodištěm a provedl novice portálem do arény. „Utvořte řadu.“

Novicové uposlechli, Poril se postavil až na konec. Vorel počkal, až se ztiší, a odkašlal si.

„Toto bude vaše první lekce základních útoků. Bude to také poprvé, kdy použijete svou magii v plné síle. Dbejte tohoto varování: to, co dnes děláte, je nebezpečné.“ Během řeči si je postupně všechny měřil. „Během těchto cvičení musíte být všichni maximálně opatrní. Dokonce i na vaší úrovni byste dokázali zabít. Dobře si to zapamatujte. Nebudu tolerovat žádné hlouposti. Nedbalost bude přísně potrestána.“

Sonei přeběhl mráz po zádech. *Doufám, že trest je dost přísný na to, aby přesvědčil Regina, že „nehoda“ není snadná cesta, jak se mě zbavit.*

Vorel se náhle usmál a dychtivě si zamnul ruce. „Na této úrovni vás budu učit tři základní údery. Nejdříve se podíváme, který používáte instinktivně. Regine.“

Regin předstoupil.

Lord Vorel přešel dozadu, dokud nebyl téměř na okraji arény, pak zvedl ruce a rozpřáhl je. Před ním se objevil zářící průsvitný kotouč energie. Ustoupil stranou a pokynul Reginovi.

„Uchop svou sílu a vyšli ji na tento štít.“

Regin zvedl dlaň a napřáhl ji směrem k terči. Zamračil se a pak z jeho dlaně vyšlehl zářivý světelný šíp a udeřil do štítu.

„Dobře,“ řekl Vorel. „Silový úder, ale s velkou ztrátou energie vynaložené na světlo a teplo. Hale.“

Sonea upřeně hleděla na zářivý kotouč magie. Vorel pravděpodobně použil tento štít, aby odhalil, jaký druh

energie na něj studenti vrhají... ale stále měla před očima vzpomínku na něco jiného. Něco, z čeho se chvěla hrůzou a dělalo se jí mdlo.

Do štítu znovu udeřila magie a ten se tentokrát zabarvil modře. Hlavou jí probleskla vzpomínka na světlo a křik.

„Tepelný úder,“ řekl Vorel a začal vysvětlovat rozdíl mezi silovým a tepelným úderem. Část její mysli přijímala informace, ale stále se nemohla odtrhnout od vzpomínek...

Prchající dav... zčernalá mrtvola... zápach spáleného masa...

„Benone.“

Předstoupil kyraliánský chlapec a paprsek, který mu vyšlehl z dlaně, byl téměř průhledný.

„Silový úder.“ Vorel zněl potěšené. „Narrone...“ Další šíp energie sežehl vzduch. „Spíše silový úder, ale mnoho žáru. Trassio...“ Záblesk plamenů oslnil Soneiny oči.

„Ohnivý úder.“ Vorelův hlas zněl překvapeně. „Seno...“

Vindský chlapec se dlouho mračil, než z jeho dlaně vyskočil záblesk světla. Letěl nakřivo a štít minul. Když narazil na bariéru arény, vzduch se naplnil tlumeným cinkáním, které znělo jako vzdálené tříštění skla. Kolem se zvlhnily jemné nitky energie a Sonea ztěžka polkla. Už brzy bude na řadě. Už brzy...

„Yalende.“

Chlapec vedle ní předstoupil a bez zaváhání udeřil do kotouče.

„Soneo...“

Hleděla na kotouč, ale všechno, co viděla, byl chlapec, který jí oplácel pohled. Vyděšený nechápající...

„Soneo?“

Zhluboka se nadechla a zahнала noční mŕru. *Když jsem se rozhodla vstoupit do Společenství, věděla jsem, že se budu muset naučit i tohle. Tyto boje jsou jen hra.* Nebezpečná hra, vytvořená k tomu, aby bylo umění boje udržováno pro případ, že by byly Spojené země napadeny.

Lord Vorel udělal krok směrem k ní, ale pak se zastavil, když zvedla ruku. Poprvé od lekcí kontroly vědomě uchopila vnitřní energii. Ostatní novicové se netrpělivě pohnuli.

Obraz chlapce se vrátil. Potřebovala ho nahradit něčím jiným, jinak by jí *jistě* povolily nervy. Když Regin zamumlal něco o strachu, před očima se jí objevila jiná postava a ona se usmála. Soustředila se a pak uvolnila nápor svého vzteku.

To, co mezi čaroději platilo za zaklení, bylo slyšet i přes zvuk tříštěného skla. Zmocnil se jí neklid. Minula snad kotouč? Zčerené světlo se zavlnilo kolem sloupů arény a rozplynulo se. Kotouč zmizel. Zmateně se podívala na lorda Vorela, který si třel spánky.

„*Zatím* jsem neřekl, že máš vrhnout všechnu svou moc, Soneo,“ řekl. „To byla... kombinace ohnivého a silového úderu – myslím.“ Otočil se k Porilovi, který okamžitě ztuhl. „Během okamžiku vytvořím nový terč. Neútoč, dokud ti neřeknu.“

Na několik minut ztichl a zavřel oči. Pak se zhluboka nadechl a vytvořil nový kotouč.

„Můžeš, Porile.“

Chlapec si povzdechl. Zvedl dlaň a vyslal na štít téměř neviditelný úder.

„Dobře,“ řekl Vorel a pokýval hlavou. „Silový útok s nulovou ztrátou magie. Nyní budete útočit znovu, ale plnou silou. Poté se všichni naučíte tvořit své údery vědomě.“

Sonea sledovala, jak novicové útočí na štít. Bylo těžké rozeznat, zda byly útoky silnější, ale Vorel vypadal spokojeně. Když přišla na řadu Sonea, zaváhal a pak pokrčil rameny.

„Tak pojď. Uvidíme, jestli to dokážeš znovu.“

Pobaveně uchopila svou moc a vypustila ji. Kotouč vypadal, že vydrží, ale pak se zachvěl a zmizel. Bílé světlo se vyklenulo obloukem nahoru nad bariéru arény a přimělo novice bezděčně se přikrčit. Vzduch se zachvěl jeho zvukem a pak všechno ztichlo.

Vorel si ji zamyšleně změřil. „Tvůj věk ti nepochybně přináší výhodu,“ řekl skoro pro sebe. „Stejně jako Porilovi dala zkušenost kontrolu.“ Vytvořil nový štít. „Porile, ukaž nám silový úder.“

Chlapcův úder byl skoro neviditelný. Vorel ukázal na štít.

„Jak jste mohli vidět – nebo spíše nevidět – Porilův úder byl úsporný. Nebylo v něm žádné zbytečné světlo nebo teplo. Jeho síla byla namířena dopředu a žádným jiným směrem. Nyní budete zkoušet zformovat svou moc do silových útoků. Regine, ty začneš.“

Jak výuka pokračovala, Sonea si uvědomila, že ji to baví. Formování útoků bylo náročné, ale jakmile jednou každý z nich „ucítila“, bylo to snadné. Když je Vorel poslal zpátky do třídy, skoro ji zklamalo, že už je hodina u konce.

Rozhlédla se kolem a viděla, jak si ostatní vzrušeně povídají a vyměňují si úsměvy. Spěchali po schodech nahoru a jejich brebentění naplnilo chodbu. Ztišili se, až když vešli do třídy a vrátili se na svá místa.

Lord Vorel počkal, než všichni zmlknou, a pak zkřížil ruce na prsou.

„V příští hodině se vrátíme ke zdokonalování štítů.“ Novicové zklamaně svésili ramena. „To, co jste dnes

viděli, vám mělo jasně předvést, proč je tak důležité naučit se dobře chránit," řekl přísně. „Během času do polední přestávky bych chtěl, abyste si zapsali, co jste se dnes naučili.“

Několika novicům vyklouzlo tiché zaúpění. Když začali otevírat sešity, Sonea sáhla po západkách na své skříňce. Když se jich dotkla, zjistila, že je zapomněla zamknout pomocí magie.

Otevřela ji a oddechla si, když našla všechny své věci nedotčené. Zvedla svou složku s poznámkami, ale když to udělala, něco z ní vyklouzlo a kovově zacinkalo.

„To je moje pero!“

Sonea vzhlédla a viděla, že se do ní Narron zabodává pohledem. Zamračila se, podívala se dolů a uviděla na zemi ležet proužek zlata. Sehnula se a zvedla ho.

Někdo jí ho vytrhl z prstů. Vzhlédla a střetla se s upřeným pohledem lorda Vorela. Otočil se k Narronovi.

„Je tohle to pero, o němž jsi říkal, že se ti ztratilo?“

„Ano,“ Narron se otočil na Soneu. „Sonea ho měla ve skříňce.“

Vorel zatnul čelisti a obrátil svůj pohled zpátky k Sonei.

„Kde jsi ho vzala?“

„Bylo tady,“ řekla.

„Ukradla mi pero!“ prohlásil Narron rozhořčeně.

„Neukradla!“ bránila se.

„Soneo,“ ovinul Vorel prsty kolem pera. „Pojď se mnou.“

Otočil se na patě a rázoval dopředu. Sonea na něj nevěřícně hleděla, dokud se na ni zamračeně neotočil.

„Hned!“ vyštěkl.

Sonea zavřela skříňku, zvedla se a následovala ho ke dveřím, vědoma si pohledů, které ji sledovaly. Podívala

se na novice. Přece nevěří, že Narronovo pero ukradla – bylo přece zjevné, že na ni Regin zase něco nastražil.

Opláceli jí pohled, oči podezřívavě přimhouřené. Poril sklopil zrak, aby se vyhnul jejímu pohledu. Zabolalo ji to a otočila se.

Byla holkou ze slumů. Holkou, která přiznala, že v dětství kradla. Outsider. Kamarádka Zlodějů. Viděli, že se jí Regin vysmívá, ale nikdy se nedozvěděli o ukradených poznámkách a knihách, ani o řadě dalších věcí, které jí provedl. Nevěděli, jak vychytralý a odhodlaný dokázal být.

Nemohla ho obvinít. I kdyby si to troufla udělat a riskovala čtení pravdy, nemohla prokázat, že to udělal on. Mohla dokázat jen svou vlastní nevinu a kvůli tomu se čtení pravdy neodvažovala podstoupit, protože kdyby to udělala a ředitel by jí nedovolil vybrat si toho, kdo je provede, někdo by mohl přijít na zločin Nejvyššího lorda.

Vorel se ve dveřích zastavil. „Narrone, raději pojď také,“ řekl. „Vy ostatní dokončete své poznámky. Do oběda už se nevrátím.“

*

Když vešel do ředitelovy kanceláře, všiml si Rothen držení těla všech přítomných. Jerrik seděl za stolem s rukama zkříženýma na prsou a jeho obličej potměněl pochmurným výrazem. Sonea se krčila na židli a hleděla do prázdna. Další novic, usazený poblíž, seděl velmi vzpřímeně. Za ním stál válečník, lord Vorel, a oči mu plály hněvem.

„Co se děje?“ zeptal se Rothen.

Jerrik se zamračil ještě více. „U vaší novicky bylo nalezeno pero, které patří jejímu spolužáku Narronovi.“

Rothen se podíval na Soneu, ale ona nezvedla oči, aby se setkala s jeho pohledem.

„Je to pravda, Soneo?“

„Ano.“

„Nějaké podrobnosti?“

„Otevřela jsem skříňku, abych si vyndala poznámky, a pero vypadlo ven.“

„Jak se tam dostalo?“

Pokrčila rameny. „Nevím.“

Jerrik udělal krok dopředu. „Nedala jsi je tam?“

„Nevím.“

„Co tím myslíš?“

„Nevím, jestli jsem je tam dala.“

Zamračil se. „Jak to můžeš nevědět? Buď jsi je tam dala, nebo ne.“

„Je možné, že bylo v mých poznámkách, když jsem si je včera večer balila,“ rozpřáhla ruce.

Jerrik potřásl podrážděně hlavou a zhluboka se nadechl.

„Ukradla jsi Narronovo pero?“

„Ne úmyslně,“ zamračila se.

Rothen se skoro usmál, protože sám míval se Soneou podobné rozhovory. Toto ale nebylo místo pro slovíčkaření. „Říkáš, žeš ho mohla ukrást omylem?“ zeptal se.

„Jak můžete něco ukrást omylem?“ vykřikl Jerrik. „Krádež je vědomý čin.“

Vorel si znechuceně odfrkl. „Soneo, jestli to nepopřeš, můžeme pouze předpokládat, že jsi vinná.“

Sonea se podívala na učitele a náhle přimhouřila oči. „Co na tom záleží? Už jste rozhodli. Cokoliv, co řeknu, na tom nic nezmění.“

Místnost na několik úderů srdce ztichla a pak, když Rothen uviděl, že Vorelův obličej začíná měnit barvu, přikročil k Sonei a položil jí ruku na rameno.

„Počkej na mě venku, Soneo.“

Vyšla ven z místnosti a zavřela za sebou dveře.

„Co z toho mám vyvodit?“ vykřikl Jerrik. „Když je nevinná, proč si s námi zahrává těmi vyhýbavými odpověďmi?“

Rothen se chladně podíval na novice Narrona. Jerrik jeho pohled sledoval a pak přikývl. „Můžeš se vrátit do třídy, Narrone.“

Chlapec se postavil. „Mohu dostat své pero, pane řediteli?“

„Jistě.“ Jerrik pokývl hlavou k Vorelovi. Když uviděl draze vyhlížející zlaté pero, Rothen sebou trhl. Zřejmě to byl chlapcův dárek na památku přijímacího obřadu do Společenství.

Když Narron opustil místnost, Jerrik se s očekáváním podíval na Rothena. „Tak co na to říkáte, lorde Rothene?“

Rothen si dal ruce za záda. „Jste si vědom obtěžování, které musí Sonea snášet od ostatních noviců?“

„Ano, jsem,“ připustil Jerrik.

„Už jste identifikoval vůdce těch buřičů?“

Jerrikovi zacukalo v ústech. „Chcete říct, že tento vůdce zinscenoval tuto zdánlivou krádež?“

„Jen navrhuji, abyste tuto možnost vzali v potaz.“

„Potřeboval byste důkaz. V tuto chvíli máme jen chybějící pero, nalezené mezi Soneinými věcmi. Odmítá popřít, že je vzala, a ani neobvinila Regina, že jí je tam dal. Čemu mám věřit?“

Rothen souhlasně přikývl. „Jsem si jistý, že by Sonea ráda měla důkaz o opaku, ale jestliže nikoho neobvinila,

pak jej pravděpodobně nemá. Jaký má v této situaci význam ujišťovat vás o její nevině?“

„To ale nedokazuje, že to neudělala,“ řekl Vorel.

„To opravdu ne, ale byl jsem požádán, abych vysvětlil Soneino chování, ne abych dokazoval její nevinu. Mohu se pouze odvolávat na její charakter. A já nevěřím, že to udělala.“

Vorel vydal tichý zvuk, ale mlčel. Jerrik si je oba prohlédl a pak mávl rukou. „Zvážím vaše slova. Děkuji. Můžete jít.“

Sonea se venku opírala o zeď a zasmušeně hleděla na své boty. Vorel se na ni úkosem podíval, ale prošel kolem beze slova. Rothen se postavil vedle ní a s povzdechem se také opřel o zeď.

„Nevypadá to dobře.“

„Já vím,“ řekla rezignovaným tónem.

„O Reginovi jsi nic neřekla?“

„Jak bych mohla?“ Setkala se s jeho pohledem. „Nemůžu ho obvinít, ani kdybych měla důkaz.“

„Proč n –“ Odpověď mu záhy došla. Pravidla Společenství. Žalobce by musel podstoupit čtení pravdy a to nemohla riskovat. Tajemství, které jim bylo svěřeno, by mohlo být předčasně odhaleno. Ustaraně a znechuceně se mlčky zamračil na zem.

„Věříte jim?“

Vzhlédl. „Samozřejmě, že ne.“

„Nemáte ani nejmenší pochybnost?“

„Ani tu nejmenší.“

„Asi byste měl,“ řekla hořce. „Všichni čekali, až se to stane. Nezáleží na tom, co řeknu nebo udělám. Nic to nezmění. Vědí, že jsem to udělala předtím, tak si myslí, že to udělám znovu, ať už mám důvod, nebo ne.“

„Soneo,“ řekl měkce. „Záleží na tom, co řekneš a co *uděláš*. Ty to víš. To, že jsi kdysi kradla z nutnosti,

neznamená, že bys to udělala i teď. Kdybys měla neodbytný zvyk krást, už bychom na to přišli dříve. Měla bys to popřít, jasně a rozhodně, i když si myslíš, že ti nikdo neuvěří.“

Přikývla, i když si nebyl jistý, jestli ji přesvědčil. Oba zvedli oči, když zazněl polední gong. Rothen se napřímil.

„Pojď si se mnou dát oběd. Už jsme spolu nejedli týdny.“

Ponuře se usmála. „Myslím, že v jídelně teď nějakou dobu nebudu vítaná.“

KAPITOLA 14

ŠPATNÉ ZPRÁVY

Novicové jeden po druhém přicházeli ke stolu lorda Elbena a každý si bral po skleněné láhvi. Sonea čekala, protože věděla, že se na ni budou dívat nepřátelsky, když se k nim přidá. K jejímu zklamání byl Regin poslední, kdo přišel ke stolu. Podíval se na ni, zaváhal a pak přikročil a vzal poslední dvě sklenice. Když obě prohlížel, lord Elben se na něj zamračil, ale když otevřel ústa, Regin vrazil jednu z lahví Sonei.

„Na.“

Natáhla ruku, aby si ji vzala, ale než se jí stačila dotknout prsty, láhev mu vypadla z ruky a rozbila se.

„Ach, to je mi *tak* líto,“ zvolal Regin. Odstoupil od skleněných střepů. „To jsem ale nešika.“

Lord Elben se přes svůj dlouhý nos zadíval na Regina a pak na Soneu. „Regine, najdi nějakého sluhu, ať to uklidí. Soneo, tuhle lekci budeš muset jen sledovat.“

Soneu to ani nepřekvapilo a vrátila se na místo. „Krádež“ Narronova pera změnila víc než jen názor spolužáků. Před „krádeží“ by Elben řekl Reginovi, ať dá poslední sklenici jí, nebo by ho poslal pro novou.

„Krádež“ jen potvrdila to, z čeho ji učitelé a novicové podezřívali už předtím. Jejím oficiálním trestem bylo strávit každý večer hodinu v knihovně noviců ukládáním knih, což se ukázalo jako docela zábavné, když zrovna nebyl poblíž Regin, aby jí úkol ztěžoval. Trest jí skončil

minulý čtvrtek, ale učitelé i novicové k ní stále přistupovali s podezřením a opovržením.

Ve třídě ji většinou přehlíželi, ale pokud se k některému novici moc přiblížila nebo si na něj troufla promluvit, dostalo se jí jen chladných pohledů. V jídelně se k nim ani nepokoušela přidat a místo toho se vrátila ke svému starému zvyku polední jídlo vynechávat nebo jíst s Rothenem.

Ne všechno se však změnilo k horšímu. Teď, když zjistila, že má mnohem větší moc než její spolužáci, získala novou sebedůvěru. Nepotřebovala svou sílu šetřit na činnosti ve třídě, jak to radili ostatním novicům, a tak kolem sebe vytvářela štít, aby ji chránil před střelami, ždoucháním a jinými útoky. To znamenalo, že si mohla snadno prorazit cestu kolem Regina a jeho kumpánů, kdyby ji na chodbě obklíčili.

Její dveře byly chráněny samostatným štítem, stejně jako okno a skříňka. Používala magii celý den a celou noc a přesto se nikdy neunavila ani nevyčerpala. Dokonce ani po obzvláště náročné hodině válečnictví.

Ale byla osamělá. Podívala se na prázdné místo před sebou a povzdechla si. Poril se před týdnem poranil, když se popálil při studiu. Chyběl jí tím spíš, že se nezdálo, že by mu záleželo na tom, že se zjevně prokázalo, že je zlodějka.

„Lorde Elbene?“

Sonea vzhlédla. Ve dveřích stála žena v zeleném hábitu. Ustoupila stranou a jemně popostrčila malého novice dovnitř. Sonea ucítila, jak jí poskočilo srdce.

„Rozhodla jsem, že Porilovi už je dost dobře na to, aby se mohl účastnit výuky. Stále nemůže pracovat rukama, ale může se dívat.“

Porilův pohled putoval přímo k Reginovi. Rychle se odvrátil, uklonil se lordu Elbenovi a spěchal na své místo. Léčitelka učiteli pokynula a vytratila se ze třídy.

Když lord Elben začal dávat pokyny třídě, Soneina pozornost čas od času sklouzla k přítelovým žádům. Nezdálo se, že by Poril dával pozor. Seděl strnule a občas se podíval na své ruce zčervenale čerstvými jizvami. Když o pár hodin později zazněl polední gong, počkal, než odejdou ostatní, a pak se rychle zvedl a spěchal ke dveřím.

„Porile,“ zavolala za ním Sonea. Spěšně se uklonila Elbenovi a několika kroky chlapce dohnala.

„Vítej zpátky, Porile.“ Když se na ni podíval, usmála se.

„Potřebuješ pomoci, abys všechno dohnal?“

„Ne,“ zamračil se a prodloužil krok.

„Porile?“ chytla ho za paži. „Co se děje?“

Poril se k ní otočil a pak vrhl pohled na zbytek třídy, která odcházela chodbou dolů. Regin se držel vzadu, přes rameno se na ně ohlédl a usmál se způsobem, ze kterého Soneu zamrazilo.

Poril se otřásl. „Nemůžu s tebou mluvit. Nemůžu.“ Setřásl její ruku.

„Ale –“

„Ne, nech mě na pokoji.“ Otočil se, ale ona ho znovu chytla za ruku a pevně ji sevřela.

„Nenechám tě na pokoji, dokud mi neřekneš, co se děje,“ procedila mezi zuby.

Než odpověděl, zaváhal. „To Regin.“

Při pohledu na Porilův bledý obličej Sonea ucítila, jak se jí svírá žaludek. Stále se díval po ostatních novicích a ona věděla, že jí už nechce říct nic víc. Chtěl se od ní jen dostat pryč. „Co říkal?“ naléhala.

Poril polkl. „Řekl, že už s tebou nemůžu nikdy mluvit. Mrzí mě to...“

„A ty prostě uděláš, co ti řekne?“ Věděla, že to není fér, ale cloumal jí hněv. „Proč jsi mu neřekl, ať se jde radši utopit do Tarali?“

Zvedl zjizvené ruce. „Řekl.“

Sonein vztek náhle zamrzl. Zírala na Porila. „To udělal *on*?“

Poril přikývl tak neznatelně, že jí to skoro uniklo. Sonea se rozhlédla chodbou, ale třída už došla ke schodům a zmizela z dohledu.

„To je... Proč jsi to nikomu neřekl?“

„Nemám to jak dokázat.“

Čtení pravdy by to mohlo dokázat. Skrýval Poril nějaké tajemství, tak jako ona? Nebo mu představa čtení myšlenek připadala tak děsivá, že by udělal cokoli, aby se tomu vyhnul?

„Nemůže mu projít, že ti spálil ruce jen proto, že jsem tvoje kamarádka,“ zavrčela. „Jestli ti bude znovu vyhrožovat, řekni mi o tom. Já... já...“

„Co? Nemůžeš dělat nic, Soneo.“ Zrudl v obličeji. „Je mi to líto, ale nemůžu. Prostě nemůžu.“ Otočil se a odběhl chodbou pryč.

Sonea zakroutila hlavou a s odstupem jej následovala. Došla ke schodům a pomalu se po nich vydala dolů. Když došla až do přízemí, zaslechla zvláštní rachotivý zvuk. Podívala se chodbou směrem k Velké síni a překvapeně zamrkala.

Síň byla plná čarodějů. Nebyl den setkání, takže to muselo mít nějaký jiný důvod.

„Nepoutal bych na sebe pozornost, být tebou,“ pošeptal jí někdo do ucha.

Ucouvla a s překvapením se otočila k Reginovi.

„Mohlo by je napadnout, že jim jeden unikl,“ řekl a oči se mu škodolibě leskly.

Odtáhla se od něj, zmatená, ale s jistotou, že nechce vědět, o čem to mluví. V očích se mu zablesklo potěšením nad její nechápavostí a přistoupil blíž.

„Ach, nechápeš to, že?“ Nepěkně se usmál. „Už jsi zapomněla? Dnes je pro chudinskou verbež, jako si ty, ten nejslavnostnější den. Den Očisty.“

To poznání ji zasáhlo jako šíp. Očista. Každý rok, od první Očisty před více než třiceti lety, posílal král stráže a Společenství, aby očistili ulice města od pobudů a ničemů. Důvodem, jak alespoň král prohlašoval, bylo udělat ulice bezpečnější odstraněním drobných zlodějů. Ve skutečnosti se Zlodějů tato událost sotva dotkla; měli své vlastní cesty do města i z něj. Pouze chudáci a lidé bez domova byli nahnáni do slumů. A také, jako v případech její vlastní rodiny před rokem, lidé, kteří si pronajímali pokoje v „přeplněných a nebezpečných“ ubytovnách. Ten den byla tak našťvaná, že se přidala ke skupince mládeže házející kamení po čarodějích a poprvé uvolnila svou moc.

Regin se potěšeně zasmál. Cítila, jak v ní narůstá vztek, přinutila se otočit a odcházela pryč. Regin jí zastoupil cestu. Obličej měl zkřivený triumfem a krutým uspokojením a ona byla vděčná, že se novicové na Očistě nepodílejí. Pak pomyslela na budoucnost a otřásla se. Regin se jistě těšil na den, kdy bude moci použít své síly k tomu, aby bezmocné žebráky a chudé rodiny vyhnal z města.

„Ještě nechod,“ řekl Regin a kývl k Síni. „Nechceš se svého poručníka zeptat, jak si to užil?“

Rothén? Ten by přece nemohl... S jistotou, že ji chce jen našťvat, se otočila. Rozhlédla se kolem a ve skupince poblíž našla známou tvář. Rothena.

Zamrazilo ji. Jak *mohl* jít, když věděl, co si o Očistě myslí? Nemohl ale odmítnout královy příkazy...

Ale ano, mohl! Ne všichni čarodějové jdou. Mohl odmítnout a nechat místo sebe jít někoho jiného!

Jako by Rothen ucítil její pohled, vzhlédl a setkal se s jejíma očima. Pak si všiml Regina a zamračil se.

Regin se uchechtl. Najednou jediné, po čem Sonea toužila, bylo dostat se odtud. Otočila se a rychlým krokem prošla kolem Regina ven z Univerzity. Chlapec šel stále za ní a celou cestu až k sídlu čarodějů se jí vysmíval; pak se konečně zastavil a nechal ji vejít samotnou. Vešla do Rothenových pokojů a ulevilo se jí, když zjistila, že jsou prázdné. Nechtěla zrovna teď narazit na Taniu, aby se na služku kvůli své podrážděné náladě náhodou neutrhla.

Když se dveře o chvíli později otevřely, přecházela sem a tam po místnosti.

„Soneo.“

Rothen se tvářil omluvně. Neodpověděla mu, ale zastavila se u okna a hleděla ven.

„Mrzí mě to, vím, že to vnímáš jako zradu,“ řekl. „Chtěl jsem ti říct, že jdu. Pořád jsem to odkládal a až do dnešního rána jsem nevěděl, že nás mají svolat právě dnes.“

„Nemusel jste jít.“

„Musel,“ odpověděl.

„Ne, nemusel. Mohl místo vás jít někdo jiný.“

„To je pravda,“ souhlasil. „Ale nemusel jsem jít proto, že by mne nikdo nemohl zastoupit.“ Přistoupil blíž, jeho hlas byl tichý a mírný. „Soneo, musel jsem tam být, abych mohl zajistit, že nedojde k žádným omylům. Kdybych nešel a něco by se stalo...“ povzdechl si. „Všichni byli dnes znepokojení. Možná to není úplně zřejmé, ale sebejistota Společenství jako takového byla

událostmi loňského roku otřesena. Jestli pochází ze strachu před dalšími chybami nebo,“ zasmál se, „před dalším chudákem ovládajícím magii, není podstatné. Společenství potřebuje někoho, kdo na to dohlédne.“

Sonea se podívala do země. Dávalo to smysl a ona cítila, jak z ní hněv vyprchává. Povzdechla si, podívala se na něj a přiměla se přikývnout. S nadějí se usmál.

„Odpouštíš mi?“

„Asi ano,“ zamumlala. Podívala se na stůl a uviděla, že na něm Tania nechala pikantní chléb a další studená jídla. Zjevně jídlo připravené někým, kdo si nebyl jistý, kdy se někdo vrátí, aby je snědl.

„Pojď se najíst,“ řekl Rothen.

Přijala pozvání, přistoupila k židli a posadila se.

*

Kočár Společenství se zastavil u prosté dvoupatrové budovy. Lorlen vystoupil, ignoruje zvědavé a překvapené pohledy lidí, kteří přecházeli po ulici, prošel vchodem hlavní městské strážnice, a když mu sluha otevřel dveře, vešel do úzké síně.

Výzdoba místnosti vypadala vkusně, ale ne draze. V místnosti byly po skupinkách rozmístěny pohodlné židle a Lorlenovi to připomnělo Noční salónek ve Společenství.

„Pane Správce.“

Lorlen se otočil a uviděl z jedné ze židlí vstávat Derrilova syna.

„Kapitáne Barrane. Gratuluji k povýšení.“

Mladý muž se usmál. „Děkuji, pane Správce.“ Ukázal směrem k chodbě. „Pojďte do mé kanceláře a já vám povím nejnovější zprávy.“

Barran Lorlena zavedl do dveří téměř až na konci chodby. Za nimi se nacházel malý, ale pohodlný pokoj. Jedna ze stěn byla lemována zásuvkami a stůl rozděloval místnost rovnoměrně na dvě části. Barran nabídl Lorlenovi jednu ze dvou židlí, a když se Lorlen usadil, klesl sám na druhou.

„Váš otec mi řekl, že jste změnil názor na ženu, o které jsme mluvili,“ pobídl jej Lorlen. „Že si nyní myslíte, že šlo o vraždu.“

„Ano,“ odpověděl Barran. „Došlo zde k několika dalším zdánlivým sebevraždám, až příliš podobným té první. Ve všech případech chyběla zbraň a byly zde stopy po další osobě. Všechny oběti měly na ranách otisky dlaně nebo prstů. To je moc podivná shoda náhod.“ Odmlčel se. „Tyto sebevraždy začaly asi měsíc poté, co přestaly ty rituální vraždy, skoro jako by si vrah uvědomil, že upoutal pozornost, a rozhodl se své jednání změnit v naději, že to lidé budou považovat za sebevraždu.“

Lorlen přikývl. „Nebo by mohlo jít o nového vraha.“

„Možná,“ zaváhal Barran. „Je zde ještě něco jiného, i když to s tím nemusí souviset. Zeptal jsem se svého předchůdce, jestli se někdy setkal s něčím tak podivným, jako je tohle. Řekl mi, že v posledních čtyřech nebo pěti letech docházelo s přestávkami k sériím vražd. Říkal, že to je prostě cena, kterou platíme za život ve městě,“ uchechtl se.

Lorlenovi přeběhl mráz po zádech. Akkarin se ze své cesty vrátil asi před pěti lety. „Předtím se nic podobného nedělo?“

„Nemyslím si. Kdyby ano, řekl by mi o tom.“

„Takže ty vraždy byly stejné?“

„Pouze v tom, že se po nějakou dobu řídily jedním vzorem a pak se změnily podle jiného. Můj předchůdce

měl nejdříve podezření, že jde o Zloděje, kteří se zaměřují na své rivaly. Mohli své oběti určitým způsobem označovat, aby jejich protivníci věděli, kdo vraždu spáchal. Ale ukázalo se, že oběti neměly žádné spojení ani mezi sebou, ani ke Zlodějům.“

„Dále zvažoval možnost, že by šlo o úkladného vraha, který si buduje pověst vraždami, které jdou rozpoznat. Pouze pár obětí však mělo velké dluhy nebo jiný zjevný důvod, proč mohly být zavražděny. Můj předchůdce nemohl najít žádný společný důvod jejich smrti, stejně jako jej nyní nemohu najít já.“

„Dokonce ani obyčejné vloupání?“

Barran zavrtěl hlavou. „Několik obětí bylo okradeno, ale ne všechny.“

„Nějací svědci?“

„Čas od času. Jejich výpovědi se různí. Jeden detail byl nicméně společný.“ Barranovi se rozjasnily oči. „Vrah nosil prsten s velkým červeným drahokamem.“

„Opravdu?“ zamračil se Lorlen. Viděl někdy Akkarina nosit prsten? Ne, Akkarin šperky nikdy nenosil. To ale neznamenal, že si nemohl prsten navléci, když byl z dohledu. Proč by to ale dělal?

Lorlen si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Byly nalezeny nějaké známky toho, že by oběti byly zabity pomocí magie?“

Barran se usmál. „Pro otce by to bylo velmi vzrušující, ale nebyly. Okolnosti některých vražd jsou podivné, ale žádné známky popálení úderem nebo cokoli, pro co bychom nenašli běžné zdůvodnění.“

Samozřejmě, vražda černou magií by nezanechala žádné stopy, které by Barran rozpoznal. Lorlen si byl dokonce jistý, že to byly známky, které by nerozpoznal ani čaroděj.

„Co dalšího mi můžete povědět?“

„Chcete podrobné záznamy o každé vraždě?“

„Ano.“

Barran ukázal na stěnu pokrytou šuplíky. „Všechny záznamy o podivných sériových vraždách jsem přesunul sem.“

Lorlen se na šuplíky zděšeně podíval. „Tak tedy ty nejnovější?“

Barran přikývl. Přešel ke stěně a z jednoho ze šuplíků vytáhl objemnou složku.

„Je dobré vědět, že Společenství projevuje zájem o záležitosti, jako jsou tyto,“ řekl.

Lorlen se usmál. „Můj zájem je především osobní, ale kdyby bylo něco, co by pro vás mohlo Společenství udělat, dejte mi prosím vědět. Jinak jsem si jistý, že vyšetřování je těch nepovolanějších v rukou.“

Barran se suše usmál. „Doufám, pane Správce. To rozhodně doufám.“

* * *

Nad zakřivenou bariérou arény se temně šedé mraky pomalu šinuly směrem k Severní čtvrti. Stromy v zahradě se kymácely tam a zpět, jak se vítr opíral do jejich korun. Větve tmavly s blížícím se chladným obdobím, ale poslední lístky, které se na nich držely, byly jasně červené a žluté.

V aréně byl vzduch klidný. Bariéra ji chránila před větrem, ale nikoli před zimou. Sonea odolala nutkání obejmout se pažemi a přitáhnout si vlněné spodní prádlo těsněji k tělu. Lord Vorel jim přikázal spustit všechny štíty, včetně štítů tepelných.

„Pamatujte si tyto zákony magie,“ zvolal. „Zprv: držet štít pod útokem vyžaduje více úsilí než samotný útok na štít. Zadruhé: zakřivená nebo změněná dráha

úderu vyžaduje více úsilí než přímá. Zatřetí: světlo a teplo letí rychleji a snáze než síla, takže silový úder vyžaduje více úsilí než ohnivý úder.“

Lord Vorel stál před třídou s rozkročenýma nohama a rukama v bok. Podíval se na Soneu.

„Údery jsou snadné. Proto je pro čaroděje tak běžné je přehánět. To je také důvodem, proč jsou štíty nejdůležitější dovedností válečníka a proč novicové stráví většinu času jejich nácvikem. Pamatujte na pravidla arény. Jakmile váš vnější štít spadne, prohráli jste souboj. Žádný jiný důkaz nepotřebujeme.“

Sonea se otřásla a věděla, že to není pouze zimou. Měla to být první hodina, při níž spolu novicové budou bojovat. Hlavou jí probíhala všechna varování, která jim lord Vorel řekl, a prohlížela si tváře ostatních noviců.

Většina z nich vypadala zčervenale a vzrušeně, ale Poril byl bílý jako stěna. Protože při cvičeních byli vždycky ve dvojici spolu, lord Vorel je pravděpodobně postaví proti sobě. Rozhodla se, že bude opatrná a svému někdejšímu kamarádovi to ulehčí.

„Nejprve budete rozděleni podle síly,“ řekl jim Vorel. „Regine, budeš bojovat se Soneou. Benone, ty budeš bojovat s Yalendem. Narron bude bojovat s Trassiou. Hal, Seno a Poril se budou střídat.“

Sonea ucítila, jak jí tuhne krev v žilách. *Dal mě do dvojice s Reginem!*

Ale dávalo to smysl. Byli dvěma nejsilnějšími novici ve třídě. Náhle si přála, aby to byla předvídala a předstírala, že je slabší, než ve skutečnosti byla.

Ne, takhle uvažovat nemůžu! Vorel jim mnohokrát řekl, že pokud čaroděj začne být přesvědčený o své porážce, je souboj předem prohraný. *Porazím Regina, zařekla se. Jsem silnější. To bude má odplata za to, že ublížil Porilovi.*

Nebylo snadné se tohoto rozhodnutí držet, když ji lord Vorel zavolal, aby se postavila vedle Regina. Položil jí ruku na rameno a ona ucítila, jak ji obklopila magie, když vytvořil vnitřní štít. Druhý válečník, lord Makin, vytvořil štít kolem Regina.

„Ostatní se přesunou ven,“ přikázal. Když novicové poslušně prošli průchodem, Sonea se přinutila pohlédnout Reginovi do očí. Pohled měl jasný a koutky úst zvednuté do potutelného úsměvu.

„Nyní,“ řekl Vorel, když se ostatní novicové usadili na schodech před arénou. „Zaujměte postavení.“

Sonea těžce polkla a zamířila na jednu stranu arény. Regin došel na druhou a otočil se k ní. Vorel a Makin ustoupili na okraj a Sonea ucítila, jak kolem sebe vytvářejí štíty. Srdce jí prudce tlouklo.

Vorel přelétl pohledem z ní na Regina a udělal rychlé gesto.

„Začněte.“

Sonea vytvořila silný štít a obrnila se, ale palba úderů, kterou očekávala, nepřišla. Regin stál, s vahou na jedné noze a zkříženými pažemi. Vyčkával.

Sonea přimhouřila oči. První úder by měl dát nějak najevo a odhalit povahu útoku. Podívala se pozorněji a zjistila, že Regin dokonce ani nezvedl štít. Přešlápl, zabubnoval prsty o paži, poklepal si nohou a tázavě se podíval na učitele.

Sonea riskovala rychlý pohled na lorda Vorela. Válečník pozorně přihlížel a to, že se nebojovalo, jej zjevně nevyvádělo z míry.

Regin si povzdechl dostatečně hlasitě, aby to zaslechli i novicové před arénou. Pak zív. Sonea potlačila úsměv. Tohle nebyl souboj magie, ale souboj o to, komu dříve dojde trpělivost.

Založila si ruce v bok, vzhledla nahoru k novicům a už se dále nezabývala tím, aby věnovala pozornost Reginovi. Někteří sledovali pozorně, jiní vypadali zmateně nebo znuřeně. Podívala se znovu na učitele. Lord Vorel jí oplatil chladným pohledem.

Možná by mohla Regina navnadit, aby zaútočil první. *Snad kdybych spustila štít...*

Opatrně nechala svou vnější ochranu zmizet a svět okamžitě vzplál bílým plamenem. Rychlý štít, který vytvořila, aby odrazila údery, vydržel pár vteřin a pak se zhroutil. Žár ji bodal do kůže, když Reginova magie narazila na Vorelův vnitřní štít. „Stát!“

Údery zmizely a zanechaly Sonei před očima tmavé skvrny. Zamrkala na lorda Vorela, který kráčet dopředu a zastavil se uprostřed arény.

„Regin je vítěz,“ oznámil. Ostatní novicové se tiše zaradovali. Cítila, jak jí rudnou tváře, když se Regin elegantně uklonil.

„Soneo,“ otočil se k ní lord Vorel. „Spouštění štítu je nebezpečné, dokud nejsi dost zkušená, abys jej dokázala opět rychle vytvořit. Jestliže budeš chtít tuto strategii použít znovu, měla bys více trénovat obranu. Můžete oba jít. Další budou Benon a Yalend.“

Sonea se uklonila a pak co nejrychleji odešla k portálu. Když vešla do průchodu, přepadla ji deprese. *To byl teprve první souboj*, říkala si. Nemohla čekat, že vyhraje pokaždé, obzvláště s Reginem, jehož poručník byl, konec konců, válečník.

Jestliže je budou pokaždé rozdělovat podle síly, bude muset s Reginem bojovat každou hodinu. Bylo už jasné, že Regin se soustředí na lekce válečnictví, a zaslechla Hala říkat něco o tom, že dostává soukromé hodiny. A protože sama nijak netoužila stát se válečnicí nebo brát

hodiny navíc, byla si jistá, že Regin v tom bude vždycky lepší než ona.

Vorel ale řekl, že *nejdříve* budou rozřazeni podle síly. Jestli se rozřazení bude měnit podle zkušeností nebo talentu a ona se ukáže jako méně zkušená než Regin, Vorel by ji mohl přiřadit k některému z ostatních noviců.

To znamenalo, že má dvě možnosti: snažit se být dobrá a pokaždé tak bojovat s Reginem, nebo selhat, aby se mu vyhnula.

S povzdechem vyšla po schodech a připojila se k novicům sedícím na schodišti kolem arény. Tak jako tak nejspíš podstoupí ještě mnohem více ponižujících porážek. Toužebně pomyslela na Dóm, starou, vypouklou stavbu vedle kolejí noviců. Než byla postavena aréna, novicové trénovali zde. Silné zdi chránily ty venku před zbloudilými údery vyslanými bojujícími, ale bránily učitelům i žákům ve výhledu na souboj. I když to byla zatuchlá, stísněná místnost, člověk tam měl aspoň soukromí.

Sledování Benonova a Yalendova zápasu Soneu rychle znudilo. Nechápala, jak by tyto lekce, se všemi těmi pravidly, mohly čaroděje připravit na opravdovou válku. Ne, tihle válečníci stráví celý svůj život tím, že si budou libovat v nebezpečných hrách, zatímco by jejich magie mohla být použita na něco lepšího – jako je léčitelství.

Potřásla hlavou. Až přijde čas, aby si vybrala svůj obor, věděla, že červený hábit si neobleče.

KAPITOLA 15

NEČEKANÝ ÚTOK

Jakmile Sonea vstoupila do třídy, ucítila ve vzduchu rozdíl, něco jako neznámý proud magie. Ve dveřích zaváhala a její úleva, že jí podařilo vyhnout Reginově gangu, se rozplynula.

Lord Kiano vzhlédl a obrátil k ní pozornost tak dychtivě, jako by byla vítaným rozptýlením.

„Dnes vyučování nebude, Soneo.“

Překvapeně se zahleděla na učitele.

„Nebude vyučování, můj pane?“

Kiano zaváhal a zasyknutí odvedlo Soneinu pozornost doprostřed místnosti. Před ní dorazili pouze čtyři novicové. Benon měl hlavu složenou v dlaních, Trassia a Narron přesunuli své židle vedle něj. Regin seděl tiše za nimi a jeho oči byly pro jednu prázdné a bez výrazu. Trassia na Soneu hleděla obviňujícím pohledem.

„Zemřel novic,“ vysvětlil Kiano. „Shern.“

Sonea se zamračila při vzpomínce na novice z letního náboru, jehož moc se jí zdála tak podivná. Zemřel? Hlavou jí začaly vířit otázky. Jak? Kdy?

„Prostě běž pryč,“ zavrčela Trassia. Sonea na dívku zírala, překvapená jejím výbuchem.

„Byl to Benonův bratranec,“ řekl jí tiše Kiano. Trassia po ní hodila zlobným pohledem a Sonea pomalu začala chápat. Svým dotazem, proč bylo vyučování

zrušeno, přiměla lorda Kiana, aby před Benonem promluvil o Shernově smrti. Ucítla, jak jí hoří tváře. Když vzhlédl Narron a zamračil se na ni, vycouvala ze třídy a utekla.

Zastavila se po pár krocích, když ji přepadl vztek a rozhořčení. Jak mohla vědět, že je Shern mrtvý nebo že Benon byl jeho bratranec? Zeptat se, proč odpadá vyučování, je zcela opodstatněná otázka.

Nebo snad ne?

Její myšlenky se vrátily k Shernovi. Když prozkoumala své pocity nemohla nalézt nic víc než mírný smutek. Shern na ni nikdy ani nepromluvil, stejně jako na kohokoli jiného. Vlastně ho těch pár týdnů, kdy navštěvoval Univerzitu, celá letní třída přehlížela.

Když došla na konec schodiště, všimla si, že se k ní blíží Rothen, a pocítila vlnu úlevy.

„Tady jsi,“ řekl. „Už jsi to slyšela?“

„Zrušili vyučování.“

„Ano,“ přikývl. „Dělá se to vždycky, když se to stane. Šel jsem tě hledat do pokoje, ale nebyla jsi tam. Pojd' si se mnou dát něco horkého k pití.“

Sonea vedle něj mlčky kráčela. Zdálo se jí zvláštní, že Společenství zavře Univerzitu kvůli smrti novice, který zde strávil sotva pár týdnů. Ale protože všichni novicové až na ni patřili k nějakému rodu, chlapec byl pravděpodobně spřízněný s několika novici i čaroději.

„Shern chodil do tvé první třídy, že?“ zeptal se jí Rothen, když vešli do pokoje pro hosty.

„Ano,“ Sonea zaváhala. „Mohla bych se zeptat, co se mu stalo?“

„Jistě.“ Rothen vzal ze servírovacího stolku konvici a šálky a pak z kredence přinesl dvě sklenice. „Pamatuješ si, co jsem ti říkal o selhání kontroly, když čaroděj zemře?“

„Všechna nevyužitá magie se uvolní a zahubí tělo.“

Rothen přikývl a odložil porcelánové nádoby i sklenice. „Shern ztratil kontrolu nad svou magií.“

Sonei přeběhl mráz po zádech. „Ale prošel druhým stupněm.“

„Ano, ale ne dobře nebo úplně. Jeho mysl nebyla nikdy dostatečně vyrovnaná.“ Rothen potřásl hlavou. „Takový stav je neobvyklý, ale občas se objeví. Víš, když se u dítěte objeví magický potenciál, zkoušíme je i na problémy, jako je tento. Někdy prostě na kontrolu magie nemají duševní sílu nebo nejsou dost vyrovnaní.“

„Rozumím,“ odpověděla Sonea. Rothen nalil vodu ze džbánu do konvice a z jedné ze sklenic přidal lístky sumi. Sonea sáhla po druhé sklenici, smíchala prášek raky s vodou a trochou magie směs zahřála.

„Naneštěstí se duševní nevyrovnanost u některých lidí rozvine až v pozdějším věku,“ pokračoval Rothen, „nebo když se jejich magie uvolní. Pak už je příliš pozdě. Dříve nebo později ztratí kontrolu, které se naučili – většinou během prvních pár let. U Sherna se začaly známky nestability projevovat už před měsíci. Společenství jej odvezlo z města na místo, které jsme pro takovéto novice nechali postavit. Snažíme se, aby byli v klidu a šťastní a starají se o ně léčitelé, kteří mají s tímto problémem bohaté zkušenosti. Ale nikdo ještě neobjevil léčbu a jakkoli jejich sílu svážeme, nikdy to nevydrží na dlouho.“

Sonea se otřásla. „Když jsem ho viděla poprvé, zdála se mi jeho přítomnost podivná.“

Rothen se zamračil. „Ty jsi cítila nestabilitu tak brzy? Nikdo jiný ji necítil. Musím to říct –“

„Ne!“ V Sonei hrklo. Kdyby Rothen někomu řekl, že cítila, že se s Shernem něco děje, měli by ostatní

novicové další věc, z níž by ji mohli obvinít. „Nedělejte to. Prosím.“

Rothen se na ni zamyšleně podíval. „Nikdo se na tebe nebude dívat špatně za to, žeš nic neřekla. Nemohla jsi rozumět tomu, co jsi vnímala.“

Upřeně se na něj zadívala a Rothen si povzdechl. „Tak dobře. Asi už na tom stejně nezáleží.“ Ovinul dlaně kolem konvice a z nálevky náhle začala stoupat pára. „Jaký máš z toho všeho pocit, Soneo?“

Pokrčila rameny. „Neznala jsem ho.“ Pak mu pověděla, co se stalo ve třídě. „Jako by to byla všechno moje vina.“

Rothen se zamračil a nalil si šálek vařeného sumi. „Asi se na tebe utrhli, protože jsi přišla v nepravou chvíli. Nedělej si z toho hlavu. Do zítřka na to zapomenou.“

„Tak co budu dneska dělat?“ přemýšlela nahlas. Rothen se odmlčel, aby usrkl ze svého hrnku, a pak se usmál. „Říkal jsem si, že bychom mohli trochu naplánovat Dorrienovu návštěvu.“

*

Kapitán Anyi byl potěšen, když se ho Dannyl zeptal, jestli míří na Vinské ostrovy. Nejdříve si Dannyl myslel, že muž touží vidět svou rodnou zemi, ale když kapitán trval na tom, aby se Dannyl a Tayend nastěhovali do jeho kajuty, začal mít podezření. Podle toho, co věděl o vindských námořnících, by to chtělo víc než jen stesk po domově nebo úctu ke Společenství, aby se byl kapitán ochotný vzdát své vlastní kajuty.

Večer poté, co vypluli, Dannyl objevil pravý důvod kapitánova nadšení.

„Většina lodí do město Kiko jede dřív do Capie,“ řekl jim kapitán u štědré večeře. „Tato cesta mnohem rychlejší.“

„Proč neplují přímo do Kika?“ zeptal se Tayend.

„Na Horních ostrovech Vinu zlí muži,“ zamračil se kapitán. „Přepadají lodě, zabíjejí posádku. Nebezpeční chlapi.“

„Ach tak,“ pohlédl Tayend na Dannyla. „A my poplujeme kolem těchto ostrovů?“

„Teď žádné nebezpečí,“ usmál se kapitán na Dannyla. „Na palubě čaroděj. Ukážeme vlajku Společenství. Netroufnou oloupit nás!“

Dannyl se usmál, když si na tento rozhovor si vzpomněl. Podezřival obchodníky, že občas tuto cestu riskují a chrání se vyvěšením vlajky Společenství, i když na palubě žádný čaroděj není. Piráti už na to museli přijít také a tak by nebylo žádným překvapením, kdyby tady někde v truhle ležela uniforma Společenství, ať už skutečná, nebo její napodobenina, pro případ, že by vlajka nestačila na to, aby se piráti drželi zpátky.

Tolik se mu ulevilo, že opouští Lonmar, že mu na tom nezáleželo. Urovnání sporu v radě starších představovalo více než měsíc handrkování a diskutování. I když povinnosti, kvůli kterým jel do Vinu, byly podřadné, říkal si, jestli nebudou nakonec úmornější, než se zdají být.

Jak se vzdálenost od Lonmaru prodlužovala, napětí a ostražitost posádky rostla a Dannyl si začal uvědomovat, že hrozba pirátů je skutečná. Z vyslechnutého hovoru, který mu Tayend přeložil, si domyslel, že setkání s piráty není možnost, ale jistá věc. Vědomí, že tito muži věří, že jejich životy závisí na jeho přítomnosti na lodi, bylo poněkud znepokojující.

Podíval se na Tayenda, který ležel na vedlejší úzké posteli. Učenec byl bledý a hubený. Záchvaty mořské nemoci si vybíraly svou daň na jeho zdraví, ale navzdory slabosti a zjevné nevolnosti Tayend stále odmítal, aby ho Dannyl vyléčil.

Až doposud jejich cesta nebyla tím příjemným dobrodružstvím, v jaké Tayend doufal. Dannyl věděl, že i učenci se ulevilo, že opouštějí Lonmar, a rozhodl se, že až dorazí do Kika, stráví týden nebo dva odpočinkem. Vindové byli známí svou srdečností a pohostinností. Snad jim vynahradí horko a podivnost Lonmaru a Tayend znovu nabude nové síly a nadšení pro cestování.

Dvě malá okýnka po každé straně nabízela výhled na moře. Podvečerní obloha byla temně modrá a bez jediného mráčku. Dannyl přistoupil blíž a na jedné straně uviděl vzdálený stín ostrovů lemující obzor – a také dva velké čluny.

Zaslechl zívnutí a podíval se na Tayenda. Učenec se zvedal do sedu a protahoval se.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Dannyl.

„Lépe. Jak je venku?“

„Na pohled docela příjemně.“ Čluny byly menší než Anyi, vznášely se na vlnách a rychle se přibližovaly. „Myslím, že před večerí budeme mít společnost.“

Tayend se opřel o stěnu kajuty, postavil se vedle Dannyla a vykoukl z okna.

„Piráti?“

Někdo spěšně přišel ke dveřím a rychle zaklepal.

„Vidím je,“ zavolal Dannyl.

Tayend ho poplácal po rameni. „Je čas na hrdinské činy, můj čarodějný příteli.“

Než otevřel dveře a vešel do chodby, vrhl Dannyl na Tayenda zničený pohled. Nejmladší z námořníků, asi čtrnáctiletý chlapec, na něj divoce mával.

„Pojďte ven! Rychle!“

Dannyl chlapce následoval přes společenskou místnost a vstoupil na palubu. Kapitána objevil na zádi a přes lana a po malých schůdcích se k němu vydal.

„Zlí muži,“ řekl kapitán a ukázal prstem.

Lodě byly méně než dvě stě kroků daleko. Dannyl zvedl oči ke stěžni *Anyi* a uviděl vlajku Společenství třepotající se ve větru. Rozhlédl se po palubě a všiml si, že členové posádky, dokonce i chlapec, svírají nože nebo krátké, hrubě vyrobené meče. Někteří měli luky, všechny natažené a zacílené na přibližující se loď. Tayend si odfrkl. „Nevypadají, že by si sebou byli moc jistí.“

„Nechtěl nic riskovat,“ odpověděl mu Dannyl. „Co bys dělal ty?“

„Jsi náš hrdina a ochránce. Víím, že nás zachráníš.“

„Musíš to pořád říkat?“

Tayend se zachichotal. „Jen chci, aby ses cítil potřebný a doceněný.“

Když se člun v čele přiblížil k *Anyi*, nezpomalil. S obavami, že piráti chtějí do lodi narazit, se Dannyl přesunul k zábradlí, připraven směr člunu změnit. Otočili se na poslední chvíli, když náhle stočili plachty tak, že člun plul podél *Anyi*.

Na těchto menších plavidlech se tísnili svalnatí, podsadití muži. Jejich velké štíty se zvedaly proti lodi, připravené na příval střel a Dannyl si všiml, že se mezi nimi lesknou zbraně. Dva z nich drželi svinutá lana, na jednom konci zatížená záchytnými háky.

Muži byli snědší a vyšší než průměrní Vindové, což vypovídalo o promíchání vindské a lonmarské krve. Všichni hleděli na něj a ve tváři měli obezřetný výraz. Jeden nebo dva z nich pohlédli na muže na přídi. To musí být jejich vůdce, pomyslel si Dannyl.

Když se přiblížil i druhý pirátský člun, muž zvedl ruku a zakřičel něco v jazyce Vindů. Tayend vydal tichý přidušený zvuk, ale posádka *Anyi* zůstala zticha. Dannyl pohlédl na kapitána.

„Co to říkal?“

Kapitán si odkašlal. „Ptal se, za kolik prodat váš krásný přítel. Říkal, že na něm vydělat, když ho prodat za otroka na Západě.“

„Opravdu?“ Dannyl se podíval na Tayenda. „Co myslíte. Padesát zlatých?“

Tayend jej probodl pohledem.

Kapitán se zachechtal. „Neznám pravá cena muže otroka.“

Dannyl se zašklebil a potřásl hlavou. „Ani já ne. Řekněte pirátovi, že můj přítel není na prodej. A povězte mu,“ otočil se Dannyl na piráta, „že náklad, který máme na lodi, si nemůže dovolit.“

Kapitán opakoval jeho slova ve vindštině. Pirát se usmál a zvedl ruku, aby dal znamení druhému člunu. Muži odspěchali k lanům a kladkám a obě plavidla se rychle vzdalovala pryč.

Kapitán přistoupil k Dannylovi. „Vy zabít teď,“ řekl naléhavě. „Než utečou.“

Dannyl zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Ale piráti zlí lidi. Vždycky přepadají lodě. Zabíjejí. Berou otroky.“

„Nás nenapadli,“ odpověděl Dannyl.

„Vy zabít a moře bezpečnější.“

Dannyl se na kapitána zpříma podíval. „Pobití mužů na jednom nebo dvou člunech nic nezmění. Nahradí je jiní. Jestli Vindové chtějí, aby čarodějové zbavili tyto ostrovy pirátů, musí se dohodnout se Společenstvím. Podle zákona mohu svou moc použít jinak než k obraně pouze na přímý rozkaz krále.“

Kapitán už nic neříkal, sklopil oči a odešel. Než dal posádce rozkaz vrátit se ke svým povinnostem, Dannyl zaslechl, jak si něco mumlá ve svém jazyce. Několik námořníků se zatvářilo rozladěně, ale bez řeči se vrátili ke své práci.

„Nejsou jediní, koho jsi svým výstupem zklamal,“ řekl Tayend. Dannyl si svého přítele zamyšleně změřil. „Také si myslíš, že jsem je měl zabít?“

Tayend se přimhouřenýma očima podíval za vzdalujícími se piráty. „Nebyl bych proti.“ Pak pokrčil rameny. „Ale hlavně jsem doufal, že uvidím malou ukázkou magie. Nic okázalého. Jen pár jiskřiček a plamenů.“

„Jiskry a plameny?“

„Ano. A možná malé tornádo.“

„Je mi líto, že jsem tě zklamal,“ odpověděl Dannyl suše.

„A co to mělo být, že mě prodáš otrokářům – a za mizerných *padesát* zlatých! To je ale urážka!“

„Omlouvám se. Bylo by sto zlatých přiměřená cena?“

„Ne! A neznělo to nějak zvlášť omluvně.“

„Pak se tedy omlouvám, že má omluva nezněla přesvědčivě.“

Tayend zakoulel očima. „A dost! Jdu dovnitř.“

*

Sonea si přitáhla krabici s poznámkami k tělu a povzdechla si. Rychle se stmívalo. Když vyrážela, slunce v lese vytvářelo dlouhé pruhy stínů, ale teď z nich zbylo jen mlhavé šero, ve kterém bylo obtížné rozeznat okraje věcí kolem. Odolala pokušení vytvořit světlo s vědomím, že pak by ji bylo příliš snadné najít.

Někde blízko praskla větvíčka.

Zastavila se a hleděla mezi větve. To, co blikalo v dálce mezi stromy, mohla být světla sídla léčitelů. Neviděla žádný pohyb, neslyšela žádný zvuk.

Vydechla vzduch, který zadržovala, a znovu vykročila.

Před pár týdny vzal lord Kiano třídu na pole a ke skleníkům za sídlem léčitelů, kde se pěstovaly léčivé bylinky. Ukázal jim několik druhů a vysvětlil jim, jak každou rostlinu rozeznat. Pak jim řekl, že si každý týden vybere novice, kteří s ním půjdou po vyučování do polí, kde je bude zkoušet z jejich znalostí.

To odpoledne byla na řadě ona. Po zkoušení ji propustil a nechal ji vrátit se na koleje samotnou. Protože věděla, že Regin si nenechá ujít příležitost počíhat si na ni, až bude z čarodějova dohledu, předstírala zájem o zkoumání bylinek v naději, že by se mohla s Kianem vrátit zpět. Ale když se učitel pustil do vleklého rozhovoru se zahradníkem, uvědomila si, že by čekala moc dlouho.

Takže se rozhodla pro jiný plán. Odhadovala, že Regin na ni bude čekat na její obvyklé cestě, a tak se prodírala lesem a doufala, že obejde sídlo léčitelů a vyjde na pěšinu, která vedla před Univerzitu.

Zapraskání po levé ruce ji znovu přimělo zastavit se. Když zaslechla tlumený smích, ucítila, jak ji zamrazilo, a bylo jí jasné, že její plán selhal.

„Dobrý večer, Soneo.“

Otočila se a mezi stromy spatřila známou postavu. Vytvořila kouli světla, aby zahнала tmu. Regin se zastavil, po tváři se mu rozléval úsměv a za ním se vynořily další dvě postavy: Issle a Alend. Všude kolem slyšela zvuky a viděla, jak ze stínů vylézají Gennyl, Vallon a Kano.

„Pěkná noc na procházku po lese,“ poznamenal Regin a rozhlédl se kolem. „Tak tichá. Klidná. Nikdo nás nebude rušit.“ Přikročil blíže. „Učitelé už ti nevěnují zvláštní pozornost, že? To je škoda. To opravdu není fér, že o nás se starají a o tebe ne. Tak jsem si říkal, že bych ti dal nějaké lekce sám.“

Podle zvuků vrzání sněhu pod botami Sonea poznala, že se novicové za jejími zády přibližují. Posílila svůj štít, ale k jejímu překvapení ji obešli a postavili se za Regina.

„Hmmm,“ pokračoval Regin. „Snad bych tě mohl naučit něco z toho, co mi ukázal lord Balkan.“ Podíval se na ostatní a přikývl. „Ano, myslím, že tě to bude zajímat.“

Sonei vyschlo v ústech. Věděla, že Regin bere hodiny válečnictví navíc, ale ne, že se učí pod Balkanem, vedoucím tohoto oboru. Když Regin zvedl dlaně, ostatní novicové k němu přistoupili a položili mu dlaně na ramena.

„Braň se,“ řekl Regin a napodobil velitelský hlas lorda Vorela.

Přidala do svého štítu další magii a odrazila příval energie, který vyšlehl z Reginových dlaní. Údery byly slabé, ale rychle nabývaly na síle, až byly silnější než cokoli, čemu doposud čelila v aréně. Překvapeně do svého štítu přilévala další a další magii.

Jak je to možné? Bojovala s Reginem už mnohokrát na to, aby znala jeho sílu. Vždycky byl mnohem slabší než ona. Držel se snad zpátky a čekal na správnou chvíli, aby ji překvapil svou skutečnou silou?

Reginův obličej se roztáhl do ošklivého úsměvu a on přistoupil o krok blíž. Náhle jeho útok zeslábl a pak ustal, když se zastavil, aby se podíval na ostatní. Spěšně natáhli ruce, aby ho znovu chytili za ramena.

Když se jej znovu dotkli, pokračoval v útoku. Přemýšlela, co to znamená. Ostatní mu zjevně propůjčovali svou sílu. Nikdy neslyšela, že by to bylo možné, ale bylo toho mnoho, co o boji ještě nevěděla – nebo jí to uniklo během dlouhých, nudných hodin lorda Vorela.

Smysly jí zvonily magií, která naplňovala vzduch. Sníh pod nimi roztál do syčících kaluží. Tolik síly... myšlenka na to, co proti ní bylo namířeno, byla tak děsivá, až se jí rozbušilo srdce. Jestli se jí nepodaří štít udržet, následky budou rychlé – a fatální. Tolik riskoval... nebo to nebyl risk?

Co když mě chce zabít?

To jistě ne. Byl by vyloučen ze Společenství.

Když si však představila Regina, jak předstupuje před čaroděje shromážděné v Síni, snadno si dokázala představit, co by řekli. Nešťastná nehoda. Nemohou ho vinit za její chabé schopnosti. Čtyři týdny práce v knihovně a ať už se to neopakuje.

Její strach vystřídal hněv. Když se podívala na ostatní novice, viděla, že po sobě nejisté pokukují. Regin se už neusmíval, ale soustředěně se mračil. Něco zavrčel, ale ostatní byli proti. Ať už dělali cokoli, nemělo to účinek, který očekávali.

Takhle jsou tedy silní, když se spojí? Usmála se. Snadno si je držela od těla. Regin ji podcenil – a světelná koule vznášející se nad jejich hlavami byla důkazem toho, že má stále dostatek moci.

Jak to tedy skončí? Byla si jistá, že protiútok by je zlomil. Kdyby se ale nedokázali bránit, pak by ona mohla být tím, kdo by byl postaven před Vyšší čaroděje a vyhoštěn.

A kdyby se jim podařilo se ubránit, pronásledovali by ji až ke kolejím. Jak by se jich tedy mohla zbavit?

Podívala se na světelnou kouli. Kdyby ji uhasila, potrvá několik minut, než si jejich oči přivyknou na tmu, a ona by mohla uniknout. Bohužel by noční slepota překážela i jí.

Slepota...?

Usmála se. Pevně zavřela oči a rozšířila svou vůli. Za jejíma očima vyšlehlo světlo a ona ucítila, jak útok slábne. Když znovu otevřela oči, novicové mrkali a třeli si tváře.

„Nic nevidím!“ vykřikl Kano.

Fungovalo to! Zašklebila se, když Alend zuřivě zaklel a rozhodil rukama, až na nerovné zemi skoro ztratil rovnováhu. Issle šmátrala kolem sebe, dokud nenašla strom, a pak se ho chytila, jako by se bála, že by mohl utéct.

Sonea o krok ustoupila. Regin zaslechl zakřupání sněhu a vykročil směrem k ní. Došlápl do bláta vytvořeného roztátým sněhem, uklouzl a dopadl tváří do bahna. Když se snažil zvednout na nohy, sršel zhnusením a rozčilením.

Sonea se přidušeně zasmála. Regin se odlepil od země a po tváři mu přeběhl vražedný výraz. Vyhnula se jeho pátrajícím rukám a začala se od noviců vzdalovat.

„Díky za lekci, Regine! Nevěděla jsem, že máš takový *rozhled!*“

Se smíchem se otočila a vyrazila za světly Univerzity.

KAPITOLA 16

PRAVIDLA ŽALOBY

Rothen rozebíral složitou konstrukci trubek, záklopek a baněk, když za sebou zaslechl své jméno. Vzhlédl a ve dveřích uviděl mladého muže v šatech služebnictva, se zelenou šerpou, která jej označovala jako poslíčka léčitelů.

„Ano?“ řekl Rothen.

„Lady Vinara si žádá vaši přítomnost v sídle léčitelů.“

Rothenovi se sevřelo srdce obavami. Co po něm mohla Vinara chtít? Stalo se něco Sonei? Zašel snad některý z Reginových žertíků příliš daleko? Nebo šlo o něco jiného? O jeho starého přítele Yaldina? Nebo jeho ženu Ezrille?

„Hned jsem tam,“ odpověděl.

Poslíček se uklonil a odspěchal pryč. Rothen se podíval na novice, který tady zůstával, aby mu asistoval. Farind se usmál.

„Dokončím to, jestli chcete, můj pane.“

„Tak dobře,“ souhlasil Rothen. „Jen se ujistěte, že jste správně odstranil kyselinu.“

„Samozřejmě.“

Rothen spěchal chodbou a snažil se přestat zkoušet uhodnout důvod, proč ho nechala Vinara zavolat. Brzy se to dozví. Noční vzduch venku byl ledově chladný a

tak se obklopil štítem, aby se zahřál. Když dorazil k sídlu léčitelů, lady Vinara už na něj čekala ve dveřích.

„Poslala jste pro mne?“ zeptal se Rothen bez dechu.

Její rty zvlnil slabý úsměv. „Nemusel jste spěchat, lordo Rothene,“ řekla mu Vinara. „Novicové, kteří tu prohlašují, že se stali obětí vaší oblíbenkyně, se nechystají zemřít. Víte, kde je Sonea?“

Oběti? Co udělala? „Asi se učí ve svém pokoji.“

„Dnes večer jste ji neviděl?“

„Ne,“ zamračil se Rothen. „Co se děje?“

„Před hodinou sem dotápalo šest noviců, kteří tvrdí, že je Sonea přepadla v lese a oslepila.“

„Oslepila? Jak?“

„Jasným světlem.“

„Ach tak.“ Rothen se uvolnil, ale když viděl zachmuřený léčitelčin výraz, znovu ho přepadly starosti. „Snad ne trvale?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, nikdo není vážně zraněn – rozhodně ne natolik, abychom na ně mrhali časem některého léčitele. Budou v pořádku.“

„Nějaká jiná zranění než oslepení?“

„Škrábance a modřiny, jak se snažili najít cestu z lesa.“

„Chápu,“ pomalu přikývl Rothen. „Je mezi nimi Garrelův svěřenec, Regin?“

„Ano,“ sevřela rty. „Slyšela jsem, že Sonea k tomuto chlapci chová obzvláštní zášť.“

Rothen se krátce, hořce zasmál. „Mohu vás ujistit, že tyto city jsou oboustranné. Mohu s Reginem mluvit?“

„Jistě, dovedu vás k němu.“ Vinara se otočila a vydala se dlouhou chodbou budovy.

Zatímco ji Rothen následoval, zvažoval, co mu řekla. Ani na minutu nevěřil, že Sonea napadla Regina a jeho přátele. Spíše napadli oni ji. Nicméně, něco se zvirtlo.

Mohli se oslepit sami, aby ji z toho mohli obvinít, ale pochyboval, že by to byl tenhle případ. Kdyby to chtěli udělat, domluvili by se s někým dalším, kdo by je našel a dovedl k léčitelům. To, že ani nevolali o pomoc, naznačovalo, že váhali, zda mají vůbec ke své situaci upoutávat pozornost.

Vinara se zastavila u dveří a pokynula dovnitř. Rothen nahlédl do pokoje a na okraji postele uviděl sedět známého mladého muže v hábitu umolousaném od bláta. Regin měl zrudlé tváře. Zatínal a otevíral pěsti a pohled mu planul daleko přes rameno jeho poručníka, lorda Garrela.

Čaroděj se otočil k Rothenovi a jeho výraz potemněl. Rothen jej ignoroval a namísto toho poslouchal Regina, který právě končil svůj dlouhý zlostný nářek.

„Přísahám, že nás chtěla zabít! Znáám zákony Společenství. Měla by být vyloučena!“

Rothen pohlédl na Vinaru, pak na chlapce a ucítil, jak se mu na rty dere úsměv. Když se chce Regin dovolávat zákona, budiž.

„To je velmi vážné obvinění, Regine,“ řekl tiše. „A bylo by nevhodné, aby jeho pravost potvrdil tvůj poručník.“ Otočil se a podíval se na ženu po svém boku. „Možná by někoho navrhla lady Vinara.“

Vinara zamrkala a pak se jí zalesklo v očích, když si uvědomila, co má Rothen na mysli.

„Provedu čtení pravdy.“

Regin zalapal po dechu. Rothen se na novice podíval a potěšilo jej, když uviděl, jak zbledl. „Ne... nemyslel jsem...“ zadrmolil. „Nejsem –“

„Stahuješ tedy svá obvinění?“ zeptal se Rothen.

„Ano,“ ztěžka se nadechl. „Stahuji obvinění.“

„Takže co se dnes doopravdy stalo?“

„Ano,“ řekla Vinara a její hlas potemněl. „Proč vás Sonea napadla, jak tvrdíte?“

„Nejspíš se chtěla postarat, aby pár dní nechodili do školy,“ odpověděl Garrel.

„Aha,“ řekl Rothen. „A co se mělo ve škole dít, že by si mohla přát, abyste chyběli?“

„Nevím... myslím si, že nám jen chtěla ublížit.“

„A tak sledovala šest noviců do lesa,“ Rothen se významně podíval na Vinaru, „s jistotou, že dokáže překonat vaše spojené síly? To musí být ve válčnictví lepší, než vypovídají její známky.“

Regin upřel nevidoucí oči na svého poručníka.

„V první řadě, co vás šest dělalo v lese?“ zeptala se Vinara.

„Jen jsme ho prozkoumávali... Pro zábavu.“

„Hmmm,“ řekla. „Tví přátelé říkají něco jiného.“

Regin otevřel pusku a zase ji zavřel. Garrel vstal. „Můj novic utrpěl zranění a potřebuje odpočinek. Výslech může jistě počkat, dokud se nezotaví.“

Rothen zaváhal a pak se rozhodl, že to stojí za riziko. Otočil se k Vinaře. „To je pravda. Nepotřebujeme vyslechnout Reginovy odpovědi. Jsem si jistý, že Sonea se čtení pravdy podrobí, aby prokázala svou nevinu.“

„Ne!“ vykřikl Regin. Vinara přimhouřila oči. „Pokud si to bude přát, nemůžeš tomu zabránit, Regine.“

Novic se zašklebil, jako by snědl něco špatného. „Tak dobře. Řeknu vám to. Sledovali jsme ji do lesa a popichovali ji. Nebylo to nic nebezpečného. Jen jsme... zkoušeli, co jsme se naučili ve škole.“

„Rozumím.“ Vinařin hlas byl mrazivý. „Pak bys nám měl raději povědět, jak jste ji popichovali – a měj na paměti, že Soneina paměť potvrdí, nebo vyvrátí všechno, co řekneš.“

Sonea si s povzdechem založila stránku knížky kouskem papíru a vstala, aby otevřela dveře. Otevřela je opatrně a zpevnila je magií, pro případ, že by se Regin pokusil nacpat dovnitř. K jejímu překvapení stál v chodbě lord Osen.

„Promiňte, že vás ruším,“ řekl lord Osen. „Správce Lorlen si přeje setkat se s vámi ve své kanceláři.“

Sonea na něj hleděla a ucítila, jak se jí z tváře vytrácí barva. Tělem jí projela ledová hrůza. Správce... už s ním nemluvila měsíce. Co mohl chtít? Mělo to nějakou souvislost s Nejvyšším lordem? Zjistil Akkarin, že zná jeho tajemství?

„Nedělejte si starosti,“ usmál se na ni lord Osen. „Chce vám jen položit pár otázek.“

Vyšla z pokoje a následovala ho ven z kolejí, přes nádvoří a zadním vchodem Univerzity. Jejich kroky se rozléhaly prázdnou chodbou. Když lord Osen otevřel dveře do Správcovy kanceláře, zatajila dech. Místnost byla plná čarodějů. Někteří seděli na židlích, jiní stáli. Vešla dovnitř a zjistila, že je zde přítomna většina Vyšších čarodějů.

Když uviděla Rothena, úlevou vydechla. Pak spatřila lorda Garrela a srdce jí pokleslo. Takže se to týkalo jejího setkání s Reginem. Musel si vymyslet pěknou báchorku, když vyburcoval Vyšší čaroděje.

Rothern se usmál a pokynul jí. S pocitem nevolnosti přešla k němu.

„Soneo.“

Otočila se k lordu Lorlenovi, který seděl za velkým stolem. Výraz čaroděje v modrém hábitu byl vážný.

„Dozvěděli jsme se o incidentu, který se dnes večer odehrál mezi tebou a šesti novici. Chceme, abys nám pověděla, co se stalo.“

Rozhlédla se po místnosti a ztěžka polkla.

„Lord Kiano mě vzal na pole, aby mě vyzkoušel. Vracela jsem se oklikou kolem sídla léčitelů a v lese mne zastavil Regin a jeho přátelé.“ Zaváhala a přemýšlela, jak se má vyhnout tomu, aby řekla něco, co by mohlo znít jako obvinění.

„Pokračuj,“ řekl Lorlen. „Řekni nám, co se stalo.“

Sonea se zhluboka nadechla a pokračovala. „Regin mi řekl, že mi chce ukázat něco, co se naučil od lorda Balkana,“ pohlédla na rudě oděného čaroděje, „a pak ostatní položili dlaně na jeho ramena. Jeho útok byl silnější než obvykle a já jsem si uvědomila, že mu nějak předávají více síly.“

„Co jsi udělala?“

„Štít.“

„To je vše?“

„Nechtěla jsem jim útok oplatit. Mohli být nedostatečně chráněni.“

„Moudré. Co se stalo pak?“

„Stále jsem měla svou světelnou kouli, takže jsem věděla, že mi zbývá síla.“ Někdo po její levici se prudce nadechl a ona sebou trhla. Otočila se a uviděla lady Vinaru, která ji pozorovala hodnotícím pohledem.

„Pokračuj,“ řekl Lorlen.

„Věděla jsem, že se nevzdají, a musela jsem se dostat pryč, než se rozhodnou udělat něco jiného. Aby mě nepronásledovali, oslnila jsem je světlem.“

Uslyšela, jak za ní tiše mumlá mnoho hlasů. Lorlen mávl rukou a oni utichli.

„Napadá mě několik otázek,“ řekl. „Proč jsi šla z polí oklikou?“

„Věděla jsem, že na mě budou čekat,“ odpověděla.
 „Kdo?“
 „Regin a ostatní.“
 „Proč by to dělali?“
 „Vždycky...“ Zavrtěla hlavou. „To bych také ráda věděla, pane Správce.“
 Lorlen přikývl. Podíval se na Vinaru.
 „Její příběh se shoduje s Reginovým.“
 Sonea na léčitelku vykulila oči. „Regin vám to *řekl*?“
 „Regin tě obvinil, žes ho chtěla zabít,“ vysvětlil jí tiše Rothen. „Když zjistil, že to znamená, že by se musel podrobit čtení pravdy, své obvinění stáhl. Tak jsem mu řekl, že se čtení pravdy podrobíš ty, abys dokázala svou nevinu. Potom pravda vyplavala na povrch.“
 Překvapeně se na něj podívala. Navrhl někomu, aby jí někdo *četl myšlenky*? Co kdyby se Regin nepřiznal? Rothen si musel být jistý, že Regin řekne pravdu, když bude vědět, že stejně vyjde najevo. „Tak čeho se tedy týká tohle setkání? Proč jsou tady všichni Vyšší čarodějové?“
 Rothen neměl šanci odpovědět.
 „Má někdo na Soneu nějaké otázky?“ zeptal se Lorlen.
 „Ano.“
 „Cítila ses po tomto střetu unavená? Vyčerpaná?“
 Sonea zavrtěla hlavou. „Ne, můj pane.“
 „Čarovala jsi dnes ještě?“
 „Ne – vlastně ano. Zamykám si dveře.“
 Lord Sarrin našpulil rty a podíval se na lorda Balkana. Válečník si ji zamyšleně prohlédl.
 „Cvičíš ve svém volném čase válečnictví?“ zeptal se.
 „Ne, můj pane.“
 „Máš nějakou dřívější zkušenost s novici, kteří by používali tento způsob spojené síly?“

„Ne, nikdy jsem o tom neslyšela.“

Lord Balkan se opřel do křesla a pokynul Správci. Lorlen se rozhlédl po místnosti.

„Nějaké další otázky?“

Čarodějové se na sebe dívali a pak zavrtěli hlavou.

„Můžeš tedy jít, Soneo.“

Zvedla se a uklonila se čarodějům, kteří tiše sledovali, jak odchází. Jakmile se za ní zavřely dveře, zaslechla z místnosti hlasy, příliš tlumené, než aby jim rozuměla.

Hleděla na dveře a pomalu se začala usmívat. Ve snaze způsobit jí problémy Regin zavařil sám sobě. Otočila se a vydala se zpátky na koleje a pro jednu měla jistotu, že ji cestou nikdo obtěžovat nebude.

* * *

„Tolik síly v tak mladém člověku,“ potřásl lord Sarrin hlavou. „Jen pár studentů dělalo tak rychlé pokroky.“

Lorlen přikývl. Jeho vlastní síly se rozvinuly rychle, stejně jako Akkarinovy. A oba byli zvoleni na dvě nejvyšší pozice ve Společenství. Viděl zděšení ve tvářích Vyšších čarodějů, když jim to došlo.

Obvykle by je nález tak slibného novice potěšil. Ale Sonea byla dívka ze slumů a nedávno projevila svůj pochybný charakter tím, že ukradla pero. Ačkoliv byl Lorlen připraven věřit, že šlo o ojedinělý incident, nejspíš jako reakce na obtěžování ostatních noviců, jiní čarodějové nebyli tak shovívaví.

„Neměli bychom mít zatím žádná vysoká očekávání,“ řekl, aby je uklidnil. „Může být pouze předčasně vyspělá a dále, než je teď, se už nedostane.“

„Už teď je silnější než většina učitelů a,“ Sarrin ukázal na Rothena, „snad i silnější než její poručník.“

„Je v tom nějaký problém?“ zeptal se Rothen klidně.
 „Ne,“ usmál se Lorlen. „Ale ještě nikdy se to nestalo. Musíte být obezřetný.“
 „Měli bychom ji znovu poslat do vyššího ročníku?“
 Jerrik zkrřížil paže a zamračil se.
 „Na pokročilé úrovni je pouze její síla,“ odpověděla lady Vinara, „nikoli dovednosti. Pořád se toho musí spoustu naučit.“
 „Potřebujeme pouze upozornit její učitele,“ řekl Lorlen. „Neměli by její sílu zkoušet bez obvyklých bezpečnostních opatření.“
 K Lorlenově spokojenosti všichni čarodějové přikývli. Reginovy činy odhalily více než jen jeho krutou povahu. Jen ukázal ostatním, čeho je Sonea schopná. Lorlen podezříval Rothena, že i on je překvapen tím, jak silná se Sonea ukázala být.
 Rothen však upíral pozornost na lorda Garrela. Reginův poručník téměř celou diskusi mlčel a Lorlen se zamračil. Nesmí zapomenout na závažnost incidentu, kvůli kterému se zde sešli.
 „A co uděláme s Reginem?“ zeptal se tónem, který rozřízl mumlání.
 Balkan se usmál. „Myslím, že ten mladý muž dostal lekci. Byl by blázen, kdyby ji teď provokoval.“
 Ostatní mágové přikývli a vyslovili svůj souhlas.
 „Nějak jej však potrestat musíme,“ trval na svém Lorlen.
 „Neporušil žádné pravidlo,“ protestoval Garrel.
 „Balkan mu dal svolení cvičit tuto metodu se svými spolužáky.“
 „Napadení jiného novice není to, čemu říkáme ‚cvičení‘,“ opáčil Lorlen. „Je to nebezpečné a nezodpovědné.“

„Souhlasím,“ řekla Vinara pevně. „A podle toho by měl být potrestán.“

Čarodějové si vyměnili pohledy.

„Regin bral zvláštní hodiny válečnictví,“ řekl Balkan. „Protože byly zdrojem problému, přeruším je na dobu... tří měsíců.“

Lorlen našpulil rty. „Prodlužte to do poloviny druhého ročníku. Doufám, že do té doby už jeho třída probere hodiny čestnosti a poctivosti.“

Lorlen se podíval na Rothena a všiml si, že čaroděj zvedl ruku a poškrábal se na nose, aby zakryl úsměv. Garrelův výraz potměněl, ale zůstal zticha. Balkanovy koutky úst se zvedly do úsměvu.

„Dobrá,“ souhlasil válečník. „Tak tedy do doby, než skončí pololetní zkoušky druhého ročníku.“

Lorlen se rozhlédl po ostatních čarodějích a ti přikýkli na souhlas.

„Tak tedy dohodnuto.“

Jerrik si povzdechl, rozhlédl se po ostatních a vykročil. „Jestli je to vše, vrátím se ke své práci.“

Lorlen sledoval, jak se lord Sarrin a lady Vinara také zvedli a následovali ředitele Univerzity. Za nimi vyšel lord Garrel. Balkan se pozorně podíval na Rothena.

„Je to škoda, že Sonei chybí nadšení pro obor válečnictví. Zřídka kdy najdeme válečnice její síly... nebo duchapřítomnosti.“

Rothern se obrátil k válečníkovi. „Nemohu předstírat, že mě její nedostatek nadšení mrzí,“ odpověděl.

„Odrážel jste ji?“ V Balkanově hlase zazněl varovný podtón.

„V žádném případě,“ odpověděl Rothern klidně. „To jistá událost, k níž došlo na Severním náměstí, ji odradila a já pochybuji, že bych to mohl napravit, i kdybych

chtěl. Trvalo mi dlouho, než jsem ji přesvědčil, že nejsme všichni krvežízniví zlosyni.“

Balkan se křivě usmál. „Doufám, že jste ji přesvědčil, že nejsme.“

Rothen si povzdechl a odvrátil se. „Někdy mi připadá, že jsem jediný, kdo se o to snaží.“

„Nepřátelství ostatních noviců bylo nevyhnutelné a až dokončí školu, skončí to. Musí se naučit si s tím poradit. Alespoň tentokrát použila magii spíše než jiné, méně ctnostné dovednosti.“

Rothen se na něj podíval přimhouřenýma očima a Balkan mu chladný pohled oplatil. Lorlen ucítil, jak mezi nimi roste napětí, a lehce poklepal na desku svého stolu.

„Jen se ujistěte, že jejich souboje zůstávají za zdmi arény,“ řekl. „Stát se to v létě, podpálili by celý les. Mám dost práce i bez takových katastrof. Nyní, kdybyste s dovolením...“ mávl oběma rukama ke dveřím. „Chci zpátky svou kancelář!“

Oba čarodějové se uklonili a s omluvami vyšli ze dveří. Když za sebou zavřeli, Lorlen vydechl úlevou a zlostí.

Mágové!

KAPITOLA 17

SCHOPNÝ SPOLEČNÍK

Pěšinky mezi zahradami byly vyčištěné od sněhu, ale na holých větvích stromů stále ležela bílá poleva. Rothen se podíval na budovu Univerzity. Z oken visely rampouchy a zdobily kamenné rámy. Když došli před budovu, začal padat sníh a tak Rothen zavedl Soneu po schodech nahoru, do úkrytu vstupní haly.

– *Rothene?*

– *Dorriene.*

– *Doufám, že máš v pokoji nejmíň tucet tepelných koulí. Nemůžu uvěřit, jaká propukla zima. Je to ta nejhorší, jakou si pamatuji. Už jsem na dohled bráně.*

Rothen pohlédl dolů na Soneu, která přimhouřenýma očima sledovala ulici za branami.

„Tady ho máme,“ zamumlala.

Rothen vzhlédl a uviděl, jak se k nim blíží osamělý jezdec. Jezdec mávl rukou a jedna z bran se začala otevírat dovnitř. Ještě než se otevřela dokořán, popohnal koně dovnitř a do trysku.

Kůň dusal po kruhové cestě a jezdcův zelený hábit pleskal ve větru. Dorrien se široce usmíval a tváře měl zčervenalé.

„Otče!“ Když kůň prudce zastavil, Dorrien přehodil nohu přes sedlo a měkce dopadl na zem.

„Velmi působivé, Dorriene,“ řekl Rothen suše a vydal se zpátky ke schodišti. „Jednou dopadneš přímo na obličej.“

„To bezpochyby. Přímou před tebe,“ odpověděl Dorrien a utopil Rothena v zelené látce, když ho objal, „takže budeš moct říct ‚Já jsem ti to říkal‘.“

„To že bych udělal?“ zeptal se nevinně Rothen.

„Ano, udělal...“ Dorrien sklouzl pohledem za Rothenovo rameno.

„Takže *tohle* je tvá nová novicka.“

„Sonea.“ Když jí Rothen pokynul, Sonea se vydala po schodech dolů.

Dorrien vrazil koňské opratě Rothenovi do ruky a udělal krok dopředu. Jako vždy, když po dlouhé době viděl svého syna se smát, jej to zbolelo. Dorrien byl v tu chvíli okouzlující a Rothenovi připomínal jeho zesnulou ženu. Chlapec také zdědil Yilařino téměř fanatické nadšení pro léčitelství.

Už to není chlapec, připomněl si Rothen. Před pár měsíci bylo Dorrienovi dvacet čtyři. Je to dospělý muž. *V jeho věku*, zamyslel se Rothen, *jsem měl ženu a syna*.

„Zdravím vás, lady Soneo.“

„Zdravím vás, lorde Dorriene,“ odpověděla Sonea a půvabně se uklonila.

Zatím co mluvili, objevil se sluha ze stájí a Rothen mu předal opratě.

„Kam mám odnést vaše zavazadla, můj pane?“ zeptal se sluha.

„Do mých pokojů,“ řekl mu Rothen. Muž přikývl a odvedl koně.

„Pojďme z té zimy,“ navrhl Dorrien.

Rothen přikývl a vykročil ke schodům Univerzity. Když vešli do tepla uvnitř, Dorrien si povzdechl.

„Je příjemné být zase zpátky,“ řekl. „Co je nového, otče?“

Rothen pokrčil rameny. „Všechno je poklidné, jako obvykle – aspoň, že ta největší dramata se týkala nás.“ Usmál se na Soneu. „A ty o nich víš všechno.“

Dorrien se zasmál. „To ano. A jak se daří velvyslanci Dannylovi?“

„Přímo se mnou nemluvil už pár měsíců, ale dostal jsem několik dopisů a bednu elynského vína.“

„Zbylo nějaké?“

„Ano.“

„Tak to je dobrá zpráva,“ zamnul si Dorrien ruce.

„A co se děje na severovýchodě?“

Dorrien pokrčil rameny. „Nic neobvyklého. Nejvíce vzrušující událostí loňského roku byla vlna horeček. Pár farmářů se jako obvykle snažilo pokračovat ve své práci a pořídili si tak navíc ještě plicní hnilobu. Stalo se několik nehod, opustilo nás několik starých lidí a nahradilo je několik dětí. Ach, a jeden pastýř reber za mnou přišel se spáleninami. Tvrdil, že byl napaden tím, čemu místní říkají král Sakan.“

Rothen se zamračil. „Král Sakan? Není to ta stará pověra o duchovi, který žije na hoře Kanlor?“

„Ano, ale podle zranění bych řekl, že na sebe chlapec shodil nějaké hořící dřevo.“

Rothen se zasmál. „Mladí hoši jsou neuvěřitelně vynalézaví, když nechtějí přiznat, že udělali něco špatného nebo bláznivého.“

„Byla to docela zábavná historka,“ souhlasil Dorrien. „Ten chlapec si vymyslel docela živý obraz krále Sakana.“

Rothen se usmál. Komunikace telepatí byla pro tento druh klábosení příliš přímá. Bylo mnohem lepší mluvit tváří v tvář. Koutkem oka viděl, jak Sonea pozoruje

Dorriena, a když se jeho syn v jídelně otočil, aby se rozhlédl, věnovala mu hodnotící pohled.

Dorrien si všiml směru Rothenova pohledu a pohlédl na ni. Vzala to jako pozvání, aby se přidala k hovoru.

„Měl jste náročnou cestu?“

Dorrien zaúpěl. „Hroznou. Vánice v horách a zbytek cesty nekonečný sněh. Ale když volá Společenství, člověk musí přijít, i když to znamená použít každý kousíček síly, aby si prorazil cestu sněhem a ochránil sebe i koně před umrznutím.“

„Nemohl jste počkat do jara?“

„Jaro je pro pastevce reber ta nejrušnější doba. Rebery mají mladé, farmáři tvrdě pracují a stávají se různé úrazy.“ Zavrtěl hlavou. „To není dobrý čas.“

„Tak léto?“

Dorrien znovu zavrtěl hlavou. „Vždycky někdo přijde s vyčerpáním z horka nebo úpalem. A nebo sennou rýmou.“

„Podzim?“

„Čas sklizně.“

„Takže zima je nejvhodnější doba.“

„Vždycky se najde někdo, kdo za mnou přijde s omrzlinami, a žít několik měsíců doma také nemusí prospívat zdraví a –“

„Takže žádná doba není vhodná, že?“

„Ne,“ zašklebil se.

Vynořili se před zadním vchodem Univerzity a padajícím sněhem kráčeli k sídlu čarodějů. Rothen si všiml, jak Sonea zvedla obočí, když Dorrien vstoupil na nakloněnou plochu schodiště a začal se vznášet vzhůru.

„Pořád používáš schody, tati?“ Dorrien si založil ruce a potřásl hlavou. „Předpokládám, že stále kážeš o cvičení a lenosti. A co udržovat své schopnosti ve formě, stejně jako své tělo?“

„Překvapuje mě, že po všem, cos cestou zakusil, máš stále energii se zvednout a vznášet,“ opáčil Rothen.

Dorrien pokrčil rameny. Rothen se na něj pozorně zadíval a všiml si ve tváři mladého muže známek námahy. *Takže se předvádí.* Rothen se zamyslel. Yaldin jednou podotkl, že by Dorrien dokázal okouzlit i chomáč reberové vlny, kdyby si to usmyslel. Rothen se podíval na Soneu. Hleděla na Dorrienova chodidla a pravděpodobně cítila kotouč energie pod nimi.

Když dosáhli vrcholu schodiště, Dorrien přistál a tiše vydechl úlevou. Podíval se hodnotícím pohledem na Soneu.

„Už vám můj otec ukázal, jak se vznášet?“

Zavrtěla hlavou.

„No, tak to s tím musíme něco udělat.“ Dorrien Rothenovi věnoval káravý pohled. „Je to dovednost, která může někdy přijít vhod.“

– *Aby udělala dojem na mladou dámu?*

Dorrien to ignoroval. Rothen se usmál a zavedl je ke svým dveřím. Vstoupili do tepla obývacího pokoje a přivítala je Tania.

„Svažené víno, pánové?“

„Prosím!“ vykřikl Dorrien.

„Pro mě ne,“ řekla Sonea a zůstala ve dveřích.

„Musím se ještě naučit tři kapitoly z medicíny.“

Dorrien vypadal, jako by chtěl protestovat, ale pak si to rozmyslel. „Brzy budete končit první ročník, že je to tak, Soneo?“

„Ano, do závěrečných zkoušek zbývají dva týdny.“

„Hodně učení?“

Sonea přikývla. „Ano, musím vás opustit, abych to dohnala. Bylo mi ctí vás poznat, lorde Dorriene.“

„Mně také, Soneo.“ Dorrien pozvedl sklenici.

„Uvidíme se později nebo u večeře.“

Za Soneou se tiše zavřely dveře. Dorrien se díval za ní.

„Neřekl jsi mi, že má krátké vlasy.“

„Před rokem byly mnohem kratší.“

„Vypadá tak křehce,“ zamračil se Dorrien. „Čekal jsem něco... drsnějšího, předpokládám.“

„Měl jsi vidět, jak byla hubená, když sem přišla poprvé.“

„Ach,“ Dorrien zvažněl. „Vyrůstala ve slumech. Není divu, že je tak malá.“

„Malá snad,“ souhlasil Rothen, „Ale ne slabá. Alespoň ne co se týče magie.“ Rothen si změřil svého syna. „Doufal jsem, že bys ji mohl trochu rozptýlit. Všechno, na co od léta myslíš, je učení a problémy s ostatními novici.“

Dorrienovi v očích opět zahořel veselý plamínek. „Rozptýlit? To bych myslím mohl – jestli si nemyslíš, že jí bude venkovský léčitel připadat děsně nudný.“

*

Hlavní ulice města Kiko se vinula kolem ostrova v neporušené spirále a končila sídlem vindského císaře na vrcholku. Podle Dannylova průvodce bylo město tímto způsobem postaveno proto, aby zmátlo a zpomalilo nájezdníky. Cesta byla také využívána pro slavnostní průvody během slavností, což zajišťovalo, že všichni obyvatelé města měli výhled na procesí.

Když Dannyl s Tayendem do města dorazili, svátky sklizní již byly v plném proudu a měly trvat ještě po další tři dny. Úkoly, které dal Lorlen Errendovi na starost, nebyly závažné, ale bylo jich mnoho. Do skončení festivalu však na nich Dannyl nemohl začít pracovat, takže od svého příjezdu s Tayendem

odpočívali v budově Společenství a jen občas se vykradli ven, aby sledovali některé pouliční představení nebo si koupili víno a místní pochoutky.

Oslavující, zpěváci, tanečníci a hudebníci většinu dne zaplňovali ulice a bránili tomu, aby se člověk kamkoli rychle dostal. Průvodu se však dalo vyhnout použitím příkrého schodiště, které přemostovalo každou smyčku stácející se hlavní silnice. Cesta nahoru nebyla snadná, a když dorazili do cíle, Tayend těžce oddychoval. Tím cílem byl krámek s vínem na hlavní cestě, několik schodišť nad budovou Společenství. Tayend se zastavil, aby se opřel o stěnu domu, a pokynul Dannylovi směrem k obchodu. „Trochu si odpočinu,“ zalapal po dechu. „Jdi napřed.“

Najednou se z průvodu vynořila dívka nesoucí náhrdelníky z květin, přistoupila k učenci a snažila se jej přesvědčit, aby si nějaký koupil. Tayend byl více než ohromen smělostí vindských žen, ale jejich průvodce jim řekl, že za vindskou přátelskostí jsou jednoduše místní dobré způsoby.

Dannyl Tayenda zanechal v její společnosti, vešel do obchodu a začal vybírat víno. Věděl, že by Tayend ocenil něco známého, a tak vybral několik lahví elynského vína. Jako většina Vindů mluvil kupec Dannylovým jazykem dobře na to, aby jej obeznámil s cenou, ale už ne dost dobře na to, aby o ní smlouval.

Když muž začal balit lahve do krabice, Dannyl přistoupil k okennímu výklenku. Květinářka se přesunula jinam, Tayend se opřel o roh budovy, založil ruce a jeho pozornost nyní upoutávala skupina akrobatů.

Pak náhle odněkud vyrazila ruka, popadla Tayenda za paži a zatáhla ho do stínů.

Dannyl přistoupil blíže k výklenku a ztuhl. Viděl Tayenda, přitisknutého ke zdi v uličce za krámkem.

Špinavý Vind s rozčuchanými vlasy učence svíral pod krkem a druhou rukou mu k boku tiskl ostří nože. Tayend bledý hrůzou zíral na lupiče. Mužovy rty se pohnuly a Dannyl odhadoval, že se domáhá peněz. Vykročil ke dveřím a pak se přinutil zastavit. Co by se stalo, kdyby lupiče konfrontoval čaroděj?

Dannylova představivost se rozběhla. Představil si, jak si lupič bere Tayenda jako rukojmí... a zabije ho, až bude Dannyl z dohledu.

Zatímco když se Tayend vzdá svých peněz, muž si je prostě vezme a odejde.

Tayend se podíval do okna a zachytil Dannylův pohled. Ten kývl směrem ke zloději a napověděl mu pohybem rtů „Dej mu to.“ Tayend se zamračil.

Lupič si všiml změny v učencově výrazu a ohlédl se do okna. Dannyl uhnul z dohledu a zaklel. Viděl ho ten muž? Vykoukl zpod okraje okna.

Tayend zpod kabátu vytáhl váček s mincemi, zloděj po něm chňapl a potěžkal ho. S vítězným úšklebkem si jej uložil do kapsy.

Pak rychlým pohybem zabodl nůž Tayendovi do boku.

Zděšený Dannyl vyběhl z krámků. Tayend byl zkroucený a z rány mu prýštila krev. Když uviděl, že se lupič chystá bodnout znovu, Dannyl sáhl po magii. Při pohledu na Dannyla se lupičův výraz změnil. Ve tváři se mu objevilo překvapení a hrůza. Pak už letěl vzduchem. Přelétl přes cestu, s nechutným křupnutím dopadl na protější budovu a přistál mezi oslavujícími, kteří se rozprchli.

Dannyl na něj chvíli zděšeně zíral. Nechtěl zareagovat tak silně. Ale pak Tayend tiše zaúpěl a Dannyl lupiče pustil z hlavy. Přiskočil, zachytil

hroutícího se Tayenda a položil ho na zem. Roztrhl zkrvavenou košili a přitiskl dlaň na ránu.

Zavřel oči a vyslal své vědomí dovnitř. Nůž zajel hluboko, poranil žíly, tepny a vnitřní orgány. Dannyl vyvolal léčivou moc a nasměroval ji k poraněné oblasti. Odklonil krev, přiměl tkáň, aby se stmelila, a povzbudil Tayendovo tělo, aby vyplavilo nečistoty ze špinavého nože. Léčitelé obvykle pracovali, jen pokud se rána neuzavřela a bezpečně nezacelila, aby si ušetřili sílu na ostatní pacienty, ale Dannyl dál vléval svou energii, dokud Tayendovi nezůstala pouze malá jizva. Pak naslouchal tělu pod svou dlaní, jak se to naučil, aby zkontroloval, jestli všechno funguje, jak má.

Dorazily k němu další zprávy. Tayendovo srdce divoce tlouklo a jeho svaly byly strnulé napětím. Dannylovy myslí se dotkly myšlenky úlevy a hrůzy. Zamračil se. Přetrvávající strach se dal očekávat, ale na tomhle pocitu bylo něco jiného. Jeho smysly se posunuly na duševní úroveň a najednou se do jeho mysli vlily Tayendovy myšlenky.

Možná, že to neuvidí... Ne, je příliš pozdě! Už to pravděpodobně viděl. Ted' mne zavrhne. Kyraliánští čarodějové jsou takoví. Myslí si, že jsme zvrhlíci. Nenormální. Ale ne! On to pochopí. Říkal, že ví, jaké to je. Ale sám přece není hoch... nebo ano? Mohl by to skrývat. Ne, nemůže být. Je to kyraliánský čaroděj. Jeho léčitelé by to poznali a zavrhli by jej...

Překvapený Dannyl se stáhl z Tayendovy mysli, ale nechal oči zavřené a dlaň na učencově boku. Takže proto Tayend odmítal léčitelství. Báł se, že by to Dannyl vycítil... že je jako Dem Agerralin. Tayenda přitahovali muži.

Dannylovi prolétly hlavou vzpomínky na posledních několik měsíců. Vzpomněl si na den po útoku pijavic.

Tayend našel dvojici pijavic omotaných na laně kolem sebe. Námořník si všiml Tayendova zájmu.

„Páří,“ řekl muž.

„Kdo je kluk a kdo je holka?“ zeptal se Tayend.
„Žádný kluk nebo holka. Stejně.“ Tayend zvedl obočí a podíval se na námořníka. „Opravdu?“

Muž odešel, aby nabral miskou syio. Tayend se podíval na pijavice.

„Šťastlivci,“ řekl.

Vzpomněl si na svůj pobyt v Elyne a na svůj rozhovor s Errendem. „*Je to nejmladší syn z rodu Tremmelinů... učenec, myslím... Nevídáme ho u dvora často – ačkoliv jsem ho viděl s Demem Agerralinem... mužem s pochybnými známostmi.*“

A pak Dem Agerralin: „*Jsmo na vás všichni velmi zvědaví...*“

My?

A pak sám Tayend, v paláci: „*Elynský dvůr je hrozný ve svém úpadku a zároveň kouzelný pro svou svobodomyslnost. Od každého se tu očekává, že bude mít pár zajímavých, výstředních zvyků.*“

Po celou dobu jejich pobytu v Lonmaru se Tayend cítil stísněně. Dannyl věděl, že to, čeho byli svědky na Náměstí soudu, Tayenda šokovalo, ale čekal, že Tayend na incident nakonec zapomene a užije si zbytek „dobrodružství“. Ale Tayend zůstával ustrašený a ztichlý.

A teď má samozřejmě obavy, jak budu reagovat. My Kyrálianci nejsme příliš známi svou tolerancí k mužům jako je Tayend. Není divu, že se bál nechat vyléčit. Věří, že léčitelé vycítí, jestli muž touží po jiném muži, jako by to byla nemoc.

Dannyl se zamračil. Tak co má teď dělat? Má dát Tayendovi najevo, že jeho tajemství odhalil, nebo by bylo lepší předstírat, že si ničeho nevšiml?

Nevím. Potřebuji víc času na zvážení. Prozatím... ano, budu předstírat, že o ničem nevím.

Otevřel oči a zjistil, že na něj Tayend hledí. Usmál se a odtáhl ruku. „Jsi –?“

„Můj pane?“

Vzhlédl a uviděl, že se kolem shromáždil dav. Muž, který jej oslovil, byl vindský srážník. Další strážníci vyslýchali ostatní lidi. Jeden z nich prohlížel lupiče, ležícího čelem k zemi, a z dlaně mu vytáhl váček s Tayendovými penězi.

Strážník stojící nad Dannylem šťouchl špičkou sandálu do nože, který ležel na zemi vedle Tayenda. „Žádný soud,“ řekl a nervózně pohlédl Dannylovi do očí. „Lidé říkají, že jste zabil špatného člověka. Jste v právu.“

Dannyl pohlédl skrz dav lidí a uviděl lupičovy vytřeštěné oči. Mrtvý. Po zádech mu přeběhl mráz. Nikdy předtím nikoho nezabil. Tohle bylo také něco, o čem bude později muset přemýšlet. Když strážník odešel, Dannyl se otočil k Tayendovi a tázavě se na něj podíval.

„Už jsi se zotavil?“

Tayend rychle přitakal. „Pokud nepočítáš to, že se ještě pořád třesu.“

Kupec s vínem stál ve dveřích svého obchůdku a vypadal nejistě a vyděšeně. Za ním stál mladší muž s krabicí vína v náruči. „Tak pojďme. Vezmeme si naše víno. Nevím jak ty, ale mně pěkně vyschlo v krku.“

Tayend udělal několik nejistých kroků a pak začal vypadat, že znovu nabyl sebejistoty. Strážník mu vtiskl do ruky váček s penězi. Dannyl se pousmál učencově

výrazu, pak naznačil, aby je kupcův společník následoval, a vyrazili k budově Společenství.

*

Slova na stránce před Soneou náhle zmizela pod velkými černými kaňkami. Podívala se přes rameno, ale nikdo tam nebyl. Zaslechla, jak na stránku dopadají další kapky, vzhlédla a vysoko nad sebou uviděla poletovat zdobenou lahvičku inkoustu.

Zpoza polic po své levici zaslechla hihňání. Lahvička se nahnula a hrozila, že poleje Sonein hábit inkoustem. Sonea se na ni podívala přimhouřenýma očima a vyslala záblesk energie. Inkoust okamžitě zasyčel a vyschl a lahvička začala rudě žhnout. Odlétla směrem k policím a Sonea zaslechla vyjeknutí.

Ponuře se usmála, znovu sklonila hlavu, ale při pohledu na inkoust zasychající na stránce se její úsměv rozplynul. Vytáhla kapesník a poklepala na skvrny. Tiše zaklela, když se inkoust rozmazal.

„To není dobrý nápad. Jenom to zhoršíš,“ ozval se hlas za jejími zády.

Nadskočila, otočila se a uviděla, že za ní stojí Dorrien. Nestačila se zarazit a knihu zaklapla.

Zavrtěl hlavou. „*Tohle* rozhodně nepomůže.“

Sonea se otráveně zamračila a hledala nějakou ostrou odpověď, ale on se natáhl a knihu si od ní vzal.

„Nech mě se podívat,“ zasmál se. „Alchymie pro začátečníky. To snad ani nestojí za záchranu!“

„Ale je to z knihovny.“

Dorrien zalistoval zašpiněnými stránkami a ušklíbnul se. „S tím už se nedá nic dělat,“ řekl a potřásl hlavou. „Ale nelam si hlavu. Rothen může nechat udělat novou kopii.“

„Ale...“

Dorrien zvedl obočí. „Ale?“

„Bude to stát –“

„Peníze?“ dokončil Dorrien. „To není žádný problém, Soneo.“

Sonea otevřela ústa v protestu, ale zase je zavřela. „Myslíš si, že by nebylo fér, aby za to platil, že?“ Dorrien klesl do jedné z židlí vedle ní. „Koneckonců jsi tu knihu nezničila ty.“

Sonea se kousla do rtu. „Tys je viděl?“

„Minul jsem novice, který si foukal na spálené prsty, a dalšího, který držel něco, co vypadalo jako rozpuštěná lahvička inkoustu. Pak jsem uviděl tebe, jak se snažíš zachránit tuhle knihu, a domyslel si zbytek. Rothen mi pověděl o tvých obdivovatelích,“ ušklíbl se.

Tiše si ho změřila. Zasmál se jejímu výrazu, ale v jeho smíchu byl stín hořkosti.

„Taky jsem nebyl v prvním ročníku moc oblíbený. Takže trochu rozumím, čím si procházíš. Je to utrpení, ale můžeš se z toho vymotat.“

„Jak?“

Odložil knihu na stůl a opřel se v židli. „Než cokoli řeknu, bude lepší, když mi povíš, co ti zatím všechno provedli. Abych ti mohl pomoci, musím si udělat obrázek, co jsou zač, hlavně Regin.“

„Pomocť mi?“ změřila si ho nedůvěřivě. „Co bys mohl udělat, co Rothen nemůže?“

Usmál se. „Možná nic, ale to se nedozvíme, pokud to nezkusíme.“

Poněkud zdráhavě mu pověděla o prvním dni, o Issle a jak se k ní celá třída otočila zády. Zmínila se o tom, jak tvrdě studovala, aby se mohla dostat do vyšší třídy, jen proto, aby ji tam Regin následoval, a jak jí dal zanedlouho poté Narronovo pero do skříňky, takže si

všichni myslí, že je zlodějka. Pak mu popsala přepadení v lese.

„Nevím proč, ale ze setkání s Vyššími čaroději jsem odcházela s pocitem, že šlo o něco jiného, o čem nevím,“ uzavřela. „Neptali se mě na otázky, které bych čekala.“

„Co jsi čekala?“

Sonea pokrčila rameny. „Otázky na to, kdo to celé začal. Oni se mě jen zeptali, jestli jsem byla unavená.“

„Právě jsi jim předvedla, jak jsi silná, Soneo,“ poznamenal Dorrien. „To je zajímavá víc než nějaké šarvátky mezi tebou a novici.“

„Ale vyloučili Regina z Balkanových hodin do poloviny příštího roku.“

„Museli ho nějak potrestat,“ mávl Dorrien lhostejně rukou, „ale proto tě nevyslýchali. Chtěli, abys potvrdila jeho historku, ale hlavně chtěli zjistit, jaké jsou tvé hranice.“

Sonea si znovu přehrála rozhovor a pomalu přikývla.

„Z toho, co jsem slyšel, jsi už teď silnější než mnozí nižší čarodějové,“ pokračoval. „Někteří věří, že se tvoje síla vyvinula v mladém věku a dál už moc neporoste, jiní si myslí, že budeš tímto tempem pokračovat a staneš se stejně mocnou, jako je Lorlen. Kdo ví? Ale nic to neznamená, dokud nevíš, jak tu moc použít.“

Dorrien se naklonil dopředu a promnul si dlaně. „Ale nyní čarodějové vědí, že tě Regin a jeho přátelé napadají. Naneštěstí s tím nemohou nic udělat, dokud nebudou mít nějaký důkaz. Takže jim ho musíme dát. Myslím, že bychom je mohli přesvědčit, že to byl on, kdo dal Narronovo pero do tvé skříňky.“

„Jak?“

„Hmmm.“ Dorrien se opřel do židle a zabubnoval prsty o desky knížky. „Nejlepší by bylo dostat ho do situace, kdy se bude snažit z tebe znovu udělat zloděje.“

Kdyby ho pak chytili, bylo by zřejmé, že to na tebe nastražil i předtím. Ale museli bychom zajistit, aby se nestalo, že si budou myslet, že jsme to *my* chtěli nastražit na *něj*...”

Jak tak nadhazovali různé nápady, Sonei se zvedla nálada. Snad by jí Dorrien mohl pomoci. Rozhodně nebyl takový, jaký čekala, že bude. Vlastně došla k závěru, že je jiný než kterýkoli čaroděj, se kterým se kdy setkala.

Myslím, že se mi docela líbí, přemítala.

KAPITOLA 18

PŘÁTELSTVÍ

Sonea otevřela dveře svého pokoje a překvapeně zamrkala.

„Dost učení,“ oznámil jí Dorrien. „Tento týden jsi tady tvrdla každou noc. Je volný den a my vyrážíme ven.“

„Ven?“ zopakovala Sonea.

„Ven,“ potvrdil.

„A kam?“

„To je tajemství,“ zazářily Dorrienovi oči.

Sonea chtěla něco namítnout, ale položil jí prst na pus. „Pšt,“ řekl. „Už žádné otázky.“

I přes svou rozmrzelost byla zvědavá, zavřela tedy dveře a následovala jej chodbou v kolejších noviců. Za sebou zaslechla tichý zvuk a ohlédla se přes rameno. Regin vykukoval ze dveří pokoje a na rtech mu pohrával potutelný úsměv.

Otočila se a následovala Dorriena ven. Slunce svítilo, ačkoliv země byla stále pochovaná hluboko pod sněhem. Dorrien šel rychle a ona musela spěchat, aby s ním udržela krok.

„Jak daleko je to tajné místo?“

„Nedaleko,“ usmál se Dorrien.

Nedaleko. Jako většina jeho odpovědí jí to nic neřeklo. Sevřela rty, rozhodnutá se už na nic neptat.

„Byla jsi mnohokrát mimo školní pozemek od té doby, co jsi sem přišla?“ zeptal se a zvolnil krok, když vešli do Univerzity.

„Párkrát. Ale co začala škola, ne.“

„Ale to už je skoro šest měsíců.“ Dorrien zavrtěl hlavou. „Rothen by tě opravdu měl brát častěji ven. Není to zdravé, trávit veškerý čas uvnitř.“

Usmála se, pobavená jeho pohoršením. Nedokázala si představit, že by on dokázal být dlouho zavřený. Lehké opálení zbarvilo jeho kůži na tváři a rukou a vypovídalo o hodinách strávených na slunci. Jeho kroky byly dlouhé a pružné a ona musela přidat, aby mu stačila.

Čekala mladší vydání Rothena. Zatímco oči měl stejně průzračně modré jako jeho otec, čelist měl užší a postavu štíhlejší. Největší rozdíl byl ale v jejich povahách. Nebo ne? Zatímco Rothen nadšeně vyučoval novice, Dorrien věnoval svou péči vesničanům. Jen se věnovali různým oborům v odlišném prostředí.

„Kde jsi byla?“

„Párkrát jsem navštívila tetu a strýce ve slumech,“ řekla mu. „Myslím, že pokaždé, když jsem tam byla, se někteří čarodějové báli, že bych mohla zkusit utéct.“

„Už tě někdy napadlo utéct, Soneo?“

Překvapená jeho otázkou se na něj upřeně zadívala.

Jeho pohled byl pevný a výraz vážný.

„Někdy,“ přiznala a zvedla bradu.

Dorrien se usmál. „Nemysli si, že jsi jediný novic, který na to myslel,“ řekl tiše. „Skoro všichni na to někdy myslíme – obvykle před zkouškami.“

„Ale ty ses nakonec dostal pryč, ne?“ poznamenala Sonea.

„Můžeš se na to tak dívat,“ zasmál se.

„Jak dlouho už pracuješ na venkově?“

„Pět let.“ Došli na konec chodby, vešli do vstupní haly a dali se po schodech nahoru.

„Chybí ti Společenství?“

Našpulil rty. „Někdy. Nejvíce se mi stýská po otci, ale chybí mi také přístup ke všem lékům a vědomostem zde. Když je třeba zjistit, jak léčit nějakou nemoc, mohu komunikovat se zdejšími léčiteli, ale je to pomalejší postup a často v zásobách nemám léky, které potřebuji.“

„Jsou tam, kde žiješ, další sídla léčitelů?“

„To ne,“ zasmál se Dorrien. „Bydlím sám v malém domku v kopci. Lidé za mnou chodí se svými potížemi, nebo navštěvuji já je. Někdy musím cestovat několik hodin a všechno, co bych mohl potřebovat, mám u sebe.“

Sonea to vstřebávala, zatímco jej následovala do třetího patra. Když došli nahoru, všimla si, že zatímco je ona trochu uříčená, Dorrien nebyl unavený ani trochu.

„Tudy,“ pokynul jí a dal se hlavní chodbou. Byli na třetím poschodí Univerzity. Sonea byla zmatená a přemýšlela, co by tady mohlo být tak zajímavého.

Dorrien zabočil do menšího průchodu. Poté, co několikrát zahnuli a prošli malými, nepoužívanými místnostmi, zastavil přede dveřmi a pomalu mávl rukou nad panelem zasazeným do dřeva. Sonea uslyšela klapnutí a pak se dveře otevřely dovnitř. Dorrien jí naznačil, aby šla za ním, a vešel na neosvětlené schodiště. Když se za nimi dveře zavřely, nad Dorrienovou dlaní zaplála světelná koule.

„Kde to jsme?“ podivila se Sonea. Už zatočili tolikrát, že docela ztratila orientaci. Byla si jistá, že jsou někde poblíž přední části budovy. Nebyla nad nimi žádná podlaží, a přesto schodiště pokračovalo nahoru.

„Jsme uvnitř Univerzity,“ řekl Dorrien s nevinným úsměvem.

„To je mi jasné.“

Pousmál se a zamířil ke schodišti. Vystoupali k dalším dveřím, které reagovaly na Dorrienovu dlaň, stejně jako ty ostatní. Když se otevřely, vehnal se dovnitř závan ledového větru a zastudil ji na kůži.

„Teď jsme z Univerzity venku,“ řekl Dorrien, když vešli ze dveří.

Sonea se ocitla na širokém chodníku a vydechla překvapením. Stáli na střeše Univerzity.

Byla mírně nakloněná, aby bránila hromadění dešťové vody a sněhu. Uprostřed viděla obrovský skleněný strop Velké síně. Kolem každého rámu, který držel skleněné panely, ležela trocha sněhu. Zdobné lemování, které korunovalo dvě delší strany budovy, tvořilo masivní zábradlí sahající až do úrovně pasu.

„Nevěděla jsem, že je možné se dostat na střechu,“ přiznala.

„Jen pár čarodějů má dovoleno sem chodit,“ řekl jí Dorrien. „Zámek reaguje na jejich dotek. Mně dal přístup předchůdce lady Vinary, lord Garen.“ Dorrien zvažněl. „Když moje matka zemřela, dalo by se říct, že se z nás stali přátelé. Byl jako můj druhý dědeček, řekl bych. Někdo, kdo tu vždycky byl, aby si se mnou promluvil. Učil mě, když jsem se rozhodl stát se –“

Poryv větru smetl jeho slova a popadl je za hábity. Soneina ofina poletovala kolem jejího obličeje a šlehala ji do očí. Sáhla si na hlavu a rozepnula si sponu, která jí přidržovala vlasy. Otočila se tváří k větru, pochytila neposedné prameny a pevně je sepnula.

Najednou vítr ustal. Ucítla štít, který kolem nich Dorrien vytvořil, vzhlédla a uviděla, že ji pozoruje a v očích se mu odráží slunce.

„Pojď sem dolů,“ pokynul jí.

Kráčel podél zábradlí. Sonea šla za ním a všimla si, že povrch střechy je zbrázděný rýhami, které bránily podkluzování bot. Dorrien se zastavil asi v polovině délky budovy. Sonea očistila sníh ze zábradlí a naklonila se přes ně, aby se podívala na zem. Byla to závratná hloubka.

Skupina sluhů spěchala po pěšině a razila si cestu zahradami do sídla léčitelů. Nad korunami stromů zahlédla střechu kruhové budovy. Otočila se napravo a viděla koleje noviců, Dóm, budovu Sedmi oblouků a lázně. Za nimi se zvedal Sarikaský kopec, les poprášený sněhem. Na vrcholku kopce bylo vidět nepoužívanou, rozpadající se pozorovatelnou, z větší části ukrytou v lese.

Otočila se dokola, pohlédla na město a za něj. Modrá stuha řeky Tarali se vinula od Imardinu až za obzor.

„Podívej,“ řekl Dorrien a ukázal prstem. „Na řece jsou vidět nákladní čluny.“ Sonea si zakryla oči a uviděla dlouhou řadu plochých plavidel plujících hned za okrajem města. Na každém z nich stál drobný muž s tyčí, kterou se neustále odrážel ode dna. Zamračila se.

„Není ta řeka hluboká?“

„Hluboká je blíže k městu,“ řekl jí Dorrien, „ale v tam tom místě je pro čluny dostatečně mělká. Když dorazí do města, objeví se člun a navede je do přístavu. Nejspíše vezou výrobky ze severozápadu,“ poznamenal Dorrien. „Vidíš tu cestu na druhé straně řeky?“

Sonea přikývla. Za modrou linií řeky ubíhala tenká hnědá čára.

„Když doručí svůj náklad, přivážou čluny za gorina, který je vytáhne proti proudu zpátky. Gorina pak použijí na dovození dalšího zboží po proudu – jsou pomalejší, ale jejich zapůjčení je levnější.“

„Ke mně domů by ses dostala po támhleté cestě,“ ukázal Dorrien. „Po několika dnech jízdy se na obzoru objeví pohoří Ocelového pásu.“

Sonea sledovala směr, kterým ukazoval jeho prst. Nad vzdálenou cestou vyrůstaly shluky stromů a za nimi viděla pole táhnoucí se až za obzor.

Studovala mapy Kyrálie a věděla, že hory vyznačovaly hranici mezi Kyrálií a Sachakou, stejně jako na severovýchodě tvořily Sivé hory hranici s Elyne. Jak tak hleděla do dálky, přepadl ji zvláštní pocit. Byla tam místa, která nikdy neviděla – nikdy o nich ani nepřemýšlela – ale stále byla součástí její země. A za nimi byly další země, o nichž se dozvěděla teprve nedávno.

„Už jsi někdy opustil Kyrálii?“

„Ne,“ pokrčil Dorrien rameny. „Jednou snad budu cestovat. Nikdy jsem neměl dobrý důvod odjet a nerad jsem ze své vesnice příliš dlouho pryč.“

„A co Sachaka? Žiješ hned vedle jednoho z průsmyků, ne? Proklouzl jsi tam někdy, aby ses podíval?“

Zavrtěl hlavou. „Pár pastevců tam bylo, nejspíš proto, aby se podívali, jestli místní pastviny stojí za to. Na druhé straně nejsou několik dní jízdy žádná města. Jen pustina.“

„Pustina po válce?“

„Ano,“ přikývl. „Vidím, že jsi v dějepise dávala pozor.“

Pokrčila rameny. „Je to jediná zajímavá část. Všechno ostatní – vytvoření Spojených zemí a Společenství – je šíleně nudné.“

Zasmál se a odstoupil od zábradlí. Pomalu se vraceli ke dveřím a opět vešli do malé místnosti. Dorrien se zastavil nad schodištěm a dotkl se její paže.

„Tak co, líbilo se ti mé překvapení?“

„Ano,“ přikývla.

„Lepší než učení?“

„Samozřejmě.“

Usmál se, ustoupil stranou a Sonea zalapala po dechu, když skočil do schodištní šachty. O chvíli později se znovu objevil a vznášel se na kotouči magie. Přitiskla si dlaň na hrud' a ucítila, jak jí buší srdce.

„Málem se mi zastavilo srdce, Dorriene!“ plísnila ho.

Zasmál se. „Chceš se naučit levitovat?“

Zavrtěla hlavou.

„Jasně, že chceš.“

„Musím si ještě přečíst tři kapitoly.“

Oči se mu rozzářily. „Můžeš je přečíst dnes večer. Chceš se to učit, když tě budou sledovat ostatní novicové? Když tě to naučím teď, nikdo kromě mě neuvidí chyby, které uděláš.“

Kousla se do rtu. Má pravdu...

„No tak,“ naléhal. Rozhodil rukama a zakroužil kolem ní. „Jestli odmítneš, nepustím tě dole ze dveří.“

Sonea obrátila oči v sloup. „No tak dobře!“

*

Budova Společenství ve městě Kiko byla postavena v příkrém svahu. Množství balkónů poskytovalo návštěvníkům výhled na moře, pláže a dlouhou točitou cestu – stále plnou oslavujících lidí. K Dannylovým uším dolehl zvuk rytmické hudby. V jedné ruce držel sklenici elynského vína, ve druhé láhev. Ustrkl a přesunul se od balkónového zábradlí do křesla, posadil se a láhev postavil vedle sebe. Natáhl nohy a nechal své myšlenky plynout. Jako vždy zamířily přímo k Tayendovi.

Od přepadení byl učenec mrzutý a nervózní. Ačkoliv se Dannyl snažil chovat, jako by si ničeho neobvyklého nevšiml, nepřesvědčilo to Tayenda, že jeho tajemství zůstalo neodhaleno. Učenec věřil, že když čaroděj léčí, najde nějakou fyzickou známku, která jeho sklony prozradí, a jediný způsob, jak by jej mohl Dannyl ujistit, že to není pravda, by bylo povědět mu, že se mýlí. Čímž by samozřejmě vyrazil, že se o tajemství dozvěděl.

Tayend se bál, že Dannyl by pak odmítl jeho přátelství, což byla pochopitelná obava. Třebaže Kyráliánci muže za jejich „nepřijatelné“ chování nepopravovali, jako to dělali Lonmarové, stále to bylo považováno za něco špatného a nepřírozeného. Muži byli trestáni odebráním titulů a s jejich rodinou bylo zacházeno, jako by jejich styky poskvřily všechny. Když rodina zjistila, že má někdo z jejích členů takového nenormální sklony, poslali jej pryč, aby spravoval malé statky nebo se staral o drobné rodinné zájmy.

Dannyl se doslechl o čarodějích Společenství, kteří byli v minulosti takto potrestáni. I když nebyli vyloučeni, byli odvrženi po všech ostatních stránkách. Během problémů, kterým čelil jako novic, mu bylo řečeno, že jestli se to, co se o něm říká, ukáže být pravdivé, nebude moci školu dokončit.

Všechny ty roky od té doby si dával pozor, aby na sebe znovu neupoutal pozornost. V několika minulých dnech bojoval s neodbytnou myšlenkou, že jestliže se v Elyne ví o Tayendových zálibách, pak je nevyhnutelné, že dvůr začne spekulovat o jeho vlastních. Šeptanda z jeho minulosti tomu jen dodá, a zatímco v Elyne by taková pomluva nemusela být nebezpečná, jakmile se dostane ke Společenství...

Dannyl zavrtěl hlavou. Po několika měsících cestování s Tayendem by už jeho pověst byla pošpiněna

tak jako tak. Aby ji znovu napravil, měl by se od Tayenda distancovat, jakmile dorazí do Elyne. Měl by dát jasně najevo, že je zděšen zjištěním, že jeho pomocník je, jak se říká v Elyne, „hoch“.

Tayend to pochopí, našeptával mu hlas v hlavě. Nebo ne? řekl jiný. Co když se rozhněvá a řekne Akkarinovi o Lorlenově pátrání? Ne, odpověděl první. To by zničilo jeho bezúhonnost jako učence. A snad bys mohl ukončit toto přátelství vlídně, aniž bys zranil jeho city.

Dannyl se zamračil na svou sklenici. Proč to vždycky zajde až sem? Tayend byl dobrý společník, muž, kterého měl rád a kterého si vážil. Za myšlenku na ukončení jejich přátelství ze strachu, že se drby dostanou do Společenství, se styděl a měl na sebe zlost. Jistě se může dále těšit z učencovy společnosti, aniž by ohrozil svou pověst.

Ať si pomlouvají, pomyslel si. Nenechám je zničit další nadějně přátelství.

Ale kdyby se to Společenství doslechlo a bylo natolik pobouřené, že by mu přikázalo vrátit se domů...

Ne, neudělali by něco tak dramatického na základě pouhého drbu. Vědí, jaký elynský dvůr je. Nebudou jednat, dokud nezaslechnou něco opravdu usvědčujícího.

A to nezaslechnou, řekl si Dannyl. Bylo mu jasné, že těmto spekulacím nikdy neunikne, takže se s nimi bude muset naučit žít. Zvládnout to. Mohl by z toho udělat dobrodružství...

„Neplánuješ vypít celou láhev sám, že ne?“

Dannyl překvapeně vzhlédl a ve dveřích balkónu uviděl stát Tayenda.

„Jistěže ne,“ odpověděl.

„To je dobře,“ řekl Tayend. „Jinak bych vypadal jako hlupák, že tohle nosím s sebou,“ zvedl prázdnou sklenici.

Zatímco Dannyl naléval víno, Tayend jej pozoroval, ale když se setkal s jeho pohledem, rychle se odvrátil. Učenec přešel k zábradlí a sledoval moře.

Je čas, rozhodl se Dannyl. Je čas povědět mu pravdu. A neodvrhnu ho. Zhluboka se nadechl.

„Musíme si promluvit,“ řekl náhle Tayend.

„Ano,“ souhlasil Dannyl. Velmi pečlivě zvažoval svá slova.

„Myslím, že vím, proč jsi nechtěl, abych tě léčil.“

Tayend sebou trhl. „Jednou jsi mi řekl, že chápeš, jak je to těžké pro... pro muže jako já.“

„Ale řekl jsi, že v Elyne muže jako ty akceptují.“

„Ano i ne.“ Tayend sklopil oči ke své sklenici, vyprázdnil ji a pak se otočil k Dannylovi. „Alespoň pro to lidi nezavrhujeme,“ řekl obviňujícím hlasem.

Dannyl se ušklíbl. „Kyalie jako národ není právě vyhlášená svou tolerancí. Víš, že s tím mám sám zkušenosti. Všichni ale předsudky nemají.“

Tayendovi se na čele objevila rýha. „Kdysi jsem chtěl být čarodějem. Můj bratranec mě testoval a našel ve mně potenciál. Měli mě poslat do Společenství.“ Tayendovy oči se zamlžily a Dannyl v jeho tváři uviděl toužebný výraz, ale pak učenec potřásl hlavou a povzdechl si. „Pak jsem se doslechl o tobě a uvědomil jsem si, že nezáleží na tom, jestli jsou ty klepy pravdivé, nebo ne. Bylo jasné, že nikdy nebudu čarodějem. Společenství by zjistilo, co jsem, a poslalo by mě rovnou domů.“

Dannyl najednou pocítil podivný, pochmurný hněv. S tak úchvatnou pamětí a ostrým intelektem by Tayend byl dobrým čarodějem. „Tak jak ses vyhnul vstupu do Společenství?“

„Řekl jsem otci, že nechci,“ pokrčil Tayend rameny. „Nepodezíval mě. Později, když jsem se začal stýkat s jistými lidmi, rozhodl se, že odhalil můj pravý důvod.“

Věří, že jsem se vzdal šance vstoupit do Společenství, protože se chci oddávat věcem, které Společenství nepovoluje. Nikdy nepochopí, že bych nebyl schopen skrýt, co jsem.“ Tayend se podíval na svou prázdnou sklenici, pak přistoupil a zvedl láhev. Naplnil sklenici a rychle ji do sebe obrátil.

„No,“ řekl a zadíval se znovu přes moře, „jestli tě to potěší, vždycky jsem věděl, že drby o tobě nemohou být pravdivé.“

Dannyl se zarazil. „Proč to říkáš?“

„No, kdybys byl jako já a nemohl zabránit tomu, co cítíš, léčitelé by to zjistili, ne?“

„Ne nutně.“

Učenec vykulil oči. „Chceš říct, že...?“

„Cítí tělesné. To je vše. Pokud je v mužském těle nějaká věc, která způsobuje, že touží po mužích, ještě ji nenašli.“

„Ale řekli mi... řekli mi, že léčitelé dokážou poznat, když je s někým něco v nepořádku.“

„To ano.“

„Takže... takže to není nějaká vada nebo...“ Tayend se zamračil a podíval se na Dannyla. „Tak jak ses to o mně dozvěděl ty?“

Dannyl se usmál. „Tvoje mysl to vykřikovala tak hlasitě, že jsem to sotva mohl přehlédnout. Lidé s magickým potenciálem, kteří se jej neučí používat, často silně promítají své myšlenky.“

„Ech.“ Tayend se odvrátil a zrudl. „Kolik jsi toho... přečetl?“

„Moc ne,“ ujistil ho Dannyl. „Hlavně tvoje obavy. Neposlouchal jsem dál. Není to slušné.“

Tayend přikývl. Chvíli přemýšlel a pak se jeho oči rozšířily. „Myslíš, že jsem mohl vstoupit do Společenství?“ Zamračil se. „Ale nejsem si jistý, jestli

by se mi to líbilo.“ Přisunul si křeslo k Dannylovu a posadil se. „Mohl bych se zeptat na něco osobního?“

„Ano.“

„Co se ve skutečnosti stalo mezi tebou a tím novicem?“

Dannyl si povzdechl. „Nic.“ Podíval se na Tayenda a zjistil, že ten ho sleduje plný očekávání. „Dobře, tak tedy celý příběh.“

„Nebyl jsem oblíbený. Noví studenti často vyhledávají pomoc starších noviců, aby jim pomohli s učením, ale já jsem měl problém najít někoho, kdo by souhlasil s tím, že mi pomůže. Slyšel jsem historky o jednom ze starších kluků a ostatní novicové se mu kvůli nim vyhýbali, ale byl jedním z nejlepších ve svém ročníku a já jsem se rozhodl tyto řeči ignorovat. Když souhlasil, že mi pomůže, měl jsem ze svého rozhodnutí spíše radost.“ Potřásl hlavou. „Ale v mé třídě byl kluk, který mě nesnášel.“

„Lord Fergun?“

„Ano. Od začátku jsme se uráželi a dělali jeden druhému naschvály. Pak zaslechl povídačky o mém pomocníkovi a to mu stačilo, aby začal s novými drby. A potom už mě vyslýchali Vyšší čarodějové.“

„Co se stalo?“

„Samozřejmě jsem tu fámu popřel a oni se rozhodli, že nejlepší způsob, jak ty drby zastavit, bude držet nás od sebe, takže mi bylo přikázáno, abych se od něj držel dál. To bylo samozřejmě utvrzení, které novicové potřebovali.“

„A co se stalo s ním? A byly ty zvěsti o něm pravdivé?“

„Dokončil školu a vrátil se do své země. To je vše, co ti mohu říct.“ Když uviděl, že Tayend zvědavě zbystřil, dodal: „Ne, jeho jméno ti neřeknu.“

Tayend vypadal zklamaně a opřel se do křesla. „A co bylo potom?“

Dannyl pokrčil rameny. „Stále jsem studoval a snažil se, aby mě znovu nezačali podezírat. Nakonec na to zapomněli všichni kromě Ferguna – a elynského dvora, jak se zdá.“

Tayend se neusmál. Mezi obočím se mu objevila vráska. „A co budeš dělat teď?“

Dannyl si dolil sklenici. „Protože jsou hrobky Bílých slz během slavností zavřené, kromě popíjení a odpočinku se toho moc dělat nedá.“

„A potom?“

„Navštívíme ty hrobky řekl bych.“

„A pak?“

„To záleží na tom, co najdeme. Každopádně se vrátíme do Elyne.“

„Tak jsem to nemyslel,“ podíval se na něj Tayend upřeně. „Jestliže to, že tě viděli s novicem, který mohl, nebo nemusel být hoch, stačilo k tomu, abys z toho měl tolik problémů, pak udržovat styky s mužem, o němž se to ví, musí být mnohem horší. Řekl jsi, že se musíš vyhýbat tomu, aby na tebe padlo podezření. Stále ti mohu pomáhat z knihovny, ale všechno, co najdu, ti budu posílat přes posla.“

V Dannylovi se něco pohnulo. Nenapadlo ho, že by Tayend mohl tohle navrhnout. Vzpomněl si na své dřívější myšlenky na ukončení přátelství a cítil se provinile.

„Ale ne,“ odpověděl. „Tak snadno se mě nezbavíš.“

„Ale co by na tebe mohlo vrhnout větší podezření než to, že se stýkáš s –“

„– učencem z Velké knihovny. A schopným a neocenitelným pomocníkem. A přítelem. Jestli mají vzniknout drby, pak už k tomu dávno došlo. A více řečí

vznikne z toho, když uslyší, že se spolu komunikujeme tajně.“

Tayend překvapeně otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak potřásl hlavou. Podíval se na svou sklenici a zvedl ji k přípitku.

„Tak na přátelství.“

Dannyl se usmál a zvedl sklenici, aby si přitůkli.

*

Rothen při hledání přejížděl prsty po hřbetech knih. Zarazil se, když se dveře knihovny čarodějů otevřely a dovnitř vstoupil Dorrien následován Soneou. Zamračil se. Sonea ho požádala, aby jí z knihovny vyzvedl několik knih, a zatím si tu trajdá s Dorrienem.

Lord Jullen se zamračil a řekl jí, aby svou skříňku odložila na polici u dveří. Vytáhla z ní několik listů papíru a nechala skříňku tam. Dorrien knihovníkovi zdvořile pokynul a pak Soneu vedl ke dlouhé řadě polic.

Rothen, který se rozhodl, že dá přednost hledání knih před sledováním dvojice, pokračoval v pátrání a konečně našel první knihu ze svého seznamu několik polic od místa, kde by měla být. V duchu proklel čaroděje, který ji špatně založil.

Jen neurčitě zaregistroval, že někdo přišel za lordem Jullenem a požádal jej o pomoc, ale už si nevšiml, že Dorrien ve vedlejší uličce zapředel přátelský hovor s lordem Galinem. Někdo za ním se hlasitě rozkašlal, on se otočil a uviděl za sebou lorda Garrela, jak si drží u pusy kapesník. Pak jeho pozornost upoutal výkřik.

„Regine!“ vyštěkl Galin a rychlým krokem vyšel z uličky. Rothen vyhlédl mezi regály a uviděl Regina stojícího u Jullenova stolu.

„Ano, můj pane?“ Jeho výraz byl zosobněná nevinnost a zmatek.

„Co jsi to právě dal do skříňky?“

„Jaké skříňky, můj pane?“

Galin přimhouřil oči.

„Co se děje, lorde Galine?“ Lord Garrel spěšně vyšel z uličky k Jullenově stolu.

„Právě jsem viděl Regina, jak něco bere z Jullenova stolu a dává to do této skříňky.“ Galin z police vytáhl Soneinu skříňku a položil ji na stůl před Regina.

Rothen zaslechl mumlání, rozhlédl se kolem a uviděl, že jak se vynořují dvojice či trojice čarodějů a sledují rozvíjející se drama. Zpoza polic se vynořil Jullen. Podíval se z čarodějů na novice a pak na skříňku. „Co se to tady děje? To jsou Soneiny věci.“

Galin povytáhl obočí. „Skutečně? To je ale zajímavé.“ Zopakoval, co viděl. Lord Jullen se rozhořčeně zamračil.

„Podíváme se, o které z vašich věcí Regin rozhodl, že ji Sonea velice touží vlastnit?“

Regin zbledl a Rothen ucítil, jak se mu po tváři rozlévá úsměv. Skoro vyjekl překvapením, když se někdo dotkl jeho ramene. Otočil se a zjistil, že za ním stojí Dorrien s důvěrně známým uličnickým leskem v očích.

„Co jsi to udělal?“ zašeptal Rothen vyčítavě.

„Nic,“ odpověděl Dorrien a oči se mu naplnila předstíraná nevinnost. „Regin to udělal celé sám. Já jsem jen zařídil, aby se někdo díval.“

Rothen zaslechl, jak se Soneina skříňka s cvaknutím otevřela, a uviděl, jak z ní Jullen vytáhl lesklý černý předmět.

„Můj dvě stě let starý elynský inkoust,“ zamračil se knihovník. „Cenný, ale prosakující. Musím ti blahopřát,

Regine. I kdyby se Sonei podařilo jej včas vrátit, její poznámky by stále byly od inkoustu ušpiněné.“

Regin se zoufale podíval na svého poručníka.

„Bezpochyby chtěl zničit její zápisky,“ řekl Garrel.
„Jen hloupý žert.“

„Tomu bych nevěřil,“ přerušil ho Galin. „To by prostě jen vylil inkoust do její skříňky a nechal ho na Jullenově stole.“

„Lorde Dorriene,“ zavolal.

Dorrien vstoupil do uličky. „Ano?“

„Prosím vás, najděte Soneu a doved'te ji ke mně.“

Dorrien přikývl a vydal se řadami polic. Když se Sonea objevila před čaroději, Rothen sledoval její tvář. Její výraz byl najednou ostražitý, a když jí lord Jullen vysvětlil, co se stalo, vykulila oči a upřeně se zadívala na Regina.

„Obávám se, že vaše poznámky jsou zničené, Soneo,“ řekl Jullen a naklonil k ní skříňku. Podívala se dovnitř a zatvářila se smutně. „Jestli chcete, budu ode dneška zamykat vaše věci ve skříni.“

Překvapeně na něj pohlédla. „Děkuji vám, lorde Jullene,“ řekla tichým hlasem.

Zavřel skříňku a uložil ji do skříně za sebou. Galin se podíval na Soneu. „Můžete se vrátit ke svému studiu, Soneo. Regin a já si teď půjdeme promluvit s ředitelem.“

Sonea znovu pohlédla na Regina, pak se otočila a zamířila zpátky k policím. Dorrien zaváhal a pak ji následoval.

Galín pohlédl na Garrela. „Jdete?“

Válečník přikývl.

Když oba čarodějové a novic opustili knihovnu, Dorrien a Sonea přišli za Rothenem. Oba se tvářili neskrývaně samolibě. Rothen zavrtěl hlavou a vážně se na ně podíval.

„Bylo to riskantní. Co kdyby to nikdo neviděl?“

Dorrien se usmál. „Ach, ale já jsem se postaral, aby viděl.“ Podíval se na Soneu. „Zvládla ses tvářit přesvědčivě překvapeně.“

„Byla jsem překvapená, že to funguje,“ usmála se šibalsky.

„Pche! Copak mi tady nikdo nevěří?“ Dorrien zvažněl a podíval se na Rothena. „Všiml sis, kdo odvedl Jullena od stolu a odlákal jeho pozornost, když Regin prováděl svůj špatný čin?“

Rothen se zamyslel. „Garrel? Ale ne, nebuď směšný. Regin jen využil situace. Jen to, že Garrel požádal o pomoc a zakašlal ve stejnou chvíli, kdy se dal do pohybu Regin, ještě neznamená, že se podílí na jeho dětinských lumpárnách.“

„Snad máš pravdu,“ řekl Dorrien. „Ale být sebou, dával bych si na něj pozor.“

KAPITOLA 19

ZKOUŠKY ZAČÍNÁJÍ

Když Sonea vyšla z lázní, obloha plála úsvitem. Vzduch byl však stále chladný a tak kolem sebe vytvořila štít a vzduch uvnitř ohřála. Když se zastavila, aby si uhladila hábit, z části pro muže vyšla zeleně oděná postava.

Poznala Dorriena a zvedla se jí nálada. Protože měl v plánu odjet brzy ráno, rozloučili se předchozího dne při večeři u Rothena. Nyní však měla příležitost s ním ještě jednou mluvit, než odjede.

„Měla jsem tušit, že jsi ranní ptáče,“ řekla.

Otočil se a překvapeně zamrkal. „Soneo! Jak to, že jsi vzhůru za svítání?“

„Vždycky začínám den brzy. Stihnu tak udělat pár věcí, než mě kdokoli začne obtěžovat.“

Pousmál se. „Moudrý krok, i když teď už možná nebude nutný. Regin už tě nechává na pokoji, že?“

„Ano.“

„To je dobře.“ Lehce naklonil hlavu a zvláště se na ni podíval. „Chystal jsem se navštívit své staré oblíbené místo, než odjedu. Chceš se přidat?“

„Kde to je?“

„V lese.“

Pohlédla na stromy. „Další z tvých tajných míst?“

Dorrien se usmál. „Ano, ale tentokrát je opravdu tajné.“

„Ano? Ale když mi je ukážeš, už tajné nebude.“

Pousmál se. „To asi ne. Je to jen místo, kam jsem chodíval, když jsem byl ještě kluk. Schovával jsem se tam, kdykoli jsem se dostal do průšvihů.“

„Jsem si jistá, že to bylo často.“

„Jasně,“ zašklebil se. „Tak jdeš?“

Podívala se na svou skříňku. Její další zastávkou měla být jídelna. „Je to na dlouho?“

Zavrtěl hlavou. „Budeš zpátky, než začnou zkoušky.“

„Tak dobře,“ souhlasila.

Vydali se pěšinkou, která vedla do lesa. Když Sonea kráčela vedle něj, vzpomínala na to, kdy šla touto cestou naposledy. Bylo to jedné chladné noci, téměř před rokem, kdy byla ještě „vězněm“ Společenství. Rothen rozhodl, že potřebuje trochu čerstvého vzduchu a pohybu. Nedaleko lesa byl starý hřbitov a Rothen jí vysvětloval, co se stane čarodějům, když zemřou.

Při té vzpomínce se otřásla. Když skončil život čaroděje, jeho mysl se vzdala kontroly nad jeho mocí. Zbývající magie opustila tělo a strávila je; z masa a kostí zbyly jen popel a prach. Mágové se proto nikdy nepohrbívali, protože nebylo co pohrbívat a tak byla existence starého hřbitova záhadou.

Dorrien dělal rychlé kroky a ona musela pospíchat, aby mu stačila. Přehrávala si jejich rozhovor z předešlého dne a vzpomněla si, jak dychtivě se těší domů, ale přesto se nemohla ubránit přání, aby tu mohl zůstat o něco déle. Nepamatovala si, kdy se naposledy bavila tak, jako v posledních týdnech. I když byl Rothen dobrým společníkem, Dorrien byl energický a vždycky vyhledával příležitosti k zábavě. Naučil ji levitovat a také hrát několik her. Všechny tyto hry byly spojeny s magií a on si zjevně vychutnával, že má partnera, se kterým je může hrát.

„Jaké to je, být jediným čarodějem mezi obyčejnými lidmi?“ zeptala se.

Dorrien tu otázku zvážil. „Je to uspokojující a je to náročné. I když se s lidmi sblížíš, nikdy nezapomenou, že jsi jiný. Cítí se nesví, protože umíš něco, čemu oni nerozumí. Někteří farmáři by mě nenechali se jich dotknout, i když mě rádi nechají léčit svá zvířata.“

Přikývla. „Lidé ze slumů jsou také takoví. Čarodějové je děsí.“

„Většina farmářů se mě ze začátku bála. Chvilku to trvalo, než mi začali věřit.“

„Necítil ses osamělý?“

„Někdy. Ale stojí to za to.“ Nyní došli na cestu a Dorrien zahnul doleva. „To, co dělám, je správné. V horách jsou lidé, kteří by zemřeli, kdybych nebyl nablízku, abych jim pomohl.“

„To musí být krásné, vědět, žeš někomu zachránil život.“

Dorrien se usmál. „Je to to nejlepší, k čemu se dá magie použít. Ve srovnání s ostatními pošetilými hrami. Otec by nesouhlasil, ale já jsem si vždycky myslel, že alchymie je zbytečné plýtvání silami a válečnictví... no, co na to říct?“

„Alchymisté říkají, že vynalezli a vytvořili způsob, jak udělat lidský život bezpečnější a pohodlnější,“ podotkla Sonea. „Válečníci tvrdí, že jsou nepostradatelní pro obranu Kyrálie.“

Přikývl. „Alchymisté skutečně udělali dobré věci a *není* moudré nechat čaroděje zapomenout, jak se bránit. Myslím, že jsem zaujatý proti těm, kteří tráví dny radovánkami, když by mohli pomáhat druhým, a utrácení veškerý svůj čas tím, že se věnují svým koníčkům.“

Sonea se usmála, když pomyslela na Dannylovy pokusy s přenášením svých představ na papír – a na

chvíli zapomněla, že je velvyslancem pro Elyne. Dorrien by Dannylův „koníček“ pravděpodobně neschválil.

„Alchymistů je příliš mnoho a léčitelů málo,“ pokračoval Dorrien. „Léčitelé se omezují pouze na ty, kdo mají peníze a postavení, protože nemají čas léčit každého. Všichni se učíme základy léčitelství. Není důvod, proč by alchymisté a válečníci nemohli věnovat trochu svého času na pomoc léčitelům. Tak bychom se mohli věnovat více lidem.“

„Já léčím všechny, kdo moji pomoc potřebují: pastevce, řemeslníky, farmáře, projíždějící cestující. Není žádný dobrý důvod, proč by léčitelé tady nemohli dělat totéž. Zdejší řemeslníci platí daně a část jejich daní jde na chod Společenství. Měli by mít přístup ke službám, které podporují.“

Jeho hlas zesílil. Zjevně mluvil o něčem, v co vášnivě věřil.

„A co lidé ze slumů?“ pobídla ho.

Srovnal krok a obrátil se k ní. „Ti také,“ řekl a zpomalil. „Ačkoliv si myslím, že bychom měli být opatrní, jak s tímto naložit.“

„Ano?“ zamračila se.

„Slumy jsou součástí mnohem většího problému a snadno by se mohlo stát, že bychom zbytečně ztratili mnoho času a úsilí. Jsou jako, jestli promineš, vrídky na tváři města, poukazující na hlubší problémy v jeho těle. Vrídky nezmizí, dokud se nezaměříme na hlubší problémy.“

„Hlubší problémy?“

„No,“ pohlédl na ni znovu Dorrien, „když se budu držet své analogie, řekl bych, že z města se stal tlustý starý válečník, který se cpe cukrovím. Není si vědom nebo je mu to jedno, že jeho nenasytlost ničí jeho tělo, nebo že z něj pupek dělá šeredu. Už dávno není v

kondici, ale nemá žádné nepřátele, kterých by se obával, a je šťastný, že nečinně sedí a dopřává si.“

Sonea na něj ohromeně hleděla. Uvědomila si, že to, co řekl, je, že král a rody jsou chamtiví a líní a doplácí na to zbytek obyvatel – jako chudina. Nejistě se na ni podíval.

„Nechci říct,“ dodal rychle, „že bychom s tím neměli nic dělat, protože je to příliš velký problém. Něco bychom dělat měli.“

„Jako co?“

Usmál se. „Ach, ale nechci nám pokazit procházku chvástáním se a fantazírováním. Tady, došli jsme k cestě.“

Dorrien vkročil na cestu a vedl ji kolem domků starších vysloužilých členů Společenství. Když došli na konec cesty, pokračoval směrem k lesu a pod botami mu křupal sníh. Sonea ho následovala a našlapovala v jeho stopách.

Země začínala být nerovná. Těžká skříňka jí cestu lesem znesnadňovala a tak ji odložila na kládu a zabezpečila ji magickou ochranou. V prudkém svahu se jí brzy začalo těžce dýchat. Konečně Dorrien zastavil a položil dlaň na kmen obrovského stromu.

„První značka. Zapamatuj si tento strom, Soneo. Půjdeš stejným směrem, kterým vede cesta, dokud na něj nenarazíš, pak se otočíš na východ a budeš stoupat do svahu, dokud nedojdeš ke zdi.“

„K vnější zdi?“

Přikývl a Sonea potlačila zaúpění. K vnější zdi to musela být dlouhá cesta lesem. Několik minut stoupali sněhem do kopce, dokud Sonea nezačala lapat po dechu.

„Zastav!“ zavolala, když začala mít pocit, že už ji nohy neunesou ani o kousíček dál.

Dorrien se otočil a zazubil se a ona si s úlevou všimla, že i on ztěžka dýchá. Ukázal na sněhem pokryté skály před nimi.

„Zed.“

Sonea se zahleděla na sních a pak si uvědomila, že skály pod ním jsou vlastně obrovské kamenné pláty rozptýlené po lese. Tyto sutiny byly vše, co zbylo z vnější zdi.

„A teď,“ řekl Dorrien mezi nádechy, „se dáme na sever.“

Než mohla začít protestovat, už byl napřed. Když už se netrmácela do kopce, chůze byla snazší a ona postupně popadla dech. Dorrien došel k odkryté skále, přelezl ji a zmizel. Sonea sledovala jeho stopy ve sněhu a ocitla se v malém kruhu mezi balvany. Podle množství stromů usoudila, že až se zazelenají, bude toto místo dobře ukryté. Na jedné straně zurčela po voda a stékala do jezírka lemovaného ledem, odkud se znovu rozlévala přes kameny.

Dorrien stál o několik kroků dál a usmíval se.

„To je ono. Pramen. Zdroj vody pro Společenství.“

Přistoupila k němu a uviděla vodu vytékající z pukliny ve skále.

„Je to nádherné,“ řekla a podívala se na Dorriena. „V létě to tu musí být kouzelné.“

„Nečekej na léto,“ zářily Dorrienovi oči. „Stejně tak krásné je to na jaře. Chodíval jsem sem, jakmile začal tát sních.“

Sonea si zkusila představit Dorriena jako chlapce, jak se dere do svahu a sedí tady sám. Chlapec, ze kterého se stal novic Společenství a později léčitel. Rozhodla se, že se sem vrátí. Bude to její útočiště, když bude potřebovat být na chvíli sama, pryč od Regina a ostatních noviců. Možná to bylo to, co Dorrien po celou dobu zamýšlel.

„Na co myslíš, Soneo?“

„Chci ti poděkovat.“

„Poděkovat?“ povytáhl obočí.

„Za to, žeš zastavil Regina. Za to, žeš mě vzal na střechu Univerzity.“ Pousmála se. „Za to, žeš mě naučil levitovat.“

„Ale to nic nebylo,“ mávl zamítavě rukou.

„A že jsem se díky tobě začala zase bavit. Myslím, že už jsem začínala věřit, že zábava do života čaroděje nepatří.“ Suše se usmála. „Vím, že musíš odjet, ale přála bych si, abys mohl zůstat déle.“

Jeho výraz zvážněl. „Taky mi budeš chybět, Soneo.“ Přistoupil o krok blíž a otevřel ústa, jako by chtěl ještě něco říct, ale neřekl nic. Prstem jí podepřel bradu, zvedl jí hlavu, sklonil se blíž a přitiskl své rty na její.

Překvapená Sonea se trochu odtáhla. Byl velmi blízko, oči mu zářily a tvářil se tázavě. Najednou jí začaly hořet tváře a srdce se jí divoce rozbušilo. Ve tváři se jí objevil přihlouplý úsměv, a i když se snažila, nedokázala se jej zbavit. Dorrien se tiše zasmál a znovu se sklonil, aby ji políbil.

Tentokrát jeho rty setrvaly déle a ona si uvědomila jejich měkkost a teplo. Cítila, jak se třese, ale nebylo jí zima. Když se odtáhl, lehce zavravorala dopředu, jak prodlužovala dotek.

O krok ustoupil a jeho úsměv se rozplynul. „Omlouvám se, to ode mne nebylo fér.“

Polkla, aby znovu našla svůj hlas. „Nebylo fér?“

Sklopil oči ke špičkám svých bot a jeho výraz zvážněl. „Protože odjíždím. Protože bys mohla chtít nebo potřebovat někoho jiného, ode dneška do kdoví kdy, a kvůli mně ho odmítneš.“

Sonea se trochu horce zasmála. „To pochybuji.“

Dorrien se zatvářil ostražitě a Sonea se zamračila. Myslí si teď, že jeho pozornost uvítala jen proto, že je přesvědčená, že by se nikomu jinému nelíbila?

A bylo to tak? Ještě před chvílí by ji ani nenapadlo, že by mohl být něco více, než jen kamarád. Potřásla hlavou a usmála se.

„Tomu tedy říkám překvapení, Dorriene.“

Koutky jeho úst se zvedly.

– *Dorriene?*

Poznala Rothenův vnitřní hlas.

– *Otče*, odpověděl Dorrien.

– *Kde jsi?*

– *Šel jsem se trochu projít.*

– *Tvůj kuň je tady.*

– *Za chvíli jsem tam.*

Dorrien se omluvně ušklíbl. „Obávám se, že nám cesta sem trvala déle, než jsem předpokládal.“

Sonei se zmocnila zlá předtucha. Zpozdlila se na závěrečné zkoušky?

„Pojďme.“

Přelezli kameny a vydali se zpátky. Po několika minutách spěchání lesem došli ke kládě, kde nechala svou skříňku. Zanedlouho poté dorazili k cestě a mohli se dát do běhu.

Občas pohlédla na Dorriena a říkala si, co si asi myslí. Jindy si všimla, že se on dívá na ni a usmál se, když vzhledla, aby se setkala s jeho očima. Natáhl se a vzal ji za ruku. Jeho prsty byly teplé a byla zklamaná, když došli na dohled Společenství a on nechal svou ruku vyklouznout.

Když došli k sídlu čarodějů, Rothen vyšel ze dveří, aby se s nimi setkal.

„Tvůj kůň čeká vpředu, Dorriene.“ Sjel je oba pohledem a se zvednutým obočím si všiml sněhu na jejich botách a hábitech. „Měli byste se raději osušit.“

Z Dorrienových šatů stoupala pára, když se vydali pěšinou podél Univerzity. Sonea se soustředila, aby zahřála vzduch kolem svého hábitu a vysušila jej. Před schodištěm se s nimi setkal sluha držící opratě Dorrienova koně. Dorrien pevně objal nejdříve Rothena, potom Soneu.

„Dávejte na sebe pozor,“ řekl.

„Ty na sebe dávej pozor,“ odpověděl Rothen. „Nehrň se do vánice, jen aby ses dostal domů dříve.“

Dorrien se vyhoupl do sedla. „Nikdy nebylo vánice, která by mi zabránila vrátit se domů.“

„Tak na co sis poslední čtyři týdny stěžoval?“

„Já? Stěžoval?“

Rothen si se smíchem založil ruce na prsou. „Tak už sypej, Dorriene.“

Dorrien se zašklebil. „Sbohem, otče.“

„Sbohem, Dorriene.“

Dorrienovy oči sklouzly k Sonei. Na okraji mysli ucítila váhavý dotek.

– *Sbohem, Soneo. Už se rychle.*

Pak už Dorrienův kůň tryskem vyrazil, proběhl branami a ven do sněhem pokrytých ulic města.

Několik minut zůstali hledět na brány, pak si Rothen povzdechl a otočil se k Sonei. Přimhouřil oči.

„Hmmm, něco se tady děje,“ řekl.

Zachovala neutrální výraz. „Jako co?“

„Nedělej si starosti,“ usmál se významně. „Schvaluji to. Nemyslím si, že věkový rozdíl bude na škodu. Je to jen pár let. Uvědomuješ si, že tady musíš zůstat, dokud nedokončíš školu, že ano?“

Sonea otevřela pusu k protestu, ale zase ji zavřela, když zahlédla pohyb ve vstupní hale. Chytla Rothena za paži.

„Nevadí mi, že o tom uvažujete, Rothene,“ řekla mu tiše. „Ale ocenila bych, kdybyste to dělal v soukromí.“

Zamračil se a překvapeně se na ni podíval. Stále upírala pozornost do haly, a když vešli, chodbou se rozlehl zvuk rychlých kroků, jak někdo běžel po schodech. Sonea vzhledla a zahlédla známého novice, který spěchal nahoru.

Zasáhla ji zlá předtucha. Než jí Regin zmizel z dohledu, jasně zahlédla výraz v jeho tváři. Možná, že u učitelů nyní dosáhla zaujaté účasti, když byl Regin přistižen, že se z ní snažil udělat zloděje, ale pochybovala, že má navždy pokoj od jeho posměchu. Přípravy na závěrečné zkoušky prvního ročníku jej sice zaneprázdnily, ale měla podezření, že plánuje nějakou obzvláště odpornou pomstu.

„Uvidíme se večer,“ řekla Rothenovi. Slavnostně přikývl. „Hodně štěstí, Soneo. Víím, že to zvládneš.“

Usmála se a vydala se po schodech. Když došla nahoru, opatrně vstoupila do chodby. Univerzita byla plná noviců a jejich tlumené hlasy vytvářely atmosféru plnou očekávání a strachu. Došla ke třídě a vešla dovnitř.

Regin seděl na svém obvyklém místě a pozorně ji sledoval. Odvrátila se, uklonila se dvěma učitelům, kteří postávali před třídou, a šla se posadit. Otevřela svou skříňku a vytáhla úkol do historie, který jim lord Skoran zadal. Prolétla stránky a ulevilo se jí, když zjistila, že jsou stále v pořádku a neutrpěly žádnou škodu. Ačkoliv skříňku zapečetila, než odešla z pokoje, skoro čekala, že zjistí, že se k nim Regin nějak dostal.

Skoran souhlasně přikývl, když mu listy podala, a k její spokojenosti je uzamkl v truhle.

Celou dobu cítila, že ji Regin pozoruje. Vrátila se na své místo a ignorovala obličej, který viděla koutkem oka. Sledovala, jak do třídy vcházejí poslední novicové a odevzdávají své práce učitelům. Když byli všichni přítomni, lord Vorel se založenýma rukama předstoupil před třídu.

„Dnes vykonáte vaše závěrečné zkoušky z válečnictví za první ročník,“ oznámil jim. „Vaším úkolem bude bojovat se všemi členy vaší třídy a budete známkováni podle dovedností, kontroly a, samozřejmě, podle počtu vítězství. Prosím, následujte mne.“

Sonea se zvedla spolu s ostatními spolužáky. Když první novicové vyšli ze třídy, Regin se otočil, aby se s ní setkal pohledem. Sladce se usmál.

Naučila se jeho pohledy oplácet s chladnou lhostejností, ale nyní ji přepadl strach. Ačkoli byla stále mnohem silnější než ostatní novicové, omezení, která jí uložil Vorel, jí bránila používat svou sílu ke svému prospěchu. Díky vnitřnímu štítu, který držel kolem noviců, když bojovali, nějak poznal, jestli jsou její údery silnější, než považoval za vhodné. Regin byl ve válečnictví stále lepší než ona a ačkoliv už nedostával hodiny u lorda Balkana, nic mu nebránilo, aby bral hodiny navíc u lorda Garrela.

Když vykročila ze třídy, přihnul se k ní sluha v uniformě.

„Lady Soneo,“ řekl muž, „byl jsem poslán, abych vám doručil naléhavou žádost, že se máte ihned vrátit do pokojů lorda Rothena.“

Překvapeně se podívala na lorda Vorela. Čaroděj se zamračil.

„Nemůžeme na tebe čekat, Soneo. Jestliže se do hodiny nevrátíš, budeme muset tvou zkoušku přesunout na začátek příštího roku.“

Sonea přikývla. Poděkovala poslíčkovi a vydala se chodbou.

Proč pro ni Rothen poslal? Od chvíle, kdy se rozdělili, měl stěží dost času dojít do svých komnat. Možná zjistil, že Regin skutečně něco naplánoval, a zavolal ji, aby tomu zabránil.

Zavrtěla hlavou. To by Rothen neudělal. Spíš by se pokusil na Reginovy plány upozornit lorda Vorela, než aby ji odvolával z důležité zkoušky.

Pokud jí nechtěl prostě říct, co od Regina může čekat. Možná, že jí chtěl navrhnout způsob, jak by to, ať už to bylo cokoli, obrátila ve svůj prospěch. Stále by mohla do arény proklouznout včas.

Ale kdyby tomu tak bylo, proč by na ni prostě nepočkal před třídou?

A proč vlastně nebyl ve své třídě a nepřipravoval studenty na zkoušky?

Zachmuřeně sestupovala po schodech do přízemí Univerzity. Co když měl nějaký jiný důvod, aby ji zavolal? Poslíček neřekl, že ta zpráva je *od* Rothena. V tom případě by mohl být *Rothen* tím důvodem, proč ji zavolali. Mohl být nemocný. Nebyl starý, ale ani mladý. Mohl být –

Přestaň si dělat starosti! Pravděpodobně to není nic vážného. Stejně však nádvoří k sídlu čarodějů skoro přeběhla. Srdce jí bušilo, když spěchala po schodech a pak chodbou k Rothenovým dveřím.

Dveře se pod jejím dotekem rozlétly. Rothen stál u okna, a když vešla, otočil se k ní. Otevřela pusou, aby vyslovila otázku, kterou měla na jazyku, ale zarazila se, když uviděla jeho varovný výraz.

Nejdříve pocítila přítomnost. Byla hmatatelná, neutajená. Naplňovala pokoj jako hustý, dusivý dým. Hrůzou se jí rozbušilo srdce, ale podařilo se jí nasadit

výraz, o němž doufala, že odráží pouze překvapení a úctu. *Nevíš, proč tady je*, řekla si, když se otočila. *Nenech ho vidět, že z něj máš strach*. S očima sklopenýma k zemi se otočila čelem k návštěvníkovi a uklonila se.

„Promiňte, Nejvyšší lorde.“

Neodpověděl.

„Soneo.“ Rothenův hlas byl tichý a napjatý. „Pojď sem.“ Pohlédla na Rothena a sevřel se jí žaludek. Jeho tvář byla bledá, skoro jako by byl nemocný. Pokynul jí a jeho ruka se lehce chvěla. Rozrušená těmito známkami strachu k němu rychle přistoupila.

Když oslovil Nejvyššího lorda, byl Rothenův hlas překvapivě klidný. „Sonea je tady, jak jste si žádal, Nejvyšší lorde. Jak vám můžeme pomoci?“

Akkarin zabodl do Rothena pohled, který by Soneu zmrazil.

„Jsem tady, abych našel zdroj jisté... fámy. Fámy, kterou jsem vytáhl ze Správce a která se týká vás a vaší novicky.“

Rothen přikývl. Zdálo se, že svá další slova pečlivě zvažuje.

„Myslel jsem si, že ty řeči o nás už pominuly. Nezdálo se, že by jim někdo přikládal význam a –“

V temných očích se zablesklo. „Nemyslím tuto fámu. Ptám se na fámu, která se týká *mých* nočních aktivit, a která musí přestat.“

Sonea měla pocit, jako by jí svírala hrdlo něčí ruka, a těžce se jí dýchalo. Rothen se zamračil a potřásl hlavou.

„Mýlíte se, Nejvyšší lorde. Nevím nic o vašich –“

„Nelžete mi, Rothene,“ přimhouřil Akkarin oči. „Nepřišel bych sem, kdybych si nebyl jistý.“ Udělal krok směrem k nim. „Právě jsem to vyčetl z Lorlenovy mysli.“

Rothen zbledl a mlčky na Akkarina hleděl. *Jestliže Akkarin četl Lorlenovy myšlenky, pak ví všechno!*, prolétlo Sonei hlavou. Cítila, jak se jí podlamují kolena, a ze strachu, aby neupadla, se pevně chytla okna za sebou.

Nejvyšší lord se vlažně usmál. „Mnohé z toho, co jsem viděl, na mne udělalo dojem: jak Sonea navštívila Společenství, když byla ještě odpadlice, to, čeho byla té noci svědkem, jak to Lorlen odhalil při čtení pravdy během poručnického slyšení a že vám oběma přikázal udržet toto zjištění v tajnosti, aby mohl vymyslet, jak by bylo možné uplatnit zákony Společenství. Moudré rozhodnutí. A šťastné pro vás všechny.“

Rothen se napřímil a zvedl tvář k Akkarinovi. „Nikomu jsme o tom neřekli ani slovo.“

„To říkáte vy.“ Hlas Nejvyššího lorda byl měkčí, ale neztratil nic ze svého chladu. „Budu to vědět jistě.“

Sonea ucítila, jak se Rothen prudce nadechl. Dva čarodějové upřeně hleděli jeden na druhého.

„A pokud odmítnu?“

„Podniknu jakákoliv opatření, k nimž mě přinutíte, Rothene. Nemůžete mi zabránit přečíst vám myšlenky.“

Rothen se odvrátil. Sonea si náhle vybavila Ceryho popis Akkarinova čtení myšlenek. Cery jí řekl, že když jej Akkarin našel uvězněného Fergunem v místnosti v podzemí Univerzity, dovolil mu přečíst své myšlenky, aby si ověřil pravdu. Bylo to snadné, něco zcela jiného, než sdílení myšlenek s Rothenem nebo Lorlenovo čtení pravdy, a došla k závěru, že na pověstech o Akkarinově schopnosti číst lidem myšlenky, ať chtějí, nebo ne, bude něco pravdy.

Strnule, jako by jeho kosti patřily někomu mnohem staršímu, Rothen přistoupil k Nejvyššímu lordovi. Sonea na něj zírala, neschopná uvěřit, že se vzdá tak snadno.

„Rothene...“

„To je v pořádku, Sonea.“ Jeho hlas zněl nepřírozně.
„Zůstaň, kde jsi.“

Akkarin několika kroky překonal vzdálenost mezi sebou a jejím poručníkem a přiložil dlaně na jeho spánky. Zavřel oči a na jeho tváři se rozlil nečekaně klidný výraz.

Rothen se prudce nadechl a zapotácel se. Dlaně na jeho spáncích se sevřely a pak znovu uvolnily. Sonea udělala krok vpřed, ale pak se zastavila. Netroufla si zasáhnout. Co když by pak Akkarin Rothenovi ublížil? Rozčilená a vyděšená, zaťala pěsti a ucítila, jak se jí nehty zařízly do dlaní. Dva čarodějové stáli nehybně a beze slova po nesnesitelně dlouhou dobu. Potom, bez varování, se Akkarin zhluboka nadechl a otevřel oči. Na okamžik si změřil muže stojícího před sebou, pak odtáhl dlaně a o krok ustoupil.

Sonea s úzkostí sledovala, jak se Rothen zhluboka, roztřeseně nadechl a mírně se zapotácel. Akkarin zkřížil paže a podíval se na starého čaroděje. Sonea opatrně přistoupila a vzala Rothena za ruku.

„Jsem v pořádku,“ řekl malátně. „Nic mi není.“ Třel si spánky a ošíval se, pak jí stiskl dlaň, aby ji ujistil.

„Teď Sonea.“

Tělem jí projela vlna chladné hrůzy a ucítila, jak Rothenův stisk zesílil.

„Ne!“ sípavě zaprotestoval Rothen a ochrannitelsky ji objal kolem ramen. „Teď už víte všechno. Nechte ji být.“

„Nemohu.“

„Ale viděl jste všechno,“ namítl Rothen. „Je to jen –“

„Dítě?“ zvedl Akkarin obočí. „Dívka? Ale jděte, Rothene. Víte, že jí to neublíží.“

Rothen ztěžka polkl, pak se k ní pomalu otočil a pohlédl jí do očí. „Víš všechno, Soneo. Nemáme před ním co schovávat. Nechej ho, ať se ujistí, když musí. Nebude to bolet.“

Jeho pohled, i když zvlhlý, byl pevný. Sonea ucítila, jak jí stiskl ruce a pak je pustil. Ustoupil. Rostl v ní hrozný pocit zrady.

– *Věř mi. Musíme spolupracovat. Nic jiného teď dělat nemůžeme.*

Za sebou zaslechla Akkarinovy kroky, a když se k němu otočila, srdce jí divoce bušilo. Černý hábit měkce zašustil, jak se k ní Nejvyšší lord blížil. Ucouvla a na ramenou ucítila Rothenovy dlaně.

Akkarin se zamračil a natáhl se k ní. Studené prsty jí přejely po tváři a ona ustoupila. Pak své dlaně pevně přitiskl na její spánky.

Její mysl se dotkla jeho přítomnost, ale nenesla žádnou osobnost. Necítila žádné myšlenky nebo pocity. Možná *neměl* žádné emoce. Ta myšlenka ji nijak neuklidnila.

Pak její myslí probleskla představa. Lekla se a uvědomila si, že čekala, že narazí na zábrany v její myslí. Nějak přes ně prošel. Zkontrolovala je a zjistila, že zůstaly nedotčeny, ale jeho přítomnost nebyla dostatečně hmatatelná, aby narazila na odpor.

V její myslí probleskoval stále stejný obraz. Byla to podzemní místnost pod jeho sídlem, viděná zvenčí. Objevila se vzpomínka na scénu, již byla svědkem té noci, kdy ho sledovala.

Něco ovládlo její paměť a začalo se prohrabovat podrobnostmi. Sonea si vzpomněla, jak s jejími vzpomínkami zacházel Lorlen a jak je byla schopná skrýt, když je vytlačila ze svých myšlenek. Snad by to mohla zkusit i nyní. Pokusila se zdusit svou paměť, ale

čtení myšlenek bez přestávky pokračovalo. Uvědomila si, že její snažení nic nezmění, protože Akkarin její paměť ovládal, zatímco Lorlen ji jen vedl a povzbuzoval.

Po tomto zjištění zpanikařila. Zoufale se snažila zaplavit svou paměť jinými vzpomínkami a představami.

Přestaň.

Slovo provázel hněvivý podtón. Sonea se zarazila a pocítila záchvěv vítězství, protože pochopila, že našla způsob, jak se mu bránit. Její strach se změnil v odhodlání. Vytahovala lekce, seznamy faktů, představy prací, které dělala. Zasypávala jej obrázky z učebnic a nesmyslnými básničkami, které našla v knihovně. Vytahovala vzpomínky ze slumů, bezvýznamné běžné střípky svého dřívějšího života.

Objevil se mentální obraz bouře – trychtýř představ, který jej držel ve svém středu. Nevěděla, zda je ten obraz skutečný, nebo zda je to jen něco, co vytvořila její mysl.

Bolest! Do lebky se jí zařízly nože. K uším jí dolehl výkřik a uvědomila si, že to vykřikla ona, otevřela oči a její vědomí kolísalo mezi vnitřním a vnějším světem. Stisk na jejích ramenou zesílil. Nad ní se ozval hlas.

„Přestaň se mnou bojovat,“ přikázal.

Dlaně se znovu pevně přitiskly k jejím spánkům a ona znovu vklouzla do svého vnitřního světa. Dezorientovaná a šokovaná bolestí se znovu pokusila nalézt rovnováhu. Cizí přítomnost začala znovu vykopávat myšlenky, které hledala. Neúprosně vyvolávala obraz za obrazem. Tentokrát znovu prožívala chvíle na Severním náměstí. Znovu hodila kámen a prchala před ohněm čarodějů. Den, kdy ucítila Rothenovo hledající vědomí a instinktivně skryla svou přítomnost. Cery Harrin a jeho gang. Zloděj Faren. Senfel, čaroděj Zlodějů.

Pak se kradla lesem na pozemcích Společenství. Vzpomínky se zostřily, byly prozkoumávány pozorněji. Znovu šplhala na zeď u sídla léčitelů a pozorovala novice uvnitř. Znovu cítila vibrace okolo arény. Nakukovala okny Univerzity. Cesta ji vedla kolem zadní části Společenství a lesem za ním. Potom, když se Cery vydal ukrást knihy, se přikradla k podivné šedé dvoupodlažní budově. Kolem prošel sluha a to ji přinutilo schovat se za nízké keře. Pak, když uviděla světlo vycházející z větracích otvorů, se přikrčila a nakoukla dovnitř.

Jejích smyslů se dotkl slabý záchvěv zlosti. *Ano, pomyslela si, také bych byla našťvaná, kdyby byla má tajemství vyzrazena tak snadno.* Viděla zakrváceného muže, jak si svléká oblečení, myje se a odchází. Vrátil se, oděný do černého hábitu, a promluvil na sluhu. „Souboj mne oslabil. Potřebuji tvou sílu.“ Muž vytáhl zdobný nůž, řízl sluhu do paže a pak na ránu přiložil dlaň. Znovu ucítila podivnou magii.

Vzpomínka se náhle přerušila a ona necítila nic z vědomí, které se skrývalo za jejím. Co si asi myslí, napadlo ji.

Dovolila jsi, aby se o tom dozvěděl někdo kromě Lorlena a Rothena?

Ne, pomyslela si.

Uvolnila se, s jistotou, že to bylo vše, co chtěl vidět, ale neúprosný výsledek pokračoval. Prozkoumával části jejího života, od dětství až k hodinám na Univerzitě. Probíral se jejími pocity, od její náklonnosti k Rothenovi, přes přetrvávající loajalitu k Cerymu a lidem ze slumů, až k novým citům, které chovala k Dorrienovi.

Nezvaně se vynořil hněv, který k němu cítila za to, co jí dělá. Pátral po jejích pocitech z toho, že praktikuje černou magii, a její vědomí odpovědělo nelibostí a

strachem. Odhalila by ho, kdyby mohla? *Ano!* Ale jen pokud by to neublížilo Rothenovi a ostatním.

Pak cizí přítomnost zmizela a ona ucítila, jak tlak na jejích spáncích povolil. Otevřela oči a zamrkala. Akkarin se otočil zády a pomalu od nich poodstoupil. Cítila na ramenou Rothenovy dlaně, pevné a uklidňující.

„Oba byste mne vydali, kdybyste mohli,“ řekl Akkarin. Chvilí mlčel a pak se k nim obrátil. „Stanu se Soneiným poručníkem. Její schopnosti jsou na vysoké úrovni, a jak se domnívá Lorlen, je neobvykle silná. Nikdo mé rozhodnutí nebude zpochybňovat.“

„Ne!“ zalapal po dechu Rothen a jeho sevření zesílilo.

„Ano,“ odpověděl Akkarin a otočil se k nim. „Ona zajistí vaše mlčení. Dokud bude moje, nikdy nedopustíte, aby se někdo dozvěděl, že praktikuji černou magii.“ Jeho pohled se přesunul k Sonei. „A Rothenova bezpečnost bude zárukou, že budeš spolupracovat ty.“

Sonea na něj s hrůzou zírala. Měla se stát jeho *rukojmím*.

„Budete spolu mluvit pouze proto, abyste nevzbudili podezření. Budete se chovat, jako by se nestalo nic neobvyklejšího, než je změna poručníka. Rozuměli jste?“

Rothen ze sebe vydal přidušený zvuk a Sonea se k němu vyděšeně otočila. Pohlédl na ni a ona viděla v jeho očích vinu.

„Nenuťte mě zvažovat jinou alternativu,“ varoval je Akkarin.

Rothenův hlas zněl ztrhaně, když odpověděl. „Rozumím. Uděláme, co chcete.“

„Dobře.“

Akkarin postoupil o krok dopředu, Sonea vzhlédla a zjistila, že se na ni upřeně dívá. „V mém sídle je pokoj

pro novice Nejvyššího lorda. Půjdeš teď se mnou a později pošleš sluhu pro své věci.“

Sonea se podívala na Rothena se sevřeným hrdlem. Vyhledal její oči.

– *Mrzí mě to.*

„*Hned*, Soneo.“ Akkarin ukázal na dveře a ty se rozlétly.

Ucítila, jak Rothenův stisk povolil a lehce ji postrčil. Podívala se na Akkarina a uvědomila si, že nechce, aby Rothen viděl, jak ji odvede pryč. Najde způsob, jak jí pomoci. Udělá všechno, co bude v jeho silách. Teď neměli jinou možnost, než uposlechnout.

Zhluboka se nadechla, odtáhla se od Rothena a vyšla na chodbu. Akkarin si Rothena naposledy změřil a odešel. Když se Nejvyšší lord odvrátil, Rothenovy oči se zúžily nenávistí.

Pak se dveře zavřely a on jí zmizel z dohledu.

„Pojď“, řekl Akkarin. „Studentský pokoj v mém sídle neměl nájemníka už mnoho let, ale vždycky byl udržován připravený. Zjistíš, že je mnohem pohodlnější, než je na kolejích.“

ČÁST DRUHÁ

KAPITOLA 20

SONEINO „ŠTĚSTÍ“

Když se dveře otevřely, ředitel Univerzity vzhlédl od svého stolu, aby se podíval, kdo vstoupil do jeho kanceláře. Bylo to poprvé, co si Sonea pamatovala, že jeho nevrlý výraz zmizel. Vyskočil na nohy. „Co pro vás mohu udělat, Nejvyšší lorde?“

„Přál bych si projednat Sonein výcvik. Četl jsem vaši zprávu a její nedostatečné schopnosti v některých předmětech mne znepokojují.“

Jerrik vypadal překvapeně. „Sonea postupuje více než uspokojivě.“

„Její známky z válečnictví jsou přinejlepším průměrné.“

„Ach.“ Jerrik pohlédl na Soneu. „Na této úrovni není u novice nic neobvyklého projevovat pro jeden z oborů méně nadání. Přestože ve válečnictví nevyniká, její výsledky byly uspokojivé.“

„I tak chci tomuto nedostatku věnovat pozornost. Věřím, že lord Yikmo bude vhodným učitelem.“

„Lord Yikmo?“ Jerrik povytáhl své husté obočí a pak se zamračil. „Večer nevyučuje, kdyby však Sonea navštěvovala večerní hodiny z jiného předmětu, poskytlo by to nějaký čas během dne.“

„Myslím, že včera zmeškala zkoušku z válečnictví.“

„Ano,“ odpověděl Jerrik. „Obvykle stanovíme další termín po určité přestávce, ale myslím, že ji namísto

toho může ohodnotit lord Yikmo.“ Pohlédl na stůl. „Jestli si to přejete, mohu sestavit Sonein rozvrh na příští rok nyní. Nebude to trvat dlouho.“

„Ano, nechám Soneu s vámi, aby si jej mohla převzít. Děkuji, řediteli.“

Přítomnost po jejím boku se vytratila. Když se dveře zavřely, Sonea se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. Byl pryč. Konečně.

S měkkým žuchnutím se Jerrik posadil zpátky na své místo a mávl na dřevěnou židli na konci svého stolu.

„Posaď se, Soneo.“

Poslechla. Znovu se zhluboka nadechla a cítila, jak se napětí v jejích svalech vytrácí.

Všechno, co se stalo poté, co odešla od Rothena, jí připadalo jako zlý sen. Následovala Akkarina do jeho sídla, kde jí sluha ukázal její pokoj ve druhém patře. Zanedlouho poté z kolejí noviců dorazila truhla s jejími věcmi. Další sluha jí přinesl talíř s jídlem, ale Sonea byla příliš nervózní, než aby měla hlad. Namísto toho se posadila k jednomu z malých oken, sledovala novice a čaroděje procházející dole a hledala způsob, jak se dostat ze své situace.

Nejdříve zvažovala útěk do slumů. Ted', když získala kontrolu nad svou mocí, by byli Zloději dychtiví ji ochraňovat. Podařilo se jim skrývat Senfela, potulného čaroděje, kterého se Farenovi nepodařilo přesvědčit, aby ji učil. Mohli by ji tedy ukrýt také.

Kdyby však zmizela, Akkarin by ublížil Rothenovi. Pokud by byl ale Rothen včas varován, mohl by říct zbytku Společenství, že Akkarin praktikuje černou magii, dřív, než Nejvyšší lord zjistí, že je pryč. Musela by varovat také Lorlena, protože by i jemu hrozilo nebezpečí, kdyby odešla. Ano, pokud by je oba varovala, že odchází, a správně to načasovala, snad by Akkarin

neměl možnost zabránit Lorlenovi a Rothenovi promluvit.

Ale co pak? Společenství by se Akkarinovi postavilo. Lorlen věřil, že takovou bitvu nemůžou vyhrát, a věděl, že je Akkarin lepší než kterýkoli jiný čaroděj. Takže kdyby odešla, zničilo by to Společenství a možná i celou Kyrálii.

Jak se zdálo, osud Společenství ležel v jejích rukách. V rukách dívky z chudinské čtvrti. Tato náhlá moc nad osudem Společenství jí však nepřinášela žádnou radost. Namísto toho ji sužovaly pocity marnosti a strachu.

Dlouho poté, co se zahrady ponořily do nočních stínů, se vrátil sluha s nápojem. Rozeznala vůni mírného léku na spaní, všechen jej vypila, stočila se na cizí, příliš měkké posteli a uvítala otupělost, která se postupně připlížila.

Ráno jí pobíhající služebnictvo přineslo nový hábit a další jídlo. Podařilo se jí polknout pár soust, ale když dorazil Akkarin, litovala jich. Nemocná strachem ho následovala na Univerzitu, do Jerrikovy kanceláře. Minula cestou nějaké novice? Ztichli, když se objevil, jak to dělávali vždycky? Nepamatovala si to.

Jerrikovy pohyby byly chvatné a soustředěně se mračil. Jen párkrát viděla Nejvyššího lorda mezi ostatními čaroději a všimla si, že se k němu chovají s úctou a dokonce s bázní. Byl to respekt k úřadu Nejvyššího lorda? Nebo v tom bylo něco jiného? Báli se ho instinktivně, aniž by věděli proč?

Pozorovala Jerrika a potřásla hlavou. Rozvrh a zkoušky se jí teď zdály tak triviální. Kdyby Jerrik věděl, co se opravdu stalo, tyhle přesuny papírů a hodin by ho naprosto nezajímaly. Akkarina by nerespektoval ani v nejmenším.

Ale on to nevěděl a ona mu to říct nemohla.

Jerrik náhle vstal. Obrátil se k sekretáři a vytáhl z něj tři skříňky: jednu zelenou, jednu červenou a jednu fialovou. Přesunul se k vysokým, úzkým dveřím, které pokrývaly celou jednu stěnu místnosti, a mávl dlaní nad klikou prvních z nich. Ozvalo se cvaknutí, dveře se otevřely a odhalily řady polic.

Přejel prstem po první z nich a vytáhl úhlednou složku. Položil ji na stůl a Sonea uviděla, že na přebalu je úpravně napsáno její jméno. Když složku otevřel a pročítal několik listů papíru, vzbudilo to v ní zvědavost. *Co tam asi je?* říkala si. *Nejspíš poznámky učitelů. A zpráva o peru, které jsem měla ukrást.*

Jerrik otevřel tři skříňky. Uvnitř byly další papíry se jmény učitelů a narýsovanými tabulkami. Vybral některé z nich, pak ze stolu vytáhl čistý list a začal kreslit další tabulku. Několik minut byl slyšet pouze Jerrikův dech a škrábání pera.

„Je to pro tebe dost obrat k lepšímu, Soneo,“ řekl, aniž by se na ni podíval.

Sonea potlačila náhlé, trpké nutkání se rozesmát.

„Ano, řediteli,“ dostala ze sebe.

Vzhlédl, zamračil se a pak obrátil pozornost zpátky ke svému psaní. Dokončil tabulku, vytáhl další list papíru a začal dělat kopii.

„Příští rok pro sebe nebudeš mít moc času,“ řekl jí. „Lord Yikmo dává přednost vyučování přes den, takže budeš muset brát soukromé hodiny alchymie. Volné dny budeš mít na studium. Pokud budeš pracovat efektivně, pak bys mohla mít dopoledne ve volném dni volno pro své osobní potřeby.“ Odmlčel se, zamyslel se nad svou prací a smutně potřásl hlavou. „Jestliže s tebou bude lord Yikmo spokojený, mohla bys pro sebe získat i některá odpoledne.“

Neodpověděla. K čemu by jí teď byl volný čas? Akkarin jí zakázal mluvit s Rothenem a mezi novici žádné přátele nemá. Nadcházejících týdnů se děsila. Co teď bude dělat, když až do příštího semestru nemá žádné vyučování? Zůstat ve svém pokoji v Akkarinově sídle? Otrásla se. Ne, bude se odtamtud držet dál, jak to jen půjde.

Jestli jí to dovolí. Co když ji bude chtít mít nablízku? *Co když mě chce využít ke své odporné práci?* Začala tu myšlenku zahánět, ale pak se zarazila. Jakkoliv je to děsivé, musí s touto možností počítat. Mohl by ji přinutit udělat cokoli, pod pohrůzkou, že ublíží Rothenovi. Žaludek se jí sevřel hrůzou. *Cokoliv...*

Zabolely ji ruce. Podívala se dolů a rozevřela pěsti. V každé dlani měla vyryté čtyři půlměsíčky. Otréla si je o hábit a v duchu si poznamenala, že až se vrátí do pokoje, musí si upravit nehty.

Jerrik byl stále plně pohroužený do svých papírů. Pozorovala, jak jeho pero létá po papíře. Když došel na konec, spokojeně zabručel a předal jí list.

„Jako chráněnce Nejvyššího lorda ti bude věnována přednostní péče, ale bude se od tebe také očekávat, že dokážeš, že si vybral správně. Neváhej ze svého nového postavení vytěžit co nejvíce – budeš to potřebovat, jestliže máš jeho očekávání splnit.“

„Děkuji, řediteli,“ přikývla.

„Můžeš jít.“

S těžkým polknutím se postavila, uklonila se a odcházela ke dveřím.

„Soneo.“

Ohlédla se přes rameno a zjistila, že Jerrikovy koutky úst se zvedly k u něj tak vzácném úsměvu. „Vím, že ti Rothen jako poručník bude chybět,“ řekl. „Akkarin asi nebude tak vlídný, ale tím, že si tě vybral, udělal mnoho

pro zlepšení tvé situace.“ Pak se jeho úsměv rozplynul.
„Můžeš jít.“

Přinutila se přikývnout na odpověď, a když zavírala dveře, všimla si, že na ni Jerrik zamyšleně hledí. Otočila se, strčila rozvrh do své skříňky a vydala se širokou známou chodbou.

Ve dveřích otálelo několik noviců, kteří sledovali, jak prochází kolem. Rozrušená jejich pohledy zrychlila krok. *Kolik lidí to ví? říkala si. Zřejmě všichni. Měli celý den na to, aby to zjistili.* Novinka o tom, že Nejvyšší lord si konečně vybral svého novice, se Společenstvím rozšíří rychleji než podzimní chřipka. Na chodbu vyšel učitel. Pochybovačně se na ni podíval a pak mu oči sklouzly k jejímu rukávu. Zvedl obočí a nevěřicně potřásl hlavou.

Pohlédla na malý zlatý čtvereček na rukávu svého hábitu. Incaly byly rodinné znaky, které nosili členové rodů. Čarodějové je nenosili, protože jakmile jednou vstoupili do Společenství, čekalo se od nich, že opustí rodinu i její politické vazby. Sluha, který hábit přinesl, jí vysvětlil, že Nejvyšší lord nosí jako incal znak Společenství, protože jeho úřad byl závazkem na celý život. Společenství se stalo jeho rodinou a rodem.

A ona byla jeho novickou. Složila si rukáv pod ruku, aby svůj incal schovala, a došla ke dveřím své třídy. Těsně před nimi se zastavila, aby si dodala odvahy.

„Dobré ráno, Soneo.“

Otočila se a uviděla, že k ní chodbou kráčí lord Elben. Usmál se, jeho ústa se roztáhla, ale oči zůstaly chladné.

„Gratuluji ti k novému poručníkovi,“ popřál jí, když k ní došel.

Sonea se uklonila. „Děkuji, lorde Elbene.“

Vkrácel do třídy. Sonea se obrnila a následovala ho.

„Posaďte se, prosím,“ zaburácel Elben. „Máme toho dnes hodně na práci.“

„Ach!“ ozval se přes rachocení a šoupání židlí známý hlas. „Chráněnka Nejvyššího lorda ráčila naši obyčejnou třídu poctit svou přítomností.“

Místnost ztichla a všechny tváře se obrátily k Sonei. Při pohledu na jejich nevěřící výrazy pocítila trpké pobavení. Jaká ironie, že její spolužáci byli posledními, kdo se to dozvěděl. Až na jednoho, opravila se. Regin posedával na lavici a usmíval se nad tím, jaký dojem udělala jeho novinka na třídu.

„Posaď se Regine, prosím,“ zavrčel Elben.

Regin se svezl ze stolu a posadil se na svou židli. Sonea se přesunula na své místo a položila skříňku na stůl. Když to udělala, její rukáv se uvolnil a ona odněkud za sebou zaslechla tiché zalapání po dechu. Vzhledla a uviděla, jak Narron zírá na její incal.

„Soneo,“ řekl Elben. „Uvolnil jsem ti místo vpředu.“

Vzhledla a zjistila, že v přední řadě je opravdu volné místo. Porilovo místo. Otočila se a uviděla, že její starý kamarád sedí vzadu. Zčervenal a vyhnul se jejímu pohledu.

„Děkuji vám, můj pane,“ odpověděla a otočila se zpátky. „To od vás bylo velkorysé, ale raději bych zůstala tady.“

Čaroděj přimhouřil oči. Vypadal, jako by se s ní chtěl přít, ale pak pohlédl na třídu a zdálo se, že si to rozmyslel.

„Dobře.“ Klesl na svou židli a položil dlaň na stoh papírů na stole. „Dnes budete skládat zkoušku ze svých znalostí alchymie,“ oznámil třídě. „Dám vám papír s otázkami, které zodpovíte teď, a později dostanete cvičení ke zpracování. Po polední přestávce budou praktické zkoušky.“

Když rozdal třídě listy papíru, Sonea ucítila, jak se jí vrací stará, skoro zapomenutá úzkost. Zkoušky. Očima prolétla otázky a vydechla úlevou. Navzdory pohrdání učitelů, navzdory dlouhým hodinám učení, navzdory všem Reginovým pokusům jí házet klacky pod nohy se jí podařilo výuku vstřebat. S lepším pocitem vytáhla ze skříňky pero a začala psát.

O několik hodin později, když gong oznámil konec zkoušky, si třída oddechla.

„To bude vše,“ ukončil Elben. „Můžete jít.“

Novicové se jako jeden muž zvedli a uklonili se učiteli. Když odcházeli ze třídy, Sonea zachytila několik pohledů svým směrem. Vzpomněla si na důvod a znovu ji zalil pocit strachu.

„Počkej, Soneo,“ řekl Elben, když prošla kolem jeho stolu. „Rád bych si s tebou promluvil.“

Než začal mluvit, vyčkal, až se třída vyprázdní.

„Po přestávce,“ řekl jí, „bych byl rád, kdyby sis sedla na místo, které jsem pro tebe vybral.“

Sonea polkla. Tohle bylo to, co myslel Jerrik přednostní péčí? Měla by toho využít, jak jí doporučil?

Ale co by získala tím, že se přesune dopředu třídy? Jen vědomí, že Poril kvůli ní ztratil ještě větší část ze svého postavení ve třídě. Zavrtěla hlavou.

„Raději bych seděla u okna.“

Elben se zamračil. „Bylo by vhodnější, kdybys teď seděla vepředu.“

Vhodnější? Ucítila, jak se v ní rozhořel vztek. Tady nešlo o pomoc s učením, ale o to být viděn, že dává najevo přízeň novicce Nejvyššího lorda. Zřejmě čekal, že bude Akkarinovi hlásit každou drobnou laskavost. Potlačila trpký smích. Svému novému poručíkovi toho bude říkat co nejméně.

Jestli se za posledních šest měsíců něco naučila, bylo to vyhýbat se narušování malicherného společenského postavení ve třídě. Zabráním Porilova místa by nedošlo jen k pouhé výměně židlí. Novicové ji už teď neměli rádi, nepotřebovala jim k tomu přidávat další důvod. Podívala se na Elbena, který před ní stál se zkříženými rukama, a ucítila, jak se její zlost mění ve vzdor.

„Zůstanu na svém obvyklém místě,“ oznámila mu.

Elben přimhouřil oči, ale zdálo se, že v jejím pohledu zahlédl něco, co jej přimělo se odmlčet. Zamyšleně našpulil rty.

„Vepředu je lépe slyšet a vidět,“ poznamenal.

„Nejsem hluchá, lorde Elbene, ani krátkozraká.“

Stiskl čelisti. „Soneo,“ přistoupil k ní a promluvil tichým hlasem, „jestli se neposadíš dopředu, mohlo by to vypadat že... mě přehlížíš jako svého učitele.“

„Možná bych měla říct Akkarinovi, že mě nenecháte sedět, kde chci.“

Jeho oči se rozšířily. „Neobtěžovala bys ho něčím tak bezvýznamným...“

Usmála se. „Pochybuji, že by se vůbec zajímal o to, kde sedím.“

Tiše si ji změřil a přikývl. „Tak dobře. Můžeš sedět, kde chceš. Jdi.“

Když vyšla na chodbu, uvědomila si, že jí buší srdce. Co to provedla? Novicové se přece nikdy nedohadují s učiteli.

Pak si uvědomila, že chodba je neobvykle tichá. Vzhledla a viděla, že ji mlčky pozorují novicové ze všech ročníků. Veškeré uspokojení z rozhovoru s Elbenem z ní vyprchalo. Těžce polkla a vykročila ke schodům.

„To je ona,“ zašeptal hlas po její pravici.

„Včera,“ zamumlal někdo. „...bez jakéhokoli upozornění.“

„...Nejvyšší lord...“

„Proč právě ona?“ řekl někdo jízlivě tak nahlas, aby to slyšela. „Je to jenom chudá holka ze slumů.“

„...není správné.“

„...neměla by být...“

„...urážka Rodů.“

Tiše si odfrkla. „*Kdyby znali pravý důvod, proč si mě vybral, pomyslela si, nebyli by tak –*“

„Uvolněte cestu pro chráněnkou Nejvyššího lorda!“

Když rozpoznala hlas, hrklo v ní. Regin vyšel, aby jí zastoupil cestu.

„Úžasná!“ zvolal hlasitě. „Mohl bych požádat o malou, nejmalinkatější laskavost někoho tak obdivovaného a vlivného?“

Ostražitě si ho změřila. „Co chceš, Regine?“

„Mohla byste... kdyby to příliš neurazilo vaše vysoké postavení,“ usmál se stydlivě, „mi dnes večer opravit boty? Víte, vím, že jste zručná v takovýchto skvělých a hodnotných pracích, a když mám mít opravené boty, měla by to udělat nejlepší opravářka bot ve slum – Společenství, co myslíte?“

Sonea zavrtěla hlavou. „To je všechno, co tě napadlo, Regine?“ Obešla ho a pokračovala chodbou pryč. Kroky ji pronásledovaly.

„Ach, ale Soneo – tedy, chtěl jsem říct – vaše vznešenosti. Mohla byste mne poc –“

Jeho hlas náhle utichl, Sonea se zamračila a odolala nutkání se ohlédnout.

„Je novickou Nejvyššího lorda,“ zašeptal někdo. „Jsi pitomý? Nech ji na pokoji.“

Poznala Kanův hlas a překvapením zatajila dech. Tohle tedy Jerrik myslel, když řekl, že Akkarin zlepšil

její situaci? Došla ke schodišti, sešla ke vstupní hale, vyšla ze dveří a zamířila k sídlu čarodějů.

Pak se zarazila.

Kam to jde? K Rothenovi? Nehybně stála a snažila se urovnat své myšlenky.

Hlad rozhodl za ni. Půjde do jídelny. A po odpoledních zkouškách? Knihovna. Když tam zůstane do zavření, mohla by se vyhnout návratu do sídla Nejvyššího lorda až do pozdních hodin. S trochou štěstí Akkarin na noc odejde a ona se dostane do pokoje, aniž by ho potkala. Zhluboka se nadechla a obrnila se proti nevyhnutelným pohledům a šepotu a vešla zpátky do Univerzity.

*

Lorlenovy pokoje byly v přízemí sídla čarodějů. Trávil zde málo času, vstával brzy a vracel se dlouho poté, co šel zbytek Společenství spát. Den co den v pokoji neregistroval skoro nic jiného než postel a skříň s oblečením.

Ale poslední dobou toho ve svém soukromém místě znovu mnoho objevil. Na policích s knihami byly dekorace a předměty, o kterých zapomněl, že je vlastní. Tyto připomínky minulosti, rodiny a dosažených cílů v něm teď vyvolaly jen pocity viny a bolesti. Připomněly mu lidi, které miloval a kterých si vážil. Lidi, které zklamal.

Lorlen zavřel oči a povzdechl si. Osen si ještě nebude dělat starosti. Uplynul zatím pouhý den a půl. To pro jeho asistenta není dlouhá doba, aby začal panikařit nad rostoucím seznamem práce bez dozoru. A Osen se Lorlena už roky pokoušel přesvědčit, aby si od svých povinností na chvíli odpočinul.

Kdyby to tak byl odpočinek. Lorlen si protřel oči a loudal se do ložnice. Snad už je dost unavený, aby usnul. Nebyl toho schopen už dvě noci, od...

Když si lehl, vzpomínky se vrátily. Zaúpěl a snažil se je zaplašit, ale byl příliš unavený na to, aby s nimi bojoval, a věděl, že by se stejně vrátily, jakmile by se uvolnil.

Jak to začalo? Řekl jsem něco o vindském velvyslanci, který očekává, že se zdrží v sídle...

„Byl překvapen, když slyšel, že Nejvyšší lord se hostům již nevěnuje, protože zde jeho otec trávil čas s vaším předchůdcem,“ vzpomínal Lorlen na své vysvětlení.

Akkarin se tomu zasmál. Stál u malého stolku, na kterém servíroval pití, a hleděl z okna na nocí zahalenou zem.

„Nejlepší změna, jakou jsem kdy udělal.“

„Ceníš si soukromí,“ řekl Lorlen nepřítomně.

Akkarin pak položil prst na láhev vína, jako by zvažoval, jestli si má dát další skleničku. Jeho tvář byla odvrácená, za což byl Lorlen vděčný, když Akkarin znovu promluvil.

„Pochybuji, že by velvyslanci vyhovovaly mé... návyky.“

Tady! Další z těch podivných poznámek. Jako by mě zkoušel. Myslel jsem si, že mi nic nehrozí, když byl otočený zády a nemohl vidět mou reakci...

„Návyky?“ řekl Lorlen s předstíranou nedůvěrou. „Pochybuji, že by mu záleželo na tom, že občas chodíš pozdě spát nebo že moc piješ. Jen se bojíš, že by ti vypil všechno tvé oblíbené víno.“

„To také.“ Akkarin pak otevřel láhev. „Ale nemůžeme nikoho nechat, aby odhalil všechna moje malá tajemství, že ne?“

V té chvíli Lorlenovi hlavou probleskl obraz Akkarina v zakrvácených žebráckých hadrech. Otřásl se a zaplašil jej, vděčný za to, že je k němu Akkarin obrácený zády.

Bylo tohle to, co Akkarin cítil? Naslouchal v tu chvíli mým myšlenkám?

„Ne,“ odpověděl Lorlen a protože chtěl změnit téma, zeptal se na novinky ze dvora.

V tu chvíli zvedl Akkarin ze stolu předmět. Lorlen si všiml záblesku drahokamů a podíval se pozorněji. Byl to nůž. Nůž, který Sonea viděla Akkarina použít pro obřad černé magie. Překvapený a zděšený Lorlen se nadechl a víno mu zaskočilo.

„Vino máš pít, příteli,“ řekl Akkarin s úsměvem. „Ne je vdechovat.“

Lorlen se odvrátil a skryl se při kašli za své dlaně. Snažil se znovu získat rovnováhu, ale vidět Akkarina s tím nožem bylo jako znovu prožívat Soneinu vzpomínku. Přemýšlel, proč jej Akkarin pozval do pokoje pro hosty.

Pak jej napadlo, že Akkarin možná zamýšlí nůž použít, a krev mu ztuhla v žilách.

„Jaké mám novinky?“ zamyslel se Akkarin. „Nech mě se zamyslet.“

Lorlen se přinutil na svého přítele klidně hledět. Když se Akkarin otočil zpět k láhvi, Lorlen zachytil tentýž pohyb na stole. Naleštěný stříbrný tác opřený o další láhev odrážel Akkarinovy oči. Oči, které jej pozorovaly.

Takže mě po celou dobu sledoval. Možná, že nezkoušel číst mé povrchové myšlenky v ten okamžik rozhovoru, jen mé reakce na jeho poznámky a nůž by jej přesvědčily, že něco vím...

„Od přátel z Elyne a Lonmaru jsem slyšel zprávy o Dannylovi,“ řekl potom Akkarin a náhle vykročil od stolu. „Mluví o něm dobře.“

„To rád slyším.“

Akkarin přešel doprostřed místnosti. „Sledoval jsem jeho postup se zájmem. Je to velmi schopný výzkumník.“

Takže ví, že Dannyl po něčem pátrá. Ví, po čem? Lorlen se přinutil k úsměvu. „Zajímalo by mě, co jej tak zaujalo.“

Akkarin přimhouřil oči. „Copak tě neinformoval?“

„Mě?“

„Ano. Koneckonců si jej požádal, aby prošetřil mou minulost.“

Lorlen pečlivě zvažoval svá další slova. Akkarin možná věděl, že Dannyl sleduje jeho cesty, ale jak by mohl vědět proč, když to nevěděl ani Dannyl? „Tohle říkají tví přátelé?“

„Vhodnější výraz by byl špehové.“

Akkarin znova pohnul rukou a Lorlen se zachvěl strachy, když si všiml, že stále drží ten nůž. Když si uvědomil, že Akkarin jeho reakci nemohl přehlédnout, otevřeně se na něj zadíval.

„Co to je?“

„Něco, co jsem získal během svých cest,“ odpověděl Akkarin a zvedl jej. „Něco, co myslím poznáváš.“

Lorlen pocítil záchvěv vítězství. Akkarin téměř přiznal, že se během svých cest naučil černé magii. Dannylův výzkum by se mohl ukázat jako užitečný...

„Připadá mi podivně známý,“ řekl Lorlen. „Nejspíš jsem něco takového předtím zahlédl v nějaké knize nebo sbírce starožitností – a vypadá tak děsivě, že by mi určitě utkvěl v paměti.“

„Víš, k čemu se používá?“

Lorlenovou myslí se mihla vzpomínka na Akkarina, jak řeže svého sluhu do paže. „Je to núž, takže zřejmě k něčemu nemilému.“

K Lorlenově úlevě Akkarin odložil núž na servírovací stůlek, ale tato úleva neměla mít dlouhého trvání.

„Posledních pár měsíců jsi byl podivně opatrný, pokud šlo o mne. Vyhýbal ses myšlenkové komunikaci, jako by ses bál, že za tvými myšlenkami něco objevím. Když mi mé kontakty řekly o Dannylově pátrání, začal jsem se o to zajímat. Proč jsi ho požádal, aby pátral v mé minulosti? Nepopírej to, Lorlene. Mám důkaz.“

Lorlen byl zděšen, že Akkarin odhalil Dannylovy příkazy, ale byl na tuto otázku připraven. Předstíral, že je v rozpacích.

„Byl jsem zvědavý a po našem rozhovoru o tvém deníku mě napadlo, že bych mohl znovu získat něco z toho, co jsi ztratil. Nemáš čas shromažďovat informace znovu, tak... Samozřejmě, že by to nebylo tak uspokojující jako jít sám, ale doufal jsem, že by to mohlo být příjemné překvapení.“

„Chápu.“ Akkarinův hlas potemněl. „Přál bych si věřit ti, ale nevěřím. Víš, dnes jsem ti udělal něco, co jsem nikdy dříve neudělal a ani nikdy nechtěl udělat. Zatímco jsme mluvili, četl jsem tvé povrchové myšlenky. Odhalily mi mnohem, mnohem více. Víím, že lžeš. Víím, že jsi viděl věci, které jsi nikdy vidět neměl, a musím vědět, jak se to stalo. Řekni mi, jak dlouho už víš, že praktikuji černou magii?“

Jen pár slov a všechno se změnilo. Byly v jeho hlase nějaké známky lítosti či viny? Ne. Jen hněv...

Polekaný a nemálo vyděšený se Lorlen chytil posledního, zoufalého pokusu o únik. Zděšeně se na svého přítele podíval.

„Praktikuješ co?“

Akkarinův výraz potemněl. „Nebud' blázen, Lorlene,“ vyštěkl. „Viděl jsem to ve tvé mysli. Víš, že mi nemůžeš lhát.“

Lorlen si uvědomil, že to nemůže popřít, a pohlédl na nůž na stole. Napadlo jej, co se teď asi stane. Jestli zemře. Jak by to Akkarin vysvětlil. Jestli by Rothen a Sonea tušili pravdu a odhalili Akkarinův zločin...

Příliš pozdě si uvědomil, že Akkarin mohl číst jeho myšlenky. Vzhlédl, ale Akkarinův výraz nevyjadřoval žádné známky obav nebo podezření, jen vyčkávání a to mu dalo trochu naděje.

„Jak dlouho?“ zatlačil na něj Akkarin.

„Více než rok.“

„Jak?“

„Jedné noci jsem přišel za tebou. Dveře byly otevřené, zahlédl jsem světlo pod schody a tak jsem se vydal dolů. Když jsem uviděl, co děláš... byl to šok. Nevěděl jsem, co si mám myslet.“

„Co jsi přesně viděl?“

S těžkostí, kterou nemusel předstírat, Lorlen popsal to, co viděla Sonea. Zatímco mluvil, pátral ve tváři Nejvyššího lorda po stopách studu, ale viděl jen záchvěvy zlosti.

„Víš o tom ještě někdo jiný?“

„Ne,“ odpověděl Lorlen spěšně, doufaje, že se vyhne vyzrazení Sonei a Rothena, ale Akkarin přimhouřil oči.

„Lžeš mi, příteli.“

„Nelžu.“

Akkarin si povzdechl. Lorlen si ten povzdech živě pamatoval.

„To je neblahé.“

Lorlen se postavil čelem ke svému starému příteli, rozhodnutý přesvědčit jej, že jeho tajemství je v bezpečí. „Akkarine, musíš mi věřit. Neřekl jsem o tom nikomu.

Ve Společenství by to způsobilo příliš mnoho svárů. Nevím, proč si zahráváš s touto... zakázanou magií. Mohu pouze věřit, že pro to máš dobrý důvod. Myslíš si, že bych tady stál, kdybych ti nedůvěřoval?“

„Takže mi důvěřuješ?“

„Ano.“

„Tak mi odhal pravdu. Musím vědět, koho chráníš, Lorlene, a kolik toho víš.“

Akkarin se natáhl k Lorlenově hlavě a Správce si šokované uvědomil, že se mu chystá přečíst myšlenky. Chytl Akkarina za ruce a odstrčil je, zděšen tím, že by jeho přítel mohl vyžadovat něco takového. „Nemáš žádné právo –“

A pak poslední zbytek Lorlenovy důvěry v jeho přítele vyhasl, když se Akkarinovy prsty ohnuly ve známém gestu a síla zatlačila Lorlena vzad. Dopadl na židli a cítil, jak ho magie tlačí dolů.

„Nedělej to, Akkarine!“

Ale Akkarinovy rty se sevřely do tenké linky. „Odpusť, starý příteli, ale musím to vědět.“

Pak se Akkarinovy prsty dotkly Lorlenových spánek. *Tohle by nemělo být možné! Bylo to, jako by tam nebyl, ale byl tam! Jak jen to dělá?*

Lorlen se při té vzpomínce otřásl, otevřel oči a upřel je na stěny ložnice. Zaťal pěsti a na kůži jednoho z prstů ucítil sevření teplého kovového pásku. Zvedl dlaň a při pohledu na červený drahokam zářící mdlým světlem se mu sevřel žaludek.

Všechno bylo odhaleno: čeho byla Sonea svědkem, čtení myšlenek, Rothenova účast a všechno, co se Dannyl doslechl či co objevil. K němu však nepronikl ani zlomek Akkarinových myšlenek nebo emocí. Pouze poté, co Akkarin procházel po pokoji a hodinu, možná více, mlčky hloubal, Lorlen zahlédl náznak stavu

Akkarinovy mysli. To, co zjistil, jej zjevně velmi znepokojilo, ale jeho chování neztratilo nic ze své sebejistoty.

Konečně byla magie, která Lorlena poutala k židli, stažena a Akkarin zvedl ze stolu nůž. Kdyby měl Lorlen více času k přemýšlení, byl by se bál o svůj život, ale takhle jen nevěřičně zíral, jak si Akkarin přejel ostrým po dlani.

S jezírkem krve v dlani vzal Akkarin Lorlenovu prázdnou sklenici a roztříštil ji o stůl. Pak uchopil jeden ze střepů a vyhodil jej do vzduchu.

Střep se zastavil před Akkarinovým očima, začal se otáčet a jeho ostré hrany rudě žhnuly, jak se začal tavit. Když znovu vychladl, vytvořil hladkou kouli. Akkarin zvedl krvácející dlaň a ovinul kouli prsty. Když dlaň znovu otevřel, rána zmizela a na jejím místě ležel jasně rudý drahokam.

Potom si Akkarin do dlaně přivolal stříbrnou lžici ze skříňky s nápoji. Otáčela se, tavila a tvarovala, dokud nevytvořila silný kruh. Akkarin uchopil drahokam mezi dva prsty a přiložil jej na nejsilnější část obroučky, která se kolem něj ovinula jako květina.

Pak podal prsten Lorlenovi.

„Nasad' si ho.“

Lorlen zvažoval odmítnutí, ale věděl, že Akkarin by k prosazení své vůle klidně použil svou moc a dokázal si představit několik nepříjemných způsobů, jak by mohl být prsten připevněn trvale. Chtěl mít možnost si jej jednoho dne sundat a tak prsten vzal a zdráhavě si jej nasunul na prostředník.

„Budu schopen vidět a slyšet všechno, co se kolem tebe bude dít,“ řekl mu Akkarin. „A budeme schopni komunikovat, aniž by to kdokoli slyšel.“

Dívá se teď Akkarin? Pozoruje mě, jak chodím sem a tam po pokoji? Cítí nějakou vinu za to, co udělal?

I když se Lorlen cítil zraněný a zrazený Akkarinovými činy, nejvíce ho trápil osud Sonei. Díval se Akkarin ve chvíli, kdy Lorlen před pár minutami vyhlédl z okna a viděl Soneu vycházet z Univerzity? Náhle se zastavila a v jejích očích byla zřetelná bolest, když si vzpomněla, že už se nemůže vrátit do Rothenova pokoje.

Nebyl si jistý, jestli chce, aby ji Akkarin viděl. Nebyl si jistý, jestli jeho „přítel“ dokáže cítit výčitky svědomí. Podle toho, co Lorlen věděl, by si Akkarin také mohl vychutnávat, že ji vidí nešťastnou.

Ale navzdory všemu chtěl stále věřit, že tomu tak není.

KAPITOLA 21

HROBKA BÍLÝCH SLZ

Když Sonea odcházela z Univerzity, představovala si, že cítí, jak se za ní obrovská budova smršťuje. V zádech ji mravenčilo přetrvávající horko a do tváře ji píchala zima. Temný tvar před ní se zvětšoval, jak se k němu blížila.

Sídlo Nejvyššího lorda. Akkarinův dům.

Protahovala svou večeri, jak jen to bylo možné a pak, neschopná se přimět opustit Univerzitu, zamířila do knihovny noviců. Teď, když byla knihovna zavřená a Univerzita prázdná a ztichlá, neměla jinou možnost, než se vrátit do svého nového pokoje.

Když došla ke dveřím, srdce jí rychle tlouklo. Zastavila se, ztěžka polkla a sáhla po klíče. Jakmile se jí dotkla, dveře se otevřely.

Místnost uvnitř byla ozářena jedinou světelnou koulí. V jednom z luxusních křesel seděla postava a v dlouhých, bledých prstech držela knihu. Muž vzhledl a Sonea ucítila, jak ji zamrazilo.

„Pojď dál, Soneo.“

Přiměla své nohy k pohybu. Jakmile byla vevnitř, dveře za ní se zavřely a s měkkým, ale rozhodným cvaknutím se zamkly.

„Vedla sis při dnešních zkouškách dobře?“

Otevřela ústa, aby odpověděla, ale nevěřila svému hlasu a tak se rozhodla přikývnout.

„To je dobře. Už jsi jedla?“

Znovu přikývla.

„Tak by sis měla odpočinout přípravou na zítřek. Běž.“

S úlevou se uklonila a chvatně prošla dveřmi po své levici.

Vytvořila světelnou kouli a vyslala ji před sebe, zatímco stoupala po točitých schodech.

Ve světle vytvořeném magií jí schodiště připomnělo to, které vedlo dolů do podzemní místnosti, kde jej viděla provádět černou magii. Hádala, že ty schody leží za dveřmi na druhé straně uvítacího pokoje. Na této straně vedlo schodiště pouze vzhůru.

Nahoře se vynořila v dlouhé chodbě. Za prvními dveřmi byla její ložnice. Nic jiného ze sídla Nejvyššího lorda dosud neviděla.

Když otočila klikou, zaslechla kroky přicházející z opačného konce chodby. Vzhledla a na konci druhého schodiště uviděla stěnu ozářenou pomalu se rozjasňujícím světlem.

Nechala své světlo zmizet, rychle otevřela dveře svého pokoje a vklouzla dovnitř. Nechala ve dveřích otevřenou škvírku, ale když jí vykoukla, v duchu zaklela. Bylo vidět pouze na protější stěnu chodby. Aby na něj viděla, musela by dveře otevřít víc a toho by si jistě všiml.

Pruh světla sklouzl po stěně chodby. Kroky se zastavily a k jejím uším dolehlo slabé cvaknutí. Světlo se znovu pohnulo, pak se chodbou rozlehlo cvaknutí dveří a všechno zmizelo v temnotě.

Takže to je jeho ložnice, přemítala Sonea. Jen zhruba dvacet kroků chodbou. Vědomí, že je tak blízko, nebylo povzbudivé, ale i kdyby bydlel na druhé straně sídla,

nebylo by to o moc lepší. Samotná skutečnost, že byl ve stejné budově jako ona, byla dostatečně znepokojující.

Sonea tiše zavřela dveře a prohlédla si svůj pokoj. Dvěma malými okny se dovnitř vlévalo měsíční světlo a vrhlo na podlahu bledé čtverce. V tlumeném světle vypadal skoro přívětivě.

Velmi se lišil od její prosté ložnice na kolejích noviců. Nábytek zde byl vyroben z tmavě rudého, leštěného dřeva. U jedné ze stěn stála velká skříňka a vedle ní stůl a židle na učení. Mezi dvěma okny byla postel. Něco na ní leželo.

Sonea přešla k posteli a znovu vytvořila světelnou kouli. Na pokrývce našla balík, převázaný stužkou. Když rozbázala uzel, rozevřel se a vyklouzla z něj zelená látka.

Její šaty na přijímací obřad.

Když je zvedla, vypadly z nich těžší předměty: její stříbrný hřeben, zrcadlo a dvě knížky veršů, které jí dal Rothen. Ucítila, jak se jí do očí hrnou slzy.

Ne, nezačnu brečet jako nějaké ztracené dítě, řekla si. Zamrkala, aby zahnala vlhkost z očí, položila věci na pracovní stůl a odnesla šaty do skříně.

Když je vřela na věšák, ze skříně zavanul slabý pach dřeva. Ta vůně jí připomněla Dvoranu Společenství a hlavou jí probleskla vzpomínka na Rothena, odříkávajícího slavnostní slova poručníka. Vzpomněla si na svou povznesenou náladu, když stála vedle něj a v rukou držela svůj nový hábit. *Ted' už ale není mým poručníkem.* Povzdechla si a zavřela dveře skříně.

Vrátila se k posteli a všimla si menšího předmětu. Zvedla jej a poznala nahrubo vyřezanou reberu, kterou dal Dorrien Rothenovi krátce po svém příjezdu. Fascinovalo ji, jak něco mohlo být tak hrubě vyřezáno a přesto si udržet všechny znaky zvířete, které představovalo.

Dorrien. Nemyslela na něj od doby, co odjel. Zdálo se jí, jako by to byly týdny, ale přitom uplynuly jen dva dny od chvíle, kdy spolu došli k prameni a on ji políbil.

Co si asi pomyslí, až se dozví o její náhlé změně poručníka? Povzdechla si. Stejně jako ostatní čarodějové se bude podívat jejímu „štěstí“ – ale byla si jistá, že kdyby byl tady, poznal by, že něco není v pořádku. Všiml by si jejího strachu a Rothenovy úzkosti a hněvu.

Ale nebyl tu. Byl daleko odsud, ve své malé vesničce v horách.

Nakonec Dorrien Společenství znovu navštíví a až přijede, bude ji chtít vidět. Dovolí mu to Akkarin? Sonea se usmála. I kdyby to Akkarin zakázal, Dorrien by si našel způsob. Kromě toho, kdyby Akkarin Dorrienovi zabránil se s ním vidět, vzbudilo by to podezření.

Nebo ne? Akkarin by mohl jednoduše prohlásit, že ji Dorrien rozptyluje od učení. I když by se to mohlo zdát Dorrienovi trochu moc ochránářské, nikdo jiný by se nad tím nepozastavil. Zamračila se. Co když by si Dorrien *opravdu* všiml, že se něco děje. Co by udělal? A co by udělal Akkarin? Otřásla se. Na rozdíl od ní a Rothena, Dorrien žije daleko mimo dosah Společenství. Koho by zajímalo, že léčitel ve vzdálené vesničce zemřel při nějaké „nehodě“?

Pevně sošku sevřela. Nesmí dát Akkarinovi důvod si Dorrienu všimnout. Až se Dorrien vrátí do Společenství, bude mu muset říct, že k němu nic necítí. Sám řekl, že si možná během let, než dostuduje, najde někoho jiného. Ať si tedy myslí, že našla.

Ale nikdo jiný by tu být nemohl. Ne, dokud je Akkarinovým rukojmím. Spřátelit se s někým by znamenalo dostat jej do nebezpečí. A co její strýc, teta a malý bratránek? Prozatím Akkarin Rothenovi neublíží, protože by jí tím dal volnost vyzradit jeho tajemství.

Kdyby věděl, kde je její rodina, mohl by je proti ní použít také.

Povzdechla si a lehla si na postel. Kdy se to všechno začalo kazit? Její myšlenky se vrátily na Severní náměstí. Od toho dne byl její osud v rukou jiných: Nejdříve Ceryho a Harrina, pak v rukou Zlodějů, Rothena a nyní Akkarina. Předtím byla dítětem, které chránili její strýc a teta. Bude mít někdy kontrolu nad svým životem?

Ale jsem stále naživu, připomněla si. Všechno, co teď můžu dělat, je být trpělivá a čekat, než se stane něco, co všechno tohle změní – a musím se postarat, abych byla připravená, až k tomu dojde.

Vstala a přešla ke svému pracovnímu stolu. Jestli se něco stane, jistě v tom bude hrát roli magie, takže čím více bude připravená, tím lépe. Zkouška z léčitelství ji čeká zítra a ona by si měla znovu projít své poznámky.

*

Rothen znovu přešel k oknu a upřel pohled na sídlo Nejvyššího lorda. Poslední dvě noci se v jeho severní věži objevily dva zářící čtverce. Čím déle je sledoval, tím si byl jistější, že Sonea je za nimi.

Jak musí být vyděšená. Jak polapená. Musí si přát, aby byla do Společenství nikdy nevstoupila.

Uvědomil si, že zatíná pěsti. Přinutil se vrátit do křesla v obývacím pokoji, posadil se a pohlédl na zbytky zpola sněženého jídla.

Co můžu dělat? Musí být něco, co bych mohl udělat.

Pokládal si tu otázku stále dokola a odpověď byla pokaždé stejná.

Udělej, na co si troufneš.

Všechno záleželo na Soneině bezpečí. Přál si postavit se doprostřed chodby a vykřičet pravdu všem čarodějům, kteří tak slepě přijali Akkarinovo rozhodnutí, ale kdyby to udělal, Sonea by byla první Akkarinovou obětí. Její síla by byla použita k boji proti Společenství; její smrt by Akkarinovi pomohla je porazit.

Zoufale si přál mluvit s Lorlenem. Chtěl od Lorlena slyšet ujištění, že nehodlá obětovat Sonein život při pokusu porazit Akkarina, ale zároveň chtěl také slyšet, že se Správce nevzdal všech plánů porazit Nejvyššího lorda.

Akkarin zakázal jakýkoli kontakt mezi nimi, ale i kdyby si Rothen troufl rozhovor s Lorlenem riskovat, nemohl. Správce se stáhl do svých pokojů a odpočíval. Když to Rothen slyšel, bál se, že byl Lorlen při svém střetu s Akkarinem zraněn. Ta možnost byla děsivá. Jestliže Akkarin dokázal ublížit svému nejbližšímu příteli, co by pak byl schopen udělat těm, na kterých mu záleží méně?

Ale Nejvyšší lord mohl být v zabíjení a vysávání síly z ostatních zběhlý. Mohl to dělat celé roky. Rothen se zamračil. Jak dlouho už Akkarin používá černou magii? Po celou dobu, co je Nejvyšším lordem? Nebo déle?

Od chvíle, co mu Sonea řekla o Akkarinově tajemství, Rothen mnohokrát přemýšlel nad tím, jak mohl Akkarin černou magii objevit. Bylo obecně známo, že Společenství všechny znalosti o ní zničilo už před staletími. Vyšší čarodějové věděli, jak ji rozpoznat, ale to bylo vše. Bylo nicméně možné, že Akkarin měl přístup k informacím a instrukcím ze zapomenutých záznamů někde ve Společenství.

Nebo se mohl naučit černé magii před lety, ještě dřív, než se vydal na svou cestu. Výprava za pátráním po prastaré magii mohla být záminkou, jak zjistit víc, nebo

prostě k získání času a volnosti na její cvičení. Nebo to bylo právě na této cestě, kdy Akkarin černou magii objevil. Narazil Akkarin na tuto znalost a použil ji, aby zvětšil svou sílu?

Tam, kde může být nalezena vědomost o moci, leží často také způsob, jak ji porazit. Jestliže Akkarin během svých cest objevil černou magii, tak by ji někdo jiný mohl nalézt znovu. Rothen si povzdechl. *Kdybych jen mohl opustit Společenství, strávil bych každický okamžik každého dne hledáním té informace.* Odjet ale nemohl. Akkarin ho pravděpodobně bedlivě sledoval. Jistě by nechtěl, aby se Rothen potuloval po Spojených zemích mimo jeho dohled.

Takže to musí udělat někdo jiný. Rothen si pro sebe přikývl. *Někdo, kdo může cestovat. Někdo, kdo by to udělal, aniž by se moc vyptával. Někdo, komu mohu důvěřovat...*

Rothen se pomalu začal usmívat. Věděl přesně, kdo je tou pravou osobou.

Dannyl.

*

V mrazivém nočním vánku plápolaly stovky pochodní. Další stovky se vlnily před nimi a klikatily se tam a zpět až k obloze. Plameny ozařovaly skalnatý povrch útesu a v pravidelných rozestupech také ústí jeskyní.

Veslaři tahali svá vesla podle rytmu pomalých úderů bubeníka na přídi. Píseň se odrážela od útesů, jak zpěváci postupovali pomalými vícehlasnými skladbami, ze kterých Dannylovi běhal mráz po zádech. Pohlédl na Tayenda, který se užasle rozhlížel po ostatních lodích. Po několika týdnech odpočinku vypadal dvořan zdravěji.

„Cítíš se dobře?“ zamumlal Dannyl. Tayend přikývl a ukázal na skořápku lodi. „Skoro se nehoupe.“

Ode dna lodi se ozvalo tiché zaskřípání. Veslaři hbitě vyskočili a vytáhli plavidlo na pláž. Tayend se postavil, pečlivě si změřil rytmus vln vířících kolem lodi a vyskočil, když se voda stáhla. Zaklel, když se jeho jemné boty zabořily do mokrého písku.

Dannyl se smíchem vystoupil a vydal se pláží směrem ke světlé lemované stezce. Pak se zastavil, když velká skupina truchlících začala své procesí vzhůru po schodech, vytesaných do stěny útesu. Dannyl a Tayend je následovali v uctivé vzdálenosti.

Každý úplněk v měsíci obyvatelé Vinu navštěvovali tyto jeskyně. Uvnitř se nacházely hrobky mrtvých. Jejich pozůstalí zde svým předkům zanechávali dary a žádali jejich duše o pomoc. Některé hroby byly tak staré, že už nezůstali žádní potomci, kteří by je navštěvovali, a právě na jeden z těch nejstarších hrobů se Dannyl s Tayendem přišli podívat.

Pamatovali na zvyky, o kterých jim řekli, a během výstupu zůstali potichu. Kráčeli vyrovnaným tempem a cestou minuli několik jeskyní. Když skupina pozůstalých před nimi zatočila ke vchodu do jeskyně, Tayend už ztěžka dýchal. Po krátkém odpočinku s Dannylem pokračovali po úzkých schodech. „Počkej. Podívej se na tohle.“

Dannyl zaslechl šepot, otočil se a uviděl, že Tayend ukazuje zpátky na vchod jeskyně, kolem které prošel bez povšimnutí. Mírný zlom v útesu zakrýval úzkou puklinu, stěží dost širokou na to, aby se jí člověk protáhl bokem. Nad ní byl vyrytý znak.

Dannyl poznal symbol, přešel k puklině a nakoukl dovnitř. Viděl pouze tmu. Vylezl ven, vytvořil světelnou kouli a poslal ji dovnitř.

Pak Tayend přidušeně vyjekl, když světlo odhalilo vytřeštěnou tvář. Muž zamžoural na Dannyla a řekl něco vindsky. Když Dannyl pochopil, že jde o strážce hrobky, vyslovil obřadný pozdrav, kterému se naučil.

Muž mu patřičně odpověděl, pak ustoupil a pokynul jim. Když Dannyl proklouzl dovnitř, mužovo obřadní brnění a meč se zaleskly v magickém světle. Strážce se strnule uklonil.

Stáli v malé místnosti, z níž vedla hlouběji do skály nízká chodba. Stěny byly pokryty malbami. Tayend si je pozorně prohlížel a uznale bručel.

„Musíte mít strážce,“ řekl strážník. „Aby neztratili. Nesmíte nic vynést ven, ani kámen.“ Vytáhl malou flétnu a zahrál jeden tón. Po chvíli se ve dveřích objevil chlapec v prosté přepásané tunice. Pokynul jim, a když Dannyl a Tayend prošli dveřmi, naznačil jim, aby šli první. Když se vydali úzkým tunelem, mlčky je následoval.

Tayend určoval tempo a kráčet pomalu, protože si prohlížel nástěnné malby.

„Něco zajímavého?“ zeptal se Dannyl, když učenec zastavil potřetí.

„Ach ano,“ vydechl Tayend. Pohlédl na Dannyla a omluvně se usmál. „Jen to nesouvisí s tím, co hledáš.“

Narovnal se a pokračoval rychlejším krokem, stále věnuje pozornost stěnám, ale už s klidnějším výrazem. S ubíhajícím časem si Dannyl začal uvědomovat tíhu země nad sebou a blízkost stěn. Kdyby se měl tunel zhroutit, byl si jistý, že by je mohl ochránit před rozdrčením vytvořením ochranného štítu. Velmi podobnou věc udělal před rokem, když Zloději, kteří mu chtěli zabránit v polapení Sonei, zbortili jeden ze svých tunelů.

Ale tady to bylo něco jiného. Bylo nad ním mnohem více kamenů a hlíny. Pravděpodobně by dokázal zabránit

jejich rozdrčení, ale nebyl si jistý, co by dělal pak. Dokázal by přesunout zem kolem svého štítu a za ním a prokopat tak cestu ven? Stihl by to dřív, než by jim došel vzduch? A měl by sílu to udělat? Pokud ne, pomalu by slábl, dokud by nezvítězila tíha země nad nimi.

Rozrušen touto myšlenkou se snažil myslet na něco jiného. Kroky chlapce za ním byly sotva rozeznatelné. Říkal si, jestli se chlapec nebojí, že bude pohřben za živa. Uvědomil si, že myslí na jiný den, kdy vešel do tunelů pod Univerzitou, aby zjistil, proč tam dole Fergun slídí. Bojoval s podezřením, že ho někdo sleduje, jen aby zjistil, že ten někdo je Nejvyšší lord.

„Jsi v pořádku?“

Dannyl sebou při té otázce trhl a Tayend si jej pozorné změřil.

„Ano. Proč?“

„Dýchal jsi trochu rychle.“

„Ach. Opravdu?“

„Ano.“

Po několika dalších krocích se Dannyl potichu zhluboka nadechl, pomalu vydechl a pak začal s uklidňujícím cvičením.

Tayend na něj pohlédl a usmál se. „Vadí ti být pod zemí?“

„Ne.“

„Spousta lidí se na místech, jako je tohle, cítí nepříjemně. Mnoho z nich mi zpanikařilo v knihovně, takže jsem se naučil rozpoznat příznaky. Řekneš mi, až začneš propadat panice, že ano? Moc se mi nelíbí představa být poblíž panikařícího čaroděje.“

Dannyl se usmál. „Jsem v pořádku. Jen jsem... si vzpomněl na několik nepříjemných zkušeností, které mne na podobných místech potkaly.“

„Ano? Povídej.“

Jakýmsi podivným způsobem líčení těchto dvou zážitků způsobilo, že se Dannyl začal cítit lépe. Popisem toho, jak se jej Zloději pokusili zasypat, se dostal k příběhům o pátrání po Sonei. Když došel k té části, kdy vstoupil do tunelů pod Univerzitou a narazil na Nejvyššího lorda, Tayendovy oči se zúžily.

„Bojíš se *ho*, že ano?“

„Ne. Ani ne tak bojím jako... no, to záleží na situaci.“

Tayend se pousmál. „No, jestli se někdo tak děsivý jako ty obává Nejvyššího lorda, pak se od něj budu rozhodně držet dál.“

Dannyl srovnal krok. „*Já* že jsem děsivý?“

„Ale jistě.“ Přikývl Tayend. „Velmi děsivý.“

„Ale...“ Dannyl potřásl hlavou. „Neudělal jsem nic, co by...“ Zarazil se, když si vzpomněl na lupiče. „No myslím, že udělal – ale předtím ses mě určitě nebál?“

„Jistě, že ano.“

„Proč?“

„Všichni čarodějové lidem nahánějí hrůzu. Každý slyšel, co dokáží – ale děsivější je to, o čem nikdo neví, že dokáží.“

Dannyl se ušklíbl. „No, myslím, že už jsi viděl, co dokáží. A neměl jsem v úmyslu ho zabít.“

Tayend si jej několik kroků mlčky měřil. „Jaký z toho máš pocit?“

„Ne moc dobrý,“ přiznal Dannyl. „A ty?“

„Nejsem si jistý. Mám na to dva odlišné a protichůdné pohledy. Není mi líto, že jsi ho zabil, ale myslím si, že zabíjet je špatné. Myslím, že je to ta nejistota, co mě trápí nejvíc. Kdo opravdu ví, jestli to bylo správné, nebo ne? Přečetl jsem více knih než většina lidí, co znám, a žádná z nich se v ničem neshodne. Ale je tu jedna věc, kterou bych ti chtěl říct.“

Dannyl se přinutil pohlédnout Tayendovi do očí. „Ano?“

„Děkuji.“ Tayendův výraz byl vážný. „Děkuji, že jsi mi zachránil život.“

Něco uvnitř Dannyla se uvolnilo, jako když se rozváže uzel. Uvědomil si, že Tayendovu vděčnost potřeboval. Jeho svědomí to sice neulevilo, ale pomáhalo mu to získat nad celou událostí nadhled.

Podíval se dopředu a všiml si, že světelná koule nestačí na osvětlení vzdálených stěn. Zamračil se a pak si uvědomil, že se blíží k větší jeskyni. Po chvíli Dannylovu pozornost upoutal pach horniny. Jak se blížili k ústí, vůně ve vzduchu byla stále zřetelnější. Dannyl vyslal svou kouli světla a Tayend zalapal po dechu.

Sál byl široký jako Sín Společenství a plný třpytících se bílých závěsů a sloupů. Prostorem se rozléhal zvuk kapající vody. Při pozornějším pohledu si Dannyl všiml vlhkosti odkapávající ze špiček stalaktitů. Mezi stalagmity připomínajícími tesáky protékal mělký pramínek.

„Hrobka bílých slz,“ zamumlal Tayend.

„Vytvořena vodou, která prosakuje stropem a ukládá minerály tam, kudy protéká,“ vysvětlil Dannyl.

Tayend obrátil oči v sloup. „To vím taky.“

Kluzká cestička vedla dolů do komnaty a oni opatrně scházeli po hrbolaté zemi. Když minuli nádherné bílé útvary, objevily se další. Pak se Tayend náhle zastavil.

„Ústa smrti,“ řekl tlumeným hlasem.

Před nimi sál přetínala řada stalagmitů a stalaktitů. Některé se spojovaly a pomalu přerůstaly do sloupů. Mezery mezi některými byly tak malé, až se zdálo, že se každou vteřinou setkají. Všechny, ty na zemi i ty na stropě, byly ohromné a zužovaly se do ostrých, bílých

špiček, takže při celkovém pohledu vypadaly jako zuby obrovského zvířete.

„Podíváme se, jestli to má žaludek?“ zeptal se Tayend. Nečekaje na odpověď se protáhl mezi dvěma zuby a zmizel.

Dannyl ho následoval a našel jej u ústí tunelu, divoce gestikulujícího. Stěny na obou stranách tvořily třpytivě bílé závěsy, tu a tam porušené mělkými vodorovnými výklenky. Dannyl došel k Tayendovi a všiml si, že v malém výklenku leží kostra. Vyrůstal zde nový závěs, z poloviny zakrývající výklenek.

„Museli hroby vysekávat s vědomím, že stěny porostou dolů a zakryjí je,“ řekl Tayend tiše.

Když postoupili dál, našli další hrob, pak další. Čím dále šli, tím starší a početnější hroby byly. Nakonec nebyly vidět žádné kostry, jen bílé stěny, které zcela překryly výklenky.

Dannyl věděl, že uplynuly hodiny. Vindové zakazovali návštěvníkům chodit do jeskyní za denního světla a on začal mít obavy, že se nedostanou včas na pláž, aby stihli svou loď. Když došli na konec tunelu, vydechl úlevou.

„Nic tady není,“ řekl Tayend a šátral kolem.

Stěny kolem nich byly neporušené. Dannyl se pohnul dále doprava a pozorně si je prohlížel. Někde se zdály být skoro průsvitné. Tayend ho napodobil a pozorně prohlížel stěnu po své levici. Po několika minutách vzrušeně vykřikl Dannylovo jméno.

Dannyl došel ke svému příteli a uviděl, že Tayend ukazuje na malý otvor.

„Můžeš tam posvítit?“

„Pokusím se.“

Když Tayend ustoupil stranou, Dannyl vytvořil malou jiskřičku a vyslal ji do otvoru. Sledoval, jak

prochází vrstvou minerálů o tloušťce prstu a mizí ve tmě. Rozzářil jiskru, aby osvětlil prostor za stěnou, a po tváři se mu rozlil úsměv.

„Co je to?“ zeptal se Tayend vzrušeně. „Nech mě se podívat!“

Dannyl ustoupil stranou a sledoval, jak se Tayend sehnul a nakoukl do otvoru. Učencovy oči se rozšířily. Za bílým závěsem byla malá jeskyně a uprostřed místnosti ležela vyřezávaná rakev. Stěny uvnitř byly částečně potažené usazeninami minerálů, ale většina původního vyřezávaného zdobení byla stále viditelná.

Tayend vytáhl zpod kabátu listy papíru a tužku a oči se mu leskly vzrušením. „Kolik mám času?“

Dannyl pokrčil rameny. „Hodinu, možná méně.“

„To bude prozatím stačit. Můžeme se vrátit?“

„Nevidím důvod, proč ne.“

Tayend se zašklebil. „Našli jsme to, Dannyle! Našli jsme to, co váš Nejvyšší lord hledal. Důkaz prastaré magie!“

KAPITOLA 22

JAK SE VYHNOUT NEJVYŠŠÍMU LORDOVI

Když Sonea opustila sídlo léčitelů, novicové kolem ní pospíchali ven, někteří běželi, jiní poskakovali a pokřikovali. Sonea poslouchala smích a vzrušení kolem sebe. Se závěrečným úderem gongu, který jim stále zvonil v uších, začali novicové každého věku a úrovně mluvit o jízdě na koních, návštěvách plesů na dvoře a hraní her, o kterých nikdy neslyšela.

Během následujících dvou týdnů tady nebudou hnědé róby moc k vidění, protože novicové – a nemálo čarodějů – se na podzimní prázdniny vrací ke svým rodinám. *Kdybych jen mohla taky odjet.* Toužebně pomyslela na to, že by strávila několik dní ve slumech se svou tetou, strýcem a jejich miminkem. *Ale on by mě nikdy nepustil.*

Došla k Univerzitě a zastavila se, když několik starších noviců vyrazilo ven. Zatímco stoupala do schodů, minulo ji několik opozdílů. Jakmile však došla do druhého poschodí, byla náhle sama.

Ticho chodby bylo tak prázdné, jak to ještě nikdy předtím nezažila, dokonce ani pozdě v noci. Přitiskla si skříňku k prsům a rychle vešla do bočního průchodu.

Zatímco knihovna čarodějů byla v přízemí Univerzity, poblíž zadní části budovy, do knihovny noviců se šlo matoucí a spletitou sérií chodeb na druhém podlaží. Když ji Sonea hledala poprvé, nebyla ji schopná

najít a nakonec se uchýlila k tomu, že sledovala ostatní novice.

Když došla ke knihovně, zjistila, že ani zde nejsou žádní novicové. Otevřela dveře, zaslechla kroky a uklonila se, když se objevila knihovnice, lady Tya.

„Je mi líto, Soneo,“ řekla Tya, „knihovna právě zavírá. Zrovna jsem skončila s balením za minulý rok.“

„Bude otevřeno přes prázdniny, má paní?“

Knihovnice zavrtěla hlavou. Sonea přikývla, vycouvala ze dveří a odešla.

Na další křižovatce chodeb se zastavila. Zaklela a opřela se o zeď. Kam by teď mohla jít? Kamkoli, jen ne do sídla Nejvyššího lorda. Otřásla se a uvažovala nad chodbami po své levici a pravici. Ta napravo vedla zpátky do hlavní chodby a chodba nalevo vedla... kam?

Vydala se jí a došla na další křižovatku. Zastavila se a vzpomněla si na matoucí cestu, kterou ji Dorrien vedl na střechu Univerzity. Prý zná každý průchod a místnost v budově. Vyrůstat ve Společenství má své výhody, řekl jí.

Našpulila rty. Hodila se jí každá výhoda, kterou mohla získat. Bylo načase, aby se tady vyznala. Ale co když se ztratila?

Sonea se pousmála. Musí nějak zabít čas. Poprvé za šest měsíců nemusela nikam spěchat. Jestliže ztratila cestu, zase ji najde.

Pochmurně se usmála a vykročila.

*

Někdo čtyřikrát důrazně zaklepal na dveře a Lorlenovi ztuhla krev v žilách. To nebylo Osenovo zdvořilé klepání ani bázlivé tůkání jeho sluhy. Nebylo to ani neznámé klepání jiného čaroděje. Bylo to zaklepání, kterého se děsil; zaklepání, o němž věděl, že přijde.

A teď, když přišlo, nebyl schopný pohybu. Zíral na dveře v marné naději, že si návštěvník bude myslet, že je pryč, a odejde.

– *Otevři dveře, Lorlene.*

Při těch slovech sebou trhl. Zněla jinak, jako by v jeho hlavě mluvil skutečný hlas.

Lorlen se zhluboka nadechl. Nakonec se s Akkarinem stejně bude muset setkat, tak proč to protahovat? Ztěžka si povzdechl a vůlí otevřel dveře.

„Dobrý večer, Lorlene.“

Akkarin vešel dovnitř a ve tváři měl lehký úsměv, kterým Lorlena obvykle zdravil. Jako by byli stále dobří přátelé.

„Nejvyšší lorde,“ polkl Lorlen. Jeho srdce rychle tlouklo a nejradši by se ve své židli ztratil. Pocítil za to vůči sobě záblesk podráždění. *Jsi Správcem Společenství*, řekl si, *bud' aspoň důstojný*. Přinutil se vstát a pohlédnout Akkarinovi do tváře.

„Dnes nejsi v Nočním salónku?“ zeptal se Akkarin.

„Neměl jsem náladu.“

Chvíli bylo ticho a pak Akkarin zkrřížil ruce.

„Neublížil jsem jim, Lorlene.“ Akkarinův hlas byl tichý. „Ani tobě ne. Sonea bude mít z mého poručnictví ve skutečnosti prospěch. Její učitelé ji i navzdory Rothenově vlivu přehlíželi. Nyní se budou snažit, aby jí pomohli – a ona bude jejich pomoc potřebovat, jestliže má naplnit potenciál, který jsem v ní viděl.“

Lorlen na něj šokované hleděl. „Tys četl její myšlenky?“

Zvedl obočí. „Jistě. Možná, že je malá, ale není to dítě. Víš to, Lorlene. Také jsi jí četl myšlenky.“

„To bylo jiné,“ odvrátil se Lorlen. „Byl jsem pozván.“ Nebylo pochyb, že Akkarin četl také Rothenovy myšlenky. Ucítil další příval viny.

„Ale proto tady nejsem,“ řekl Akkarin. „Nikdy ti nic nezabránilo jít do Nočního salónku, když se dalo očekávat tolik drbů a dohadů. Budou čekat, že se objevíš. Je na čase, abys přestal být sklíčený, příteli.“

Příteli? Lorlen se zamračil a podíval se na prsten. Jaký přítel by tohle udělal? *A jaký Správce by dovolil černému čaroději vzít si novice jako rukojmí? Povzddechl si. Ten, který nemá na výběr.*

Aby ochránil Soneu, musí předstírat, že se nic nestalo. Nic výstřednějšího, než to, že se Nejvyšší lord konečně prohlásil za poručníka a překvapil všechny tím, že si vybral dívku ze slumů. Přikývl.

„Půjdu. Jdeš také?“ zeptal se, přestože znal odpověď.

„Ne, vrátím se do svého sídla.“

Lorlen znovu přikývl. Kdyby se Akkarin objevil v Nočním salónku, jeho přítomnost by klevetníky odradila. V jeho nepřítomnosti však otázky, na něž by se jej nikdo neodvážil zeptat, budou položeny Správcí. A Akkarin bude jako obvykle očekávat zprávu.

Pak si Lorlen vzpomněl na prsten a Akkarinova slova. „*Budu moci vidět a slyšet všechno kolem tebe.*“ Akkarin nepotřeboval čekat na zprávu. Uslyší všechno, co bude řečeno.

Vstal, odešel do ložnice, opláchl si obličej vodou z umyvadla a zkontroloval svůj odraz v zrcadle. Dva temné kruhy pod jeho očima dosvědčovaly dvě bezesné noci, které protrpěl. Uhladil si vlasy, sčesal si je do zátylku a pevně svázel. Jeho hábit byl pomačkaný, ale trocha magie to napravila.

Vrátil se do pokoje pro hosty a zpřímá se podíval Akkarinovi do očí. Nejvyšší lord se mírně usmál. Lorlen se odvrátil, uklidnil svůj výraz a vůlí otevřel dveře.

Následoval Akkarina ven a všiml si, že čarodějové na chodbě si jej pozorně prohlížejí. Zdvořile jim pokynul.

Uvidí tmavé kruhy pod jeho očima a budou předpokládat, že byl nemocný. Před sídlem čarodějů mu Akkarin popřál dobrou noc a zmizel v Univerzitě.

Lorlen pokračoval do Nočního salónku a cestou se pozdravil se dvěma čaroději, kteří také došli ke vchodu. Podle očekávání se ho zeptali, jestli je mu dobře. Ujistil je, že ano, a nechal je vstoupit.

Když se otevřely vnitřní dveře, všechny hlavy se otočily ke dveřím, aby viděly, kdo vešel. Ozval se bzukot hlasů, nejdříve slabý, pak čím dál silnější. Lorlen si razil cestu přeplněnou místností ke své oblíbené židli a všiml si, že už se kolem shluklo několik mágů, včetně Vyšších čarodějů. Ke svému pobavení našel na své židli lorda Yikma. Mladý válečník vyskočil na nohy.

„Správce Lorlene!“ vykřikl. „Prosím, posad'te se. Je vám dobře? Vypadáte unaveně.“

„Jsem v pořádku,“ odpověděl.

„To rádi slyšíme,“ řekl Yikmo. „Doufali jsme, že dnes přijdete, ale pochopíme, jestliže se rozhodnete vyhnout všem otázkám týkajícím se Soney a Nejvyššího lorda.“

Lorlen se zmohl na slabý úsměv. „Ale nemůžu vás všechny nechat lámat si hlavu, že?“ Opřel se o židli a čekal na první otázku. Tři čarodějové, včetně lorda Peakina, promluvili současně. Zarazili se, podívali se jeden na druhého a pak dva z nich zdvořile pokynuli vedoucímu alchymie.

„Věděl jste, že Akkarin uvažuje o tom, že převezme její poručnictví?“ zeptal se lord Peakin.

„Ne,“ přiznal Lorlen. „Nejevil o ni větší zájem než o kteréhokoli jiného novice. Čas od času jsme o ní mluvili, ale jinak si své myšlenky nechával pro sebe. Mohl nad ní uvažovat týdny, možná měsíce.“

„Proč tedy Sonea?“ zeptal se lord Garrel.

„Opět si nejsem jistý. Něco muselo upoutat jeho pozornost.“

„Pravděpodobně její síla,“ zamyslel se lord Yikmo. „Když se proti ní letní nábor noviců spojil, všechny nás upozornil na její potenciál.“

„Už ji tedy zkoušel?“

Lorlen zaváhal a pak přitakal. „Ano.“

Čarodějové kolem něj si vyměnili soucitné pohledy.

„Co zjistil?“ zeptal se Peakin.

„Řekl mi, že v ní vidí velký potenciál,“ odpověděl Lorlen. „Velmi si přeje dohlížet na její výcvik.“

Jeden z čarodějů stojících poblíž se napřímil a odešel, aby se přidal k nově přichozímu a bezpochyby také rozšířil nové informace. Za touto dvojicí si Lorlen povšiml známé tváře, a když se jejich oči setkaly, ucítil bodnutí viny.

Rothenova přítomnost jej překvapila. Přikázal mu snad Akkarin, aby se tu také ukázal?

„Ředitel Jerrik mi řekl, že bude navštěvovat večerní hodiny,“ řekla lady Vinara. „Nemyslíte si, že se od ní očekává příliš mnoho?“

Lorlen obrátil svou pozornost zpátky k otázkám a pokrčil rameny. „To je pro mne novinka. Nevěděl jsem, že Akkarin už se setkal s Jerrikem.“

„Většina její večerní výuky má nahradit hodiny, které zamešká návštěvou soukromých lekcí válečnictví,“ řekl jim lord Yikmo.

„Proč by nemohla navštěvovat ty večerní?“ zeptal se někdo jiný.

„Protože večer nevyučuji,“ odpověděl Yikmo a široce se usmál.

„Odpust'te mi, že to říkám, ale očekával bych, že chráněnkou Nejvyššího lorda bude učit lord Balkan,“ řekl

lord Garrel. „Ale možná, že váš neobvyklý učební styl bude dívce, jako je Sonea, vyhovovat.“

„Zjistil jsem, že novicové s bystrou myslí a méně agresivním temperamentem na mé metody reagují dobře,“ odpověděl Yikmo uhlazeně.

Lorlen vycítil, že ho Rothen stále pozoruje, a znovu se podíval do davu. Rothen odvrátil pohled. Lorlen se vrátil zpět k rozhovoru a stočil jej pryč od Soneiných hodin s Yikmem. *Válečníci!* pomyslel si. *Jsou vždycky tak soupeřiví.*

O dvě hodiny později Lorlen potlačil zívnutí. Pohlédl na čaroděje kolem sebe a zvedl se.

„Omluvte mne,“ řekl. „Připozdívá se a já bych chtěl jít brzy spát. Přeji vám pěkný večer.“

Přejít místnost nebylo snadné. Každých pár kroků za ním někdo přišel a položil mu otázku. Poté, co se z toho několikrát zdvořile vyvlékl, se otočil a zjistil, že stojí před Rothenem.

Mlčky na sebe hleděli. Lorlenovo srdce bušilo jako splašené a jediné, na co dokázal myslet, bylo, že jim Akkarin zakázal spolu mluvit. Ale obrátilo se k nim několik tváří, a kdyby spolu nepromluvili, vznikla by spousta různých domněnek.

„Dobrý večer, pane Správce,“ řekl Rothen.

„Dobrý večer, lorde Rothene,“ odpověděl Lorlen.

Takže už jsme Akkarina neuposlechli, přemítal Lorlen.

Rothernova tvář byla ztrhanější, než si pamatoval. Náhle si vzpomněl na prsten a sevřel ruce za zády. „Chtěl jsem vám... vyjádřit svůj soucit. Musí to být nepříjemné ztratit poručnictví nad novickou, kterou jste měl tak rád.“

Vráska mezi Rothenovým obočím se prohloubila. „To ano,“ souhlasil.

Jak by si přál Rothena uklidnit. Možná, že by mohl...

„Právě jsem se doslechl, že bude ve druhém ročníku navštěvovat večerní vyučování. Bude trávit většinu času ve škole, takže pochybuji, že svého nového poručníka bude vůbec vídat – což je pravděpodobně Akkarinův způsob, jak zařídit, aby se mu nepletla pod nohy.“

Rothen přitakal. „To jí bude jistě vyhovovat.“ Zaváhal a pak ztišil hlas. „Jste v pořádku, pane Správce?“

„Ano,“ usmál se Lorlen unaveně. „Potřebuji se jen vyspat. Já –“ Zarazil se a usmál se, když kolem prošla skupinka čarodějů. „Děkuji vám za starost. Dobrou noc, lorde Rothene.“

„Dobrou noc, Správce.“

Lorlen se otočil, pokračoval ke dveřím Nočního salónku a pak vyšel ven do mrazivého nočního vzduchu. Dovolil si slabý povzdech. *Opravdu věřím tomu, že jim Akkarin neublíží?*

– Jsou v bezpečí. Uklidnit Rothena bylo moudré.

Lorlen překvapeně ztuhl a podíval se na prsten. Rozhlédl se kolem a ulevilo se mu, když zjistil, že nádvoří je prázdné a jeho reakci tak nikdo neviděl.

– Vyprávěl jsi mi o Garrelově výmluvnosti, ale nikdy jsem ho neviděl v akci. To dělá všem?

Lorlen sklonil hlavu k prstenu. Odrážel světlo lamp na nádvoří a nijak se nelišil od běžného rubínu.

– Říkal jsem ti to, Lorlene. Všechno, co vidíš a slyšíš.

– I to, na co myslím?

– Když poslouchám. To ty ale nepoznáš.

Lorlen zděšeně sevřel prsten a začal s ním kroutit, aby si jej sundal.

– Přestaň, Lorlene. Už tak tě týrá dost viny. Nenuť mě dělat to ještě horší.

Nechal prsten být a s pocitem marnosti sevřel prsty.

– To je lepší. Ted' si trochu odpočiň. Máš hodně práce na dohánění.

Těžce oddychující zlostí a porážkou se Lorlen vydal ke svým pokojům.

*

Seznamování s vnitřními chodbami Univerzity se ukázalo být obtížnější, než by Sonea čekala. Čím hlouběji je prozkoumávala, tím snazší bylo se ztratit. Chodby byly tak spleť a nepředvídatelné, že si začala říkat, jestli nebyly navrženy speciálně proto, aby zmátly cizí osoby.

Jejich rozložení neodpovídalo žádnému předvídatelnému nebo opakujícímu se vzorci. Každá chodba se kroutila a stáčela jiným směrem. Někdy opět vyústila do hlavní chodby, jindy měla slepý konec.

Vytáhla ze skříňky kousek papíru a začala za chůze počítat své kroky a kreslit si zatáčky. Po hodině zmapovala malý úsek chodeb. Některé části však chyběly. Třebaže se vracela stejnou cestou zpět, nenašla žádné chodby vedoucí do prázdných úseků na jejích pláncích.

Zastavila se a sedla si na svou skříňku, aby si odpočala a zamyslela se. Předpokládala, že když ji bral Dorrien na střež, plahočil se spleť cestou úmyslně, aby ji zmátl. Ale možná tomu tak nebylo. Vrátila se ve vzpomínkách a vybavila si zvláštní malou místnost, kterou prošli. Obsahovala několik zdobených skříněk, ale jinak se zdálo, že neslouží k žádnému praktickému účelu. Možná, napadlo ji, je jejím pravým účelem sloužit jako portál nebo brána k vnitřní části Univerzity.

Vstala a spěchala do jedné ze slepých chodeb, na které narazila. Chodba končila hladkou, neoznačenou

stěnou, ale po její levici byly dveře. Sevřela kliku... a zarazila se.

Co když se zmýlila a tohle je jen obyčejný pokoj? Mohla by narazit na čaroděje nebo přerušit schůzi.

Možná to bylo přesně to, co si měla myslet. Většina lidí by se zdráhala otevřít zavřené dveře neznámé místnosti bez pozvání. Sňala ruku z kliky a ustoupila ode dveří, aby si je prohlédla. Byl zde nějaký znak nebo stopa, že by tyto dveře vedly do portálu spíše než do běžné místnosti?

Byly vyrobeny z tmavého dřeva. Jejich povrch byl hladký a nezdobený. Panty byly z černěného železa. Vrátila se chodbou zpátky a prohlédla si ostatní dveře. Byly stejné.

Vrátila se k prvním dveřím a bojovala s rozpaky otevřít je. Představila si, jak vstoupí do místnosti a najde tam překvapeného a rozzlobeného čaroděje, hledícího na ni.

Ale pokud ano, může se vždycky omluvit a říct, že se spletla. Nebo ještě lépe, mohla by nejdříve zaklepat, a kdyby někdo odpověděl, může říct, že zaklepala na špatné dveře. Bylo samozřejmé, že novicové byli vždycky zmatení a ztracení.

Zaťukala tiše a pak o něco hlasitěji. Poté napočítala do padesáti a otočila klikou. Dveře se s cvaknutím otevřely a zhouply se ven.

Prošla jimi a vešla do právě takové místnosti, jakou si pamatovala, že ji vedl Dorrien. Potěšena sama sebou, prošla napříč k dalším dveřím. Otevřely se dovnitř a odhalily další chodbu.

Ta byla jiná než ty, které již prozkoumala. Stěny byly obloženy dřevem a po celé jejich délce visely obrazy a vyřezávané reliéfy. Dokonce i vzduch voněl tu jinak – leštěnkou na dřevo a bylinkami. Sonea pomalu

přecházela od obrazu k obrazu a vychutnávala si pocit uspokojení nad tím, že její instinkt nelhal.

Portálové místnosti fungují jako bariéry, napadlo ji. Odrážejí ty, kdo neznají účel těchto vnitřních chodeb. Většina lidí by neotevřela dveře, dokud by nevěděli, co za nimi leží, a i kdyby omylem takové dveře otevřeli, našli by za nimi nezajímavý pokoj. Říkala si, kolik portálových místností zde asi je. Pátrání po nich by ji mohlo následující dva týdny zabavit.

Pak se zamračila. Jestliže byly části Univerzity postaveny tak, aby zabránily jejímu prozkoumávání, nebyla nyní v části nepřístupné novicům?

Zaslechla tiché zaskřípění a otočila se. O několik kroků dále se v chodbě otevřely dveře. Bylo už příliš pozdě na to, aby se někam schovala, a ona ucítila, jak v ní poplašeně hrklo, když z nich vyšel čaroděj. Podíval se na ni a zamračil se.

Tvař se, jako že sem patříš! Napřímila se a šla směrem je němu, jako by si právě udělala přestávku, aby si prohlédla obrazy. Jeho oči sklouzly k incalu na jejím rukávu. Když se přiblížila, zastavila se a uklonila se mu, a pak pokračovala dál.

Slyšela, jak zvuk kroků za ní slábne, a vydechla úlevou. Z jeho reakce pochopila, že novicové do této části Univerzity nesmějí. Její přítomnost však akceptoval, když si všiml incalu na jejím rukávě. Možná, že předpokládal, že je na nějaké pochůzce pro Nejvyššího lorda. Usmála se tomu. Dokud se bude tvářit, že má důvod zde být, čarodějové ji nechají na pokoji.

Takže kudy dál? zeptala se sama sebe. Rozložila kousek papíru ve své ruce a znovu si prohlédla mapu.

KAPITOLA 23

AKKARINŮV SLIB

Když se vrátil z paluby našel Dannyl Tayenda sedět s nohou přes nohu na úzké posteli ve své kajutě. Učencovy nákresy a poznámky byly rozložené na každé rovné ploše.

„Přeložil jsem, co jsem mohl. Na rakvi je napsána fráze, která se, jak se domnívám, opakuje v několika starověkých jazycích. Až se vrátím do knihovny, budu to moci ověřit. Třetí řádek je v raně elynském jazyce, který před tisíci lety splynul s kyraliánským.“

„A co říká?“

„Že tato žena byla poctivá a čestná. Že ochraňovala ostrovy vysokou magií. Slova ‚vysoká magie‘ byla vyryta hluboce. Je zde piktograf zdůrazněný stejným způsobem, v jazyce, který považuji za starou vindštinu – a který byl vyryt i na stěnách. Stejný piktograf se na stěnách objevuje na několika místech.“

Tayend podal Dannylovi kresbu a ukázal na piktograf. Pokaždé, když se objevila slova pro „vysokou magii“, obrázek nad nimi vykresloval postavu, klečící před ženou. Ženiny ruce se natahovaly, aby se dotkly prosebníkových zvednutých dlaní, jako při usmíření nebo odměně.

„Mohlo by to naznačovat, že provádí vysokou magii. Co myslíš, že dělá?“

Dannyl pokrčil rameny. „Možná léčí. To by dávalo smysl, protože léčitelství bylo před tisíci lety ještě velmi vzácné. Jen díky spolupráci a experimentování se Společenství podařilo tuto schopnost rozvinout – a stále jde o nejtěžší disciplínu.“

„Takže termín ‚vysoká magie‘ není známý?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Dannyl.

„Otvor, kterým jsme se dívali, se mi nezdál být přírodního původu. Myslíš si, že by mohl být vytvořen magií?“

„Je to možné,“ usmál se Dannyl. „Myslím, že nám poslední návštěvník prokázal laskavost.“

„To tedy ano.“ Loď se prudce zhoupla, Tayend sebou trhl a zezelenal.

„Tuhle cestu se trápit nebudeš,“ řekl Dannyl pevně. „Dej mi zápěstí.“

Tayend vytřeštil oči. „Ale... já...“

„Už se nemáš na co vymlouvat.“

K Dannylově pobavení se Tayend začervenal a odvrátil pohled. „Pořád se cítím nesvůj kvůli... no...“

Dannyl mávl rukou. „Tento druh léčení je rychlý. Kromě toho se musíš podívat pravdě do očí. Nejsi moc dobrý společník, když je ti zle. Když zrovna nezvracíš, kde se dá, tak si na to naříkáš.“

„*Naříkám!*“ bránil se Tayend. „Nenaříkal jsem si!“ vrazil mu své zápěstí. „Tak teda prosím.“

Tayend pevně zavřel oči. Dannyl uchopil učencovo zápěstí, vyslal své vědomí a ihned ucítil nevolnost a závratě. S trochou úsilí je utišil. Pak pustil Tayendovo zápěstí a sledoval, jak učenec otevřel oči a zvažoval výsledek.

„Je to mnohem lepší.“ Tayend na Dannyla krátce, zkoumavě pohlédl, pak pokrčil rameny a sklonil hlavu ke svým poznámkám. „Jak dlouho to vydrží?“

„Několik hodin. Déle, až si zvykneš na to houpání.“

Tayend se usmál. „Věděl jsem, že budeš k něčemu dobrý. Co budeme dělat, až se vrátíme?“

Dannyl se ušklíbl. „Já budu muset strávit hodně času doháněním svých povinností velvyslance.“

„No, zatímco budeš dohánět, já budu pokračovat v našem výzkumu. Ze záznamů lodí víme, kudy Akkarin cestoval. Když se tu a tam poptáme, zjistíme, co dělal potom. Bel Arralade pořádá každý rok oslavu svých narozenin a to bude perfektní místo, kde začít. V budově Společenství na tebe bude čekat pozvánka.“

„Jak si můžeš být tak jistý? Strávil jsem v Capii sotva pár měsíců a s Bel Arralade jsem se ještě nesetkal.“

„Právě proto jsem si jistý že budeš pozván,“ usmál se Tayend. „Mladý svobodný čaroděj jako ty. Kromě toho, velvyslanec Errend vždycky přijde. I kdybys pozvánku nedostal, trval by na tom, abys jej doprovodil.“

„A co ty?“

„Mám přátele, kteří mě tam vezmou, když je pěkně poprosím.“

„Proč tedy nejdeš se mnou?“

Tayend přešel očima chodbu mezi kajutami a naklonil se dopředu.

„Kdybychom dorazili společně, lidé by předpokládali něco, co bys neoceníl.“

„Cestovali jsme spolu měsíce,“ podotkl Dannyl. „Už teď se možná domýšlejí.“

„Ne nutně,“ mávl Tayend rukou. „Ne, pokud lidé uvidí, že se ke mně chováš jako k pouhému podřízenému. Můžou se domnívat, že to o mně nevíš. Koneckonců, jsi Kyraliánec. Kdybys to věděl, našel by sis jiného pomocníka.“

„Opravdu nemáme moc dobrou pověst, že?“

Tayend přikývl. „Ale můžeme toho využít k našemu prospěchu. Jestli o mně někdo něco řekne, měl bys být pobouřený, že špiní mé jméno. Poprosím své přátele, aby tě nechali na pokoji, protože je to důležité pro moji práci. Jestliže budeme dostatečně přesvědčiví, budeme moci nadále spolupracovat, aniž by se někdo vyptával.“

Dannyl se zamračil. Velmi nerad to přiznával, ale Tayend měl pravdu. I když chtěl pokrčit rameny a mávnout nad drby rukou, cokoliv, co jim pomůže ochránit jeho pověst, jim oběma usnadní život.

„Tak dobře. Budu se chovat jako arogantní kyraliánský čaroděj, jak lidé čekají.“ Podíval se na Tayenda. „Ale chci, aby sis pamatoval, že jestli řeknu něco hrubého nebo odsuzujícího, nemyslím to tak.“

„Já vím,“ přikývl Tayend.

„Jen tě varuji. Mé herecké schopnosti jsou velmi dobré.“

„Ach, skutečně?“

Dannyl se pousmál. „Ano, skutečně. Potvrzují to slova mého učitele. Řekl, že když jsem přesvědčil Zloděje, že jsem chudý kupec, dokážu oklamat kohokoli.“

„Uvidíme,“ opáčil Tayend. „Uvidíme.“

*

Lord Osen trpělivě čekal, až Lorlen dokončí dopis. Správce mávl rukou, aby kouzlem osušil inkoust, pak list papíru přeložil a zapečetil.

„Co dál?“ zeptal se Lorlen a předal dopis Osenovi.

„To je vše.“

Lorlen překvapeně vzhlédl. „Všechno jsme dohnali?“

„Ano,“ usmál se Osen.

Lorlen se opřel v židli a uznale se podíval na svého asistenta. „Ještě jsem vám nepoděkoval za to, že jste za mne minulý týden na všechno dohlížel.“

Osen pokrčil rameny. „Potřeboval jste si odpočinout. Podle mého názoru byste potřeboval delší pauzu. Třeba navštívit na pár týdnů rodinu jako všichni ostatní. Stále vypadáte uštvane.“

„Oceňuji vaši starost,“ odpověděl Lorlen. „Ale nechat tu všechny, ať si pár týdnů poradí, jak umí?“ Zavrtěl hlavou. „To není dobrý nápad.“

Mladý čaroděj se zasmál. „Teď mluvíte jako svůj vlastní dědeček. Začneme s přípravami na další setkání?“

„Ne.“ Lorlen se při té vzpomínce zamračil. „Dnes půjdu navštívit Nejvyššího lorda.“

„Promiňte, že to říkám, ale nezníte zrovna nadšeně.“ Osen zaváhal a pak pokračoval tišším hlasem. „Nějak jste se nepohodli?“

Lorlen se podíval na svého asistenta. Osen zřádkakdy šlápl vedle, ale byl diskretní. Věřil by mu, kdyby to popřel? Asi ne tak docela.

– *Řekni mu, že ano. Že šlo o nějakou maličkost.*

Lorlen ztuhl, když zaslechl hlas uvnitř své hlavy. Akkarin na něj skrz prsten nemluvil od rozhovoru před Nočním salónkem minulý týden.

„Dá se říct, že ano,“ odpověděl Lorlen. „Svým způsobem.“

Osen přikývl. „Myslel jsem si to. Týkalo se to Soneina poručnictví? Tak si to myslí někteří čarodějové.“

„Opravdu?“ Lorlen se nemohl ubránit úsměvu. Stal se předmětem klepů.

– *No? vyslal do prstenu.*

– *Odpověď, kterou zvažuješ, bude vyhovující.*

Lehce si odfrkl, vzhlédl a varovně se na Osen podíval. „Vím, že vám mohu věřit, že si to necháte pro sebe, Osene. Domněnky jsou v pořádku, ale nechci, aby ostatní věděli, že jsme se s Nejvyšším lordem nepohodli. Kvůli Sonei.“

Osen přikývl. „Rozumím. Nechám si to pro sebe – a doufám, že své spory brzy vyřešíte.“

Lorlen se postavil. „To záleží na tom, jak dobře se Sonea přizpůsobí změně. Je toho na ni příliš mnoho, po tom všem, čím si už prošla.“

„Nechtěl bych být na jejím místě,“ přiznal Osen a následoval Lorlena ke dveřím. „Ale jsem si jistý, že to zvládne.“

Lorlen přikývl. *Doufám*. „Dobrou noc, Osene.“

„Dobrou noc, pane Správce.“

Chodbou Univerzity se rozlehly vzdalující se kroky mladého čaroděje. Když vešel do vstupní haly, ucítil Lorlen, jak na něj padá stín strachu. Vstoupil mezi obrovské dveře a zastavil se na vrcholku schodiště.

Podíval se zahradami na sídlo Nejvyššího lorda. Nevrátil se tam od té noci, kdy mu Akkarin četl myšlenky. Při té vzpomínce mu přeběhl mráz po zádech.

Zhluboka se nadechl a pomyslel na Soneu. Pro její bezpečí se musí přinutit projít zahradou a znovu se s Akkarinem setkat. Pozvání Nejvyššího lorda se neodmítá.

Lorlen se přinutil k chůzi a po několika krocích zrychlil. Raději ať už to má za sebou. Ve dveřích sídla se s tlukoucím srdcem zastavil a přiměl se zaklepat. Jako vždy se dveře při prvním doteku otevřely. Lorlen uviděl, že místnost je prázdná, vydechl úlevou a vstoupil dovnitř.

Koutkem oka zachytil pohyb. Z tmavého obdélníku dveří po pravé ruce se oddělil stín a Akkarinův hábit při chůzi tiše šustil.

Černý hábit. Černá magie. Bylo ironií, že černá byla vždycky barvou Nejvyššího lorda. *Nemusel jsi to brát tak doslova*, pomyslel si Lorlen.

Akkarin se zasmál. „Víno?“

Lorlen zavrtěl hlavou.

„Tak se posad’ a uvolni se.“

Uvolnit se? Jak se můžu uvolnit? Tahle přátelská důvěrnost ho rozčilovala.

Lorlen zůstal stát a sledoval Akkarina, jak přešel ke skříňce s vínem a vyndal láhev.

„Jak se daří Sonei?“

Akkarin pokrčil rameny. „Nevím. Nejsem si ani jistý, kde vlastně je. Někde v Univerzitě, řekl bych.“

„Není tady?“

„Ne.“ Akkarin se otočil a pokynul k židlím. „Posad’ se.“

„Jak tedy... nedal jsi jí jeden z těchto prstenů?“

„Ne,“ usrkl Akkarin víno. „Čas od času ji zkontroluji. Několik dní strávila prohledáváním Univerzity a teď, když si našla pár koutků, kam se schovat, tráví čas čtením knih. Dobrodružných příběhů, pokud vím.“

Lorlen se zamračil. Potěšilo jej, že Akkarin Soneu nenutil zůstávat během prázdnin v jejím pokoji, ale informace o schovávání se v koutcích Univerzity mu jen potvrdila, jak vyděšená a nešťastná musí být.

„Určitě nechceš víno? Tenhle ročník tmavého anurenského je velmi dobrý.“

Lorlen pohlédl na láhev a zavrtěl hlavou. Pak si povzdechl, přešel ke křeslu a posadil se.

„Převzít její poručnictví nebyl takový problém, jak jsem se obával,“ řekl klidně Akkarin a přesunul se do

svého křesla. „Všechno se tím komplikuje, ale je to lepší než druhá možnost.“

Lorlen zavřel oči a snažil se nemyslet na to, co by mohlo být tou druhou možností. Zhluboka se nadechl, pomalu vydechl a přinutil se podívat se Akkarinovi do očí.

„Proč jsi to udělal, Akkarine? Proč černá magie?“

Akkarin se na něj zpříma podíval. „Ze všech lidí, Lorlene, jsi jediný, kterému bych si to přál říct. Všiml jsem si, že ses na mě začal dívat jinak. Kdyby sis myslel, že je možné mě porazit, poslal bys proti mně Společenství. Proč ses mě nezeptal, co dělám, když ses o tom poprvé dozvěděl?“

„Protože jsem nevěděl, jak bys zareagoval.“

„Po všech těch letech, kdy jsme byli přátelé, jsi mi nevěřil?“

„Po tom, co jsem viděl v Soneině mysli, jsem si uvědomil, že tě vůbec neznám.“

Akkarin povytáhl obočí. „To je pochopitelné. Je to mocná věc, tahle víra, že černá magie je špatná.“

„A je?“

Akkarin se zamračil a zadíval někam hluboko do země.

„Ano.“

„Tak proč to děláš?“ naléhal Lorlen. Zvedl ruku, na níž měl prsten. „Proč tohle?“

„To ti nemohu říct. Ale buď si jistý, že nemám v úmyslu převzít Společenství.“

„To ani nemusíš. Nejvyšší lordem už jsi.“

Koutek Akkarinových úst se zvedl. „To jsem, že ano? Pak si buď jistý, že nehodlám zničit Společenství ani nic, co je ti drahé.“ Položil sklenici, zvedl se a přešel k servírovacímu stolku. Naplnil další a podal ji Lorlenovi.

„Jednou ti to řeknu, Lorlene. Slibuji.“

Lorlen na něj hleděl. Jeho tmavé oči neuhnuly a Lorlen tedy zdráhavě přijal sklenici i ujištění.

„Beru tě za slovo.“

Akkarin otevřel ústa, aby odpověděl, ale zarazil se, když se ozvalo tiché zaklepání. Napřímil se a přimhouřil oči.

Dveře se otevřely. Záře Akkarinovy světelné koule sotva dosáhla k Soneiným očím, když se sklopenou hlavou vešla dovnitř.

„Dobrý večer, Soneo,“ řekl Akkarin uhlazeně.

Uklonila se. „Dobrý večer, Nejvyšší lorde, pane Správce,“ odpověděla tichým hlasem.

„Co jsi dnes dělala?“

Sonea sklonila hlavu ke knížkám, které držela na prsou. „Četla jsem si.“

„Když jsou zavřené knihovny, musíš mít malý výběr. Jsou nějaké knížky, které bys chtěla koupit?“

„Ne, Nejvyšší lorde.“

„Můžu ti obstarat jinou zábavu, jestli chceš.“

„Ne, děkuji vám, Nejvyšší lorde.“

Akkarin povytáhl jedno obočí a mávl rukou. „Můžeš jít.“

Sonea vypadala, že se jí ulevilo, a spěchala ke schodišti nalevo. Lorlen sledoval, jak odchází, a pocítil bodnutí viny a soucitu.

„Musí být nešťastná,“ zamumlal.

„Hmmm. Její mlčenlivost mě rozčiluje,“ řekl Akkarin tiše, skoro jakoby pro sebe. Vrátil se do křesla a sáhl po své sklenici vína.

„Tak, pověz mi, vyřešili už Peakin a Davin svůj drobný spor?“

* * *

Rothen se opíral o okno a hleděl na malý čtverec světla na druhé straně zahrad. Před pár minutami viděl drobnou postavu blížící se k sídlu a o chvíli později se objevilo světlo. Nyní si byl jistý, že pokoj za tím oknem patří Sonei.

Lehké zaklepání na dveře odvrátilo jeho pozornost. Dovnitř vešla Tania nesoucí džbán s vodou a malou lahvičku. Postavila je na stůl.

„Lady Indria říkala, že byste to neměl brát na prázdný žaludek,“ řekla mu Tania.

„Já vím,“ odpověděl Rothen. „Už jsem to užíval předtím.“ Odešel od okna a zvedl sklenici. Uspávající lék byl nevýrazně šedý, ale nikdy nezapomněl, jak odporně chutná.

„Díky, Tanio. Můžeš jít.“

„Dobře se vyspěte,“ řekla. Uklonila se a odcházela ke dveřím.

„Počkej.“ Rothen se napřímil a pozorně se na služebnou zadíval. „Udělala bys... mohla bys...“

Usmála se. „Dám vám vědět, když něco zaslechnu.“

„Děkuji,“ odpověděl.

Když odešla, posadil se a smíchal trochu prášku s vodou. Přinutil se polknout to na jeden hlt, pak se opřel a čekal, až lék začne působit. Chut' v něm vyvolala vzpomínku na tvář, o které už si občas myslel, že na ni zapomněl. Bodlo ho u srdce.

Yilaro, má ženo. I po takové době nad tebou truchlím. Ale věřím, že bych si nikdy neodpustil, kdybych někdy přestal.

Rozhodl se pamatovat si svou ženu navždy takovou, jaká byla, když byla ještě zdravá, ne jaká byla na konci, zničená nemocí. Usmál se, když se mu vrátily šťastnější vzpomínky.

Stále ještě usazený v židli, s úsměvem na rtech, upadl
do pokojného spánku.

KAPITOLA 24

ŽÁDOST

Když opustila lázně, přemýšlela Sonea o uplynulých dvou týdnech a překvapilo ji, že trochu lituje, že už jsou prázdniny pryč. Většinu času strávila prozkoumáváním Univerzity, čtením nebo, když bylo pěkněji, vycházkami lesem k prameni.

V některých ohledech se toho změnilo jen málo. Stále plánovala, jak se pohybovat po Společenství, aby se někomu vyhnula. Nicméně, Akkarinovi se dalo vyhnout daleko snáze než Reginovi. Vídávala ho jedině večer, když se vracela do jeho sídla.

Byla jí přidělena služebná. Na rozdíl od Tanii byla Viola rezervovaná a věcná. Všimla si Soneina zvyku vstávat brzy a vždycky se objevila hned po východu slunce. Sonea musela svou žádost několikrát opakovat, než jí konečně donesla nádobku s práškem raky, a když štiplavé aroma naplnilo pokoj, Violin výraz jasně hovořil o její nechuti k povzbuzujícímu nápoji, tolik milovaném obyvateli slumů.

Každé ráno Sonea opouštěla sídlo Nejvyššího lorda a vydávala se do lázní, kde se ponořila do přepychově horké vody a přemýšlela, čím vyplnit nadcházející den. Odpočinek dovolil hladu, aby ji dohnal, a tak její další kroky vedly do jídelny, kde se malý počet kuchařů a sluhů staral o tu hrstku noviců, která zůstala o prázdninách ve Společenství.

Znudění a dychtiví pěstovat si vyhlídky na budoucí pozici služebnictva u některého z rodů, povzbuzovali novice, aby si objednávali svá oblíbená jídla. Ačkoli Sonea neměla žádné známosti na vysokých místech, mladší kuchaři jí také vyhověli, bezpochyby kvůli incalu na jejím rukávu.

Po jídle Sonea bloumala po chodbách Univerzity, aby si znovu zopakovala svůj plán. Čas od času se zastavila v některé tiché místnosti a otevřela knihu; někdy četla celé hodiny, než se rozhodla znovu pohnout z místa. Avšak když nastal večer, její strach se pomalu vracel, až se už déle nemohla na čtení soustředit. Neměla stanovenou žádnou hodinu, do níž se měla vrátit, ale i když se zkoušela vracet do sídla stále později a později, Akkarin tam vždycky byl a čekal na ni. Po týdnu na toto denní setkávání rezignovala a začala se vracet v době, která jí umožňovala se v noci dobře vyspat.

Zrovna když si na nový režim začínala zvykat, prázdniny skončily. Většinu předchozího odpoledne strávila u okna Univerzity pozorováním příjezdějících a odjíždějících kočárů. Když byla Univerzita plná čarodějů, bylo snadné zapomenout, že jejich ženy, manželé a děti na pozemcích Společenství žijí také. Sonea si uvědomila, jak málo z nich zná jménem. S rozhodnutím, že by měla o svých budoucích kolezích vědět více, si začala všímat rodin a rodových znaků na kočárech, kterými přijeli.

V tomto návratu domů nebyla žádná formálnost. Zatímco služebnictvo bylo zaneprázdněno nošením zavazadel a odváděním koní, čarodějové a jejich chotě se zastavovali, aby si poklábosili s ostatními. Děti běžely do zahrad, aby tam dováděly ve sněhu. Novicové se shromažďovali do hloučků hnědých hábitů a jejich výkřiky a smích bylo slyšet až přes okna Univerzity.

Ale dnes čarodějové kráčeli po pozemcích Univerzity jako zjevní mistři ve svém oboru. Sluhové pospíchali sem a tam, ale rodiny, které pozorovala, nebylo nikde vidět. Zato novicové byli všude.

Když se blížila k Univerzitě, pocítila Sonea známý neklid. I když si byla jistá, že Regin si nedovolí obtěžovat chráněnkou Nejvyššího lorda, pro všechny případy kolem sebe vytvořila štít. Když došla ke schodům, všimla si, že novic před ní se chvěje a tře si paže. Nováček, pomyslela si. Lord Vorel tvrdil, že zimní nábor noviců se vždycky naučí vytvářet štít rychleji než ti, kteří s učením začali v létě. Teď už chápala, proč.

„To je ona.“

„Kdo?“

Za jejími zády se ozvalo šeptání. Odolala nutkání otočit se a pokračovala po schodech nahoru. „Ta holka ze slumů.“

„Takže je to pravda?“

„Ano. Matka říká, že to není správné. Říká, že je spousta noviců tak silných jako ona. Takových, kteří nemají špatnou minulost.“

„Můj otec říká, že je to urážka rodů – a dokonce ani Správce...“

Zbytek už neslyšela, protože zabočila do chodby na druhém patře. Zastavila se, prozkoumala chodbu před sebou a vyrazila. Na rozdíl od prvního dne, kdy se objevila coby Akkarinova novicka, na ni nezírali. Namísto toho se podívali jednou, zamračili se a odvrátili. Se zvednutým obočím si vyměňovali významné pohledy. To není dobré, pomyslela si.

Jak se blížila ke své třídě, její strach rostl. Zastavila se ve dveřích, aby se zhluboka nadechla a vkročila dovnitř. Učitel, který k ní vzlédl, byl překvapivě mladý.

Od jeho absolutoria nemohlo uplynout mnoho let. Sonea se podívala do rozvrhu na jeho jméno.

„Lorde Larkine,“ řekla a uklonila se.

K její úlevě se usmál. „Posaď se, Soneo.“

Dorazila jen polovina noviců. Pár z nich ji sledovalo, jak si sedá na své obvyklé místo u okna. Jejich výrazy nebyly přátelské, ale nebyly ani odmítavé a její pocit strachu se zmenšil.

Larkin vstal. Když si všimla, že se blíží k její lavici, povzdechla si. Bezpochyby bude chtít, aby se posadila více dopředu.

„Nejvyšší lord mne požádal, abych ti řekl, že si tě po hodině přeje vidět,“ řekl tiše. „Máš se vrátit do jeho sídla.“

Sonea cítila, jak se jí z tváře vytrácí teplo. Uvědomila si, že zbledla, sklopila oči ke stolu a doufala, že si toho nevšimne. „Děkuji, můj pane.“

Larkin se otočil, vrátil se ke svému stolu a Sonea těžce polkla. Co jí asi Akkarin chce? Napadaly ji děsivé scénáře a tak sebou trhla, když Larkin vstal, aby žáky oslovil. Rozhlédla se kolem a zjistila, že mezitím dorazil zbytek třídy.

„Historie architektury budované čaroději je dlouhá,“ povídal Larkin třídě. „Některé její části jsou nesnesitelně suché, ale vynechám z nich co nejvíce. Namísto toho začnu s příběhem lorda Lorena, architekta, který navrhl Univerzitu.“

Vzpomněla si na mapku chodeb Univerzity, kterou si nakreslila, a narovнала se na židli. Tohle bude zajímavé. Larkin vzal ze stolu listy papíru, prošel mezi řadami stolů a každému novici podal po jednom.

„Toto je hrubý plán horního patra Univerzity – kopie náčrtku nakresleného jím samotným,“ řekl Larkin. „Rané práce lorda Lorena byly často nestabilní a

vypadaly směšně. Byl považován za umělce, posedlého obrovskými nepraktickými skulpturami spíše než obytnými budovami, ale jeho objev tvarování a zpevnění kamene pomocí magie změnil víc než jen architekturu. Začal stavět budovy, ve kterých lidé chtěli žít.“

Larkin ukázal ke stropu. „Univerzita je jedna z jeho nejlepších prací. Od té doby byl lord Loren požádán, aby navrhl a zkonstruoval nové budovy pro Společenství, a jeho práce se proslavila po celém světě.“ Larkin se odmlčel a pousmál. „Společenství přesto považovalo za nezbytné vymínit si ve svých pokynech, že v návrhu nemají být použity spirály – o Lorenovi bylo totiž známo, že je používá nadměrně.“

„Přesto byly spirály použity ve skleněném stropě nad Síní Společenství a na schodištích vstupní haly,“ pokračoval Larkin. „Z deníků a záznamů, které si vedli jiní čarodějové té doby, víme, že lord Loren byl zpočátku znám jako nevyzpytatelná osoba. O více než sto let později čaroděj jménem lord Rendo napsal knihu popisující architektovu kariéru. Přiložil jsem k plánu několik úryvků tohoto životopisu a chronologii jeho života a díla. Přečtěte si je. Po vyučování se můžete podívat po okolí na budovy, které navrhl. Stejně jako já uvidíte mnoho, čeho jste si dříve nevšimli. Ode dneška za tři týdny budu očekávat esej o jeho díle.“

Když ostatní novicové začali číst, Sonea se podívala na plán Univerzity. Čtyři věže v každém rohu a obrovská místnost uprostřed byly jasně nakresleny, stejně jako plocha skleněného stropu, ale pokoje a chodby po obou stranách hlavní chodby vyznačeny nebyly.

Vytáhla ze skříňky svou mapku a položila ji vedle plánu. Poté, co si obě prohlédla, začala překreslovat plánek stropu do svého vlastního náčrtku. Tak jak předpokládala, linie, které označovaly spirály ve skle,

odpovídaly těm, které označovaly chodby. Ačkoliv se chodby stáčely v pravých úhlech, společně se s vzorem stropu tvořily ještě větší spirály.

„Co to děláš, Soneo?“

Zrudla, když zjistila, že učitel stojí nad jejím stolem.

„Já... přemýšlela jsem o tom, co jste říkal o spirálách, můj pane,“ vysvětlovala. „Začala jsem je hledat.“

Larkin sklonil hlavu, prohlédl si náčrtek a pak ukázal na vnitřní chodby, které vyznačila. „Díval jsem se na plány Univerzity mnohokrát, ale nikdy jsem jich nenašel tolik. Odkud máš ten plánek?“

„Já, ehm, vyrobila jsem ho. Neměla jsem během prázdnin moc co na práci. Doufám, že jsem nechodila někam, kam nemám.“

Zavrtěl hlavou. „Jediné místo, kam je studentům zakázáno chodit, je Dvorana Společenství a kancelář Správce.“

„Ale... ty místnosti mezi obyčejnými chodbami a těmi zdobenými. Vypadaly jako nějaký druh bariéry.“

Larkin přikývl. „V minulosti byly zamčené, ale jak bylo potřeba více místa, rozhodlo se, že budou přístupné všem.“

Sonea se zamyslela nad nesouhlasným pohledem, kterého se jí dostalo od čaroděje, na něhož narazila při své první noční prohlídce. Možná mu jen osamělá novicka potulující se kolem připadala podezřelá. Nebo jen nedůvěřoval holce ze slumů.

„Vadilo by ti, kdybych si udělal kopii tvého plánu?“ zeptal se Larkin.

„Jeden vám nakreslím, jestli chcete.“

„Díky, Soneo,“ usmál se.

Když se vzdálil, Sonea na něj zamyšleně pohlédla. Nezdálo se, že by v jeho chování byla jakákoliv nelibost nebo opovržení, na které byla zvyklá od ostatních

učitelů. Budou ji teď nesnášet pouze novicové? Rozhlédla se po třídě a uviděla, jak se několik hlav odvrátilo, ale jedna její pohled zachytila.

Reginovy oči se zavrtaly do jejích. Sonea uhnula pohledem a otřásla se. Čím si kdy zasloužila tolik neskrývané nenávisti?

Pokaždé, když se jí ve třídě dařilo, se mu podařilo se jí vyrovnat nebo ji předčit. Byl lepší ve válečnictví, takže pokud mu šlo o to, aby byl lepší než ona, vyhrával.

Nyní ale uspěla způsobem, jehož nemohl nikdy dosáhnout. Stala se chráněnkou Nejvyššího lorda. A co hůř, netroufl si jí kvůli tomu ubližovat.

Povzdechla si. *Nezáviděl by mi tolik, kdyby znal pravý důvod. Kdykoli bych si to s ním vyměnila. Chut' na vtípky by ho přešla...*

Nebo ne? Byl by Regin, kterého tak těšilo mít moc a vliv a byl ochotný ubližovat jiným, aby ji získal, schopný odolat vábení černé magie? Ne, pravděpodobně by se chtěl k Akkarinovi přidat. Otřásla se. Regin jako černý čaroděj. Ta myšlenka byla skutečně děsivá.

* * *

Když Dannyl vstoupil do budovy Společenství, velvyslanec Errend vyšel z přijímací síně.

„Vítejte zpátky velvyslanče Dannyle.“

„Děkuji, velvyslanče Errende,“ odpověděl Dannyl a zdvořile pokynul hlavou. „Je pěkné být zase zpátky. Kdybych si zase někdy umanul vydat se na plavbu kolem světa, připomeňte mi prosím poslední dva týdny.“

Velvyslanec se usmál. „Ach, cestování po moři ztratí po prvních pár cestách své kouzlo.“

Dannyl se zašklebil. „Zvláště, když narazíte na bouřku.“

Ačkoliv se Errendův výraz téměř nezměnil, Dannyl si byl jistý že v mužově tváři zahlédl samolibost.

„No, nyní už stojíte na pevné zemi,“ řekl. „Jistě budete chtít po zbytek dne odpočívat. O svých dobrodružstvích mi můžete povědět večer.“

„Přišel jsem o hodně?“

„Jistě.“ Errend se usmál. „Tohle je Capie.“ Udělal krok směrem k přijímací síni a zastavil se. „Před dvěma dny vám přišly nějaké urgentní dopisy. Chcete si je přečíst teď, nebo počkat do zítřka?“

Dannyl přikývl, navzdory únavě zvědavý. „Nechte je poslat do mého pokoje. Děkuji vám, velvyslanče.“

Velký muž ladně sklonil hlavu a otočil se. Zatímco kráčet hlavní chodbou domu, přemýšlel Dannyl nad prací, která před ním ležela. Očekával, že bude mít hodně co dohánět, a musí také sestavit zprávu pro Lorlena. Nebude snadné najít si čas k návštěvě Velké knihovny.

Ale jeho výzkum bude pokračovat také jinými prostředky. Mezi dopisy, které na něj čekají, bude pravděpodobně i pozvání na večírek Bel Arralade. Musel uznat, že se tam těší. Už to bylo nějakou dobu, co se naposledy pocvičil ve sbírání drbů.

Když se vrátil z malých lázní uvnitř budovy Společenství, našel na stole kupku dopisů. Posadil se, rozložil je před sebou a ihned poznal úhledné písmo správce Lorlena.

Zlomil pečeť, rozbalil silný papír a začal číst.

Druhému velvyslanci Společenství pro Elyne, Dannylovi z rodiny Vorinů, rodu Tellenů.

Před nedávnem se ke mně doneslo, že někteří lidé se domnívají, že svým povinností velvyslance věnujete méně času, než byste měl, kvůli svému „soukromému“

výzkumu. Přijměte můj vděk za čas a úsilí, které jste věnoval mé žádosti. Práce, kterou jste odvedl, je neocenitelná. Abych však zabránil vzniku dalších otázek, musím Vás požádat, abyste svůj výzkum ukončil. Další zprávy již nebudou nutné.

Správce Lorlen.

Dannyl nechal dopis spadnout na stůl a nevěřícně na něj hleděl. Všechno to cestování a studium knih, a nyní toho měl všeho zanechat kvůli troše řečí? Výzkum nakonec zjevně nebyl tak důležitý.

Pak se usmál. Předpokládal, že pro oživení Akkarinova pátrání po vědomostech o prastaré magii existoval dobrý důvod. Když jeho zvědavost začala pokulhávat tváří v tvář pročítání některých obzvláště nudných starých knih nebo nepohodlí při cestování po moři, jeho nadšení udržovala myšlenka, že sbírání informací o Akkarinově cestě musí mít nějaký významnější důvod než jen pouhé pokračování v jeho výzkumu. Snad byl Akkarin na cestě k objevení nějakého důležitého způsobu využívání magie a Lorlen chtěl, aby jeho výzkum převzal někdo jiný. Snad se měl najít ztracený kousek historie.

Ale nyní Lorlen několika tahy perem výzkum ukončil, jako by vůbec nic neznamenal.

Dannyl zavrtěl hlavou, složil dopis a odložil jej stranou. Tayend bude zklamaný, přemítal. Teď už neměli žádný důvod navštívit večírek Bel Arralade. Ne že by to někomu z nich zabránilo tam jít – a stále svého přítele bude navštěvovat v knihovně. Bez Lorlenovy žádosti, která by sloužila jako omluva, si však bude muset najít jiný „oficiální“ důvod mluvit s učencem... snad nějaký jiný výzkum...

Dannyl ztuhl. Nebyl tím důvodem, proč Lorlen výzkum zastavil, Tayend? Zaslechl snad klepy o Tayendovi a začal se obávat, že se znovu vynoří otázky týkající se Dannylovy pověsti?

Dannyl se zamračil na dopisy. Jak mohl vědět, jestli je tohle ten pravý důvod? Nebylo to něco, na co by se Lorlena mohl zeptat.

Jeho pozornost upoutal další znak Společenství mezi dopisy. Zvedl list a usmál se, když poznal Rothenovo robustní písmo. Narovnal se, rozlomil pečeť a začal číst.

Velvyslanci Dannylovi.

Nejsem si jistý, kdy budeš toto číst, protože jsem slyšel, že jsi na návštěvě v jiných zemích. Bez pochyby se seznamuješ s lidmi, s nimiž bys v budoucnu mohl potřebovat spolupracovat. Kdybych si byl uvědomil, že povinnosti velvyslance zahrnují cestování po světě, možná bych své učení odložil už před lety. Jistě mi budeš vyprávět spousty historek, až nás zase navštívíš.

Mám nějaké zprávy, ale možná, že už se ti donesly. Už nejsem Soneiným poručníkem. Vybral si ji Nejvyšší lord. Zatímco ostatní věří, že je to pro ni neobyčejné štěstí, já potěšen nejsem. Jistě chápeš proč. Se ztrátou její společnosti ve mně zůstal pocit, že jsem nedokončil svou práci.

Na Yaldinův návrh jsem si tedy zvolil nové zájmy, které by nahradily ty staré. Bezpochyby tě pobaví, až ti o tom povím. Rozhodl jsem se sepsat knihu o praktikách starobylé magie. Je to úkol, který začal před deseti lety Akkarin a já bych jej chtěl dokončit.

Pokud si dobře vzpomínám, začal Akkarin své pátrání ve Velké knihovně. Protože žiješ nedaleko, napadlo mi, že bych té mohl požádat, jestli bys ji za mne nenavštívil. A pokud nemáš čas, nesetkal ses s někým, komu bys

takový úkol mohl svěřit? Musel by být diskrétní, protože nechci, aby měl Nejvyšší lord dojem, že vyšetřuji jeho minulost! Nicméně, bylo by uspokojivé uspět tam, kde on neuspěl. Víím, že oceníš mou ironii.

Tvůj přítel, lord Rothen.

P.S.: Na pár týdnů nás navštívil Dorrien. Mám ti vyřídít gratulace a popřát Ti hodně štěstí.

Dannyl si dopis přečetl dvakrát a pak se zasmál. Nikdy nezažil, že by se Rothenovi nepodařilo něco, co si usmyslel. Většinou se tyto „zájmy“ týkaly noviců, kterým dělal poručníka. Ztratit Soneu kvůli Nejvyššímu lordovi jej muselo zranit.

To, že si ji vybral Nejvyšší lord, však nebyla žádná prohra. Bez Rothenovy tvrdé práce, která přispěla k jejímu úspěchu, by si jí Nejvyšší lord nikdy nevšiml. Dannyl pokýval hlavou. Nesmí to zapomenout zmínit ve své odpovědi.

Ještě jednou dopis přelétl a zastavil se, když znovu četl Rothenovu žádost o pomoc. Oceňoval tu ironii, ale ještě více jej pobavilo, že Rothen požádal o stejné informace, o nichž se Lorlen rozhodl, že jej už nezajímají. Zajímavá shoda náhod.

Dannyl vzal Lorlenův dopis a otevřel jej. Těkal očima z jednoho dopisu na druhý a cítil, jak ho začíná svědit za krkem. *Byla to shoda náhod?* Chvíli na oba dopisy hleděl a pozoroval uspěchané Lorlenovy znaky i Rothenova pečlivě tvarovaná písmena. Co se to tu děje?

Když odložil všechny dohady, zůstaly mu jen tři jisté věci. Zaprvé, Lorlen chtěl vědět, co Akkarin zjistil na své cestě, a nyní už jej to nezajímalo. Zadruhé, Rothen nyní pátral po stejných informacích, které předtím hledal Akkarin. Zatřetí, Lorlen i Rothen chtěli, aby jejich

pátrání zůstalo v tajnosti, a Akkarin své vlastní objevy nikdy nezveřejnil.

Byla v tom nějaká záhada. I kdyby Rothen o jeho pomoc nepožádal, Dannyl byl dost zvědavý, aby pokračoval ve výzkumu z vlastního zájmu. Koneckonců, nestrávil několik týdnů na moři jen proto, aby teď všeho nechal.

Usmál se pro sebe, složil dopisy a přiložil je ke svým poznámkám o Akkarinově cestě.

*

S každým krokem z Univerzity do sídla Nejvyššího lorda se Sonei dělalo čím dál víc nevolno. Než došla ke dveřím, srdce jí divoce bušilo. Zastavila se, zhluboka se nadechla a zaťukala. Jako vždy se dveře při prvním doteku otevřely, a když nahlédla do přijímacího pokoje, ucítila, jak jí vysychá v ústech. Akkarin seděl v jednom z křesel a čekal na ni.

„Pojď dál, Soneo.“

Polkla, přiměla se vejít dovnitř a s očima zavrtanýma do země se uklonila. Ozvalo se měkké zašustění hábitu, když se zvedl z křesla. Jak se k ní blížil, srdce jí klopýtlo. Ustoupila a ucítila, jak se patami dotkla dveří za sebou.

„Nechal jsem pro nás připravit jídlo.“

Sotva ho slyšela, vědoma si pouze ruky, která se k ní natáhla. Jeho prsty sevřely držadlo její skříňky, ona ucukla rukou a skříňku pustila. Akkarin ji odložil na nízký stůl.

„Pojď za mnou.“

Když se odvrátil, zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. Vykročila za ním a pak se zarazila, když si uvědomila, že míří ke schodům, které vedly do

podzemní místnosti. Jako by vycítil její zaváhání, otočil se k ní.

„Pospěš si. Takana nepotěší, jestli jídlo vychladne.“

Jídlo. Večeře. Určitě není tam dole. Vydechla úlevou, když začal stoupat do schodů. Přinutila se pohnout, došla ke schodišti a následovala jej nahoru.

Když došel na chodbu, Akkarin minul dvojce dveře a u třetích se zastavil. Dveře se rozlétly, on ustoupil stranou a pobídl ji, aby vstoupila.

Sonea pohlédla do místnosti a uviděla velký naleštěný stůl obklopený bohatě zdobenými židlemi. Na stole byly rozloženy talíře, vidličky a sklenice.

Formální večeře. Proč?

„Tak běž,“ zamumlal.

Než vstoupila do místnosti, podívala se na něj a v jeho očích zahlédla pobavený záblesk. Následoval ji a pokynul k židli.

„Posaď se, prosím.“ Obešel stůl a posadil se naproti.

Poslechla ho a přemýšlela, jak asi bude schopná jíst. Její chuť k jídlu zmizela se zprávou lorda Larkina. Snad by mohla říct, že nemá hlad. Třeba by ji nechal odejít.

Podívala se na stůl a zatajila dech. Všechno, co před ní leželo, bylo vyrobeno ze zlata: příbory, talíře, pokrývalo dokonce i okraje skleniček. Projelo jí napůl zapomenuté pokušení. Bylo by tak snadné zastrčit jednu z těchto vidliček pod šaty, až se nebude dívat. I když už neměla tak hbité prsty jako dříve, čas od času si zkoušela různé žertíky na Rothenovi. I jedna z těchto krásných vidliček by jí vynesla celé bohatství – nebo alespoň dost na to, aby přežila, než by našla nějaké vzdálené místo, kde by se mohla ztratit.

Ale já odejít nemůžu. Zklamaně uvažovala, jestli by nestálo za to něco ukrást, jen aby ho dopálila.

Trhla sebou, když si uvědomila, že vedle ní stojí Akkarinův sluha. Znepokojená tím, že ho neslyšela přicházet, sledovala, jak jí do sklenice nalévá víno a pak obchází stůl, aby stejným způsobem posloužil Akkarinovi.

Protože svůj pokoj opouštěla brzy a vracívala se pozdě, zahlédla sluhu pouze několikrát. Nyní se otrásla, když se na něj pozorněji podívala a uvědomila si, že už jej viděla předtím; v podzemní místnosti, když Akkarinovi pomáhal provádět rituál černé magie.

„Jaké bylo dnešní vyučování, Soneo?“ Vylekaně se na Akkarina podívala a pak se rychle vyhnula jeho pohledu.

„Zajímavé, Nejvyšší lorde.“

„Co jste se učili?“

„O architektuře vytvořené čaroději. O tvorbě lorda Lorena.“

„Ach, lord Loren. Tvé zkoumání Univerzity tě muselo seznámit s některými z jeho výstředností.“

Nechala oči sklopené. Takže o jejím zkoumání Univerzity věděl. Nechal ji snad hlídat? Sledoval ji? Navzdory ujištění lorda Larkina, že se nepustila nikam, kam by měli novicové vstup zakázán, cítila, jak se červená. Zvedla sklenici a usrkla vína. Bylo sladké a silné.

„A jaké jsou hodiny lorda Yikma?“

Trhla sebou. Co měla říct? Neuspokojující? Hrozné? Pokořující?

„Nemáš ráda válečnictví.“

Bylo to prohlášení a ona se rozhodla, že na to nemusí odpovídat. Místo toho si znovu lokla vína.

„Válečnictví je důležité. Čerpá ze všeho, co ses naučila v jiných disciplínách, a podněcuje jejich porozumění. Pouze v boji nalezneš hranice své síly,

vědomostí a kontroly. Je škoda, že to Rothen zanedbal a nezařídil ti hodiny navíc, když se poprvé ukázalo, že jde o slabou stránku tvého vzdělání.“

Sonea při kritice Rothena pocítila bodnutí bolesti a hněvu. „Řekla bych, že pro to neviděl žádný důvod,“ odpovíděla. „Nejsme ve válce, ani nám žádná nehrozí.“

Jeden z Akkarinových dlouhých prstů poklepal na skleničku.

„Myslíš si, že je moudré zahodit v době míru všechny znalosti o boji?“

Sonea zavrtěla hlavou a najednou si přála, aby svůj názor byla nevyslovila. „Ne.“

„Neměli bychom si tedy uchovávat naše znalosti a cvičit se v jejich používání?“

„Ano, ale...“ odmlčela se. Proč se s ním hádám?

„Ale?“ pobídl ji.

„Nepotřebujete, aby to dělal každý čaroděj.“

„Ne?“

V duchu zaklela. Proč se vůbec obtěžuje s ní o tom diskutovat? Jeho nezajímalo, jestli je dobrá ve válečnictví. Chtěl jen, aby se zabavila a nepletla se mu pod nohy.

„Možná Rothen zanedbal tuto část tvého výcviku, protože jsi žena.“

„Možná,“ pokrčila rameny.

„Možná, že měl pravdu. Těch pár mladých žen, které během posledních pěti let zvažovaly, že by se mohly stát válečnicemi, bylo přesvědčeno, aby se věnovaly něčemu jinému. Myslíš, že je to fér?“

Při té otázce se zamračila. Věděl, že se nechce stát válečnicí, takže se jí mohl ptát jen proto, aby ji vtáhl do rozhovoru. Jestliže bude spolupracovat, nedostane se tím na nebezpečnou půdu? Měla by s ním odmítnout mluvit?

Než se mohla rozhodnout, jestli odpovědět, nebo ne, dveře za ní se otevřely a vešel Takan s velkým podnosem. Za ním se ke stolu linula lahodná vůně. Sluha položil misky a talíře do řady mezi ni a Akkarina, pak si dal podnos po paži a začal popisovat jednotlivé chody.

Sonei zakručelo v žaludku a cítila, jak se při každém vdechnutí vůně jeho sevření uvolňuje.

„Děkuji, Takane,“ zabručel Akkarin, když sluha skončil. Takan se uklonil. Když odešel, Akkarin zvedl servírovací lžíci a začal si vybírat z jídel.

Z několika slavnostních jídel s Rothenem už Sonea věděla, že toto je tradiční způsob, kterým kyraliánské rody baví své hosty. Jídlo ve slumech se jedlo jen s minimální přípravou a jediným používaným náčiním byl nůž, který si každý držel v ruce. Jedinečná kyraliánská tradice servírovat jídlo v malých, jako sousto velkých kouscích vyžadovala více přípravy a čím slavnostnější jídlo bylo, tím složitější byly pokrmy i náčiní pro jejich požívání.

Naštěstí ji Rothen přinutil zapamatovat si účel všech těch různých vidliček, naběraček, kleštiček a jehlic. Jestli si Akkarin myslel, že ji zahanbí, když poukáže na její nedostatek „správného“ vychování, pak bude zklamaný.

Nabírala si jídlo; nejdříve si na talíř položila kousek rassooka zabaleného v listech braši. Když si kousek napíchla na vidličku a vložila jej mezi zuby, uvědomila si, že Akkarin se zastavil, aby ji pozoroval.

Ústa jí naplnila lahodná chuť. Překvapeně snědla další sousto a brzy měla prázdný talíř, takže se začala poohlížet po dalším chodu.

Zatímco ochutnávala od každého jídla, zapomněla na všechno ostatní. Plátky ryby byly podávány v pálivé červené omáčce. Záhadné závitky byly plněné bylinkami a mletým masem. Velké, fialové crotty, fazole, které

vždycky nesnášela, byly obalené ve slané strouhance, která je učinila neodolatelnými.

Ještě nikdy neochutnala tak lahodné jídlo. Jídla na Univerzitě byla vždycky dobrá a ona jen nevěřicně poslouchala stížnosti ostatních noviců. Toto jídlo však vysvětlovalo, proč jim mohla jídelna připadat nevyhovující.

Když se Takan vrátil, vzhledla a zjistila, že ji Akkarin sleduje a podpírá si hlavu dlaní. Vyhnula se jeho pohledu a sledovala Takana, jak sbírá prázdné talíře a mýsy a odnáší je pryč.

„Jak ti chutnalo jídlo?“

Sonea přikývla. „Dobré.“

„Takan je výtečný kuchař.“

„To připravil všechno sám?“ nedokázala skrýt překvapení ve svém hlase.

„Ano, i když má pomocníka, který mu míchá hrnce.“

Takan se vrátil se dvěma miskami, které před něj postavil. Sonea se podívala do své misky a ucítila, jak se jí sbíhají sliny. Bledé měsíčky ovoce pachi se leskly v hustém sirupu. První sousto odhalilo sladkost zostřenou příchutí alkoholu. Pomalu jedla a vychutnávala si každé sousto. *Kvůli jídlům, jako jsou tato, by stálo zato strpět jeho společnost,* pomyslela si.

„Chtěl bych, abys tady se mnou večeřela každý první den v týdnu.“

Sonea ztuhla. Četl jí myšlenky? Nebo to chtěl říct celou dobu?

„Ale mám večerní vyučování,“ protestovala.

„Takan ví, ve kterou dobu má chystat večeři. Své hodiny nezmeškáš.“

Podívala se do prázdné misky.

„Ale zameškáš svou dnešní výuku, pokud tě budu dále zdržovat,“ dodal. „Můžeš jít, Soneo.“

S úlevou téměř vyskočila ze židle, ale pak se musela opřít dlaní o stůl, jak se jí začala točit hlava. Stále trochu vrávoravě se uklonila a vydala se ke dveřím.

Když se zastavila v chodbě, aby získala rovnováhu, zaslechla ze dveří za sebou šepot.

„Příště méně vína, Takane.“

„Byl to jen moučník, pane.“

KAPITOLA 25

NEČEKANÉ SETKÁNÍ

Sonea zahlédla Narrona a Trassii, kteří mířili na další hodinu, a povzdechla si. Pro jednu si přála se k nim přidat, ale jejich rozvrhy se nyní shodovaly jen z poloviny. Jejím cílem pro dnešní dopoledne byla malá místnost hluboko uvnitř chodeb Univerzity, kde jí chtěl dát lord Yikmo další lekci válečnictví.

Když zabočila z hlavní chodby do vedlejšího průchodu, ucítila, jak ji přepadá pochmurná nálada. Aréna byla po celý den plná, takže lord Yikmo pořádal své hodiny v místnosti na Univerzitě, chráněné magií. Ve složitých hrách, které měly vypilovat její důvtip a reflexy, se používalo jen malé množství magie.

Zahnula za další roh a téměř se srazila s nějakým čarodějem. Stále se sklopenýma očima zamumlala omluvu.

„Soneo!“

Poznala hlas, vzhlédla k Rothenovi a ucítila, jak jí poskočilo srdce. Oba najednou se ohlédlí přes rameno. Chodba byla prázdná.

„Rád tě vidím.“ Zkoumavě na ni hleděl a jeho obličej byl plný vrásek, kterých si nikdy předtím nevšimla. „Jak se máš?“

Pokrčila rameny. „Ujde to.“

Pokýval hlavou a jeho výraz potemněl. „Jak se k tobě chová?“

„Téměř ho nevidám,“ ušklíbla se. „Hodně výuky. Myslím, že přesně tak to chtěl.“

Znovu se ohlédla přes rameno, když zaslechla, jak se vzdálené kroky přibližují.

„Musím jít. Čeká na mě lord Yikmo.“

„Jistě,“ zaváhal. „Podle mého rozvrhu zítra učím vaši třídu.“

„Ano,“ usmála se lišácky. „Myslím, že by vypadalo divně, kdyby novicku Nejvyššího lorda neučil nejlepší učitel chemie ve Společenství.“

Jeho výraz změkkl, ale neusmál se. Přinutila se odvrátit a pokračovala dál chodbou. Neslyšela za sebou žádné kroky a věděla, že se dívá, jak odchází.

Vypadá jinak, pomyslela si, když zašla do další chodby. O tolik starší. Nebo vždycky vypadal staře a já jsem si toho nevšimla? Dlouze a přerývaně se nadechla a vydechla a pak ještě jednou.

Zazněl gong a jeho zvuk vibroval stěnou za ní. Sonea spěchala chodbou a jen doufala, že nemá červené oči. Když byla na dohled dveřím lorda Yikma, otevřely se a ona smykem zastavila, když zachytila záblesk černého rukávu.

Ne, nemůžu se s ním setkat. Ne teď. Rychle se stáhla zpátky za roh a proběhla chodbou na další křižovatku, až zmizela z dohledu. Pak se otočila a vykoukla zpoza rohu. Zaslechla mumlání známých hlasů, ale nedokázala rozeznat, co říkají.

„Podívejme. To je mi zajímavé.“

Rozhlédla se a v protější chodbě uviděla Regina, který tam stál s rukama založenýma na prsou. „Myslel jsem si, že budeš svého poručníka všude následovat, ne se před ním schovávat.“

Cítila, jak rudne. „Co tady děláš, Regine?“

Usmál se. „Jen jsem šel kolem.“

„Proč nejsi ve třídě?“

„Proč tam nejsi ty?“

Zavrtěla hlavou. Tohle nemělo smysl. „Proč s tebou ztrácím čas?“

„Protože je pořád tam,“ řekl Regin a významně se usmál. „A ty jsi příliš vyděšená, než aby ses s ním potkala.“

Sonea se na něj ostražitě podívala a zvažovala možné odpovědi. Když to popře, neuvěří jí, a když neřekne nic, jen to potvrdí jeho podezření.

„Vyděšená?“ odfrkla si. „Ne víc než ty.“

„Opravdu?“ přistoupil o krok blíž. „Tak na co tedy čekáš? Gong už zazněl. Jdeš pozdě a tvůj poručník je tady a všimne si toho. Tak proč ještě čekáš? Možná bych ho měl zavolat a říct mu, že se tady schováváš.“

Zabodla do něj pohled. Udělal by to? Možná, když si bude myslet, že ji tím dostane do problémů. Ale jestli teď půjde, podlehne jeho pobízení.

Raději podlehnout, než ho nechat zavolat Akkarina. Obrátila oči v sloup, otočila se na patě a vypochoďovala na chodbu. Když se blížila k jejímu konci, prošla kolem černá postava a ona ztuhla.

K její úlevě si jí Akkarin nevšiml. Pokračoval v chůzi a ona slyšela jeho slábnoucí kroky, jak se vzdaloval chodbou. Za sebou zaslechla spokojený smích, ohlédla se přes rameno a uviděla Regina, jak ji s úsměvem pozoruje.

Odvrátila se a zahnula do hlavní chodby. Proč se tak stará o to, jestli se Akkarina bojí, nebo ne? Potřásla hlavou. Samozřejmě proto, že ho těšila každá známka toho, že je nešťastná.

Proč ale nebyl ve třídě? Jaký asi mohl mít důvod být v této části Univerzity?

Určitě ji nesledoval...

Když Lorlen otevřel dveře své kanceláře, přivítal ho prudký závan studeného vzduchu. Průvan smetl zprávy, které byly zasunuty pode dveřmi, a rozfoukal je po chodbě. Když viděl, kolik jich je, povzdechl si a s trochou magie je znovu vmetl dovnitř.

Zavřel dveře a supěl pokojem ke svému stolu.

„Dneska nejsi v nejlepší náladě.“

Lorlen sebou trhl a rozhlédl po pokoji po majiteli hlasu. V jednom z křesel seděl Akkarin a jeho černé oči odrážely světlo rozptýlené okenními tabulkami.

Jak se sem dostal? Lorlen na Akkarina zíral a nejradši by ho požádal o vysvětlení. Ale toto pokušení se vytratilo, když mu Akkarin pohled oplatil. Lorlen se odvrátil a soustředil se na dopisy rozházené po zemi. Všechny si je přitáhl do ruky a pak se jimi začal prohrabovat.

„Co tě trápí, příteli?“

Lorlen pokrčil rameny. „Peakin a Davin si jdou stále po krku, Garrel chce, abych Reginovi dovolil pokračovat v hodinách s Balkanem a Jerrik mi právě předal další Tyinu žádost o asistenta.“

„To všechno jsi schopen vyřešit, Správce.“

Lorlen si při použití titulu odfrkl. „Co bys mi poradil, Nejvyšší lorde?“ zeptal se posměšně.

Akkarin se zasmál. „Znáš naši rodinku lépe než já, Lorlene.“ Zamyšleně našpulil rty. „Řekni ‚ano‘ Garrelovi, ‚ne‘ lady Tye a co se týče Davina... jeho návrh znovu postavit rozhlednu, abychom mohli pozorovat počasí, je zajímavý. Společenství už dlouho nic nepostavilo a rozhledna má vojenskou hodnotu – což by potěšilo kapitána Arina. Snaží se mě přesvědčit k

zrestaurování vnější zdi už od doby, co se stal královským vojenským poradcem.“

Lorlen se zamračil. „Jistě nemluvíš vážně. Takový projekt by byl nákladný a časově náročný. Raději bychom měli strávit čas...“ Lorlen se zarazil. „Řekl jsi ,ano‘ Garrelovi? Zkrátil bys Reginův trest za napadení Sonei o šest měsíců?“

Akkarin pokrčil rameny. „Opravdu si myslíš, že ještě bude dělat Sonei problémy? Ten chlapec má talent a je škoda ho marnit.“

Lorlen pomalu přikývl. „Zmírnil bych tím... jeho bolest, že se jeho protivnice stala chráněnkou Nejvyššího lorda.“

„Balkan by souhlasil.“

Lorlen položil zprávy na stůl a přesunul se na své místo. „Ale proto jsi nepřišel, že?“

Akkarinovy dlouhé prsty zabubnovaly na opěradlo křesla.

„Ne.“ V očích měl zamyšlený výraz. „Je nějaký způsob, jak bychom mohli odstranit Rothena ze Soneina rozvrhu pro druhý ročník, aniž by ta změna vypadala podezřele?“

Lorlen si povzdechl. „Je to nutné?“

Akkarinův pohled potemněl. „Ano. Je.“

*

Chodbou se rozléhalo šoupání jejích pomalých kroků. Dopolední lekce s lordem Yikmem byla katastrofa a po ranním setkání s Rothenem a Reginem byla příliš podrážděná a nesoustředěná na to, aby si zapamatovala názvy rostlin používaných v lécích, a příliš unavená, než aby porozuměla večerní lekci matematiky.

Celkově vzato to byl den, který už chtěla mít za sebou.

Když si vzpomněla na Reginův samolibý výraz, znovu si říkala, co asi může mít za lubem. Možná si jen vychutnával pomyšlení, že je nešťastná ze změny svého poručníka.

A co? pomyslela si. *Dokud mě nechává na pokoji, je mi fuk, co si myslí.*

Nechá ji ale na pokoji? Jestli dojde k závěru, že se Akkarina příliš bojí, než aby mu ohlásila, pokud ji bude obtěžovat, mohl by s tím začít znovu. Musel by být opatrný, aby ho neviděli ostatní čarodějové, nicméně...

Varoval ji jen letmý pohyb, který zachytila koutkem oka. Neměla čas uhnout, kolem krku se jí ovinula paže a druhá kolem pasu. Útočnickova setrvačnost je oba otočila, ale sevření kolem krku nepovolilo.

Bránila se, ale rychle si uvědomila, že útočník je na ni příliš silný. Pak jí hlavou probleskl trik, který ji naučil Cery. Vzpomínka byla tak živá, že téměř slyšela jeho hlas...

Když někdo udělá tohle, zpevni nohy – tak je to správně – pak se natáhni dozadu a...

Ucítila, jak se muž zakymácel, a krátce spokojeně se zasmála, když dopadl na zem. Nerozplácl se však na obličej, ale hbitě se překulil stranou a vyskočil na nohy. Zděšeně se stáhla a sáhla po noži, který tam nebyl... pak se zarazila a překvapeně zírala na útočníka.

Lord Yikmo vypadal v běžném oblečení podivně cize. Jednoduchá košile bez rukávů odhalovala překvapivě svalnatá ramena. Zkřížil ruce a přikývl.

„To jsem si myslel.“

Sonea na něj hleděla a její překvapení se pomalu měnilo v rozmrzelost.

Válečník se usmál. „Myslím, že jsem našel příčinu tvého problému, Soneo.“

Sonea polkla ostrou odpověď. „Co je to tedy?“

„Z tvého chování před chvílí je jasné, že tvoje první reakce na útok je fyzická. Ten obranný manévr ses naučila ve slumech, že?“

Sonea zdráhavě přikývla.

„Měla jsi nějakého konkrétního učitele?“

„Ne.“

Zamračil se. „Jak jsi tedy věděla, co máš dělat?“

„Naučili mě to přátelé.“

„Přátelé? To budou mladí lidé, že? Žádní starší učitelé?“

„Jedna stará prostitutka mi ukázala, jak použít nůž, kdybych se dostala... do jisté situace.“

Povytláhl obočí. „Chápu. Pouliční rvačky. Obranné manévry. Není divu, žeš ho použila ze všeho nejdříve. To musíme změnit.“ Mávnutím ruky jí naznačil, aby šla s ním, a vyrazil směrem k hlavní chodbě.

„Musíš se naučit reagovat magií spíše než silou,“ řekl jí. „Mohu vymyslet nějaká cvičení, která ti v tom pomůžou. Musím tě však varovat, že tento způsob přeučování může být poměrně pomalý a náročný. Když ale vytrváš, koncem roku už budeš používat magii bez přemýšlení.“

Potřásla hlavou. „Bez přemýšlení? Ostatní učitelé nám říkají pravý opak.“

„Ano. To proto, že většina noviců je do používání magie příliš hrr. Musí se naučit umírněnosti. Ty ale nejsi běžný novic, takže běžné metody můžeme odložit.“

Sonea se nad tím zamyslela. Dávalo to smysl. Pak ji napadlo něco jiného. „Jak jste věděl, že jsem nechtěla nejprve použít magii a pak se nerozhodla jinak?“

„Vím, že jsi reagovala instinktivně. Hledala si nůž. Stále je to první, co tě napadne, že?“

„Ne, ale to je něco jiného. Pokud mě někdo takhle napadne, musím předpokládat, že mi chce opravdu ublížit.“

„Takže jsi byla docela připravená mě na oplátku zranit?“

„Samozřejmě,“ přikývla.

Zvedl obočí. „Jen málo lidí by odsoudilo obyčejného muže nebo ženu, kdyby někoho zabili v sebeobraně; když ale něco takového udělá čaroděj nečaroději, je to násilný čin. Máš moc se bránit, takže pro zabití není žádná omluva, bez ohledu na záměr útočníka – dokonce ani když je útočníkem čaroděj. Když se setkáš s takovým útokem, tvou první reakcí by mělo být vytvoření štítu. To je další dobrý důvod pro změnu tvých podvědomých reakcí z fyzických na magické.“

Když došli do hlavní chodby, Yikmo se usmál a poplácal ji po rameni.

„Nevedeš si tak zle, jak si myslíš, Soneo. Kdybys na mě zaútočila magií, ztuhla nebo jen začala křičet, byl bych zklamaný. Namísto toho jsi zachovala klid, rychle myslela a podařilo se ti mne odrazit. Myslím, že to je působivý začátek. Dobrou noc.“

Uklonila se a sledovala, jak kráčí chodbou k sídlu čarodějů. Otočila se a vydala se opačným směrem.

„*Máš moc se bránit, takže pro zabití není žádná omluva bez ohledu na záměr útočníka – dokonce ani když je útočníkem čaroděj.*“ A přece, když sáhla po noži, byla připravena zabít. Zdálo se to být pochopitelné, ale teď už si tím nebyla tak jistá.

Ať byl důvod jakýkoli, trest pro čaroděje, který někoho úmyslně zranil, byť i bez použití magie, byl krutý a to stačilo k tomu, aby změnila názor. Nechtěla

strávit zbytek svých dnů ve vězení se zablokovánými silami. Jestli je její instinktivní reakcí zabíjet, pak by se to měla co nejdříve odnaučit.

Stejně, k čemu jí teď byly triky, které se naučila ve slumech? Když uvažila, čeho byla schopná, pochybovala, že ještě někdy bude potřebovat ovládat nůž. Kdyby se někdy v budoucnu potřebovala bránit, pomyslela si a při té myšlence se otřásla, bude to proti magii.

KAPITOLA 26

ŽÁRLIVÝ RIVAL

Když kočár vyrazil od budovy Společenství, Dannyl zvažoval všechno, co věděl o Bel Arralade. Vdova středního věku byla hlavou jedné z nejbohatších rodin v Elyne. Její čtyři děti – dvě dcery a dva synové – se přiřazení do mocných rodin. I když Bel sama se nikdy znovu neprovdala, šířily se zvěsti o mnoha jejích milostných setkáních s jinými členy elynského dvora.

Kočár zabočil za roh, pak za další a zastavil se. Dannyl vyhlédl okýnkem ven a uviděl, že se připojili ke dlouhé řadě módně zdobených kočárů.

„Kolik lidí navštěvuje tyto večírky?“ zeptal se. Velvyslanec Errend pokrčil rameny. „Tři nebo čtyři sta.“

Dannyla to ohromilo a začal přepočítávat kočáry. Řada se táhla dál, než kam mohl dohlédnout, takže nedokázal odhadnout její délku. Po ulici sem a tam přecházeli podnikaví pouliční prodejci a lidem v kočárech nabízeli své zboží. Víno, cukrovinky, koláčky a všechny druhy zábavy byly k mání. Muzikanti hráli a akrobati se předváděli. Ti nejlepší z nich byli pobízení, aby prodlévali u znuděných dvořanů, stálým přísunem lesknoucích se mincí.

„I chůze by byla rychlejší než tohle,“ řekl Dannyl.

Errend se zasmál. „Ano, mohli bychom to zkusit, ale daleko bychom se nedostali. Někdo by si nás zavolal a

trval by na tom, abychom cestovali s ním – a bylo by nezdvořilé odmítnout.“

Koupil malou krabičku cukrovinek, a zatímco se o ně dělili, vykládal historky z předchozích večírků pořádaných Bel Arralade. Ve chvílích jako tato byl Dannyl vděčný, že se první velvyslanec Společenství narodil zde a dokázal mu vysvětlit elynské zvyky.

„Děti jsou zde rozmazlovány,“ upozornil ho Errend. „My Elyňané své děti rádi kazíme, když jsou malé. Naneštěstí se k čarodějům dokáží chovat jako malí tyrani, kteří stále čekají, že jim předvedeme něco pro jejich pobavení.“

Dannyl se usmál. „Všechny děti věří, že hlavním úkolem čarodějů je bavit je.“

Mnohem později se dveře kočáru otevřely a Dannyl následoval Errendu ven před typické capijské sídlo. Privítali je elegantně oděni sluhové a impozantní bránou je uvedli dovnitř. Následovala velká místnost, otevřená živlům stejně jako nádvoří paláce. Vzduch zde byl mrazivý a hosté, kteří dorazili před nimi, spěchali ke dveřím na druhém konci.

Za nimi se rozkládal velký kruhový pokoj plný lidí. Světlo několika lustrů dopadalo na nespočetné kostýmy zářivých barev. Od klenutého stropu se odrážel neustálý bzukot hlasů a mísící se vůně květin, ovoce a koření byla téměř nesnesitelná.

Hlavy se otáčely většinou jen na tak dlouho, aby zaznamenaly, kdo právě dorazil. Byli zde přítomni Demové a Bel všech věkových kategorií a mezi nimi stálo také několik čarodějů. Děti, oblečené do miniaturních verzí šatů dospělých, pobíhaly kolem a mačkaly se spolu na lavicích. Všude kolem postávali sluhové, všichni oděni do žluté, a roznášeli tácy s jídlem a láhvemi vína.

„Jaká pozoruhodná žena musí tahle Bel Arralade být,“ zamumlal Dannyl. „Kdybyste dali dohromady tolik členů kyraliánských rodů – mimo dvůr – během hodiny by došlo na tasení mečů.“

„Ano,“ souhlasil Errend. „Ale dnes budou taseny zbraně, Dannyle. My Elyňané shledáváme slova ostřejšími než meče. A nezašpiní to tolik nábytek.“

Mohutné schodiště stoupalo na balkón, který vedl okolo celé místnosti. Dannyl se podíval nahoru a všiml si, že se na něj zpoza zábradlí dívá Tayend. Učenec se mírně uklonil. Dannyl odolal nutkání se usmát téhle upjaté formálnosti a odpověděl pokynutím hlavy.

Vedle Tayenda stál svalnatý mladý muž. Když si všiml úklony svého společníka, zamračil se a podíval se dolů. Když uviděl Dannyla, oči se mu rozšířily překvapením a rychle se odvrátil.

Dannyl se otočil zpátky k Errendovi. Velvyslanec si právě vybíral z obsahu podnosu, který mu nabízel jeden z křiklavě oděných sluhů.

„Zkuste tyhle,“ pobídl jej Errend. „Jsou výtečné!“

„Co se bude dít teď?“ zeptal se Dannyl a vzal si z podnosu jeden z malých závitků pečiva.

„Vmísíme se. Zůstaňte se mnou a já vás představím.“

A tak několik dalších hodin Dannyl následoval svého kolegu velvyslance a soustředil se na to, aby si zapamatoval všechna jména a tituly. Errend jej varoval, že se nebude podávat žádné jídlo, protože poslední módou při zábavách bylo uzobávat pochoutky z podnosů roznášených kolem. Dannyl dostal sklenici vína a ta byla tak pravidelně dolévána, že aby si udržel jasnou hlavu, nakonec ji nenápadně odložil na jeden z podnosů, když se sluha nedíval.

Když k nim přistoupila žena oděná do bohatě zdobených žlutých šatů, Dannyl okamžitě poznal, že to

je jejich hostitelka. Na portrétu, který studoval, když se připravoval na svou novou pozici, její plet' nebyla tak vrásčitá, ale její jasný ostražitý pohled jej varoval, že je to stále ta impozantní Bel, o níž toho tolik slyšel.

„Velvyslance Errende,“ řekla a lehce se uklonila. „A vy musíte být velvyslanec Dannyl. Děkuji, že jste přišel na můj večírek.“

„Děkujeme, že jste nás pozvala,“ odpověděl Errend a pokývl hlavou.

„Nemohla bych pořádat oslavu, aniž bych do svého seznamu hostů zahrnula velvyslance Společenství,“ řekla s úsměvem. „Čarodějové byli vždy nejzdvořilejšími a nejzábavnějšími hosty.“ Otočila se k Dannyllovi. „Takže, velvyslanče Dannyle, jak se vám zatím líbí v Capii?“

„Velmi,“ odpověděl Dannyl. „Je to krásné město.“

V podobném duchu pokračoval rozhovor několik dalších minut. Přidala se k nim další žena a vtáhla Errenda do hovoru. Bel Arralade zvolala, že ji už bolí nohy, a odvedla Dannyla stranou na lavičku v altánku.

„Slyšela jsem, že jste se pustil do zkoumání starobylé magie,“ řekla.

Dannyl na ni překvapeně pohlédl. I když se s Tayendem vyhýbali probírání této záležitosti s kýmkoli kromě knihovníka Iranda, bylo možné, že si jejich zájmu všiml někdo, s kým se setkali během cesty. Nebo se Tayend rozhodl, že už to není třeba dále tajit, teď když už neshromažďují informace pro Lorlena, ale „pomáhají“ Rothenovi s knihou?

Pokud tomu tak bylo, popření by jen vzbudilo její podezření. „Ano,“ odpověděl. „Je to předmětem mého zájmu.“

„Objevil jste něco nového a fascinujícího?“

Pokrčil rameny. „Nic moc vzrušujícího. Jen spoustu knih a svitků popsaných starými jazyky.“

„Ale necestoval jste nedávno do Lonmaru a Vinu? Jistě jste se tam setkal se zajímavými příběhy.“

Rozhodl se být nejasný. „Viděl jsem svitky v Lonmaru a hrobky ve Vindu, ale nebyly o nic zajímavější, než zatuchlé staré knihy, které jsem četl. Obávám se, že by vás nudilo, kdybych je začal dopodrobna popisovat – a co by tomu řekli lidé, kdyby velvyslanec uspal hostitelku na jejím vlastním večírku?“

„To se za žádnou cenu nesmí stát.“ Zasmála se a pak se její oči zastřely. „Ach, ale toto téma vrací příjemné vzpomínky. Váš Nejvyšší lord sem před mnoha lety přišel kvůli stejnému výzkumu. Byl to tak pohledný muž. Nebyl tehdy ještě Nejvyšším lordem, samozřejmě. Mohl by o staré magii mluvit celé hodiny a já bych mu naslouchala, jen abych měla příležitost ho obdivovat.“

To byl tedy důvod jejího zájmu? Dannyl se pousmál. „Naštěstí pro vás vím, že nejsem dost pohledný, aby to kompenzovalo mé tlachání o výzkumu.“

Usmála se a v očích se jí zablesklo. „Nejste pohledný? Ani bych neřekla. Někteří by řekli pravý opak.“ Odmlčela se a zatvářila se zamyšleně. „Ale nemyslete si, že je Nejvyšší lord nezdvořilý. I když jsem řekla, že bych mohla poslouchat jeho vyprávění hodiny nikdy to neudělal. Navštěvoval mé oslavy narozenin, ale sotva se vrátil z Vinu, odešel do hor a od té doby už jsem ho neviděla.“

Hory? To byla novinka. „Mám mu od vás vyřídit pozdravy?“ navrhl.

„Ach, pochybuji, že si mě pamatuje,“ řekla a mávla rukou.

„Nesmysl! Žádný muž nezapomene na krásu, i kdyby ji zahlédl jen letmo.“

Široce se na něj usmála a lehce ho plácla po ruce. „Ó, vy se mi líbíte, velvyslanče Dannyle. A teď mi povězte:

co si myslíte o Tayendovi z Tremmelinu? Byl vaším společníkem na cestách, že?“

Vědom si způsobu, jakým na něj hleděla zpoza dlouhých řas, zvážil odpovědi, o kterých mluvil s Tayendem.

„Můj asistent? Shledal jsem ho být velmi užitečným. Má úžasnou paměť a jeho ovládání jazyků je působivé.“

Přikývla. „Ale co osobně? Myslíte, že je to příjemný společník?“

„Ano.“ Dannyl se ušklíbl. „I když musím říct, že se s ním necestovalo dobře. Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by tolik trpěl mořskou nemocí.“

Zaváhala. „Říká se, že má některé neobvyklé zájmy. Někomu, obzvláště dámám, se zdá být trochu... chladný.“

Dannyl pomalu přikývl. „Když člověk tráví dny hluboko v podzemí, obklopený knihami, a věnuje se mrtvým jazykům, neudělá to z něj muže přitažlivého pro dámy.“ Vypočítavě se na ni podíval. „Hrajete si na dohazovačku, Bel Arralade?“

Stydlivě se usmála. „A co když ano?“

„Pak bych vás měl upozornit, že Tayenda neznám dost dobře na to, abych vám mohl být k službám. Jestli pomýšlí na nějakou dámu, nechal si to pro sebe.“

Znovu zaváhala. „Pak mu tedy necháme jeho soukromí,“ řekla a přikývla. „Dohazování je zvyk stejně zlý jako šíření drbů, je-li nevídané. Ach, támhle je Dem Dorlini. Doufala jsem, že přijde, protože na něj mám pár otázek.“ Zvedla se. „Bylo mi potěšením s vámi hovořit, velvyslanče Dannyle. Doufám, že si brzy znovu popovídáme.“

„Bylo by mi ctí, Bel Arralade.“

Po několika minutách Dannyl zjistil, jak je nebezpečné zůstat sedět sám a v klidu. Obklopilo jej trio

holčiček v šatíčkách pocintaných jídlem. Bavil je kouzly, dokud ho nezachránili jejich rodiče. Zvedl se, aby zamířil k Errendovi, a pak se zarazil, když zaslechl své jméno.

Otočil se a uviděl, že se k němu blíží Tayend se svalnatým mužem po boku.

„Tayende z Tremmelinu.“

„Velvyslanče Dannyle. Tohle je Velend z Genardu a přítel,“ řekl Tayend.

Koutky úst mladého muže se zvedly, ale jeho úsměv nedosáhl až k očím. Uklonil se strnule a zdráhavě.

„Tayend mi vyprávěl o vašich cestách,“ řekl Velend.

„I když z toho, co říkal, nemyslím, že by se mi v Lonmaru líbilo.“

„Je to horká a impozantní země,“ odpověděl Dannyl.

„Jsem si jistý, že by bylo možné zvyknout si, kdyby tam člověk zůstal déle. Jste také učenec?“

„Ne,“ odpověděl muž. „Zajímám se o šerm a zbraně. Máte s nimi nějaké zkušenosti, velvyslanče?“

„Ne,“ odpověděl Dannyl. „Mladým mužům, kteří vstoupí do Společenství, na takovou zábavu moc času nezbývá.“ Tak tedy šerm. Říkal jsi, jestli to je ten důvod, proč k tomuto muži náhle pocítil nelibost. Připomínal mu Velend příliš Ferguna, který si rovněž liboval ve zbraních?

„Našel jsem několik knih, které by vás mohly zajímat, velvyslanče,“ řekl Tayend pracovním tónem. Když začal popisovat knihy, jejich stáří a obecný obsah, Dannyl pozoroval, jak Velend přešlapuje z jedné nohy na druhou a rozhlíží se po okolních lidech. Nakonec muž Tayenda přerušil.

„Omluvte mne, Tayende, velvyslanče Dannyle. Musím si jít s někým promluvit.“

Když odešel, Tayend se lišácky usmál. „Věděl jsem, že zbavit se ho nepotrvá dlouho.“ Odmlčel se, když se k nim přiblížil procházející pár, a vrátil se k pracovnímu tónu. „Hledali jsme ve starých knihách, ale rozhodl jsem se zkusit i nějaké nové. Někdy, když zemře Dem, jeho rodina pošle všechny deníky a návštěvní knihy, které vlastnil, do knihovny. V deníku jednoho Dema jsem našel zajímavý odkaz na... no, nechci teď zacházet do podrobností, ale naznačuje, že bychom mohli získat více informací v některých soukromých knihovnách dalších Demů. Nejsem si však jistý, u koho a kde.“

„Žije někdo z nich v horách?“ zeptal se Dannyl.

Tayend vykulil oči. „Pár. Proč se ptáš?“

Dannyl ztišil hlas. „Naše hostitelka právě vzpomínala na jistého mladého čaroděje, který před deseti lety zavítal na její narozeninový večírek.“

„Ach.“

„Ano. Ach.“ Dannyl si všiml, že se k nim znovu blíží Velen, a zamračil se. „Vrací se ten tvůj přítel.“

„Vlastně to není můj přítel,“ opravil ho Tayend.

„Spíše přítel přítele. Vzal mě na večírek.“

Velendova chůze byla plynulá, jako kroky limeka – divokého psa, který sužoval farmáře a občas zabíjel cestovatele v horách. K Dannylově úlevě se muž zastavil, aby si popovídal s dalším dvořanem.

„Měl bych tě varovat,“ dodal Dannyl. „Bel Arralade by se mohla pokusit najít ti nějakou mladou dámu.“

„To pochybuji. Dobře mě zná.“

Dannyl se zamračil. „Tak proč potom komentovala tvou přitažlivost pro ženy?“

„Pravděpodobně tě zkoušela, aby zjistila, co o mně víš. Co jsi jí řekl?“

„Že tě neznám dost dobře na to, abych dokázal říct, jestli si na někoho myslíš.“

Tayend zvedl obočí. „Ne, to neznáš. Nebo ano?“ řekl tichým hlasem. „To mě zajímá. Znepokojilo by tě, kdybys věděl, že myslím?“

„Znepokojilo?“ Dannyl zavrtěl hlavou. „Ne... ale asi by záleželo na tom, kdo by to byl. Mám to tedy brát tak, že ano?“

„Možná,“ usmál se Tayend potutelně. „Ale neřeknu ti to... zatím.“

Pobavený Dannyl se podíval přes Tayendovo rameno na Velenda. Snad ne... Někdo se k němu otočil a zamával na něj. Když Dannyl uviděl, že je to velvyslanec Errend, odpověděl mu pokývnutím.

„Velvyslanec Errend si přeje, abych se k němu přidal.“

Tayend přikývl. „A mě obviní, že jsem nudný patron, když strávím celý večer řečmi o práci. Uvidíme se brzy v knihovně?“

„Za pár dní. Myslím, že možná naplánujeme další cestu.“

*

Sonea přejela pastem po hřbetech knih. Našla mezeru a zasunula do ní chybějící knihu. Další knihy, které držela, byly velké a těžké. Když zjistila, že patří na polici na druhé straně knihovny, zastrčila je pod paži a vydala se napříč místností.

„Soneo!“

Sonea zabočila do další uličky a vykročila do přední části knihovny, kde za malým stolem seděla lady Tya. „Ano, má paní?“

„Přišla ti zpráva,“ řekla jí knihovnice. „Nejvyšší lord si tě přeje vidět v učebně lorda Yikma.“ Sonea přikývla a

náhle jí vyschlo v ústech. Co mohl Akkarin chtít? Ukázku?

„Raději tedy půjdu. Přejete si, abych zítra večer zase přišla?“

Lady Tya se usmála. „Jsi můj splněný sen, Soneo. Nikdo nemá tušení, kolik práce stojí tohle místo udržet. Musíš mít ale hodně učení.“

„Můžu si najít hodinku nebo dvě – a pomáhá mi to zjistit, co tady je a kde to najít.“

Knihovnice přikývla. „Jestliže máš nějaký volný čas, pak tvou pomoc uvítám. Ale nechci od nikoho slyšet, že rozptyluji chráněnkou Nejvyššího lorda od učení,“ pohrozila jí prstem.

„Neuslyšíte.“ Sonea položila knihy, zvedla svou skříňku a otevřela dveře. „Dobrou noc, lady Tyo.“

Chodby Univerzity byly tiché a klidné a Sonea se vydala do komnat lorda Yikma.

S každým krokem cítila, jak její strach roste. Lord Yikmo nerad učival večer. Důvody vindských čarodějů měly něco společného s náboženstvím jejich rodné země. Žádosti Nejvyššího lorda se však muselo vyhovět.

I přesto bylo dost pozdě na zahájení jakékoli lekce nebo ukázky. Možná měl Akkarin jiný důvod zavolat ji do Yikmovy komnaty. Možná tam Yikmo vůbec nebude...

Trhla sebou, když se z vedlejší chodby před ní vynořil novic. Když se ho pokusila obejít, zastoupil jí cestu a objevili se tři další novicové, kteří se postavili vedle něj.

„Ahoj, Soneo. Dostala jsi mou zprávu?“

Rozhlédla se a ucítila, jak jí pokleslo srdce. Regin stál v čele malé skupiny noviců blokující chodbu za sebou. Poznala několik spolužáků ze své bývalé třídy, ale zbytek znala jen matně. Ti ostatní, uvědomila si, jsou

starší novicové. Chladně si ji měřili a ona si vzpomněla na poznámky, které zaslechla v den, kdy začalo vyučování. Jestliže si tolik lidí myslelo, že si nezaslouží být vyvolenou Nejvyššího lorda, Regina nemuselo stát velké úsilí přemluvit je, aby se k němu přidali.

„Ubohá Soneo,“ natahoval slova. „Jako chráněnka Nejvyššího lorda musíš být tak opuštěná. Žádní kamarádi. Nikdo, s kým by sis mohla hrát. Mysleli jsme si, že bys možná ocenila společnost. Snad i malou hru.“ Podíval se na jednoho ze starších chlapců. „Co si zahrajeme?“

Kluk se zašklebil. „Líbil se mi tvůj první nápad, Regine.“

„Takže hra na Očistu?“ Regin pokrčil rameny. „Řekl bych, že by to mohla být dobrá praxe pro práci, kterou možná budeme muset v budoucnu dělat. Ale myslím, že dostat tuhle verbež z Univerzity bude chtít víc než jen blýskavé světlo a štít.“ Přimhouřil oči na Soneu. „Budeme muset použít přesvědčivější prostředky.“

Soneou při jeho slovech zalomcoval vztek, ale když zvedl dlaně, změnil se v nevěřícný úžas. Přece by na ni nezaútočil. Ne tady. Ne na Univerzitě.

„To by ses neopovážil...“

Zašklebil se. „Myslíš?“ Když z jeho dlaní vyšlehlo světlo, vytvořila štít. „Co s tím uděláš? Řekneš to svému poručíkovi? Nějak mám pocit, že to neuděláš. Myslím, že se ho na to moc bojíš.“

Regin přistoupil blíž a z obou dlaní mu vystřelil proud bílé energie.

„Jak si můžeš být tak jistý?“ odsekla. „A co když někdo zjistí, že bojujeme na chodbě? Pravidla znáš.“

„Nemyslím si, že je to moc pravděpodobné,“ zaculil se Regin. „Prověřili jsme to. Kolem nikdo není. Dokonce i lady Tya odešla z knihovny.“

Jeho úderý bylo snadné odrazit. Několik úderů magie a mohla by ho zastavit. Ale odolala tomu nutkání, pamatujíc na Yikmovo kázání o povinnosti čaroděje vyhnout se zranění druhých.

„Tak zavolej svého poručníka, Soneo,“ dorážel na ni. „Popros ho, ať tě zachrání.“

Ucítila, jak jí přeběhl mráz po zádech, ale ignorovala to. „Před tebou, Regine? To sotva stojí za to, abych tím obtěžovala Nejvyššího lorda.“

Rozhlédl se po novicích kolem sebe. „Slyšeli jste to? Myslí si, že Nejvyššímu lordovi nestojíme za pozornost. Nejlepší z rodů a ona, obyčejná žebračka? Pojďme jí ukázat, kdo za něco stojí. No tak.“

Znovu na ni zaútočil. Ucítila, že je její štít napadán také zezadu, ohlédla se a uviděla, že před ostatní novice vystoupili Kano a Issle. Ale starší studenti se mračili a z jejich tváří vyčetla pochyby.

„Říkal jsem vám to,“ řekl Regin mezi útoky. „Nic mu nepoví.“

Starší novicové stále váhali.

„Jestli to udělá,“ dodal, „vezmu všechnu odpovědnost na sebe. Chci to udělat jen proto, abych vám dokázal, že nic neřekne. Co můžete ztratit?“

Sonea ucítila, jak úderů přibývalo, ohlédla se přes rameno a zjistila, že se k útoku připojili i další novicové. Nyní už ji udržování štítu stálo více síly. S narůstajícími obavami se rozhlédla na obě strany a zvažovala, co by měla udělat. Kdyby se dokázala dostat do hlavní chodby... Vyrázila dopředu a nutila Regina a jeho kumpány ustupovat.

„Jestli se k nám teď nepřidáte,“ téměř zakřičel Regin na pár stále váhajících noviců, „projde jí to. Stejně jako jí prochází, že si bere to, co plným právem patří nám.“

Pošlete ji tam, kam patří, nebo strávíte zbytek svého života klaněním se žebračce!“

Novicové po jeho boku trochu váhavě postoupili vpřed a zaútočili silovým úderem. Snaha jím projít jí odčerpávala více síly než jen prosté držení štítu a i když se jí dařilo pokročit vpřed, postup byl pomalý a stál ji mnoho energie.

Zastavila se a zvažovala svou situaci. Bude mít dost síly, aby se dostala na hlavní chodbu? To nedokázala teď posoudit. Lepší bude šetřit silami. Snad se vyčerpají a ona bude schopná kolem nich projít. Pokud se dříve neunaví ona.

Aby zmenšila velikost svého štítu, přitiskla se zády ke stěně. Zatímco útok pokračoval, přemýšlela, o co jim jde. Předpokládala, že Regin shromáždil tak velkou skupinu, aby měl větší obecenstvo – a také ochranu pro případ, že by mu útok oplatila. Doufal také, že ji vyčerpá? Jestli ano, co chtěl udělat, až k tomu dojde? Zabít ji? Jistě by kvůli holce ze slumů nešel do vězení. Ne, nejspíš chtěl, aby byla příliš unavená na zítřejší výuku.

Údery slábly, ale ke svému zděšení ucítila, že i její vlastní síla začíná ochabovat. Bude to těsné. Příliš těsné. Když se její štít začal chvět, Regin zvedl paže.

„Stop!“

Údery ustaly. V nastalém tichu se Regin podíval na ostatní a zašklebil se.

„Vidíte? Teď ji pošleme, kam patří.“

Když se otočil a podíval se na ni, spatřila v jeho očích bojovný záblesk a uvědomila si, že vyčerpání ji byla jen první část jeho plánu. Přála si, aby se byla pokusila dostat na chodbu. Ale ve stejnou chvíli jí bylo jasné, že by se daleko nedostala.

Regin na její štít vyslal další opatrný úder a jeden za druhým i ostatní pokračovali v útoku. Většina úderů byla slabá, ale jak víc a víc čerpala ze svého zdroje síly, aby udržela štít, uvědomila si, že je i tak ztracená. I kdyby všichni vyčerpali svou moc, deset noviců ji stále mohlo spokojeně trápit, aniž by k tomu potřebovali magii.

S rostoucí hrůzou cítila, jak její síla slábne. Její štít se zamíhotáním zmizel a zanechal mezi ní a Reginem pouze vzduch. Usmál se na ostatní unaveným, ale vítězným úsměvem.

Pak z jeho dlaně vyšlehl paprsek rudého světla. Bolest jí projela hrudí a vystřelila dál, otřásla jejíma rukama i nohama a bodala ji v hlavě. Ucítla křeč ve svalech a svezla se po stěně dolů.

Když bolest opadla a ona otevřela oči, zjistila, že leží zkroucená na podlaze. Tváře jí hořely. Ponížená, pokusila se vstát, ale jejími smysly projel další nával bolesti. Zatnula zuby, rozhodnutá nevykřiknout.

„Víte, vždycky jsem si říkal, jak funguje omračující úder,“ slyšela říkat Regina. „Chcete si to vyzkoušet?“

Sonea zaslechla znechucené hlasy a pocítila chvilkovou naději, když si dva novicové vyměnili nesouhlasné pohledy a otočili se k odchodu. Ostatní se však tvářili dychtivě a její naděje se rozplynula, když na ni začal dopadat jeden omračující úder za druhým.

Hlavou jí proběhl Reginův posměch. „*Tak zavolej svého poručníka, Soneo. Popros ho, ať tě zachrání.*“ Stačila by krátká telepatická zpráva. Obraz Regina a jeho kumpánů...

Ne. Nic z toho, co jí Regin udělal, nemohlo být tak hrozné, jako požádat Akkarina o pomoc.

Tak Rothen!

Nesmím s ním mluvit.

Musí tu přece někdo být.

Ale volání o pomoc by uslyšel i Akkarin – a ostatní čarodějové. Celé Společenství by se brzy dozvědělo, že jeho novicku našli vyčerpanou a poraženou na chodbě Univerzity.

Nemohla dělat nic.

Stočila se do klubíčka a čekala, až novicové spotřebují poslední zbytky síly, nebo je hra znudí a nechají ji na pokoji.

*

Bylo už dlouho po půlnoci, když Lorlen dokončil poslední dopis. Vstal, protáhl se a skoro poslepu zamkl dveře magií. Když se otočil, aby se vydal chodbou pryč, zaslechl ve vstupní hale nějaký zvuk.

Zastavil se a zvažoval, zda by to měl prověřit. Byl to tichý zvuk, možná spadlý list zavátý větrem, pod dveře. Zrovna se rozhodl mávnout nad tím rukou, když se zvuk ozval znovu.

Zamračil se a přešel ke dveřím vstupní haly. Jeho pohled upoutal pohyb u jedné z obrovských dveří. Něco sklouzlo podél starobylého trámu. Popošel dopředu a zalapal po dechu.

O masivní dveře se opírala Sonea, jako by potřebovala jejich oporu, aby se nezhroutila. Udělala krok, pak se zastavila a zakymácela se na vrcholku schodiště. Lorlen přispěchal a uchopil ji za paži, aby ji podepřel. Pohlédla na něj s překvapením a očividným zděšením.

„Co se ti stalo?“ zeptal se.

„Nic, můj pane,“ řekla.

„Nic? Jsi vyčerpaná.“

Pokrčila rameny, ale i to ji zjevně namáhalo. Všechna síla z ní vyprchala. Jako... jako by ji z ní někdo vysál...

„Co ti to udělal?“ zhrozil se.

Zamračila se a zavrtěla hlavou. Najednou se jí podlomila kolena a ona se svezla na schody. Posadil se vedle ní a pustil její paži.

„Není to tak, jak si myslíte,“ řekla mu a naklonila se dopředu, aby si opřela hlavu o kolena. „Ne ten, *kdo* si myslíte. *On* ne.“ Povzddechla si a protřela si obličej. „Ještě *nikdy* jsem se necítila tak unavená.“

„Kdo ti to tedy udělal?“

Sonei poklesla ramena, ale neodpověděla.

„Bylo to něco, co ti uložil učitel?“

Zavrtěla hlavou.

„Dělala jsi něco, co ti vzalo více síly, než jsi čekala?“
Znovu zavrtěla hlavou.

Lorlen se pokusil přijít na jiný způsob, jak by se mohla tolik vyčerpat. Zamyslel se nad těmi několika případy, kdy vyčerpal všechnu svou sílu. Musel se vrátit o mnoho let zpátky, až do svých studentských let. K souboji ve válečnictví s Akkarinem. Ona ale řekla, že to nebyl Akkarin.

A pak si vzpomněl. Jednou učitel postavil několik noviců proti každému ve třídě. Byl to jeden z mála případů, kdy byl poražen.

Na vyučování však už bylo příliš pozdě. Proč by bojovala s ostatními novici? Lorlen se zamračil, když mu v hlavě vyskočilo jméno. Regin. Zřejmě dal dohromady své obdivovatele a někde si na ni počíhali. Bylo to troufalé a riskantní. Kdyby Sonea řekla o týrání Akkarinovi...

To by ale neudělala. Lorlen se podíval na Soneu a srdce se mu sevřelo, zároveň však pocítil nečekanou pýchu.

„Byl to Regin, že?“

Její víčka se zachvěla. Viděl v jejích očích ostražitost a přikývl.

„Neboj se, nikomu to neřeknu, pokud nechceš. Jestli chceš, povím Akkarinovi, co se děje.“ *Jestli poslouchá, už to ví.* Pohlédl na prsten a rychle se odvrátil.

Zavrtěla hlavou. „Ne. Nedělejte to. Prosím.“

Jistě. Nebude chtít, aby to Akkarin věděl.

„Nečekala jsem to,“ dodala. „Teď se od nich budu držet dál.“

Lorlen pomalu přikývl. „No, kdyby to nešlo, pak si zapamatuj, že můžeš zavolat mě a já ti pomůžu.“

Koutek jejích úst se zvedl v hořkém úsměvu, pak se nadechla a začala vstávat.

„Počkej.“ Zastavila se, když uchopil její ruku. „Tohle ti pomůže.“

Dlaní vyslal do jejího těla jemný proud léčivé magie. Když jej ucítila, její oči se rozšířily. Neobnoví to její sílu, ale uleví to jejímu unavenému tělu. Její ramena se narovnala a sinálé tváře zrudověly.

„Děkuji,“ řekla. Vstala, podívala se k sídlu Nejvyššího lorda a ramena jí znovu poklesla.

„Nebude to trvat věčně, Soneo,“ řekl mírně.

Přikývla. „Dobrou noc, Správce.“

„Dobrou noc, Soneo.“

Díval se, jak odchází, a doufal, že se jeho slova vyplní, ale zároveň si říkal, že neví jak.

KAPITOLA 27

UŽITEČNÁ INFORMACE

Sonea si opřela krabici s knihami o bok, zatímco čekala až lady Tya otevře dveře do knihovny čarodějů, a pak vstoupila dovnitř. Odložila svůj náklad na stůl lorda Jullena vedle knih, které přinesla lady Tya, a rozhlédla se po ztemnělé místnosti.

„Nebyla jsem tady už týdny.“

Tya začala vybalovat knihy z krabic. „Proč ne?“

„Novicové to mají zakázáno, pokud nejsou v doprovodu čaroděje.“

Knihovnice se pousmála. „Nedovedu si představit, že by se tvému poručníkovi chtělo postávat tady, zatímco se učíš. Ptát se ho ale nemusíš. Můžeš jít skoro kamkoli se ti zachce.“

Sonea překvapeně zamrkala. „Dokonce i sem?“

„Ano, ale musíš mi pomoci s tímhle,“ zablýsklo se knihovnici v očích, když Sonei předávala stoh knih. Sonea je převzala a následovala ji mezi policemi ke vzdálené stěně a pak nízkými dveřmi do další místnosti, kde nikdy předtím nebyla. V jejím středu stály další police, ale stěny byly lemovány skříněmi a truhlami.

„Tohle je skladiště?“

„Ano.“ Tya začala ukládat knihy do polic. „Toto jsou kopie oblíbených svazků z knihovny noviců nebo skriptů připravená pro případ, že se ta stará opotřebují. Originály jsou uloženy v těchto truhlách.“

Tya vzala Sonei knížky a pokračovala podél zdi do zadní části místnosti. Minuli velký masivní sekretář, naplněný knihami mnoha velikostí a hromádkou svitků.

„Co je tady?“

Knihovnice se ohlédla a oči se jí zaleskly. „Originály nejstarších a nejceněnějších knih a map ve Společenství. Jsou příliš křehké, než aby se používaly. Viděla jsem kopie některých z nich.“

Sonea nakoukla přes sklo. „Viděla jste někdy originály?“

Tya se postavila vedle Sonei a podívala se na knihy uvnitř. „Ne, dvířka jsou zamčená pomocí magie. Když byl Jullen mladý, jeho předchůdce mu dveře otevřel, ale Jullen je nikdy neotevřel pro mne. Jednou mi řekl, že tam našel plán chodeb pod Univerzitou.“

„Chodeb?“ V hlavě jí vyvstala vzpomínka na to, jak ji se zavázanýma očima vzali za kamarádem Cerym, kterého pod Univerzitou věznil Fergun.

„Ano. Předpokládá se, že Univerzita je jimi prolezlá. Nikdo je dnes nepoužívá – ačkoli bych řekla, že tvůj poručník ano, protože je známý tím, že se objevuje a mizí na nečekaných místech.“

„A tady uvnitř je mapa?“

„Tak mi to řekl Jullen, ale podezírám ho, že mě jen škádlil.“

Sonea se podívala úkosem na Tyu. „Škádlil?“

Knihovnici zčervenaly tváře, ona se narovnala a odvrátila. „To bylo před mnoha lety, když jsme byli mnohem mladší.“

„Je těžké si představit, že byl Jullen někdy mladý,“ řekla Sonea a následovala Tyu na konec místnosti. „Je tak přísný a nepříjemný.“

Tya se zastavila u truhly, vzala knihy, které Sonea nesla, a uložila je dovnitř. „Lidé se mění,“ řekla. „Začal

mít pocit vlastní důležitosti, jako by povolání knihovníka bylo stejně důležité jako, řekněme, být hlavou válečníků.“

Sonea se zachichotala. „Ředitel Jerrik říká, že vědění je důležitější než cokoli jiného, takže jako správci vědění Společenství vlastně jste důležitější než Vyšší čarodějové.“

Knihovnici zvlnil ústa úsměv. „Myslím, že vím, proč si Nejvyšší lord vybral tebe, Soneo. Teď mi přines zbytek knih na Jullenově stole.“

Sonea se vrátila do vedlejší místnosti. Uplynulé dva týdny strávila většinu večerů pomáháním Tye. I když její skutečnou motivací bylo vyhnout se Reginovi, zjistila, že začíná mít tuhle potrhlou knihovnici ráda. Jakmile knihovna zavřela a ony začaly uklízet, Tya dokázala být stejně upovídaná jako pradelny máchající prádlo u řeky Tarali.

Knihovnice byla nadšenou posluchačkou, když Sonea potřebovala probrat úkoly, které jí byly zadány. Když se jí nechtělo mluvit, lady Tya to ochotně obstarala i za ni. Byla také nekonečným zdrojem informací o nedávné historii Společenství, plné skrytých bojů, politického pletichaření, skandálů a tajemství. Sonea byla překvapená, když se dozvěděla o řečech, jež kolovaly o Dannylovi, když byl novicem, což Tya zavrhl, a zarmoutilo ji, když slyšela o tom, jak Rothenova žena pomalu umírala na nemoc, kterou žádný léčitel nedokázal vyléčit.

Když se vracela s knihami, znovu minula sekretář a zamyšleně se na něj podívala. Chodby pod Universitou nikdo nepoužíval. Regin určitě ne. A jak řekla Tya, nyní mohla chodit, kam se jí zachtělo.

*

Jakmile za sebou Rothen zavřel dveře, spěchal se posadit do křesla a zpoza svého hábitu vytáhl dopis. Byl tam schován od chvíle, kdy mu jej uprostřed vyučování doručil kurýr. I když se celý den užíral zvědavostí, na Univerzitě si ho netroufl otevřít.

Ode dne, co napsal Dannylovi, uběhlo už sedm týdnů. Sedm týdnů, co Akkarin odvedl Soneu. Za tu dobu s ní mluvil pouze jednou. Když jej požádal novic z vlivné rodiny, aby se stal jeho soukromým učitelem, zalichotilo mu to; když se však ukázalo, že novic je k dispozici jen v době, kdy měl učit Soneinu třídu, začal mít podezření, že za tím vězí něco jiného. Bylo by však hrubé odmítnout ho. A nemohl si to vysvětlit žádným jiným důvodem, než že to byla skutečně pravda.

Rothen sklonil hlavu k dopisu a připravil se na zklamání. I kdyby Dannyl souhlasil, že mu pomůže, byla jen mizivá naděje, že by našel cokoli, co by vedlo k Akkarinově pádu. Ale obálka byla velká a překvapivě tlustá. Třesoucíma se rukama rozlomil pečeť. Když vyklouzlo několik listů papíru a objevilo se Dannylovo písmo, popadl první stránku a začal číst.

Rothenovi.

Mile mne překvapilo, že ses mi ozval, příteli. Skutečně jsem cestoval po různých zemích, potkával lidi rozličných ras, kultur a náboženství. Tato zkušenost byla jak poučná, tak povznášející, a až se příští léto vrátím, budu Ti mít co vyprávět.

Tvá novinka ohledně Soney je pozoruhodná. Je to pro ni příznivá změna, chápu však Tvé zklamání nad ztrátou jejího poručnictví. Víím, že to díky Tvé péči a tvrdé práci se z ní stala novicka, která stála Nejvyššímu lordovi za povšimnutí, její nová pozice bezpochyby ukončila její problémy s jistým novicem.

Zklamalo mne však, že jsem zmeškal Dorrienovu návštěvu. Prosím, vyříd' mu mé pozdravy.

K dopisu přikládám pár informací, které jsem získal ve Velké knihovně a z několika dalších zdrojů. Doufám, že Ti budou k užitku. Velmi oceňuji ironii tvého nového zájmu. Jestliže bude má příští cesta úspěšná, budeme mít možná další věci pro tvou knihu.

Tvůj přítel Dannyl.

Zalistoval papíry a užasle zamumlal.

„Tohle všechno? Skvostný chrám? Hrobka bílých slz!“ pousmál se. „Jen pár dalších zdrojů, co, Dannyle?“

Otočil zpátky na první stranu a začal číst. Právě když se dostal na třetí stranu, přerušilo ho zaklepání na dveře. Chvilí zíral na dveře a pak s tlukoucím srdcem vyskočil na nohy. Rozhlédl se po nějakém místě, kam by mohl ukrýt objemný dopis, pak rychle přešel ke knihovně a zasunul jej mezi stránky velkého svazku. Tloušťka dopisu přidala knížce na objemu, ale pokud se na ni někdo nepodívá pozorně, ničeho si nevšimne.

Když se zaklepání ozvalo znovu, Rothen přispěchal ke dveřím. Zhluboka se nadechl a obrnil se proti nejhoršímu.

Otevřel dveře a vydechl úlevou, když za dveřmi na chodbě uviděl stát postarší pár. „Yaldin a Ezrille. Pojd'te dál.“

Přešli do obývacího pokoje. „Jak se máš, Rothene? Už je to doba, co jsme tě neviděli.“

Rothen pokrčil rameny. „Dobře. A vy?“

„Fajn,“ řekla Ezrille. Zaváhala a pohlédla na Yaldina.

„Dáte si šálek sumi?“ nabídl jim Rothen.

„Ano, díky,“ odpověděl Yaldin.

Dvojice se posadila a Rothen se pustil do chystání podnosu, hrníčků a sklenic ze servírovacího stolku.

Zatímco připravoval horký nápoj, Yaldin vyprávěl o nepodstatných záležitostech Společenství. Je to už vážně dlouho, co jsem mluvil se svými starými přáteli, pomyslel si. Ezrille seděla mlčky, dokud Rothen nenalil druhý šálek sumi.

„Chtěla bych, abys s námi každý první den v týdnu povečeřel, Rothene,“ řekla najednou.

„Opravdu?“ usmál se Rothen. „To by bylo pěkné. Ale každý první den?“

„Ano,“ řekla pevně. „Víme, že to byl pro tebe šok, když si Soneu vybral Nejvyšší lord. Ani se k tobě nikdy nestaví na návštěvu, což musí být velké zklamání, po tom všem, co jsi pro ni udělal. I když má výuku navíc, může –“

„S tím těžko něco udělat,“ vložil se do toho Yaldin a usmál se na Rothena. „Jsem si jistý, že se zastaví, až bude mít více času. Do té doby si můžeš stýskat u nás.“

„Chce tím říct, že bys neměl trávit všechny večery sám.“

„Zvláště, když je Dannyl v zahraničí,“ dodal Yaldin. „Potřebuješ mluvit i s někým jiným, než jen s novici a učiteli.“

„A Tania říká, že jsi zase začal brát nemmin,“ dodala Ezrille tichým hlasem. „Nezlob se na ni, že nám to řekla. Má o tebe starost – a my také.“

„Takže přijdeš?“ zeptal se Yaldin.

Rothen se podíval z jedné ustarané tváře na druhou a zasmál se.

„Jistě. Moc rád.“

*

Sonea tiše kráčela chodbou, vědoma si klapání svých bot. Když došla k zatačce, opatrně nakoukla do vedlejší chodby a vydechla úlevou, když zjistila, že je prázdná.

Bylo pozdě. Později než obvykle. Po dva týdny se Reginovi úspěšně vyhýbala, buď tím, že doprovázela Tyu, nebo dlouhým obcházením spleťtých chodeb. Pokaždé, když se objevila na hlavní chodbě, zjistila, že tam na ni čeká některý z noviců. V hlavní chodbě se ji však napadnout nepokusili. Riziko, že je objeví někdo z čarodějů, bylo příliš vysoké. Stejně obavy je držely dále od knihovny, pro případ, že by je zaslechla Tya.

Sonea doufala, že Reginovi spojenci nakonec ztratí zájem. Jen pro jistotu začala nechávat svou skříňku v knihovně, místo aby si ji odnášela do pokoje. Když je unavilo mučit ji omračujícími údery, rozházeli jí poznámky a knihy. A ona byla nucena je tam nechat, protože byla příliš unavená na to, aby je posbírala.

Našlapovat potichu znamenalo jít pomalu, ačkoliv si zoufale přála spěchat. Nebylo to poprvé, co si říkala, jestli čarodějům schválně vyrábějí hlučné boty. Ať našlapovala sebelehčeji, její tvrdé podrážky vydávaly klapání, které se rozléhalo ztichlou chodbou. Povzdechla si. Ještě před pár týdny si potulování po chodbách Univerzity užívala. Nyní cítila úlevu, když dorazila ke dveřím sídla Nejvyššího lorda.

K uším jí dolehl slabý zvuk, napůl potlačené zahuhňání. Zastavila se, když pochopila, že jí zastoupili cestu k hlavní chodbě. Nevěděli však, že je slyšela. Kdyby se rozběhla zpátky a proklouzla portálovou místností do vnitřních chodeb, mohla by se tam dostat z jiného směru.

Otočila se na patě a uháněla pryč.

„Utíkej, Soneo, utíkej!“ ozval se Reginův hlas. Chodbu naplnil dusot nohou a smích.

Skočila za roh, pak za další. Objevily se známé dveře. Chytla za kliku a vklouzla dovnitř. Nečekala, aby zjistila, jestli ji sledují, proběhla portálovou místností do protějších dveří a rozběhla se chodbou za nimi. Za sebou zaslechla tlumené cvaknutí dveří a vběhla do první boční chodby.

Chodba se stáčela napravo, křížila se s jinou a končila dalšími dveřmi. Před nimi stál novic a ústa mu křivil úšklebek.

Sonea smykem zastavila a s hrůzou na novice hleděla. Takže už vnitřní chodby znají. Novicův škleb se rozšířil a ona přimhouřila oči. Zjevně ho sem poslali, aby na ni číhal. Byl však sám a tedy snadno přemožitelný.

Jeho úsměv ztuhl, když pochopil její výraz, a spěšně ustoupil stranou. Sonea proklouzla dveřmi, proběhla místností za nimi a znovu vstoupila do obyčejných chodeb. Když uslyšela, že se někde za ní otevřely dveře, dala se do běhu. Hlavní chodba byla jen o několik odboček dál. Vrhla se za roh, potom za druhý a pak vběhla přímo do záplavy rudých plamenů.

Nechránila se, doufajíc, že si udrží sílu co nejdéle. Když však jejím tělem projela bolest, všechno kolem zčernalo. Pak se jí před očima znovu rozjasnilo, ležela na zemi a cítila, že má pohmožděná ramena. Sežehl ji další záblesk ohně a ona nemohla udělat nic, než zatnout zuby. Ale když to přestalo, podařilo se jí vytvořit štít.

Překulila se, zasunula nohy pod sebe a vstala. Za ní stál Regin a čtyři novicové, tři další jí blokovali cestu do hlavní chodby. Dorazili další dva novicové, pak tři další. Třináct noviců. To bylo více, než předtím. Ztěžka polkla.

„Nazdar, Soneo,“ usmál se Regin. „Čím to, že na sebe pořád máme takové štěstí?“

Novicové se zahihňali. V jejich tvářích tentokrát žádné pochyby nebyly. Nikdo je za její přepadení a

mučení nepotrestal, což dokazoval, že Regin měl pravdu, když tvrdil, že o tom Akkarinovi neřekne.

Regin si položil ruku na srdce. „Láska je zvláštní věc,“ řekl zasněně. „Myslel jsem si, že mě nenávidíš, ale ty mě všude sleduješ!“

Jeden z noviců mu podal papírovou krabičku. Sonea se zamračila. Do takových krabiček se obvykle dávaly oříšky v cukru nebo jiné sladkosti.

„Ach! Dárek!“ řekl Regin a odhodil víko. „Něco malého, jako projev mé úcty.“

Uvnitř byly kornoutky stočeného papíru. K Sonei se donesl závan zápachu a ona cítila, jak se jí zvedá žaludek. Harrelí nebo rebeří bobky – nebo oboje, hádala. Regin jeden vyndal. „Mám tě krmit, jako to mladí milenci dělávají?“ Pohlédl na ostatní novice. „Ale vypadáš, že bys nejdřív potřebovala něco na zahřátí.“

Když udeřil na její štít, ostatní se přidali. Hrdlo se jí sevřelo hrůzou. S tolika útočícími novici neměla šanci vydržet déle než oni. Otočila se k těm, kteří jí bránili v průchodu do hlavní chodby, a začala se prodírat skrz jejich útok. Pomalu ustupovali, ale po několika krocích Sonea ucítila, že slábne, zatímco novicové se vůbec nezdáli být unavení.

Zastavila se. Minule jí trvalo dlouho, než se doplazila ke dveřím Univerzity. Tehdy si přála, aby si byla uchovala trochu energie, s níž by dokázala vstát a jít. Aby si zachovala sílu, mohla by svůj štít nechat zmizet o trochu dříve a předstírat, že je úplně vyčerpaná. Ano, to by mohlo fungovat.

Když se ale podívala do krabičky na cukrovinky, změnila názor. Vydrží tak dlouho, jak to jen půjde. Když si uvědomila, že jí ubývají síly, rozhodla se, že mu je naplive do obličeje.

Ucítila, jak rozplývají poslední zbytky jejích sil. Když štít zmizel, do jejího těla udeřily omračující útoky a ona bolestí zalapala po dechu. Kolena se jí podlomila a dopadla na podlahu. Když útok konečně přestal, otevřela oči a uviděla, jak se před ní sklání Regin a šustí obalem cukrovinky mezi prsty.

„Co se to tady děje?“

Regin vytřeštil oči a smrtelně zbledl. Rychle schoval „cukrovinku“ v dlani a narovnal se. Když ucouvl, Sonea spatřila majitele hlasu a zrudla. V chodbě stál Lord Yikmo s pažemi zkříženými na hrudi.

„Nuže?“ dožadoval se odpovědi.

Regin se uklonil a ostatní jej váhavě následovali.

„Jen taková malá hra, můj pane,“ řekl.

„Tak hra?“ zamračil se Yikmo. „Jsou snad pravidla téhle hry nadřazena pravidlům Společenství? Souboje mimo výuku v aréně jsou zakázané.“

„Nebojovali jsme,“ řekl jeden z noviců. „Jen si tak hráli.“

Yikmo přimhouřil oči. „Opravdu? Takže jste používali omračující úderý mimo souboj – na bezbrannou mladou ženu.“

Regin polkl. „Její štít zmizel dříve, než jsme si toho všimli, můj pane.“

Lord Yikmo zvedl obočí. „Zdá se, že nejste ani tak disciplinovaný, ani tak schopný, jak tvrdí lord Garrel. Jsem si jistý, že lord Balkan bude souhlasit.“ Lord Yikmo si prohlédl všechny tváře, aby zaznamenal jejich totožnost. „Vraťte se do svých pokojů. Všichni.“

Novicové spěšně odešli. Když se lord Yikmo otočil a podíval se na ni, Sonea si přála, aby bývala měla dost síly proklouznout pryč, zatímco se jeho pozornost soustředila na novice. Vypadal velmi zklamaně. Přinutila se zasunout nohy pod sebe a nejisté se zvedla.

„Jak dlouho už to trvá?“

Zaváhala, nechtěla přiznat, že už se to stalo dříve.
„Asi hodinu.“

Zavrtěl hlavou. „Tupost těchhle noviců. Napadnout chráněnkou Nejvyššího lorda? A ke všemu v tak vysokém počtu.“ Podíval se na ni a povzdechl si. „Neměj strach. Už se to nestane.“

„Prosím, neříkejte to nikomu.“

Zamračeně si ji změřil. Udělala krok dopředu a pak se zakymácela, když se s ní chodba začala točit. Uchopil ji za ruku, aby ji přidržel, a ona ucítila, jak jí paží protéká trocha léčivé energie. Jakmile znovu získala rovnováhu, setřásla jeho ruku ze své paže.

„Řekni, oplátla jsi jim útok?“

Zavrtěla hlavou.

„Proč ne?“

„K čemu by to bylo?“

„K ničemu, ale většina lidí, když je převýšena počtem, by bojovala kvůli své hrdosti. Ale zřejmě jsi to ze stejného důvodu neudělala.“

S očekáváním se na ni podíval, ale ona se odvrátila a zůstala zticha.

„Samozřejmě, kdyby ses zaměřila na jednoho nebo dva slabší novice, mohlo by je to vyčerpat stejně jako tebe. To by mohlo ostatní přinejmenším znejistit.“

Sonea se zamračila. „Ale neměli žádné vnitřní štíty. Co kdybych někoho zranila?“

Potěšeně se usmál. „To je odpověď, kterou jsem chtěl slyšet. Stejně si ale myslím, že ve tvé neochotě zaútočit je něco víc než jen opatrnost.“

Sonea ucítila, jak v ní vzplál vztek. Zase na ni tlačí, popichuje ji a šťourá se v její slabosti. Tohle ale nebylo vyučování. Nebylo dost ponižující už to, že ji našel?

Chtěla, aby ji nechal na pokoji, a pomyslela na jedno z témat, z nichž většina čarodějů rychle vycouvala.

„Útočil byste s takovým nadšením, kdybyste viděl umřít chlapce v rukou čarodějů?“

Jeho pohled se nezachvěl, naopak se zbystřil.

„Ach,“ řekl. „Takže *to* je ten důvod.“

Zděšeně na něj zírala. Copak obrátí dokonce i tragédii Očisty v další přednášku? Cítila, jak její vztek roste, a věděla že už se dlouho neudrží.

„Dobrou noc, lorde Yikmo,“ procedila mezi zuby. Pak otočila a rychle vykročila směrem ke hlavní chodbě.

„Soneo! Vrat' se!“

Ignorovala ho. Znovu na ni zavolal a jeho hlas zněl rozzlobeně a velitelsky. Bojujíc se slabostí v nohou, Sonea zrychlila krok.

Když došla do hlavní chodby, ucítila, jak její zuřivost slábne. Postará se, aby svého neomaleného odchodu litovala, ale momentálně jí to bylo jedno. Všechno, co si přála, byla teplá postel a několik dní spánku.

KAPITOLA 28

TAJNÝ PLÁN

Když se otevřely dveře, Lorlena oslnily jasné sluneční paprsky. Zastínil si tvář dlaní a následoval Akkarina na střechu Univerzity.

„Máme společnost,“ poznamenal Akkarin. Lorlen sledoval pohled svého společníka a spatřil osamocenou postavu v rudém hábitu, opírající se o zábradlí.

„Lord Yikmo,“ zamračil se Lorlen. „Balkan mu musel dát přístup.“

Akkarin si tiše odfrkl. „V těchto dveřích už je vtištěno tolik totožností, že si říkám, proč se vůbec obtěžujeme s jejich zamykáním.“

Vydal se směrem k válečníkovi a Lorlen spěchal za ním s obavami, že Akkarin zamýšlí zbavit Yikma přístupu na střechu.

„Balkan by mu nedal přístup, kdyby si ho vysoce nepovažoval.“

„Jistě. Náš vrchní válečník ví, že jeho metody vyučování nevyhovují každému. Jsem si jistý, že si je vědom toho, že Yikmo odvádí pozornost od jeho vlastních slabostí.“

Yikmo si jejich příchodu nevšiml. Válečník se vykláněl přes zábradlí a jeho pozornost poutalo něco dole. Když byl Akkarin pár kroků od něj, vzhledl a spěšně se narovnal.

„Nejvyšší lorde. Správce.“

„Zdravím vás, lorde Yikmo,“ odpověděl mu Akkarin uhlazeně. „Ještě jsem vás tady nahoře neviděl.“

Yikmo potřásl hlavou. „Chodím sem zřídka – jen když potřebuji přemýšlet. Zapomněl jsem, jaký je odtud dobrý výhled.“

Lorlen se rozhlédl po okolí a po té části města, na niž byl z této strany výhled. Pak nechal svůj pohled sklouznout k zahradám a všiml si několika noviců, kteří se přes polední přestávku vydali ven. Ačkoliv byla země stále pokrytá sněhem, slunce naznačovalo, že se blíží jarní teplo.

Nedaleko od nich seděla známá postava. Sonea odpočívala na jedné ze zahradních laviček a skláněla hlavu nad knihou.

„Důvod mého rozjímání,“ přiznal Yikmo.

„Zlepšuje se?“ zeptal se Akkarin.

„Ne tak rychle, jak jsem doufal,“ povzdechl si Yikmo. „Stále se zdráhá útočit. Začínám chápat proč.“

„Hm?“

Yikmo se suše zasmál. „Je příliš hodná.“

„Jak to?“

„Bojí se, že by mohla někoho zranit – dokonce i své nepřátele.“ Yikmo se zamračil a otočil se k Nejvyššímu lordovi. „Včera večer jsem přistihl Regina a několik dalších noviců, jak Soneu týrají. Vysílili ji skoro k úplnému vyčerpání a používali omračující údery.“

Lorlen ucítil, jak mu klopýtlo srdce. „*Omračující údery*,“ zavrčel.

„Připomněl jsem jim pravidla Společenství a poslal je do jejich pokojů.“

Yikmo se s očekáváním podíval na Nejvyššího lorda, ale ten neodpověděl. Hleděl dolů na Soneu tak upřeně, že se až Lorlen divil, že to necítí.

„Kolik noviců tam bylo?“

Yikmo se podíval stranou a zamyslel se. „Dvanáct nebo třináct. Většinu z nich bych poznal.“

Akkarin přikývl. „To nebude nutné. Není třeba k tomuto incidentu strhávat více pozornosti.“ Jeho temný pohled se obrátil k válečníkovi. „Děkuji, že jste mne o tom informoval, Yikmo.“

Yikmo se zarazil, jako by chtěl říct ještě něco dalšího, pak přikývl a zamířil ke dveřím. Když válečník zmizel, Akkarinův pohled sklouzl opět k Sonei a koutky jeho úst se mírně zvedly.

„Dvanáct nebo třináct. Její síla rychle roste. Vzpomínám si na novice v mé třídě, jehož moc rostla také tak rychle.“

Lorlen se na Akkarina pozorně zadíval. V jasném slunečním světle vypadala jeho bledá pleť nezdravě. Pod očima se mu usadily kruhy, ale jeho pohled byl bystrý.

„Co si vzpomínám, ty jsi postupoval právě tak rychle.“

„Často si říkám, jestli bychom takoví byli, kdybychom se stále nesnažili jeden druhého předstihnout.“

Lorlen pokrčil rameny. „Asi ano.“

„Nevím. Možná nám ta rivalita prospěla.“

„Prospěla?“ Lorlen se krátce zasmál. „Prospěla leda tak *tobě*. Věř mi, na druhém místě není nic dobrého. Vedle tebe jsem mohl být zrovna tak neviditelný – přinejmenším když došlo na dámy. Kdybych věděl, že oba skončíme jako staří mládenci, nebyl bych na tebe tolik žárlil.“

„Žárlil?“ Akkarinův úsměv se vytratil. Odvrátil se a zahleděl se na obzor. „Ne, nemáš proč žárlit.“

Odpověď byla tak tichá, až si Správce říkal, jestli ji opravdu slyšel. Lorlen otevřel ústa, aby se zeptal, proč

by neměl, ale Akkarinův pohled sklouzl ke zřícené rozhledně.

„Jak pokračují Davinovy plány ohledně rozhledny?“

Lorlen svou otázku s povzdechem odložil a vrátil se myšlenkami zpátky k záležitostem Společenství.

*

Než přišlo odpoledne, Dannyl a Tayend za sebou zanechali i poslední omšelé capijské domky. Farmy a sady pokrývaly kopce čtverci různých odstínů zelené. Tu a tam byl vzorek narušen červenohnědým políčkem čerstvě zorané půdy.

Jejich koně se plahočili pohodlným krokem a sluhové vyrazili napřed, aby jejich příjezd oznámili na první zastávce, v domě Tayendovy sestry. Dannyl se zhluboka nadechl a spokojeně si povzdechl.

„Je příjemné být zase na cestách, že?“ řekl Tayend.

Dannyl se překvapeně podíval na svého společníka. „Ty se na to opravdu těšíš?“

„Ano. Proč by ne?“

„Myslel jsem, že naše poslední výprava tě od cestování odradila.“

Tayend pokrčil rameny. „Měli jsme nepříjemné zkušenosti, ale všechno špatné nebylo. Tentokrát zůstáváme uvnitř hranic Elyne a na pevné zemi.“

„Jsem si jistý, že by se nám podařilo najít nějaké jezero nebo řeku, kde by se daly pronajmout lodky, kdyby se ti zdálo, že naše cesta postrádá dobrodružství, po kterém tak toužíš.“

„Čmuchání v knihovnách jiných lidí bude dostatečně dobrodružné,“ řekl Tayend pevně. Podíval se do dálky a přimhouřil oči. „Zajímalo by mě, který Dem vlastní knihy, které hledáme.“

„Pokud vůbec nějaký,“ pokrčil Dannyl rameny. „Z toho, co víme, mohl Akkarin navštívit nějakého Demu i kdekoli jinde a do hor se pak vydal z úplně jiného důvodu.“

„Ale kam šel potom?“ pohlédl Tayend na Dannyla. „To mě zaráží nejvíce. Víme, že Akkarin šel do hor, ale pak už o něm není žádná zmínka. Ani v záznamech města, ani ve vzpomínkách lidí. Pochybuji, že mohl do Capie proklouznout tajně, a přitom uplynulo několik let, než se vrátil do Společenství. Zůstával celou dobu v horách? Cestoval podél nich na sever, nebo na jih? Nebo šel přes hory?“

„Do Sachaky?“

„To by dávalo smysl. Sachakanská říše nebyla dost stará na to, aby se jí dalo říkat starověká, ale šlo o vysoce magickou společnost – a mohl tam objevit odkazy na ještě starší kultury.“

„O této říši máme v knihovně mnoho materiálů,“ řekl Dannyl. „Ale pochybuji, že toho v Sachace zbylo mnoho. Co si po válce nevzalo Společenství, to zničilo.“

Tayend povytáhl obočí. „To od nich bylo pěkné.“

Dannyl pokrčil rameny. „Byla to jiná doba. Společenství bylo nově vytvořeno a po hrůzách války byli čarodějové pevně rozhodnuti předejít další. Věděli, že kdyby sachakanské čaroděje nechali uchovat si své vědomosti o magii, přineslo by to nekonečný sled odvet mezi oběma zeměmi.“

„Takže za sebou zanechali pustinu.“

„Částečně. Za pustinou je úrodná půda, farmy a města. A také Arnice, hlavní město.“

Tayend se zamračil. „Myslíš, že Akkarin šel tam?“

„Nikdy jsem to od nikoho neslyšel.“

„Jestli navštívil Sachaku, proč by si to nechával pro sebe?“ Tayend se odmlčel a přemýšlel. „Možná, že

strávil všechny ty roky zkoumáním sachakanské říše a nenašel nic a bylo mu trapné to přiznat. Nebo,“ usmál se Tayend, „trávil čas lenošením a nechtěl přiznat tohle – nebo dělal něco, co by Společenství neschvalovalo – nebo se zamiloval do mladé sachakanské dívky, vzal si ji a přísahal, že už se nikdy nevrátí, ale ona zemřela nebo ho opustila a on –“

„Nenechávejme se příliš unést, Tayende.“

Tayend se zašklebil. „Nebo se možná zamiloval do mladého sachakanského chlapce, nakonec se to zjistilo a on byl vyhnán ze země.“

„Mluvíte tady o Nejvyšším lordovi, Tayende z Tremmelinu,“ řekl Dannyl vážně.

„Uráží tě, že něco takového říkám?“ V učencově tónu se ozýval náznak vzdoru a Dannyl se na něj zpříma podíval.

„Možná se trochu šťárám v jeho minulosti, aby to pomohlo mému výzkumu, Tayende, ale to neznamená, že k němu nebo k jeho postavení nemám žádnou úctu. Kdyby byl zneuctěn nebo kdyby byla jeho pozice ohrožena takovými domněnkami, pak bych tomu chtěl zabránit.“

„Chápu.“ Tayend vystřízlivěl a sklonil hlavu k otěžím „Ale i tak,“ dodal Dannyl, „to, co naznačuješ, je nemožné.“

Tayend se zatvářil lišácky. „Jak si můžeš být tak jistý?“

„Protože Akkarin je mocný čaroděj. Aby jej Sachakané vyhnali? Cha! Pochybuji!“

Učenec se pousmál a zavrtěl hlavou. Chvilí mlčel a pak se zamračil. „Co budeme dělat, když zjistíme, že Akkarin opravdu odjel do Sachaky? Pojedeme tam taky?“

„Hmmm.“ Dannyl se ohlédl na cestu za nimi. Capie zmizela za zvlněnými kopci. „To záleží na tom, kolik času mi zabere plnění mých povinností velvyslance.“

Když slyšel, jak si Errend naříká na svou blížíci se půlroční cestu po zemi, Dannyl se nabídl, že pojede místo něj, protože mu to připadalo jako ideální příležitost opustit Capii a pokračovat ve výzkumu, aniž by to vyvolalo otázky ohledně jeho zanedbávání povinností. Errenda to potěšilo.

Dannyl ke svému zděšení zjistil, že cesta se potáhne po celé zemi a že bude muset strávit týdny na místech, kde nebyly žádné soukromé knihovny, a že by neodjel před létem. Nedočkavý začít, Dannyl Errenda přesvědčil, aby cestu přesunul na dřívější dobu, ale neexistoval žádný způsob, jak by mohl vypustit některá z míst na jejich rozvrhu.

„A co tedy budeš přesně dělat?“ zeptal se Tayend.

„Představovat se venkovským Demům, kontrolovat čaroděje a potvrzovat magické schopnosti u dětí, které chce král posílat do Společenství. Doufám, že tě to nebude příliš nudit.“

Tayend pokrčil rameny. „Budu slídit v soukromých knihovnách. To stojí za deset takových cest. A navštívím svou sestru.“

„Jaká je?“

Tayendova tvář se rozzářila úsměvem. „Je úžasná. Řekl bych, že na skutečnost, že jsem hoch, přišla dlouho předtím, než jsem to zjistil já sám. Myslím, že se ti bude líbit, i když způsob, jak vždycky na všechno kápne, může být znepokojující.“ Ukázal na cestu. „Vidíš tu řadu stromů na kopci před námi? Tam začíná cesta, která vede na její pozemek. Pojďme. Nevím, jak ty, ale já mám hrozný hlad!“

Když Tayend pobídl svého koně do klusu, Dannyl si uvědomil, že i jemu už kručí v žaludku. Podíval se na stromy, které mu Tayend ukázal, a šťouchl svého koně do slabin. Brzy odbočili z cesty, projeli pod kamenným obloukem a zamířili ke vzdálenému venkovskému sídlu.

*

Když se Sonea po večerním vyučování vrátila do knihovny, všimla si kruhů pod Tyinýma očima.

„Byla jste tady včera dlouho, má paní?“

Knihovnice přikývla. „Když přijdou zásilky, musím. Není tu nikdo jiný, kdo by je roztřídil.“ Zívla si a pak se usmála. „Děkuji, že ses zastavila, abys mi pomohla.“

Sonea pokrčila rameny. „Tyhle truhly jsou také pro knihovnu čarodějů?“

„Ano. Nic vzrušujícího. Jen další učebnice.“

Každá si naložila stoh knih a vydaly se chodbami. Když Sonea následovala Tyu do knihovny čarodějů, lord Jullen povytáhl obočí.

„Takže jste si našla pomocnici,“ poznamenal. „Myslel jsem, že Lorlen vaši žádost zamítl.“

„Sonea mi nabídla svůj čas z vlastní vůle.“

„Neměla bys studovat, Soneo? Myslel bych si, že novicka Nejvyššího lorda bude mít na práci lepší věci, než je nošení knih.“

Sonea si zachovala neutrální výraz a rozhlédla se kolem. „Napadá vás nějaké lepší místo, kde bych mohla trávit svůj volný čas, můj pane?“

Zacukalo mu v koutcích a pak si odfrkl. „Pokud je ten čas opravdu volný.“ Podíval se na Tyu. „Jdu si lehnout. Dobrou noc.“

„Dobrou noc, lorde Jullene,“ odpověděla Tya.

Když mrzutý čaroděj odešel, Tya vykročila ke skladišti.

Sonea se uchechtla. „Myslím, že závidí.“

„Závidí?“ Tya se otočila a zamračila. „A co?“

„Máte pomocníci. A nikoho menšího než novicku Nejvyššího lorda.“

Zvedla obočí. „To máš tedy vysoké sebevědomí.“

Sonea se ušklíbala. „Moje volba to nebyla. Ale vsadím se, že je Jullena trochu štvě, že máte ochotného pomocníka.“

Tya sevřela rty, jako by odolávala nutkání se usmát. „Tak si pospěš. Jestli mi máš být ku pomoci, tak tady nestůj a nespekuluj.“

Sonea následovala Tyu do zadní místnosti, položila knihy na truhlu a začala je vybalovat. Odolala pokušení pohlédnout na sekretář se starými knihami a mapami a raději se soustředila na ukládání a třídění. Tya se několikrát zastavila a zívla.

„Jak dlouho jste tady včera byla?“ zeptala se Sonea.

„Hodně dlouho,“ přiznala Tya.

„Proč to nenecháte dodělat mě?“

Tya se na ni nevěřícně podívala. „Ty máš opravdu moc energie, Soneo,“ povzdechla si. „Neměla bych tě tu nechávat samotnou – a budeš tady zamčená. Budu se muset vrátit a pustit tě ven.“

Sonea pokrčila rameny. „Určitě na mě nezapomenete.“ Sonea se podívala na knihy. „Můžu vám pomoci s tímhle, ale ne s katalogizací. Mohla byste se pak vrátit, abyste to dokončila.“

Tya pomalu přikývla. „Tak dobře. Vráť se pro tebe za hodinu. Díky, Soneo,“ usmála se.

Sonea knihovnici doprovodila ke dveřím a dívala se, jak odchází. Jak se Tyiny kroky ztrácely v dálce, cítila rostoucí vzrušení. Otočila se a prohlédla si knihovnu. Ve

vzduchu se vznášel prach, žlutě zabarvený její světelnou koulí. Police knih mizely v temnotě, jako by se táhly do nekonečna.

Usmála se pro sebe, vrátila se do skladiště a uložila knihy, jak nejrychleji to šlo. Počítala minuty, vědoma si toho, že má pouze hodinu. Jakmile byly všechny knihy uloženy, nechala je být a přistoupila k sekretáři.

Pozorně si prohlédla zámek, jak očima, tak svým vědomím. Tya mluvila o zámku a bylo logické, že důležitý zdroj vědomostí bude chráněn magií. Její pátrání potvrdilo její domněnku.

I když mechanický zámek nebyl o nic složitější než ty, které otvírala předtím, neměla tušení, jestli je možné odstranit ten magický. I kdyby se jí to podařilo, zásah by mohl být zjištěitelný a vetřelec identifikovatelný.

Když ji Cery učil, jak zámky odemykat, řekl jí, aby se vždycky nejdřív pokusila najít jiný způsob. Někdy existovaly rychlejší cesty, jak se někam dostat, než to odemknout. Hledala na dveřích panty a tiše zaklela, když zjistila, že jsou uvnitř sekretáře.

Začala jej zkoumat celý a pozorně si prohlížela spoje a rohy. Sekretář byl starý, ale masivní a poctivě vyrobený. Zamyšleně našpulila rty, pak si přinesla židli a postavila se na ni, aby mohla zkontrolovat sekretář z vrchu. Ani tam nebyla žádná slabina. Povzdechla si a znovu slezla na zem.

Zbývala tedy zadní část a dno. Aby se mohla podívat zespodu, musela by sekretář zvednout magií a proplazit se pod něj, aby mohla prohlédnout jeho dno. I když se už z vyčerpání z předchozího dne zotavila dost na to, aby zvládla výuku, nebyla si jistá, jestli by sekretář dokázala zvednout a pevně udržet. Opravdu chce tu mapu tolik najít?

Nakoukla přes sklo na knihy a svinuté papíry. Od možného úniku před Reginem ji dělila pouze tenká skleněná tabule a drátěné pletivo. S pocitem marnosti si skousla ret.

Pak ji na dřevěné zadní stěně upoutalo něco divného. Po její délce se táhly dvě drážky, které byly příliš rovné na to, aby šlo o přirozené rýhy ve dřevě. Zadní stěna sekretáře zjevně nebyla vyrobena z jednoho kusu dřeva. Trochu se sklonila, aby se podívala, jestli se rýhy táhnou od shora až dolů. Netáhly.

Obešla sekretář a nakoukla do mezery mezi sekretářem a stěnou. Maličkou světelnou koulí osvětlila úzký prostor a objevila něco podivného.

Ke zdi za sekretářem bylo připevněno něco velikosti učebnice, jen ze dřeva.

Sonea ustoupila, zhluboka se nadechla a pomalu vyslala svou moc ven a kolem sekretáře. Dávala si pozor, aby se její magie nedotkla té v zámku. Nejjemnějším pohybem vůle zvedla sekretář nahoru. Když se zvedal, lehce se zhoupł. Soustředěně se zamračila, odsunula ho od stěny jako dveře a opatrně ho položila na podlahu. Několik farenů se polekaně rozprchlo ze svých sítí.

Sonea vydechla a uvědomila si, jak jí buší srdce. Kdyby někdo zjistil, co právě dělá, byla by v pěkném průšvih. Podívala se přes sklo a ulevilo se jí, když viděla, že obsah sekretáře je na svém místě. Když jej obešla, zjistila, že předmět za sekretářem je jen malý obrázek. Podívala se na zadní stěnu sekretáře a úžasem zatajila dech. Byl tam vyřezán malý čtverec. Zasunula nehty do rýhy a dřevěný čtverec lehce vyklouzl a odkryl konce srolovaných papírů a několik knih.

Srdce jí rychle tlouklo. Zaváhala, bála se sáhnout dovnitř. Tento otvor byl někým vytvořen. Byl tady celou

dobu? Nebo ho někdo vyřezal později, aby mohl cokoli bez povšimnutí vytáhnout? Její smysly kolem otvoru nezaznamenaly bariéru ani žádný jiný druh magie. Vsunula tedy ruku dovnitř a opatrně vytáhla jeden ze svitků.

Byl to plánec sídla čarodějů. Pozorně si jej prohlédla, ale nenašla v něm vyznačené žádné skryté chodby. Vrátila ho a sáhla po dalším. Tentokrát to byl plánec popisující koleje noviců. Ani tady nebyly žádné skryté chodby. Třetí svitek, který vytáhla, ukazoval mapu Univerzity a její puls se zrychlil. Nebylo na něm však vyznačeno nic záhadného či neobvyklého. Sonea ho zklamaně vrátila a už chtěla vytáhnout další, když její pozornost upoutalo něco jiného. Ze stránek jedné z knih vyčníval list papíru. Zvědavě ji uvolnila z řady sousedních knih.

Magie světa. Byl to jeden z raných textů používaný v hodinách historie. Pod titulem bylo vybledlým inkoustem napsáno: „Kopie Nejvyššího lorda.“

Zamrazilo ji. Náhle si přála vrátit knihu zpátky, posunout sekretář na jeho místo a dostat se z knihovny, jak nejrychleji bude moci. Zhluboka se nadechla a potlačila strach. Knihovna byla zamčená. I kdyby se Jullen nebo Tya vrátili, slyšela by je přicházet. Ačkoliv by musela být rychlá, pravděpodobně by se jí podařilo vrátit sekretář zpět, než by došli do skladiště.

Otevřela knihu v místě, kde ležel zasunutý papír, prohlédla si stránky a rozpoznala některé části textu. Nebylo tu nic divného nebo neobvyklého, co by záložku vysvětlovalo. Pokrčila rameny a založila ji zpět mezi stránky.

Pak jí poskočilo srdce. Na listu papíru byly ručně načrtnuté plány Univerzity – jeden pro každé podlaží. Prohlédla si je pozorněji a pocítila záchvěv vzrušení. Na

jiných mapách byly zdi znázorněné tlustými čarami, na těchto byly duté a dveře na nich byly vyznačeny v místech, o kterých věděla, že tam žádné dveře nejsou. Uvnitř stěn byly nakreslené záhadné malé křížky. Třetí mapa, zachycující přízemí, zobrazovala pavučinu chodeb za stěnami Univerzity.

Našla to! Mapu chodeb pod Univerzitou. Nebo, přesněji řečeno, mapu chodeb v celé Univerzitě.

Sevřela plánek a odstoupila od sekretáře. Má si jej vzít, nebo by si někdo všiml, že chybí? Snad by si jej mohla překreslit. Kolik jí ještě zbývá času? Byla by schopná si ho zapamatovat?

Sklonila se k mapce a procházela si chodby očima. Na jedné z vnitřních zdí uvnitř knihovny čarodějů si všimla malé nakreslené značky. Podívala se pozorněji a zjistila, že je to zeď, u které právě stojí, a označuje místo právě na...

Otočila se a zadívala se na obrázek pověšený za sekretářem. *Proč by někdo věšel obrázek za sekretář?* Sonea uchopila rám, zvedla jej a zatajila dech.

Ve zdi byla úhledně vysekaná čtvercová díra. Nakoukla dovnitř a uviděla odpovídající čtverec světla ozařující na délku paže vzdálenou stěnu za ní.

Zdráhavě obraz znovu pověsila. Srdce jí bušilo. Tohle nebyla pouhá náhoda. Ať už ten otvor udělal kdokoli, udělal to proto, aby se dostal do sekretáře.

Mohl být vyřezán už před staletími nebo docela nedávno. Podívala se znovu na mapku a bylo jí jasné, že zapamatovat si ji nedokáže. A teď, když pochopila, že by se do sekretáře mohl někdo vrátit a zjistit, že chybí, netroufla si ji vzít. Nemohla ale odejít s prázdnýma rukama. Příležitost dostat se do kabinetu by se nemusela opakovat.

Rozběhla se ke stolu lorda Jullena a našla tam tenký list papíru, pero a jeho inkoust. Položila papír přes mapku a začala ji překreslovat, jak nejrychleji mohla. V ústech jí vyschlo a dýchala přerušovaně. Zdálo se jí, že to trvá věčně, ale nakonec to stihla. Složila plánek a zasunula si ho do kapsy hábitu.

Hned nato zaslechla vzdálený zvuk kroků blížících se ke knihovně. Tiše zaklela, spěšně očistila Jullenovo pero a odložila je. Doběhla do skladiště, vrátila mapu do knihy a tu zasunula zpátky do poličky. Když vtiskla dřevěný čtverec na své místo, zaslechla, jak se kroky zastavily přede dveřmi knihovny. Odtančila od stěny a soustředila své vědomí na sekretář.

Klid. Zhluboka se nadechla, zvedla ho a otočila ho zpátky ke zdi.

Dveře knihovny se s klapnutím zavřely.

„Soneo?“

Uvědomila si, že se třese, a rozhodla se nevěřit svému hlasu.

„Hm?“ odpověděla.

Tya se objevila ve dveřích skladiště. „Už jsi hotová?“

Sonea přikývla a zvedla prázdné krabice.

„Omlouvám se, že mi to tak trvalo.“ Tya se zamračila. „Vypadáš trochu... rozrušeně.“

„Je to tady trochu strašidelné,“ přiznala Sonea. „Ale jsem v pohodě.“

Tya se usmála. „Ano, to občas je. Ale díky tobě už je všechno hotovo a konečně se můžeme jít trochu prospat.“

Když Sonea následovala Tya ven z knihovny, položila si ruku na kapsu, v níž měla schovanou mapku, a usmála se.

KAPITOLA 29

ODHALENÍ

Když Sonea vešla do cvičebny lorda Yikma, zhluboka se nadechla a se sklopenýma očima se zastavila ve dveřích.

„Můj pane,“ začala. „Omlouvám se, že jsem vás včera neposlechla. Pomohl jste mi a já jsem byla hrubá.“

Yikmo chvilku mlčel a pak se pousmál. „Za to se nemusíš omlouvat, Soneo.“

Vzhlédla a ulevilo se jí, když zjistila, že se usmívá. Pokynul jí, aby se posadila, a ona to poslušně udělala.

„Musíš pochopit, že tohle je moje práce,“ řekl jí. „Ujímám se noviců, kteří mají problémy s válečnictvím, a snažím se zjistit, proč tomu tak je. Ve všech případech kromě tvého však novicové mou pomoc vyhledali dobrovolně. Když zjistí, že se budu zabývat osobními věcmi, které mohou být důvodem jejich problémů, mají tři volby: přijmout moji metodu vyučování, najít si jiného učitele nebo si zvolit jiný obor.“

„Ale ty? Ty jsi tady jen proto, že si to přeje tvůj poručník,“ podíval se na ni zpříma. „Mám pravdu?“

Sonea přikývla.

„Je těžké mít rád něco, v čem člověk není dobrý.“ Čaroděj si ji změřil. „Chceš být v tomto předmětu lepší, Soneo?“

„Ano,“ pokrčila rameny.

Přimhouřil oči. „Mám podezření, že říkáš jen to, co si myslíš, že bys měla říct, Soneo. Nemusíš se bát, že bych tvou odpověď tlumočil tvému poručníkovi. Ani se na tebe nebudu dívat špatně, pokud řekneš ne. Zvaž tedy mou otázku dobře. *Opravdu* si přeješ ovládat toto umění?“

Sonea pohlédla stranou a pomyslela na Regina a jeho stoupence. Snad kdyby jí to, co ji Yikmo učil, pomohlo se ubránit... ale k čemu by jí byla taktika a pohotovost, když se jich proti ní spojí tolik?

Existoval ještě nějaký důvod ke zlepšení? Určitě jí nezáleželo na tom, aby vyhověla Nejvyššímu lordovi – a i kdyby byla jednou tak zdatná jako Yikmo a Balkan, nikdy nebude tak silná, aby mohla bojovat s Akkarinem.

Ale jednoho dne by Společenství mohlo odhalit pravdu o něm a pak chtěla být u toho, aby jim v boji mohla propůjčit svou sílu. Pokud bude ve válečnictví dobrá, pak by se šance na jeho porážku jedinečně zvýšily.

Napřímila se. Ano, tohle byl dobrý důvod zlepšit své dovednosti. Možná si hodiny válečnictví nebude užívat, ale jestli to Společenství pomůže zbavit se jednoho dne Akkarina, měla by se naučit všechno, co půjde.

Pohlédla na Yikma. „Jestli je těžké mít rád něco, v čem člověk není dobrý, budu to mít ráda, když se v tom zlepším?“

Válečník se široce usmál. „Ano, slibuji, že budeš. Ne však pokaždé. Všichni musíme čas od času utrpět porážku a neznám nikoho, koho by to těšilo.“ Odmlčel se a ve tváři měl vážný výraz. „Ale nejdříve budeme muset věnovat pozornost některým tvrdším oříškům. Musíš překonat mnoho slabostí a to, čeho jsi byla svědkem při Očistě, je příčinou většiny z nich. Strach ze zabíjení způsobil, že se zdráháš zaútočit, a kvůli vědomí, že jsi silnější než ostatní, jsi ještě opatrnější. Musíš se

naučit si věřit. Musíš se naučit znát hranice své síly a kontroly – a já jsem vymyslel nějaká cvičení, která ti s tím pomohou. Dnešní odpoledne budeme muset jít do arény.“

Sonea na něj překvapeně hleděla. „Do arény?“

„Ano.“

„Jen já?“

„Bude celá tvoje – a tvého učitele, samozřejmě.“

Vykročil ke dveřím. „Tak pojď.“

Zvedla se a vyšla za ním z místnosti a na chodbu.

„Nepoužívá se aréna každý den při vyučování?“

„Ano,“ odpověděl Yikmo. „Ale přesvědčil jsem Balkana, aby dnes odpoledne našel pro svou třídu jiné zaměstnání.“ Podíval se na ni s úsměvem. „Něco zábavného mimo Společenství, aby ti nezazlívali, že ses jim tam vetřela.“

„A co dělají?“

„Odstřelují skály ve starém lomu,“ zasmál se.

„K čemu jim to bude?“

„K tomu, aby se naučili respektovat ničivý potenciál své síly.“ Pokrčil rameny. „Také jim to pomůže zapamatovat si, jaké škody můžou napáchat, kdyby někdy bojovali mimo arénu.“

Došli k hlavní chodbě a pokračovali k zadnímu schodišti. Když vyšli z budovy a zamířili po cestě k aréně, Sonea zvedla oči k oknům Univerzity. I když v nich nikoho neviděla, byla si náhle vědoma toho, že její „soukromá“ hodina zase tak úplně soukromá nebude.

Sestoupili k portálu arény, prošli temnotou a znovu vyšli na denní světlo. Yikmo ukázal směrem k sídlu léčitelů.

„Udeř na bariéru.“

Zamračila se. „Jen... úder?“

„Ano.“

„Jaký?“

Lhostejně mávl rukou. „Jakýkoli. Na tom nezáleží. Prostě udeř.“

Zhluboka se nadechla, soustředila svou vůli a vyslala na neviditelný štít ohnivý úder. Když dopadl, mezi zahnutými sloupy arény se rozvlnily stovky jemných vláken energie. Vzduch se rozechvěl tlumeným cinkáním.

„Udeř znovu, ale silněji.“

Tentokrát blesk ozářil celou klenutou bariéru. Yikmo se usmál a přikývl.

„To nebylo špatné. Teď do toho vlož všechnu svou sílu.“

Magie jí projela a vyšlehla ven. Byl to rozjařující pocit. Štít praskal světlem a Yikmo se pousmál.

„A teď do toho dej *všechnu* svou sílu, Soneo.“

„Myslela jsem si, že už jsem to udělala.“

„Já si to nemyslím. Představ si, že všechno, na čem ti záleží, závisí na jediném enormním vypětí. Nepotlačuj to.“

Přikývla a představila si, že před bariérou stojí Akkarin. Představila si Rothena, stojícího vedle ní, jako cíl Akkarinovy nesmírné moci.

Nepotlačuj to, řekla si a vypustila svou magii. Bariéra arény zazářila tak jasně, že si musela zakrýt oči. I když cinkání nebylo o nic hlasitější, jeho zvuk jí zavibroval v uších. Yikmo tiše zajásal.

„To je ono! A teď znovu.“

Podívala se na něj. „Znovu?“

„Silněji, jestli můžeš.“

„A co bariéra arény?“

Zasmál se. „Chtělo by mnohem více síly než tohle, aby se bariéra arény rozbila. Čarodějové ji posilují už celá staletí. Očekávám, že na konci hodiny uvidím tyhle

sloupy rozžhavené do ruda, Soneo. Pokračuj. Vystřel znovu.“

Po několika dalších úderech Sonea zjistila, že se dobře baví. I když ostřelování arény nepředstavovalo žádnou výzvu, byla úleva udeřit, aniž by si musela dělat hlavu s bezpečnostními opatřeními a omezeními. Každý úder byl o něco slabší a brzy už nedokázala nic, než vyvolat v bariéře pár vlnek světla.

„To by stačilo, Soneo. Nechci, abys na své další hodině usnula.“ Tázavě se na ni podíval. „Co si myslíš o dnešní hodině?“

Usmála se. „Nebylo to tak těžké, jako vaše běžné hodiny.“

„Líbilo se ti to?“

„Řekla bych, že ano.“

„A v čem?“

Zamračila se a pak potlačila úsměv. „Je to jako zkoušet, jak rychle dokážu běžet.“

„A ještě v něčem?“

Nemohla mu říct, že si představovala, jak spaluje Akkarina na popel, ale Yikmo si jejího zaváhání všiml. Tak něco podobného? Podívala se na něj a škodolibě se usmála. „Je to jako házet kameny po čarodějích.“

Povytáhl obočí. „Opravdu?“ Otočil se a pokynul jí aby jej následovala portálem z arény. „Dnes jsme otestovali tvé hranice, ale ne tak, aby bylo možno porovnat tvou sílu s ostatními. To bude další krok. Jakmile jednou zjistíš, kolik síly můžeš bezpečně použít proti někomu jinému, budeš moci zaútočit bez zdráhání.“ Odmlčel se. „Je to dva dny, co tě Regin vyčerpál. Byla jsi včera unavená?“

„Trochu, ráno.“

Pomalů pokýval hlavou. „Dnes si běž brzy lehnout, jestli můžeš. Zítra budeš svou sílu potřebovat.“

„Tak co si myslíš o mé sestře?“

Při pohledu na Tayendův široký úsměv se Dannyl pousmál. „Rothen by řekl, že mluví bez obalu.“

„Cha!“ odpověděl Tayend. „To je velmi mírně řečeno.“

Mayrie Porreni byla tak upřímná, jako byl její bratr pohledný, třebaže byli oba štíhlí a drobní. Měla tak otevřené jednání a peprný humor, že bylo snadné si ji oblíbit.

Její manžel choval koně a spravoval pole a vinice, jejichž produkty se prodávaly po celých Spojených zemích. Jejich dům byl rozlehlé, jednopodlažní sídlo s balkónem po celém obvodu. Po večeři vzal Tayend láhev vína a sklenice a zavedl Dannyla pod balkón, kde byly rozestaveny židle v místě, odkud byl výhled na vinice.

„Tak kde je její manžel Orrend?“ zeptal se Dannyl.

„V Capii,“ odpověděl Tayend. „Mayrie tady všechno řídí. On přijede jen jednou za pár měsíců na návštěvu.“ Podíval se na Dannyla a ztišil hlas. „Moc spolu nevycházejí. Otec ji provdal za někoho, o kom si myslel, že se k ní bude hodit. Ale jako obvykle byla Mayrie, kterou si představoval, úplně jiná než skutečná Mayrie.“

Dannyl přikývl. Všiml si, jak Mayrie znervózněla, když jeden z hostů při večeři zmínil jméno jejího manžela.

„Samozřejmě muž, kterého by si byla vybrala, kdyby její manželství nebylo bývalo sjednáno, by byl ještě větší chybou,“ dodal Tayend. „Brzy na to přijde.“ Povzdechl si. „Pořád čekám, kdy mi otec taky vybere nějakou vhodně katastrofální manželku.“

Dannyl se zamračil. „To by ještě udělal?“

„Asi ano.“ Učenec si pohrával se skleničkou a pak náhle vzhlédl. „Nikdy jsem se na to nezeptal, ale čeká na tebe v Kyrálii někdo?“

„Na mě?“ Dannyl zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Žádná dáma? Žádný miláček?“ Tayend vypadal překvapeně. „Proč ne?“

Dannyl pokrčil rameny. „Nikdy jsem neměl čas. Vždycky jsem měl moc práce.“

„Jako co?“

„Mé pokusy.“

„A dál?“

Dannyl se zasmál. „Nevím. Když se teď ohlédnu zpátky, říkám si, jak se mi vůbec mohlo podařit vyplnit čas. Určitě ne návštěvami setkání u dvora, která se zdají být jako stvořená právě k tomu, aby si tam člověk našel ženu nebo muže. Nelákají ten druh žen, který by mne zajímal.“

„Jaký druh žen tě tedy zajímá?“

„Nevím,“ přiznal Dannyl. „Nikdy jsem nepotkal žádnou, která by mě dost zaujala.“

„A co tvoje rodina? Nezkoušeli ti najít vhodnou manželku?“

„Zkoušeli to před lety,“ povzdechl si Dannyl. „Byla dost milá a měl jsem v plánu se oženit, jen aby měli rodiče radost. Jednoho dne jsem se však rozhodl, že to nemůžu udělat, že raději zůstanu bez dětí a sám, než si vzít někoho, na kom mi nezáleží. Udělat jí něco takového mi připadalo krutější, než odmítnout svatbu.“

Tayend povytáhl obočí. „Ale jak ses z toho vykroutil? Myslel jsem si, že v Kyrálii zařizují sňatky svých dětí otcové.“

„To ano,“ Dannyl se pousmál, „ale jedním z privilegií čarodějů je právo odmítnout sjednané manželství. Neodmítl jsem přímo, ale našel jsem způsob, jak svého

otce přesvědčit, aby změnil názor. Věděl jsem, že ta dívka obdivuje jiného mladého muže, a tak jsem zajistil, aby se přihodily jisté události, a přesvědčil jsem všechny, že on pro ni bude lepší. Hrál jsem roli zklamaného nápadníka a všichni mě litovali. Co se mi doneslo, je teď docela šťastná a má pět dětí.“

„A tvůj otec ti nesjednal další sňatek?“

„Ne. Rozhodl se, že – jak to tehdy řekl? – že jestli mám v úmyslu být paličatý, nechá mě na pokoji, pokud neznemožním rodinu tím, že si vyberu nějakou služku z lidu.“

Tayend si povzdechl. „Vypadá to, že jsi tím získal víc než jen právo vybrat si ženu. Můj otec mé volby nikdy neakceptoval. Částečně proto, že jsem jeho jediný syn, takže se bojí, že po mně nebude mít kdo dědit. Ale především neschvaluje mé... no... sklony. Myslí si, že to dělám schválně, že mě lákají perverznosti, jako by šlo jen o tělesné uspokojení.“ Zamračil se a vyprázdnil sklenici. „Není to tak, pro případ, že by sis to myslel. Alespoň u mě ne. Jsem si... jistý tím, co je pro mne přirozené a správné, a je to stejně silné, jako jeho jistota v tom, co je přirozené a správné. Četl jsem knihy o dobách a místech, kde být hochem bylo tak běžné, jako být... co já vím, hudebníkem nebo šermířem. Já... moc mluvím, že?“

Dannyl se usmál. „Trochu.“

„Promiň.“

„Neomlouvěj se,“ řekl Dannyl. „Všichni se tu a tam potřebujeme vymluvit.“

Tayend se pousmál a přikývl. „To jistě ano.“ Povzdechl si. „Pro dnešek by to stačilo.“

Hleděli ven, na pole ozářená měsícem, a ticho mezi nimi se příjemně protahovalo. Najednou se Tayend prudce nadechl. Vyskočil ze židle, rychle vyrazil do

domu a při chůzi se trochu potácel, jak na něj začalo působit víno. Dannyl uvažoval, co mohlo přítelův náhlý odchod způsobit, a přemýšlel, má-li jít za ním. Nakonec se rozhodl, že raději počká a uvidí, jestli se vrátí.

Když si naléval další sklenici vína, Tayend se znovu objevil.

„Podívej se na tohle.“

Učenec Dannylovi v klíně rozprostřel náčrtky hrobky a pak mu podal velkou knihu. Na jejích stránkách byla mapa Spojených zemí a sousedících států.

„Na co se mám dívat?“

Tayend ukázal na řadu piktografů nad náčrtem hrobky. „Tyhle znaky říkají něco o nějakém místě – místě, odkud ta žena pocházela.“

Prstem poklepal na jeden konkrétní piktograf: ruka s půlměsícem ve čtverci s kulatými rohy. „Nevěděl jsem, co to znamená, ale bylo mi to povědomé a chvíli trvalo, než jsem si vzpomněl, co mi to připomíná. Ve Velké knihovně je kniha, která je tak stará, že by se její stránky rozpadly na prach, kdyby se jich někdo dotkl příliš hrubě. Před mnoha staletími patřila čaroději Kalendovi z rodu Kemori, který před sjednocením Elyne vládl jedné jeho části. Návštěvníci do této knihy zapisovali svá jména, tituly a důvod návštěvy – ačkoli většina byla napsána stejným písmem, takže se domnívám, že byl najat písař, aby zapisoval jména těch, kdo to neuměli sami.

Na jedné stránce byl symbol podobný tomuto. Pamatuji si ho, protože to byla značka udělaná razítkem, nikoli perem. A byla červená – vybledlá, ale stále viditelná. A písař vedle zapsal ‚král Charkanu‘.

Není tedy neopodstatněné věřit, že žena v hrobě pocházela ze stejného místa – piktograf je velmi podobný razítku. Kde však leží místo jménem

Charkan?“ Tayend se široce usmál a poklepal na mapu. „Toto je starý atlas, který patřil Orrendovu pradědečkovi. Podívej se pozorně.“

Dannyl vzal knihu Tayendovi z rukou a přitáhl si blíže svou světelnou kouli. U špičky Tayendova prstu bylo drobné slovo a obrázek.

„Shakan Dra,“ přečetl Dannyl nahlas.

„Nejspíš bych si toho nevšiml, nebýt toho malého srpku měsíce a ruky.“

Dannyl si prohlédl zbytek mapy a zamrkal překvapením. „To je mapa Sachaky.“

„Ano, mapa pohoří. Je těžké to z toho vyčíst, ale vsadím dvacet zlatých, že Shakan Dra leží nedaleko hranic. Myslíš si totéž, co já, o jisté nejmenované osobě, která se před lety vydala na výlet do hor?“

„Ano,“ přitakal Dannyl.

„Myslím, že máme další cíl k prozkoumání.“

„Musíme se držet naší naplánované cesty,“ připomněl mu Dannyl. Představa cesty do Sachaky se mu moc nezamlouvala. Když vzal v potaz historii, neměl tušení, zda by je místní přivítali. „A Sachaka nepatří ke Spojeným zemím.“

„Toto místo není daleko od hranic. Ne více, než den cesty.“

„Nevím, jestli máme čas.“

„Můžeme se do Capie vrátit o něco později. Pochybuji, že by se někdo vyptával.“ Tayend se vrátil ke své židli a složil se na ni.

„O pár dní snad.“ Dannyl se na svého přítele pozorně zadíval. „Ale nenapadlo by mě, že se budeš chtít zdržet.“

Tayend pokrčil rameny. „Proč ne?“

„Copak na tvůj návrat nikdo nečeká?“

„Ne, pokud nemáš na mysli knihovníka Iranda. Nebude mu vadit, když přijedu o pár dní později.“

„Nikdo jiný?“ Tayend zavrtěl hlavou.

„Hmmm.“ Dannyl si pro sebe přikývl. „Takže nemáš žádný nový objev, jak jsi naznačoval na večírku Bel Arralade.“

Učenec překvapeně zamrkal a pak se na Dannyla po očku podíval. „Vzbudil jsem tvoji zvědavost, co? Co když řeknu, že na mě nikdo nečeká, protože o mém zájmu neví?“

Dannyl se pousmál. „Takže jsi tajný ctitel.“

„Možná.“

„Můžeš mi důvěřovat, že si to nechám pro sebe, Tayende.“

„Já vím.“

„Je to Velend?“

„Ne!“ Tayend se na něj vyčítavě podíval.

Dannylovi se ulevilo a omluvně pokrčil rameny. „Několikrát jsem ho viděl v knihovně.“

„Snažím se ho odradit,“ ušklíbl se Tayend, „ale myslí si, že to dělám jen proto, abych zachoval dekorum před tebou.“

Dannyl zaváhal. „Překážím ti ve tvém úsilí o toho, o koho se zajímáš?“

K jeho překvapení sebou Tayend trhl. „Ne. Ten člověk, ehm...“

Zaslechli kroky, vzhledli a uviděli, že k nim přichází Mayrie s lucernou. Podle zvuku jejích kroků měla pod šaty obuté těžké boty.

„Myslela jsem si, že vás tu najdu,“ řekla. „Chtěl by mě někdo z vás doprovodit na procházce vinicemi?“

Dannyl se postavil. „Bylo by mi ctí.“ S očekáváním pohlédl na Tayenda, ale k jeho zklamání učenec zavrtěl hlavou.

„Moc jsem pil, sestřičko. Obávám se, že bych ti šlápl na nohu nebo spadl do vína.“

Nespokojeně mlaskla. „Tak zůstaň, kde jsi, ty opilče. Velvyslanec Dannyl bude jistě vhodnějším společníkem.“ Zavěsila se do Dannyla a jemně ho nasměrovala k vinicím.

Nějakých sto kroků kráčeli mlčky a pak zahnuli do uličky mezi vinnou révou. Mayrie se jej vyptávala na lidi, které potkal na dvoře, a na jeho názor na ně. Pak, když došli na konec vinice, si jej změřila.

„Tayend mi o vás hodně vyprávěl,“ řekla, „i když se to netýkalo vaší práce. Získala jsem dojem, že jde o něco tajného.“

„Zřejmě vás tím nechtěl nudit,“ odpověděl Dannyl.

Nedůvěřivě se na něj podívala. „Když to říkáte. Tayend mi nicméně pověděl všechno ostatní. Nečekala bych, že kyraliánský čaroděj bude tak... no, nečekala bych, že zůstanete přáteli, alespoň ne tak dobrými přáteli.“

„Zdá se, že jsme známí svou netolerancí.“

Pokrčila rameny. „Ale vy jste výjimka. Tayend mi pověděl o pomluvách, které vám způsobily tolik problémů, když jste byl novicem, a že máte díky tomuto incidentu více pochopení než většina ostatních čarodějů. Myslím, že to je také důvod, proč se považuje za šťastného, že se narodil v Elyne.“ Odmlčela se. „Doufám, že vám nevadí, že o tom mluvím.“

Dannyl zavrtěl hlavou a doufal, že se mu podařilo vypadat lhostejně. Bylo mu však nepříjemné poslouchat někoho, koho právě potkal, jak mluví o jeho soukromé minulosti tak věcným způsobem. Ale tohle je Tayendova sestra, připomněl si. Tayend by jí nic neřekl, kdyby si nemyslel, že se jí dá věřit.

Došli na konec vinice. Zabočila doleva a vydala se zpátky podél poslední řádky vinné révy. Dannyl se

podíval k domu a všiml si, že židle, na které seděl Tayend, je prázdná. Mayrie se zastavila.

„Jako Tayendova sestra mám potřebu jej chránit.“ Otočila se k němu a její výraz byl vážný a zkoumavý. „Jestliže ho opravdu považujete za přítele, dejte si pozor. Myslím, že je do vás blázen, Dannyle.“

Dannyl překvapeně zamrkal. *Do mě? Já jsem Tayendova tajná láska?* Podíval se na prázdnou židli. Žádný div, že byl Tayend tak vyhýbavý. Cítil se... zvláště potěšen. *Je to lichotivé, být někým obdivován,* pomyslel si.

„Je to pro vás překvapení,“ konstatovala Mayrie.

Dannyl přikývl. „Neměl jsem ani tušení. Jste si jistá?“

„Nemůžu si být jistější. Neříkala bych vám to, ale mám o něj starost. Nenechte ho uvěřit něčemu, co by nebyla pravda.“

Dannyl se zamračil. „Udělal jsem něco takového?“

„Pokud vím, tak ne.“ Odmlčela se a usmála, ale její pohled zůstal tvrdý. „Jak už jsem řekla, chci svého mladšího bratra chránit. Chci vás jen varovat – a dát vám na srozuměnou, že pokud uslyším, že mu bylo jakkoli ublíženo, váš pobyt v Elyne by se mohl stát méně příjemným, než byste si přál.“

Dannyl se na ni pozorně zadíval. V jejích očích byla ocelová tvrdost a on nepochyboval, že to co říká, myslí vážně.

„Co mám tedy dělat, Mayrie Porreni?“

Její výraz se uvolnil a ona ho poplácala po ruce. „Nic. Jen si dávejte pozor. To, co o vás vím, se mi líbí, velvyslanče Dannyle.“ Přistoupila o krok blíž a políbila ho na tvář. „Uvidíme se zase zítra ráno u snídáně. Dobrou noc.“

S tím se otočila a zamířila k domu. Dannyl se díval, jak odchází, a zavrtěl hlavou. Důvod, proč ho sem zavedla, bylo jistě tohle varování.

Navrhl Tayend tuto návštěvu, aby se jeho sestra dostala k Dannylovi? Měl v plánu, aby si jeho sestra uvědomila tak mnoho a odhalila to?

„Je do vás blázen, Dannyle.“

Došel k místu, které Tayend uvolnil, a posadil se. Jak tohle změni jejich přátelství? Zamračil se. Pokud Tayend neví, že jeho sestra prozradila jeho zájem, a Dannyl se bude chovat, jakoby nic nevěděl, pak může vše zůstat při starém.

Ale já to vím, pomyslel si. To věci mění.

Jejich přátelství záviselo na tom, jak se Dannyl s touto novinkou vypořádá. Zamyslel se nad svými pocity. Byl překvapený, ale ne zděšený. Dokonce ho trochu těšilo, že ho má někdo tolik rád.

Nebo se mi ta myšlenka líbí z jiných důvodů?

Zavřel oči a zaplašil tu myšlenku. Už těmto otázkám a jejich následkům čelil dříve. Tayend byl a navždycky zůstane pouze přítelem.

*

Vchody do tajných chodeb se daly najít překvapivě snadno. Většina z nich byla umístěna ve vnitřní části Univerzity, což bylo logické, protože původní stavitelé nechtěli, aby o ně zakopávali obyčejní novicové. Mechanismy otevírání dveří ve dřevěném obložení byly schované pod obrazy a jinými nástěnnými dekoracemi.

Sonea je začala hledat hned po skončení svých večerních hodin, namísto aby šla do knihovny. Chodby byly tiché, ale ne úplně prázdné, a proto v tuto dobu nikdy nenarazila na Regina a jeho kamarády. Ti si raději

počkali, až bude opouštět knihovnu, aby si mohli být jistí, že je škola prázdná.

I tak se však při svém procházení chodbami cítila napjatá jako tětíva. Prohlédla si několik skrytých dveří, než sebrala odvahu jedny z nich vyzkoušet. I když bylo pozdě, přece jen se bála, že ji někdo zpozoruje. Konečně, v málo používané části vnitřních chodeb, zatáhla za páčku skrytou za obrazem čaroděje držícího kreslící potřeby a svítek.

Obložení se neslyšně otočilo a zevnitř zavanul studený vzduch. Pomyslela na noc, kdy ji Fergun se zavázanýma očima vedl tunely za Cerym, a vzpomněla si, jak cítila tuto změnu teploty.

Nahlédla dovnitř a uviděla suchý, úzký průchod. Čekala, že v něm bude kapat voda, jako v tunelech pod městem. Zlodějská cesta však vedla pod hladinou řeky; Univerzita byla položena výše – a samozřejmě ve třetím patře žádná vlhkost být nemohla.

S obavami, že někdo uvidí, jak stojí u otevřených dveří, Sonea vkročila dovnitř. Když dveře pustila, zavřely se a tunel se ponořil do tmy. Srdce jí klopýtlo a trhla sebou, když se její světelná koule rozzářila jasněji, než měla v úmyslu.

Prozkoumala chodbu a všimla si, že podlaha je pokrytá nánosem prachu. Uprostřed, v místech, kde ji prošlapaly nohy, byla vrstva tenčí, ale její boty za sebou zanechávaly slabé otisky, což znamenalo, že tudy už dlouho nikdo nešel. Všechny její obavy se rozplynuly. V těchto chodbách na nikoho nenarazí; byly její a mohla je v klidu prozkoumat. Její vlastní Zlodějská cesta.

Vytáhla svůj plánec chodeb a vykročila kupředu. Cestou narazila na další vchody a poznačila si je. Tajné cesty byly omezeny na vnější zdi Univerzity, takže byly uspořádány podle jednoduchého vzorce, který se dal

snadno zapamatovat. Brzy obešla celé horní patro budovy.

Neviděla však žádné schody. Prohlédla si znovu mapku a všimla si, že tu a tam jsou malé křížky. Přesunula se do místa jednoho z nich a prozkoumala podlahu. Špičkou nohy odhrnula prach a odkryla slabou rýhu.

Dřepla si a lehkým mávnutím s trochou magie odmetla prach. Jak předpokládala, prasklina se zatáčela v pravých úhlech – jednou, dvakrát... které na podlaze tvořily poklop. Postavila se, soustředila se na dřevěnou desku a pomocí magie ji zvedla.

Odklopila se a odhalila další chodbu a žebřík, připevněný k boční stěně. Sonea se pro sebe usmála a sešplhala do druhého patra.

Rozmístění chodeb na druhém poschodí bylo téměř shodné s patrem třetím. Když prozkoumala všechny boční chodbičky, našla další poklop a sestoupila do přízemí. I zde byly cesty podobné, ačkoliv tu bylo méně bočních chodeb, ale zato objevila schodiště vedoucí ještě hlouběji dolů, do podzemí.

Její vzrušení ještě vzrostlo, když zjistila, že základy Univerzity jsou prošpikovány tunely a prázdnými místnostmi, vyznačenými přerušovanými čarami na plánu přízemí. Nejenže chodby vedly pod budovou, ale táhly se také ven, za hranice zdí a pod zahrady. Sonea si to namířila ven z Univerzity a všimla si, že chodba se svažuje hlouběji pod zem. Stěny zde byly z cihel a ze stropů visely kořeny stromů. Pomyslela na rozměry některých stromů nad sebou a uvědomila si, že musí být hlouběji pod zemí, než si myslela.

O něco dále chodba skončila v místech, kde se zbortil její strop. Když se vydala zpátky, zvažovala, kolik času prozkoumáváním chodeb strávila. Bylo už pozdě. Velmi

pozdě. Nechtěla Akkarinovi zavdat důvod vydat se ji hledat – nebo hůř, přikázat jí, aby se každý večer hned po vyučování vracela do jeho sídla.

Takže se uspokojená svým úspěchem vydala zpátky mezi zdi Univerzity a objevila se v místě, o němž věděla že je zde pouze mizivá šance, že by ji někdo mohl zahlédnout, jak vychází z tajných chodeb.

ZNEPOKOJIVÝ OBJEV

Zatímco Tania sklízela ze stolu prázdné hrníčky od sumi, Rothen zívá. Bral nyní menší množství nemminu, ale to znamenalo, že se často budil brzy a poslední noční hodiny strávil obavami.

„Odpoledne jsem znovu mluvila s Violou,“ řekla z ničeho nic Tania. „Stále je odměřená – ostatní služebné říkají, že jí od té doby co se stala Soneinou služebnou, stouplo sebevědomí. Ale na mě je milá, protože jí můžu poradit, čím chráněnkou Nejvyššího lorda nejlépe potěšit.“

Rothen se na ni s očekáváním podíval. „A?“

„Řekla mi, že Sonea je v pořádku, i když po ránu někdy vypadá unaveně.“

Přikývl. „To mě nepřekvapuje, s tolika hodinami navíc. Slyšel jsem, že také pomáhá lady Tye.“

„Viola mi také řekla, že Sonea s Nejvyšším lordem každý první den v týdnu večeří, takže ji možná nezanedbává tak, jak jste se bál.“

„Tak večeří?“ Rothenovi poklesla nálada, když si představil, že Sonea stoluje s Nejvyšším lordem. Mohlo to dopadnout hůř, připomněl si. Akkarin ji mohl držet u sebe, mohl... ale ne, věděl, jak dokáže být paličatá. Nenechala by se podplatit. Stále se však nemohl ubránit myšlenkám na to, o čem spolu asi mluví.

– *Rothene!*

Rothen se překvapeně napřímil v křesle.

– *Dorriene!*

– *Otče. Jak se máš?*

– *Dobře. A ty?*

– *Já také, ale někteří v mé vesnici ne. Rothen vycítil, že si jeho syn dělá starosti. Vypukla nám tady epidemie černého jazyka – nějaká nezvyklá forma. Až to přejde, plánuji přijet na krátkou návštěvu, abych Vinaře přivezl ukázkou.*

– *Uvidíme se?*

– *Samozřejmě. Přece bych neujel celou tu dálku a nesetkal se s tebou. Můžu spát ve svém starém pokoji?*

– *Jsi kdykoliv vítán.*

– *Díky. Jak se má Sonea?*

– *Podle toho, co mi říká Tania, tak dobře.*

– *Ty s ní nemluvíš?*

– *Moc často ne.*

– *Myslel jsem si, že tě bude každou chvíli navštěvovat.*

– *Má moc práce do školy. Kdy přijedeš?*

– *To nevím přesně. Může to trvat týdny nebo měsíce, než nemoc ustoupí. Ozvu se ti, až budu mít přesnější představu.*

– *To je pěkné. Dvě návštěvy v jednom roce!*

– *Přál bych si zůstat déle. Tak zatím, otče.*

– *Dávej na sebe pozor.*

– *Budu.*

Když Dorrienův hlas utichl, Tania se pousmála. „Jak se daří Dorrienovi?“

Překvapeně vzhlédl. „Dobře. Jak jsi věděla, že je to on?“

Pokrčila rameny. „Měl jste takový výraz ve tváři.“

„Opravdu?“ Rothen zavrtěl hlavou. „Znáš mě příliš dobře, Tanio. Příliš dobře.“

„Ano,“ souhlasila s úsměvem. „To znám.“

Otočila se, když někdo zaklepal na dveře. Rothen mávl rukou, aby je otevřel, a překvapilo ho, když dovnitř vstoupil Yaldin.

„Dobrý večer,“ pozdravil starý čaroděj. Pohlédl na Taniu, která se uklonila, vyklouzla ze dveří a zavřela je za sebou. Rothen pokynul k židli a Yaldin se s úlevou posadil.

Náhle si Rothen vzpomněl, že je čtvrtek. Úplně zapomněl na setkání v Nočním salónku. Už bylo načase přestat brát nemmin. Snad by dnes mohl zkusit spát bez něj.

„Zaslechl jsi něco zajímavého?“

Yaldin přikývl a jeho výraz zvažněl. „Jde zřejmě jen o domněnku. Víš, jací jsou čarodějové drbní – a ty máš dar vybírat si novice, kteří se dostávají do průšvihů. Ale říkám si, jestli si může dovolit, aby takové řeči začaly kolovat znovu. Zvláště –“

„Znovu?“ přerušil ho Rothen. Při Yaldinových slovech se mu rozbušilo srdce. Téměř nemohl popadnout dech. Stalo se v minulosti něco, co způsobilo, že lidé pochybovali o Akkarinově bezúhonnosti?

„Ano,“ řekl Yaldin. „Elynský dvůr spekulacemi úplně vře – a ty víš, jací jsou. Co víš o tom Dannylově asistentovi?“

Rothen se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. „Takže jde o Dannyla?“

„Ano.“ Yaldinova vráska mezi obočím se prohloubila. „Pamatuješ si na zvěsti, které se šířily o povaze jeho přátelství s jistým novicem?“

Rothen přitakal. „Jistě – ale nikdy se nic neprokázalo.“

„Ano, a většina z nás nad tím mávla rukou a na celou věc zapomněla. Ale, jak asi víš, Elyňané jsou k

takovému chování shovívavější. Z toho, co jsem slyšel, je to o Dannylově asistentovi známo. Naštěstí většina elynského dvora věří, že Dannyl o zvycích svého pomocníka neví. Zdá se, že jim to připadá docela zábavné.“

„Aha.“ Rothen pomalu zavrtěl hlavou. *Ach, Dannyle, pomyslel si. Nemám už tak dost starostí se Soneou? Musíš mi kazit spaní i ty?*

Ale snad to nebylo tak hrozné, jak se zprvu zdálo. Jak řekl Yaldin, Elyňané tolerovali mnohé a milovali drby. Jestli si Elyňané mysleli, že Dannyl si sklonů svého asistenta není vědom, a považovali jeho nevědomost za zábavnou, pak tedy nemohl být žádný důkaz, že v jejich přátelství je něco víc.

A Dannyl je už dospělý. S drobnohledem veřejnosti si dokáže poradit. Když nic jiného, předchozí zkušenosti ho na to připravily.

„Myslíš, že bychom měli Dannyla varovat?“ zeptal se Yaldin. „Jestli to o mém asistentovi neví...“

Rothen ten návrh zvážil. „Ano. Napíšu mu. Ale nemyslím si, že bychom se měli příliš znepokojovat. Jsem si jistý, že bude vědět, jak si s elynským dvorem poradit.“

„Ale co Společenství?“

„Tady zastaví klepy jen čas – a ani ty, ani já – ani Dannyl – s tím nic nenaděláme.“ Rothen si povzdechl. „Myslím, že tenhle druh spekulací bude Dannyla pronásledovat celý život. Dokud není nic podloženo, bude to znít pokaždé o něco otřepaněji a trapněji.“

Starší čaroděj pokýval hlavou a zívl si. „Nejspíš máš pravdu.“ Postavil se a protáhl se. „Tak já jdu do postele.“

„Dannyl by byl na tvé špionážní úspěchy pyšný,“ dodal Rothen s úsměvem.

Yaldin pokrčil rameny. „Je to snadné, když jednou získáš ten grif.“ Zamířil ke dveřím. „Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Rothen se zvedl, odešel do ložnice a převlékl se do nočního úboru. Když si lehl, začaly mu hlavou vířit nevyhnutelné otázky. Nemýlí se? Opravdu se tyhle drby o Dannylovi přeznou?

Snad. Ale jen pokud se nic neprokáže.

Problém byl, že i když znal Dannyla lépe než kdokoli jiný, byla tady jedna jeho část, která mu zůstávala skryta. Novic, kterého přijal, byl plný pochybností a obav. Rothen respektoval jeho soukromí, vyhýbal se určitým tématům a dával jasně najevo, že nemá v úmyslu se Dannyla na incident s druhým novicem vyptávat. Věděl, že kdokoli, jehož intimní život je veřejně přetřásán – zvláště v tak mladém věku – potřebuje své soukromí.

Všichni novicové přemýšleli o svých touhách, o věcech, ze kterých byl Dannyl obviněn. Mysl tak fungovala. Neznamenal to, že se provinili tím, že se podle těchto myšlenek chovali.

Ale co když na těch dávných domněnkách bylo něco pravdy?

Rothen si povzdechl, vstal a vrátil se do obývacího pokoje. Když se stal Dannylovým poručíkem, zašel si pro radu za vrchním léčitелеm, předchůdcem lady Vinary. Lord Garen Rothenovi řekl, že počet mužů, kteří mají mužské milence, je mnohem vyšší, než se všeobecně myslí. Starý léčitel byl k těmto praktikám překvapivě tolerantní a svým typicky lékařským způsobem konstatoval, že pokud jsou oba zdraví, pak není vztah mezi dvěma dospělými muži nijak fyzicky škodlivý.

Avšak společenské následky by byly daleko horší. Čest a pověst se v rodech cenila nadevše a kyraliánský

dvůr byl až žalostně konzervativní. I když by Dannyl nemohl být za takový „zločin“ ze Společenství vyloučen, stal by se z něj vyděděnc. Pravděpodobně by přišel o svou pozici velvyslance a už nikdy by mu nebyla nabídnuta žádná významná funkce. Nemohl by se podílet na plánech Společenství a žádný z jeho experimentů by nezískal dotaci ani pozornost. Stal by se terčem vtipů a obětí...

Přestaň. Neexistuje žádný důkaz. Jsou to jen řeči.

Rothen si povzdechl a sáhl po nádobce s nemminem. Když smíchal prášek s vodou, toužebně si vzpomněl na loňský rok. Jak se za pár krátkých měsíců mohlo tolik změnit? Tolik si přál, aby bylo všechno jako před rokem, než Dannyl odjel do Elyne a Sonea nastoupila na Univerzitu.

Obrnil se proti hořké chuti, přiložil si sklenici ke rtům a polknul lék.

*

Ozvalo se zaklepání na dveře a Lorlen překvapeně vzhlédl. Tak pozdě ho někdo rušil jen zřídka. Vstal, došel ke dveřím a otevřel je.

„Kapitáne Barrane,“ vykřikl překvapeně. „Co vás přivádí do Společenství tak pozdě?“

Mladý muž se uklonil a slabě se usmál. „Odpusťte mi mou pozdní návštěvu, pane Správce. Jsem rád, že jste ještě vzhůru. Řekl jste mi, že vás mám kontaktovat, kdyby se našel nějaký důkaz, že ty vraždy měly spojitost s magií.“

Lorlen ucítil nával paniky. Pootevřel dveře a ustoupil stranou. „Pojďte dál a povězte mi, co jste zjistil.“

Barran následoval Lorlena do pokoje. Lorlen gestem ruky naznačil, aby se mladý strážný posadil, obešel stůl a vrátil se na své místo.

„Tak mi povězte, proč si myslíte, že vrah používá magii,“ pobídl ho.

Barran se ušklíbl. „Kvůli popáleninám na jednom z těl – ale nechte mě nejdříve popsat celou událost.“ Odmlčel se, zjevně si v hlavě srovnával podrobnosti. „K vraždám jsme byli přivoláni před dvěma hodinami. Ten dům leží v západní čtvrti, v jedné z nejbohatších částí – což bylo překvapující. Nenašli jsme žádný důkaz, že by se do domu někdo dostal násilím. Bylo tam však otevřené okno.

V ložnici jsme našli dva muže, mladíka a jeho otce. Otec byl mrtvý a měl na sobě všechny známky, které si s tímto vrahem spojujeme: pořezaná zápěstí s krvavými otisky prstů. Mladší muž byl živý, i když jen tak tak. Na hrudi a pažích jsme našli typické popáleniny po úderu a měl rozdrčený hrudník. I přesto jsme ho byli schopni vyslechnout, než zemřel.“

Barranův výraz byl napjatý „Řekl, že vrah byl vysoký a tmavovlasý. Byl oblečen do tmavých, podivných šatů.“ Barran pohlédl na Lorlenovu světelnou kouli. „A po pokoji poletovala jedna taková koule. Dorazil domů a slyšel svého otce křičet. Vrah byl překvapený, že ho přistihl, bez váhání na něj zaútočil a pak utekl oknem.“ Barran se odmlčel a pohlédl na Lorlenův stůl. „Ach, a na ruce měl...“

Když si Lorlen všiml překvapeného výrazu strážného, podíval se na svou ruku a zatajil dech, když si uvědomil, že je na ní zřetelně vidět Akkarinův prsten, rudě se třpytící ve světle. Rychle se zamyslel a zvedl ruku, aby se Barran mohl lépe podívat.

„Prsten jako je tenhle?“

Barran pokrčil rameny. „To nevím přesně. Ten mladík neměl čas mi ho popsat do detailu.“ Zamračil se a zaváhal. „Nepamatuji si, že byste ho dříve nosil, Správce. Mohu se zeptat, kde jste ho získal?“

„Byl to dárek,“ odpověděl Lorlen a křivě se usmál. „Od přítele, který o tomto detailu vražd neměl tušení. Měl jsem pocit, že bych ho měl nosit, i když třeba jen na nějaký čas.“

Barran přikývl. „Ano, rubín v tuto chvíli není moc oblíbený kámen. Tak co teď budete dělat?“

Lorlen si povzdechl a zamyslel se nad celou situací. Existoval-li tak zjevný důkaz magie, měl by uvědomit vyšší čaroděje. Ale jestli byl vrahem Akkarin a vyšetřování by vedlo k jeho odhalení, pak by došlo ke střetu, jehož se Lorlen obával.

Přesto, pokud by se Lorlen pokusil důkaz magie zamlčet a ukázalo by se, že vrahem nebyl Akkarin, lidé by dále umírali rukou potulného čaroděje. Nakonec by byl vrah nalezen, pravda by vyplula na povrch a lidé by se ptali, proč Lorlen něco neudělal –

– *Musíš to vyšetřit sám.*

Lorlen překvapeně zamžikal. Akkarinův hlas byl tichý jako šepot. Přinutil se odvrátit pohled od prstenu.

– *Řekni Barranovi, že důkaz o magii musí zůstat utajen. Kdyby se veřejnost dozvěděla, že se z nějakého čaroděje stal vrah, vyvolalo by to paniku a nedůvěru.*

Lorlen pokýval hlavou a pohlédl na Barrana. „Musím se o tom pobavit se svými kolegy. Prozatím zprávu o tom, že vrah používá magii, nešířte víc, než je nezbytně nutné. Bude lepší, když si s tím mužem poradíme, aniž by veřejnost věděla, že jde o potulného čaroděje. Zítra se s vámi spojím.“

Barran přikývl. Když Lorlen vstal, mladý strážný rychle vyskočil na nohy.

„Je tady ještě jedna informace, která by vás mohla zajímat,“ řekl Barran a následoval Lorlena ke dveřím.

„Ano?“

„Kolují řeči, že Zloději toho muže hledají také. Zjevně se jim moc nelíbí, když se kolem motá vrah, který není pod jejich kontrolou.“

„To si dokážu představit.“

Barran vykročil ze dveří. „Děkuji, že jste mne přijal v tak pozdní hodinu, pane Správce.“

Lorlen pokrčil rameny. „Často chodím spát pozdě. Ačkoliv pochybuji, že po téhle novince toho dnes moc naspím. I tak vám ale děkuji, že jste mi ji přišel sdělit tak brzy poté, co jste se ji sám dozvěděl.“

Mladý strážný se usmál a uklonil se. „Dobrou noc, pane Správce.“

Lorlen se díval, jak Barran odchází, a povzdechl si. Pak pohlédl na prsten na své ruce. *Jsi tím vrahem ty?* vyslal do něj myšlenku.

Nedostal žádnou odpověď.

* * *

Chodba se znovu stočila a Sonea se zastavila, aby určila svou polohu. Nejdříve se snažila vybavit si plánec v hlavě, ale po několika pokusech to vzdala a sáhla do kapsy svého hábitu.

Od chvíle, kdy do chodeb vešla poprvé, uběhl týden. Chodila sem každou noc a pokaždé nechávala mapu v kapse hábitu, dokud nebyla donucená ji použít. Chtěla si ji zapamatovat celou, pro případ, že by ji Regin a jeho kumpáni přepadli a poté, co ji vyčerpají, jí prohledali skříňku nebo kapsy.

Soneiny pátrající prsty však nenašly nic. Mapka tam nebyla. Srdce jí klopýtlo a začalo divoce tlouct.

Vytrousila ji někde v chodbě? Pochybovala, že by se dokázala vrátit stejnou cestou. Všechny ty zatáčky a křižovatky, které minula...

Pak si vzpomněla, že mapku schovala do roztrženého obalu jedné z učebnic léčitelství, které měla ve skříňce – a tu nechala u vchodu do chodby, protože se s ní při svém pátrání nechtěla vláčet.

Proklela se za svou zapomnětlivost a vydala se cestou, kterou přišla. Po několika stech metrech se zastavila a zavrtěla hlavou. Už by měla dorazit na známé místo, ale zatáčky a křižovatky byly všechny špatně.

Ztratila se.

Nebyla vystrašená, jen našťvaná sama na sebe. Pozemky Společenství byly rozlehlé, ale pochybovala, že by tunely vedly daleko za oblast, kterou pokrývaly budovy. Když půjde stále dál, nakonec se musí dostat pod Univerzitu. Pokud nepůjde bezcílně a dá si pozor, aby mířila stále stejným směrem, najde cestu ven.

A tak vyrazila. Po několika odbočkách a zatáčkách a objevení malého komplexu pokojů, včetně jednoho se zataraseným krbem a místností s nakloněnou podlahou, která musela kdysi sloužit jako lázně, přišla do slepé uličky, v níž se propadl strop. Nebyla to však tatáž ulička, do které došla předtím. Otočila se a vybrala si jinou cestu.

Nakonec se ocitla v rovné chodbě bez postranních vstupů. Jak postupovala dál, její zvědavost rostla. Takový rovný tunel musí někam vést. Možná do další budovy nebo úplně ven ze Společenství.

Po několika stech krocích narazila na výklenek. Vešla dovnitř a objevila mechanismus ovládající skryté dveře. Našla kukátko, které měly všechny tyto dveře, a přiložila k němu oko.

Z pokoje, který ležel za dveřmi, mnoho neviděla. Nejen, že tam byla tma, ale kukátko navíc zakrýval špinavý kousek skla, který jí bránil ve výhledu.

Viděla však dost, aby zjistila, že je místnost prázdná. Sáhla po mechanismu, zatáhla za páčku a dveře se otevřely. Rozhlédla se po místnosti a náhle jí ztuhla krev v žilách.

Byla to místnost pod sídlem Nejvyššího lorda.

Celou věčnost nebyla schopná udělat nic, než se s tlukoucím srdcem rozhlížet kolem. Pak její nohy pomalu uposlechly její potřebu dostat se pryč. Rukou zašátrala po páčce, která ovládala dveře, a nahmatala ji. Když dveře vklouzly na své místo, svaly jí rozmrzly a ochably. Opřela se o stěnu, nedbajíc farenů nebo jiného hmyzu, a svezla se na kolena.

Kdyby tam byl...

To byla příliš děsivá představa. Zhluboka se nadechla a přinutila se přestat třást. Pohlédla na dveře a pak dolů na sebe. Klečela vedle tajného vchodu do Akkarinova pokoje. To nebylo zrovna nejlepší místo, zvláště když měl tyto chodby ve zvyku používat.

Posílená strachem se vyškrábala na nohy a spěchala pryč. I když chodba vedla kolem výklenku dál, necítila potřebu zjišťovat, kam až vede. Zrychleně dýchajíc, dala se do běhu a uháněla směrem, o němž doufala, že vede k Univerzitě.

NEČEKANÉ SETKÁNÍ

Cesta se stáčela a vinula kolem úpatí kopců Sivých hor. Když Dannyl, Tayend a jejich sluhové zahnuli za zatáčku, vynořila se před nimi pozoruhodná budova, tyčící se přímo na okraji srázu. Její stěny byly posety malinkými okénky a k prostému vchodu vedl úzký kamenný mostek.

Dannyl a Tayend si vyměnili pohledy a Dannyl z učencova výrazu vyčetl, že mu tato budova připadá stejně nehostinná jako jemu. Otočil se ke sluhům.

„Hende, Krimene. Jeďte napřed a zjistěte, jestli nás Dem Ladeiri přijme.“

„Jak si přejete, můj pane,“ odpověděl Hend. Sluhové popohnali koně do klusu a zmizeli za další zatáčkou.

„Tohle místo nevypadá zrovna přátelsky,“ zamumlal Tayend.

„To ne,“ souhlasil Dannyl. „Spíše jako pevnost, než jako dům.“

„Dříve to *byla* pevnost,“ řekl Tayend. „Před staletími.“

Dannyl zpomalil koně do chůze. „Co mi můžeš povědět o Demu Ladeirim?“

„Je starý asi devadesát let, má několik sluhů, ale jinak žije sám.“

„A má knihovnu.“

„A ne jen tak ledajakou. Jeho rodina sbírala po několik staletí všechny druhy zvláštností, včetně knih.“

„Možná, že tu najdeme něco užitečného.“

Tayend pokrčil rameny. „Čekám, že najdeme hodně podivných věcí a málo těch užitečných. Irand mi říkal, že tohoto Demu znal, když byli oba ještě mladí, a nazval ho ‚zábavně výstředním‘.“

Zatímco pokračovali v cestě, Dannyl sledoval, jak budova prosvítá mezi stromy. Byli už na cestách tři týdny a na žádném místě se nezdrželi déle, než jednu noc. Představování se Demům a testování jejich dětí začínalo být nepříjemnou povinností a žádná z knihoven neobsahovala nic, co by už nevěděli.

Což mohl být samozřejmě i Akkarinův případ. Jeho pátrání po starověké magii neskončilo žádným skvělým objevem.

Konečně se před nimi objevil most, který vedl přes závratnou propast srázu pod nimi. Hluboko v průčelí budovy byly zasazeny velké dřevěné dveře, visící na pantech tak zrezivělých, až se Dannyl divil, že ještě nepovolily. Ve dveřích se objevil hubený bělovlasý muž, oblečený v šatech, které mu byly nejméně o dvě čísla větší.

„Vítám vás, velvyslanče Dannyle.“ Starcův hlas byl vysoký a roztřesený. Strnule se uklonil. „Vítejte v mém domě.“

Dannyl a Tayend sesedli z koní a předali otěže sluhům. „Děkuji, Deme Ladeiri,“ odpověděl Dannyl. „Toto je Tayend z Tremmelinu, učenec Velké knihovny.“

Dem se otočil a krátkozrace na Tayenda zamžoural. „Vítejte, mladý muži. Jak jistě víte, mám také knihovnu.“

„Ano, slyšel jsem. Knihovnu známou po celém Elyne,“ odpověděl Tayend s přesvědčivě zahranou dychtivostí. „Plnou kuriozit. Pokud by vám to nevadilo, velmi rád bych si ji prohlédl.“

„Ale jistě!“ vykřikl Dem. „Pojďte dovnitř.“

Následovali starce na malé nádvoří a pak zrezivělými železnými dveřmi do vstupní síně. Třebaže byl nábytek luxusní, ve vzduchu visel pach prachu.

„Iri!“ zavolal muž pronikavě. Z chodby se ozvaly rychlé kroky a objevila se žena středního věku v zástěře. „Přines mým hostům nějaké občerstvení. Budeme v knihovně.“

Když žena uviděla Dannylův hábit, vykulila oči, spěšně se uklonila a zmizela z dohledu.

„Není třeba, abyste nás bral do knihovny hned,“ řekl Dannyl. „Nechceme vám být na obtíž.“

Dem mávl rukou. „To není žádné obtěžování. Byl jsem právě v knihovně, když vaši sluhové dorazili.“

Následovali starého muže do chodby a pak dolů po dlouhých točitých schodech, které vypadaly, jako by byly vytesány do skalní stěny. Poslední část schodiště byla z masivního dřeva a končila uprostřed prostorné místnosti.

Dannyl se usmál, když uslyšel, jak Tayend zalapal po dechu. Tentokrát učenec ohromení určitě nepředstíral.

Pokoj byl pečlivě rozdělen řadami polic. Mezi nimi byla rozmístěna vycpaná zvířata, lahve s lihem, v nichž byly naloženy orgány a různé tvorové, vyřezávané sošky ze všemožných materiálů, kusy kamenů a krystalů, bezpočet svitků, destiček a nekonečné řady polic s knihami. Tu a tam stály obrovské sochy a Dannyl se podívil, jak mohly být sneseny po schodech do knihovny – nebo dokonce přepraveny skrz pohoří. Na zdech visely mapy souhvězdí a jiné záhadné nákresy.

Následovali Dema mezi těmito divy příliš ohromení, než aby mluvili. Když je vedl uličkou mezi knihami, Tayend pokukoval po malých destičkách s vyrytými tématy a čísly, které byly připevněny ke každé polici.

„K čemu jsou ta čísla?“ zeptal se učenec.

Dem se otočil a usmál se. „Katalogový systém. Každá kniha má číslo a já o všech vedu záznamy na papíře.“

„Nic tak podrobného ve Velké knihovně nemáme. Řadíme k sobě knihy podle témat... jak nejlépe dokážeme. Jak dlouho používáte tento systém?“

Stařec se na Tayenda po očku podíval. „Můj děd jej vymyslel.“

„Už jste někdy navrhl Velké knihovně, aby ho převzala?“

„Několikrát. Irand v něm nevidí žádný užitek.“

„Opravdu?“ Tayend vypadal pobaveně. „Rád bych věděl, jak to funguje.“

„Uvidíte,“ odpověděl muž, „protože přesně to jsem vám chtěl ukázat.“

Opustili police a došli k velkému stolu, obklopenému dřevěnými truhlami a zásuvkami.

„Tak, existuje nějaké konkrétní téma, které by vás zajímalo?“

„Máte nějaké knihy o praktikách starobylé magie?“ zeptal se Tayend.

Stařec povytáhl obočí. „Ano, ale mohli byste být konkrétnější?“

Dannyl a Tayend si vyměnili pohledy.

„Cokoli, co souvisí s králem Charkanu nebo s Shakan Dra.“

Dem povytáhl obočí ještě výš. „Podívám se.“

Otočil se, vysunul zásuvku a odhalil řady kartiček v ní. Zalistoval jimi a vykřikl číslo. Pak zásuvku zavřel,

přešel na konec polic a zabočil do uličky. Zastavil se u jedné z knihoven, přešel prstem po hřbetech knih a poklepal na jednu z nich.

„Tady to je.“ Vytáhl knihu a podal ji Tayendovi.

„Je to historie Ralenda z Kemori.“

„Musí v ní být odkaz na krále Charkanu, jinak by mě k ní moje karty nedovedly,“ ujistil ho Dem. „Teď pojděte za mnou. Myslím, že tu máme i nějaké artefakty.“ Následovali Dema k několika řadám zásuvek. Stařec jednu vytáhl a položil ji na stůl. Když nahlédl dovnitř, tiše vykřikl.

„Ach! To je ono. Tohle mi někdo poslal před pěti lety. Pamatuji si, že jsem si pomyslel, že váš Nejvyšší lord by to byl býval chtěl vidět.“

Tayend a Dannyl si znovu vyměnili pohledy.

„Akkarin?“ zeptal se Dannyl a nahlédl do zásuvky. Ležel v ní stříbrný prsten. „Proč by ho zajímal?“

„Protože za mnou před mnoha lety přišel a hledal informace o králi Charkanu. Ukázal mi tento znak.“ Dem zvedl prsten. Byl v něm zasazen tmavě rudý kámen a na něm půlměsíc vedle hrubě vyryté ruky. „Ale když jsem mu napsal dopis o tom, co jsem dostal, odpověděl mi, že mne kvůli svému postavení nemůže navštívit.“

Dannyl prsten vzal a pozorně si jej prohlédl.

„Člověk, který mi jej poslal, řekl, že čarodějové mezi sebou mohou s jeho pomocí komunikovat, aniž by se museli bát, že je někdo uslyší,“ dodal Dem.

„Opravdu? A kdo byl tím štedrým dárcem?“

„Nevím. Neuvedl – nebo neuvedla – své jméno.“ Dem pokrčil rameny. „Někdy lidé nechtějí, aby jejich rodina věděla, že dávají pryč něco cenného. V každém případě to není pravý drahokam. Je to jen sklo.“

„Vyzkoušej ho,“ naléhal hlas za Dannylovým ramenem.

Dannyl se na Tayenda překvapeně podíval. Učenec se zašklebil. „No tak!“

„Musel bych komunikovat s jiným čarodějem,“ upozornil ho Dannyl a nasadil si prsten na prst. „A mít někoho třetího, aby vyzkoušel, jestli zachytí náš rozhovor.“

Dannyl se podíval na prsten, ale necítil nic, co by naznačovalo, že se děje něco kouzelného.

„Nic z něj necítím.“ Stáhl si prsten a podal ho zpátky Demovi. „Možná, že měl kdysi magické vlastnosti, ale časem je ztratil.“

Stařec přikývl a odložil prsten. „Kniha snad bude poučnější. Tady jsou židle na čtení,“ řekl a ukázal na druhou stranu místnosti. Když došli k židlím, objevila se žena, kterou předtím viděli, a přinesla ták naložený jídelm. Za ní šla druhá, nesoucí láhev vína a sklenice. Tayend se posadil a začal listovat historií Ralenda z Kemori.

„Kráľ Charkanu vyprávěl o své cestě,“ četl. „Přišel přes hory a zastavil se, aby nabídl dary Armji, měsíčnímu městu.“ Tayend vzhlédl. „Armje. To jméno už jsem slyšel.“

„Teď jsou z něj trosky,“ řekl Dem s ústy plnými chutného pečiva. „Nedaleko odtud. Když jsem byl mladší, chodíval jsem tam pořád.“

Když Dem začal nadšeně popisovat rozvaliny, Dannyl si všiml, že Tayend neposlouchá. Učencův pohled se zaostřil, jak pokračoval ve čtení knihy. Dannyl ten pohled znal a usmál se. Demova knihovna se nakonec neukázala být jen sbírkou bezcenných kuriozit, jak Tayend očekával.

*

Za poslední dva týdny, kdy Sonea poprvé vstoupila do tajných chodeb, nepotkala Regina ani jednou. I když doufala, že odhalení lordem Yikmem Reginovy spojení odradilo, stále měla podezření, že tomu tak není.

Nezaslechla nic, co by naznačovalo, že byli potrestáni. Yikmo se o incidentu znovu nezmínil a nezdálo se, že by o něm věděl někdo další, takže usoudila, že lord Yikmo respektoval její žádost, aby o tom nikomu neříkal. Naneštěstí to Regina a jeho kumpány jen utvrdí v přesvědčení, že ji mohou znovu obtěžovat a opět vyvážnou bez trestu.

Protože Regin na ni číhal vždycky někde ve druhém patře, kde byla knihovna, dávala si pozor, aby tajné chodby opouštěla v nižším poschodí. Předchozí večer si všimla první známky toho, že na to přišel. Když vešla do hlavní chodby na nižším patře, zahlédla na jejím opačném konci jednoho novice a o pár kroků dále, ve vstupní síni, se střetla tváří v tvář s jedním ze starších kluků. I když si ji netroufl napadnout, arogantně se usmál, když kolem něj procházela.

Takže tento večer z tajných chodeb pro změnu vyšla ve třetím patře. Snažila se jít, jak nejtišeji to šlo, a opatrně směřovala k hlavní chodbě.

Kdyby narazila na Regina a jeho přátele, stále by mohla utéct a vniknout do skryté chodby. Tedy pokud by ji neobklíčili dřív a pokud by se jí podařilo dostat dovnitř nepozorovaně.

Když zahýbala za další roh, zahlédla záblesk hnědého hábitu a srdce jí pokleslo. Ucouvla a pak zaslechla slabý šepot. Ze směru, odkud přišla, se ozvaly kroky. V duchu zaklela a rozběhla se. Zamířila do boční chodby, v níž se srazila s osamoceným novicem. Do jejího štítu udeřil magický úder, ale byl jen jeden a ona jej snadno odrazila.

O dvě zatáčky později narazila na dva další. Pokusili se jí zastoupit cestu, ale po chvíli to vzdali. U dveří portálové místnosti se zdržela, když k ní přistoupili čtyři novicové, aby ji napadli. Protlačila se kolem nich a s pomocí magie dveře zamkla.

Rozděl je, pomyslela si, Yikmo by s tím souhlasil.

Vběhla do vnitřních chodeb a spěchala k nejbližší portálové místnosti. Když byly dveře na dohled, kouzlem je otevřela a znovu zavřela a rychle se vrátila po svých stopách.

Stále sama, pomyslela si. Zpomalila, aby ztišila své kroky, a vyrazila točitou cestou, která ji konečně dovedla k tajné chodbě. Rozhlédla se, aby se ujistila, že ji nikdo nemůže vidět, vklouzla rukou pod obraz a ucítila páčku.

„Šla tudy,“ zavolal někdo.

Srdce se jí zastavilo. Trhla páčkou dolů, jen co se dveře začaly otevírat, vrazila dovnitř a zatlačila na ně, aby se zavřely.

Obklopena temnotou a těžce dýchajíc vykroukla kukátkem. Zahlédla kolem projít několik noviců, spočítala je a udělalo se jí zle. Dvacet noviců.

Ale vyhnula se jim. Tlukot jejího srdce zpomaloval a dech se uklidňoval. Potom její krk zlehka ovanul teplý vzduch.

Sonea se zamračila. *Teplý vzduch?*

Pak vedle zvuku svého dechu zaslechla další, tišší. Otočila se, vytvořila světelnou kouli... a přidusila zděšený výkřik.

Probodávaly ji tmavé oči. Stál tam s rukama zkříženýma na hrudi a jeho incal se zlatě leskl na černi jeho hábitu. Nesouhlasně se mračil.

Ztěžka polkla a udělala krok stranou, ale zvedl paži a zablokoval jí cestu.

„Zmiz,“ přikázal.

Zaváhala. Copak neslyšel ostatní novice? Nechápal, že by vlezla do pasti?

„Hned!“ vybuchl. „A už se sem nikdy nevracej.“

Otočila se a třesoucíma se rukama zápolila se zámkem. Zkontrolovala kukátko a ulevilo se jí, že venku nevidí žádné svědky. Vypotácela se ven a ucítila zával studeného vzduchu, když se dveře za ní zavřely.

Několik úderů srdce tam jen stála a třásla se. Pak si představila, jak ji sleduje kukátkem, a přinutila se pohnout z místa. Když obešla roh, otočilo se k ní dvacet párů překvapených očí.

„Našli jsme ji!“ vykřikl někdo radostně.

Sonea štítem odrazila první údery. Pak ucouvla zpátky, a když Regin vyštěkl povel, aby ji polovina obklíčila a zastoupila jí cestu, otočila se a dala se do běhu. Proběhla kolem skrytých dveří a cítila, jak její šok ustupuje rostoucímu vzteku.

Proč je nezastaví? To má být můj trest za to, že jsem lezla, kam jsem neměla? Smykem zastavila, když novicové vyskočili z boční chodby, vytvořila bariéru, aby je tam udržela, a jedinou zbývající cestou uháněla pryč.

Copak se nikdo nezeptá, proč... ale jistěže ne. Nikdo kromě mě neví, že tam byl. Ucítila, jak její bariéra podléhá náporu noviců, a zaklela. Když zahnula za roh, narazila do neviditelné stěny. Snadno ji prolomila a pospíchala pryč, aby vzápětí narazila na další. I tuto rychle prorazila, ale zjistila, že ji blokují další a další. Srdce jí pokleslo, když z obou stran zaslechla blížící se kroky, a v následující chvíli už se bránila nepřetržitěmu dešti úderů.

Co vlastně dělal v tajných chodbách? Nikdy jsem tam neviděla jeho stopy... pokud za sebou neuhlazoval

prach... ale proč by to dělal, když ty chodby nikdo jiný nepoužívá?

Novicové jí zastoupili cestu. Chycená v pasti mohla pouze čekat, až ji unaví, a s tolika údery jí rychle docházela síla. Když se její štít začal chvět, Regin k ní s širokým úsměvem přistoupil. V ruce držel lahvičku naplněnou tmavou tekutinou a na jeho znamení útok ustal.

„Drahá Soneo,“ řekl a poslal na její štít úder. „Jak se mé srdce raduje, když tě vidím.“ Další úder. „Už je to dlouho, co jsme se potkali.“ Její štít se začal rozpadat, ale odněkud vydolovala další sílu. „Odloučení posiluje lásku, jak se říká.“ Dalším úderem její štít lehce prolomil. Obrnila se a čekala, až přijdou omračující údery.

„Přinesl jsem ti dárek,“ pokračoval Regin. „Ten nejexotičtější parfém.“ Vytáhl korkovou zátku. „Ech, to je ale vůně!“

I na tu vzdálenost ten zápach poznala. Její třída z listů kreppy extrahovala olej na léčitelský projekt. Zbývající šťáva smrděla jako shnilá zelenina a dokázala způsobit bolestivé puchýře. Regin otevřenou lahví bezstarostně zamával. „Ale jedna malá lahvička k vyjádření mé úcty nestačí. Podívej, přinesl jsem ti jich víc!“

V rukou ostatních noviců se objevily lahve. Opatrně je otevřeli a chodba se naplnila odporným zápachem.

„Zítřka tě najdeme podle tvého sladkého parfému.“ Regin kývl na ostatní. „Ted’!“

Ruce vyrazily dopředu a vychrstly na ni několik proudů odporné šťávy. Sonea prudce zvedla dlaně, zavřela oči a odněkud se jí podařilo vydolovat poslední zbytky síly.

Tekutina se jí ani nedotkla. Nic. Uslyšela, jak někdo zakašlal, pak další a náhle se chodba naplnila nadávkami

a výkřiky. Otevřela oči a užasle zamrkala. Strop, stěny i novicové byli pocákaní jemnými hnědými kapičkami. Novicové si zoufale otírali ruce a tváře. Někteří z nich plivali na zem, další si třeli oči a jeden začal naříkat bolestí.

Podívala se na Regina a zjistila, že to schytl ze všech nejhuř, protože byl nejbližší. Oči mu slzely a tvář měl rozbolavělou červenými fleky. Začal v ní bublat zvláštní pocit. Uvědomila si, že se jí chce smát, a zakryla si pusou. Odvlekla se od zdi, zapotácela se a přinutila se narovnat.

Nedovol jim vidět, jak jsi vyčerpaná, pomyslela si. Nedopřej jim čas vymyslet, jak ti to oplatit.

Vykročila skupinou noviců a Regin prudce zvedl hlavu. „Nenechte ji odejít.“ zavrčel.

Pár noviců vzhledlo, ale zbytek ho ignoroval.

„Na to zapomeň, nejdřív si jdu sundat tenhle hábit,“ řekl jeden. Ostatní přikývli a začali odcházet. Regin na ně mžoural, jeho tvář tmavla vztekem, ale nehádal se s nimi.

Sonea se otočila a přinutila svoje unavené nohy, aby ji odnesly pryč od noviců.

KAPITOLA 32

MALÝ VÝLET

Rothern vystoupal po schodech sídla čarodějů a hlasitě si zívá. Dokonce ani studená koupel mu příliš nepomohla probudit se. V obývacím pokoji na něj čekala Tania se snídaní a pokládala na stůl talíře s koláči a buchtami.

„Dobré ráno, Tanio,“ pozdravil ji.

„Dnes jdete trochu pozdě, můj pane,“ odpověděla.

„Ano.“ Protřel si obličej a začal si připravovat sumi. Když zjistil, že se na něj stále dívá, povzdechl si. „Už jsem dávku omezil na desetinu.“

Neřekla nic, jen přikývla na souhlas. „Mám pro vás novinku.“ Odmlčela se, a když jí naznačil, aby pokračovala, zatvářila se omluvně. „Nebude se vám líbit.“

„Pokračuj.“

„Uklízečky v Univerzitě si dnes ráno stěžovaly, že celá jedna chodba byla zacákaná páchnoucí tekutinou. Zeptala jsem se jich, co si myslí, že se stalo, a ony začaly reptat na novice, kteří spolu bojovali. Zdráhaly se povědět mi, kteří novicové to byli – tedy nechtěly to říct přede mnou. Takže jsem to vymámila z jedné komorné, která už tu historku slyšela.“

Regin kolem sebe shromáždil další novice a v noci si počíhali na Soneu. Zeptala jsem se na to Violy a ta mi

řekla, že si nevšimla ničeho, co by napovídalo, že by Sonea byla jakkoli zraněná.“

Rothern se zamračil. „Soneu není snadné vyčerpát.“ Když si uvědomil, co to znamená, pocítil záchvěv hněvu. „Pokud by k tomu však došlo, pak by jí Regin mohl udělat cokoli. Byla by příliš unavená na to, aby se dokázala ubránit fyzicky.“

Tania se prudce nadechla. „Neodvážil by se jí ublížit, nebo snad ano?“

„Ne tak, aby to mělo trvalé následky nebo aby ho vyloučili.“ Rothern upřel zamračený pohled na stůl.

„Proč to Nejvyšší lord nezarazí – nebo o tom neví? Možná byste mu to měl říct.“

Rothern zavrtěl hlavou. „Víš o tom. Je jeho úkolem, aby to věděl.“

„Ale –“ Taniu zarazilo zaklepání na dveře. Vděčný za vyrušení, Rothern dveře vůlí otevřel. Dovnitř vstoupil kurýr, uklonil se, podal Rothernovi dopis a opět se vzdálil.

„To je pro Soneu.“ Rothern dopis obrátil a ucítil, jak mu poskočilo srdce. „Je od jejího strýce a tety.“

Tania přistoupila blíže. „Copak nevědí, že už u vás nebydlí?“

„Ne. Sonea se bála, že na kolejích by se jejích dopisů mohl zmocnit Regin, a od chvíle, co se přestěhovala do sídla Nejvyššího lorda, se jim zřejmě ještě neozvala.“

„Chcete, abych jí ho odnesla?“ nabídla se Tania.

Rothern překvapeně vzhlédl. Bylo snadné zapomenout, že ostatní nemají důvod se Akkarina obávat. „Mohla bys?“

„Jistě. Už jsem s ní tak dlouho nemluvila.“ Akkarin by však mohl pojmout podezření, kdyby si všiml, že Rothernova služka Sonei nese dopis. „Bude si ho chtít přečíst co nejdříve. Kdybys ho doručila do jejího pokoje,

dostala by ho až večer. Myslím, že volný den obvykle tráví v knihovně. Mohla bys ho tedy odnést ladi Tye?“

„Ano.“ Tania dopis vzala a zasunula si ho za uniformu. „Zastavím se v knihovně, jakmile odnesu nádobí do kuchyně.“

*

„Ach! Bolí mě nohy!“ stěžoval si Tayend.

Dannyl se tiše zasmál, když se učenec svezl na balvan, aby si odpočinul. „To ty jsi chtěl navštívit rozvaliny. Můj nápad to nebyl.“

„Ale znělo to tak zajímavě, když o nich Dem Ladeiri mluvil.“ Tayend vytáhl polní láhev a lokl si vody. „A blízko.“

„Jen se neobtěžoval zmínit, že abychom se tam dostali, musíme přelézt několik útesů. Nebo skutečnost, že visutý most není bezpečný.“

„No, mám pocit, že nám řekl, že už je to dlouho, co tu byl. Levitace se občas musí vážně šiknout.“

„Občas ano.“

„A jak to, že nejsi zadýchaný?“

Dannyl se usmál. „Levitace není jediný užitečný trik, který se ve Společenství učíme.“

„Ty se léčíš?“ Tayend po něm hodil malým kamínkem. „Ale to je podvádění.“

„V tom případě předpokládám, že bys odmítl, kdybych tuto pomoc nabídl tobě.“

„Ne, myslím si, že by bylo jediné spravedlivé, kdybych měl stejnou výhodu jako ty.“

Dannyl si z legrace odevzdaně povzdechl. „Tak mi dej své zápěstí.“ K jeho překvapení mu Tayend bez váhání podal ruku, ale když Dannyl přiložil dlaň na jeho kůži odvrátil se a pevně zavřel oči.

Dannyl do Tayendova těla vyslal trochu léčivé magie, aby ulevil unaveným svalům. Většině léčitelů by se takové plýtvání magií nezamlouvalo. Tayendovi nic nebylo, jen prostě nebyl zvyklý na námahu při chůzi po horách.

„To je úžasné!“ vykřikl. „Cítím se jako ráno, předtím, než jsme vyšli.“ Zazubil se na Dannyla a vyrazil pěšinkou nahoru. „Tak pojď, nemáme na to celý den.“

Dannyl se zamyšleně vydal za ním. Po několika stech metrech Tayend došel k dalšímu svahu a zastavil se. Když ho Dannyl dohnal, vynořily se před ním rozvaliny. V mírném svahu se rozkládaly nízké zdi a vyznačovaly obrysy budov. Tu a tam se zachoval starobylý sloup a uprostřed tohoto malého opuštěného města stála větší neporušená stavba bez střechy, se stěnami postavenými z obrovských kamenných desek. Všiml a všude prorůstala tráva a jiná vegetace.

„Tak tohle je Armje,“ zamumlal Tayend. „Moc z něj nezbylo.“

„Je přes tisíc let staré.“

„Pojďme se podívat blíž.“

Stezka vinoucí se k městu se rozšířila v travnatou cestu. Když dorazila k prvnímu z domů, narovнала se a zamířila k vysoké budově. Dannyl s Tayendem se zastavili, aby si prohlédli některé z odkrytých místností menších budov.

„Myslíš, že tady mohlo být něco jako veřejná prádelna?“ zeptal se Tayend v jednom místě, když se zastavil u kamenné lavice, v níž byly v pravidelných rozestupech vyvrtány díry.

„Možná nějaká kuchyň,“ odpověděl Dannyl. „Otvory mohly držet hrnce nad ohněm.“

Když došli k velké stavbě uprostřed rozvalin, Dannyl si povšiml, jak je vzduch nehybný. Prošli pod těžkým

překladem a ocitli se v rozlehlé místnosti. Podlaha zde byla pokryta špínou, trávou a rostlinami, které sahaly až po pás.

„Zajímalo by mě, k čemu toto místo sloužilo,“ přemýšlel Tayend nahlas. „Muselo tu být něco důležitého. Možná palác. Nebo chrám.“

Prošli do menší místnosti a Tayend náhle přiskočil k jedné ze stěn. Zahledl se na složitý vzor, který byl na zdi vyrytý.

„Jsou tu nějaká slova,“ řekl. „Něco o zákonech.“

Dannyl se podíval blíž a při pohledu na rytinu ruky ucítil, jak mu poskočilo srdce. „Podívej.“

„To je ten piktograf pro magii,“ řekl Tayend přezíravě.

„Ruka byla ve starověké elynštině znakem pro magii?“

„Ano – a v mnoha starých písmech. Někteří učenci dokonce věří, že současné písmeno ‚m‘ je odvozeno od symbolu ruky.“

„Takže polovina titulu krále Charkanu odkazuje k magii. Co tedy znamená ten srpek měsíce?“

Tayend pokrčil rameny a zamířil hlouběji do zříceniny. „Měsíční magie. Noční magie. Řídila se někdy magie fázemi měsíce?“

„Ne.“

„Možná, že to má co dělat se ženami. Ženská magie. Počkej – podívej se na tohle!“

Tayend se zastavil před další popsanou zdí. Ukazoval na místo vysoko nahoře, odkud některé z kamenů vypadly a uchovala se tak pouze část rytiny. Dannyl zalapal po dechu. Učenec neukazoval na jeden z vyrytých piktografů. Díval se na známé jméno napsané současným písmem.

„Dem Ladeiri se vůbec nezmínil o tom, že se Akkarin vydal sem nahoru,“ řekl Tayend.

„Možná zapomněl. Možná, že mu o tom Akkarin neřekl.“

„Ale opravdu trval na tom, abychom sem šli.“

Dannyl zíral na jméno a pak se podíval na zbytek stěny. „Co říkají ty starověké nápisy?“

Tayend se podíval pozorněji. „Dej mi chvíličku...“

Zatímco učenec zkoumal piktografy, Dannyl ustoupil a rozhlédl se po místnosti. Pod Akkarinovým jménem byl vyrytý reliéf klenutého průchodu. Nebo to nebyl reliéf? Odstranil špínu a trávu a usmál se, když odhalil prasklinu.

Tayend se prudce nadechl. „Podle toho, co je zde napsáno, jsou to –“

„Dveře,“ dokončil Dannyl.

„Ano!“ Tayend poklepal na zeď. „A vedou na místo soudu. Zajímalo by mě, jestli ještě půjdou otevřít.“

Dannyl se podíval na dveře a rozšířil své smysly. Objevil jednoduchý mechanismus, navržený tak, aby se dveře daly otevřít pouze zevnitř – nebo magií.

„Ustup.“

Když Tayend ustoupil z cesty, Dannyl napjal svou vůli. Mechanismus se neochotně otočil a bojoval s nánosem špíny a trávy, které zanesly dveřní otvor. Místnost se naplnila hlasitým rachotem a skřípěním, když se kamenné dveře začaly otevírat dovnitř a odhalily tmavou chodbu. Když se dveře otevřely dostatečně na to, aby se jimi protáhl člověk, Dannyl mechanismus uvolnil, protože se obával, že kdyby na něj tlačil dál, mohl by jej nenávratně poškodit. Vyměnil si s Tayendem pohled.

„Půjdeme dovnitř?“ zašeptal učenec.

Dannyl se zamračil. „Půjdu první. Mohlo by to být nestabilní.“

Tayend se zatvářil, jako by chtěl něco namítnout, ale nakonec si to zřejmě rozmyslel. „Budu tedy pokračovat v překládání.“

„Vrátím se, jakmile se ujistím, že je to bezpečné.“

„To bys měl.“

Dannyl vklouzl dovnitř, vytvořil světelnou kouli a poslal ji dopředu. Stěny v chodbě byly nezdobené. Nejdříve musel odhrnout jemné závěsy z kořenů a sítí farenů, ale po dvaceti krocích byla chodba čistá. Podlaha se mírně svažovala a vzduch se rychle ochlazoval.

Nebyly zde žádné postranní chodby. Strop byl nízký a Dannyla se brzy začala zmocňovat známá úzkost. Začal počítat své kroky, a když dosáhl dvou set, stěny náhle skončily. Podlaha však pokračovala dál, jako úzký pás vedoucí do absolutní tmy. Opatrně na římsu vkročil, připravený levitovat, kdyby se mu propadla pod nohama. Podle toho, jak se jeho kroky rozléhaly, musela být propast na obou stranách značně hluboká.

Zhruba po deseti krocích se římsa rozšiřovala v kruhovou plošinu. Dannyl svou světelnou kouli rozzářil více a užasle zalapal po dechu, když se světlo odrazilo od třpytící se klenby. Její povrch se leskl a zářil, jako by byl pokrytý bezpočtem drahokamů.

„Tayende!“ zavolal. „Pojď se na něco podívat!“ Otočil se zpátky k černému otvoru chodby a po celé její délce vykouzil malé světelné koule.

Koutkem oka zachytil pohyb. Otočil se a uviděl, že část klenby se leskne jasněji než zbytek. Objevily se na ní potůčky světla, které se k sobě mihotavě blížily. Dannyl fascinovaně zíral, jak se sbíhají. Vypadalo to jako bariéra arény po úderu, jen obráceně...

Nějaký instinkt ho varoval a on vytvořil štít právě včas, aby odrazil proud magie, který z klenby vyšlehl. Vykřikl překvapením nad jeho silou – a pak znovu

úlekem, když ucítil další útok zezadu. Otočil se a uviděl v kamenech další výbuch magie... a další dva se rychle formovaly.

Udělal krok směrem k chodbě, pak další a ucítil náraz bariéry, která mu blokovala cestu.

Co se to děje? Kdo to dělá?

Ale nikdo jiný tam nebyl. Jen Tayend. Dannyl se podíval do chodby, ale byla prázdná. Jak přicházely další údery, Dannyl roztáhl ruce před bariérou a udeřil do ní magií. Bariéra vydržela. Možná, kdyby udeřil veškerou svou mocí... ale tu potřeboval, aby se chránil.

Začala se ho zmocňovat panika. Každý další úder ho vyčerpával a neměl představu, jak dlouho ten útok ještě může pokračovat. Pokud bude čekat, tohle místo – tahle past – by ho mohla zabít.

Mysli! přikázal si. Údery ze stěn směřovaly do místa nad středem plošiny. Kdyby se přitiskl k bariéře, mohly by ho minout, až jeho štít zmizí. A kdyby svůj štít zrušil a vložil všechnu svou moc do prolomení bariéry, mohla by se rozpadnout dřív, než ho stačí zasáhnout další úder.

To bylo jediné, co ho napadlo, a neměl více času, aby vymyslel něco lepšího. Zavřel oči a ignoroval bodání magie, zatímco se tiskl k bariéře. Nadechl se, stáhl svůj štít a současně vypustil všechnu svou moc. Ucítil, jak se bariéra zachvěla, a ve stejnou chvíli si uvědomil, že ho opouštějí poslední zbytky sil. Obrnil se proti bolesti, ale namísto toho ucítil, jak padá. Otevřel oči, ale viděl pouze temnotu... temnotu, do níž klesal ještě dlouho poté, co měl dopadnout na zem...

*

„Lady Soneo.“

Sonea vzhlédla a srdce jí poskočilo radostí. „Tanio!“

Když se služebná usmála, příjemné vzpomínky na ranní rozhovory v Sonei probudily pocit stesku. Poklepala na místo vedle sebe a Tania se posadila.

„Jak se vám daří?“ zeptala se Tania a něco ve způsobu, jakým se na ni podívala, Sonei prozradilo, že nečeká příznivou odpověď.

„Dobře,“ přinutila se Sonea usmát.

„Vypadáte unaveně.“

Sonea pokrčila rameny. „Příliš mnoho dlouhých večerů. Jak se máš ty? Prohání tě Rothen?“

Tania se pousmála. „S Rothenem potíže nejsou, i když mu hrozně chybíte.“

„Taky mi chybí – a ty také.“

„Mám pro vás dopis, má paní,“ řekla Tania. Vytáhla ho zpod šatů a položila na stůl. „Rothen říkal, že je od vaší tety a strýce a že si ho možná budete chtít přečíst hned, tak jsem mu navrhla, že vám ho donesu sem.“

Sonea dychtivě sáhla po dopise. „Děkuji.“ Roztrhla obálku a začala číst. Písmo bylo formální a nabubřelé. Protože její strýc ani teta neuměli psát, kdykoliv jí chtěli poslat dopis, museli si najmout písaře.

„Teta čeká další miminko!“ vykřikla Sonea. „Ach, tolik bych si přála, abych je mohla vidět.“

„Jistěže můžete,“ řekla Tania. „Společenství přece není vězení.“

Sonea se na ženu zamyšleně podívala. Jistě, Tania nevěděla o Akkarinovi. Ale Akkarin nikdy neřekl, že má zakázány rodinné návštěvy. Ani jí neřekl, že nesmí nikdy opustit Společenství. Strážé u brány ji nezastaví. Mohla by prostě vyrazit do města a jít, kam si zamane. Akkarinovi se to líbit nebude, ale poté, co ji přinutil opustit tajné chodby a nechal ji napospas Reginově partě, si se spoluprácí moc hlavu nedělala.

„Máš pravdu,“ řekla Sonea pomalu. „Navštívím je. Navštívím je ještě dnes.“

Tania se usmála. „Jistě budou velmi potěšení, že vás zase vidí.“

„Díky, Tanio,“ řekla Sonea a vstala. Služebná se uklonila a s úsměvem opustila knihovnu.

Jak si Sonea balila knihy do skříňky, cítila rostoucí vzrušení, ale když uvážila, kam vlastně jde, znovu vystřízlivěla. Po městě se mohla pohybovat snadno a nikdo by se nad přítomností čaroděje dvakrát nepozastavoval, dokonce ani kdyby šlo o novice. Jakmile však bude jednou ve slumech, její hábit mohl přilákat pozornost a dost možná i nepřátelskou pozornost. Nad tímhle problémem nemusela nikdy předtím přemýšlet, protože při svých předchozích návštěvách ještě nebyla novickou. A přestože se proti střelám nebo jakémukoliv obtěžování mohla chránit magií, nechtěla, aby ji někdo sledoval nebo aby podobný druh pozornosti přitáhla k tetě a strýčkovi.

Zákon však říkal, že uniformu musí nosit neustále. Nelámala si hlavu ani tak s pravidly, jako s tím, kde by se mohla převléknout do nějakého ošumělého oblečení, i kdyby se jí podařilo nějaké sehnat.

Až se dostane do severní čtvrti, mohla by si na tržišti koupit kabát nebo plášť. Na ten však potřebovala peníze a ty měla ve svém pokoji v sídle Nejvyššího lorda. Podívala se na svou skříňku a zvažovala svůj plán. Opravdu dovolí svému strachu z Akkarina, aby jí zabránil navštívit rodinu? Ne. Během dne se ve svém sídle zdržoval jen málokdy a nejspíš na něj vůbec nenarazí.

Zvedla svou skříňku, uklonila se lady Tye a vyšla z knihovny. Když si vykračovala chodbami Univerzity, usmívala se. Také tetě a strýci koupí nějaký dárek – a

mohla by se zastavit za Harrinem a Doniou v hostinci u Gollina a poptat se na Ceryho.

Když vešla do sídla Nejvyššího lorda, ucítila, jak se jí zrychlil tep. K její úlevě tam však Akkarin nebyl a Takan, jeho sluha, se objevil jen na tak dlouho, aby se uctivě uklonil a zase zmizel. Odložila skříňku, měšec s penězi si zastrčila pod šaty a odešla z pokoje. Když za ní dveře sídla zaklaply, napřímila se a vydala se k branám.

Když procházela kolem stráží, muži se na ni zvědavě podívali. Pravděpodobně ji nikdy předtím neviděli, protože Společenství opustila jen párkrát v kočáře s Rothenem. Zřejmě bylo prostě neobvyklé vidět novice, který odchází po svých.

Jakmile se ocitla ve vnitřním okruhu, začala si připadat podivně nepatřičně. Při pohledu na velkolepé domy lemující ulice se jí vrátily silné vzpomínky na její minulé návštěvy v této části města před lety, když sluhům rodů roznášela opravené boty a oblečení. Při těchto návštěvách se na ni honosně oblečení muži a ženy z vnitřního okruhu dívali s podezřením a pohrdáním a několikrát byla nucena předložit doklad o tom, že má povolení sem vstoupit.

Nyní se na ni titíž lidé usmívali a zdvořile se klaněli, když je míjela. Bylo to zvláštní a neskutečné a tento pocit ještě vzrostl, když prošla branami severní čtvrti. Strážní u brány se zastavili a zasalutovali jí a dokonce zastavili kočár rodu Korinů, aby mohla bez čekání projít.

Jakmile se ocitla v severní čtvrti, zdvořilé poklony a úsměvy se změnily v upřené pohledy. Po několika stech metrech změnila svůj názor na návštěvu tržnice. Namísto toho se zastavila u domu, který nabízel „kvalitní oblečení a přešívání“.

„Ano?“ Dveře jí otevřela šedovlasá žena, a když spatřila mladou čarodějkou, užasle zalapala po dechu.

„Má paní! Co pro vás můžu udělat?“ zeptala se a spěšně se uklonila.

Sonea se usmála. „Ráda bych si koupila plášť.“

„Jen račte dál!“ Žena široce otevřela dveře a znovu se uklonila, když Sonea vešla dovnitř. Uvedla ji do místnosti plné věšáků s oblečením.

„Nejsem si jistá, jestli mám něco dost dobrého,“ řekla žena omluvně a sundala několik plášťů z ramínka. „Tenhle má kolem kapuce kožich z limka a tenhle má ozdobnej lem.“

Sonea neodolala a oba pláště si prohlédla. „Toto je dobrá práce,“ řekla o zdobeném plášti. „Ale pochybuji, že tahle kožešina je z limka. Limek má dvojitou srst.“

„Propáníčka!“ vykřikla žena a rychle plášť zastrčila zpátky.

„Stejně ale hledám něco jiného,“ dodala Sonea. „Potřebuji něco starého a trochu obnošeného – ne, že bych čekala, že zde najdu nějaké zboží nízké kvality. Nemá některý z vašich sluhů plášť, který vypadá, že už je na vyhození?“

Žena na Soneu překvapeně zírala. „Nevím...“ řekla pochybovačně.

„Proč se jich nezeptáte,“ navrhla Sonea, „zatímco budu obdivovat vaši práci?“

„Pokud si to přejete...“ Do ženina pohledu se vplížila zvědavost. Uklonila se, zmizela v domě a začala svolávat služebnictvo.

Sonea se přesunula k věšákům a prohlédla si některé kousky oblečení. Toužebně si povzdechla. Vzhledem k pravidlu, které oděv čarodějů omezovalo na hábit, bude těžko někdy něco takového nosit, i když si to teď mohla dovolit.

Zaslechla chvatné kroky, otočila se a uviděla, že do místnosti vešla švadlena obtěžkaná oblečením.

Následovala ji služebná, která vypadala pobledle a uštvane. Při pohledu na Soneu vytřeštila oči.

Sonea se probrala pláští a vybrala si jeden dlouhý, s úhledně opravenou dírou na boku. Také jeho lem se už začínal párat. Podívala se na služebnou.

„Máte tady nějakou zahradu? Nebo slepičí dvorek?“
Dívka přikývla.

„Vezmi tento plášť a otři ho lemem ve špíně. A hod’ na něj i trochu prachu.“

Dívka se zmateným výrazem vzala plášť a zmizela.

Sonea vtiskla švadleně do dlaně zlatou minci, a když se vrátila služebná se zašpiněným pláštěm, vsunula jí do kapsy stříbrňák.

Kdo by si pomyslel, že své kapsářské dovednosti budu jednou používat k rozdávání peněz, místo abych je kradla? přemýšlela, když vyšla z domu. S pláštěm zakrývajícím její hábit už na ni nikdo nezíral, když pokračovala k severní bráně.

Když vešla do slumů, strážě se na ni pouze zběžně podívaly. Víc je zajímali pobudové žijící v chudinské čtvrti než ti, kdo tam přicházeli. Když vešla do klikatých uliček, obklopil ji zápach, nepříjemný i konejšivý zároveň. Rozhlédla se kolem a poněkud se uvolnila. Na tomto místě jí Regin i Akkarin připadali jako vzdálené, bezvýznamné starosti.

Potom si všimla muže, který na ni upřeně zíral ze dveří krčmy, a znovu zneklidněla. Pořád to byly slumy, a přestože se nyní dokázala chránit magií, stále by bylo lepší se tomu vyhnout. Zůstávala tedy ostražitá, držela se ve stínech a co nejrychleji procházela ulicemi a uličkami.

Jonna s Ranelem nyní žili v lepší části chudinské čtvrti, jejíž obyvatelé bydleli v masivních, dřevěných domcích. Proklouzla na tržnici, aby koupila nějaké

přikrývky, košík zeleniny a čerstvý chléb. Přála by si koupit něco luxusnějšího, ale teta Jonna takové dárky odmítla se slovy: „Nechci mít ve svém domě nic, co vypadá draze. Kdo ví, co by si lidi pomysleli.“

Když dorazila do ulice, kde žila její rodina, hodila několik slaných žemlí skupince kluků, kteří na rohu posedávali na prázdných bednách. Zavolali na ni své díky a ona si uvědomila, že už měsíce neměla takovou radost. *Naposledy, když tu byl Dorrien*, pomyslela si náhle. *Ale lépe na něj nemyslet.*

Když došla k domu svého strýce a tety, zvažněla. Od té doby, co vstoupila do Společenství, byli nejistí a rozpačití. Byli svědky toho, jak před více než rokem ztratila kontrolu nad svými silami, a nepřekvapilo by ji, kdyby z ní stále měli strach. Ale věděla, že jejich obavy nebo rozpaky nikdy nepřekoná, jestliže se s nimi nebude vídat. Pořád byli její jediná rodina a ona je nechtěla nechat zmizet ze svého života.

Zaklepala. O chvíli později se otevřely dveře a Jonna na ni překvapeně vykulila oči.

„Soneo!“

„Ahoj, Jonno,“ usmála se Sonea.

Jonna otevřela dveře. „Vypadáš jinak... ale koukám, cos provedla s pláštěm. Je to legální?“

Sonea si odfrkla. „Na tom nesejde. Dneska jsem dostala váš dopis a musela jsem vás vidět. Tady jsem vám přinesla dárek, abychom to oslavili.“

Předala Jonně košík a přikrývky a vstoupila do malé, prostě zařízené světnice. Ranel vešel do pokoje a potěšené se zasmál.

„Soneo! Jak se má moje neteřinka?“

„Dobře. Jsem šťastná,“ zalhala Sonea. *Nemysli na Akkarina. Nekaž si odpoledne.*

Ranel ji objal. „Děkujem za peníze,“ pošeptal jí.

Sonea se usmála a začala si sundávat plášť, než si to rozmyslí. V jednom rohu místnosti uviděla dětskou postýlku, přistoupila k ní a sklonila se nad spícím bratránkem.

„Roste jako z vody,“ řekla. „Nejsou s ním žádné potíže?“

„Ne, jen trochu kašle,“ řekla Jonna s úsměvem a poplácala si rostoucí bříško. „Tentokrát doufáme, že to bude holčička.“

Zatímco tak mluvili, Sonei se ulevilo, že jsou už v její přítomnosti uvolněnější. Snědli kousek chleba, hráli s miminkem, když se probudilo, a probírali jméno, které by se hodilo pro to druhé. Ranel jí povyprávěl novinky o starých přátelích a známých a dalších událostech, které se týkaly obyvatel slumů.

„Nebyli jsme ve městě, ale slyšeli jsme, že proběhla Očista,“ řekl Ranel s povzdechem. Podívali se na ni „Bylas...?“ zeptal se zdráhavě.

„Ne.“ Sonea se zamračila. „Novicové nechodí. Já... asi to bylo naivní, ale myslela jsem si, že po tom, co se stalo minulý rok, už žádná nebude. Možná až dokončím školu...“

Zavrtěla hlavou. A co bych asi mohla udělat? Rozmluvit jim to? Jako by byla šance, že někdy poslechnou holku ze slumů.

Povzdechla si. Stále měla daleko k tomu, aby dokázala pomoci lidem, ke kterým cítila, že patří. Představa, že přesvědčuje Společenství, aby přestalo s Očistou, jí teď připadala stejně naivní a směšná jako naděje, že by se někdy nabídli, že začnou léčit chudinu.

„Copak tady ještě máme?“ řekla Jonna a nakoukla mezi zeleninu do košíku. „Zůstaneš na večeri, Soneo?“

Sonea se polekaně napřímila. „Kolik je hodin?“ Vyhlédla jedním z vysokých úzkých oken a zjistila, že

světlo venku už je tlumené a zlatavé. „Za chvíli se budu muset vrátit.“

„Dávej na sebe cestou pozor,“ řekl Ranel. „Ať nenarazíš na toho vraha, o kterém tu každě mluví.“

„Ten by pro Soneu nebyl žádná překážka,“ řekla Jonna a zasmála se.

Sonea se usmála tetině jistotě. „Jaký vrah?“

Ranel povytáhl obočí. „Myslel sem si, že už to víš. Je toho plný město.“ Ušklíbl se. „Říká se, že to není nikdo vod Zlodějů – a já slyšel, že po něm Zloději dou. Zatím ale neměli štěstí.“

„Nemyslím si, že bude před Zloději unikat dlouho,“ přemítala Sonea.

„Ale tohle už trvá měsíce,“ řekl Ranel. „A některý lidi říkaj, že si pamatujou, že podobný vraždy se stávaly už před rokem a dřív.“

„Ví někdo, jak vypadá?“

„Historky jsou různé. Ale většina říká, že nosí prsten s velkým červeným kamenem.“ Ranel se předklonil. „Nejdivnější historku sem slyšel od jednoho našeho zákazníka. Pověděl, že manžel jeho sestry má hostinec na jižní straně. Jednou v noci slyšel, že v jednom pokoji někdo křičí, a tak to šel zkontrolovat. Když vtevrěl dveře, ten vrah vyskočil z okna. Ale místo aby spad na zem o tři patra níž, padal *nahoru*, jako by lítal!“

Sonea pokrčila rameny. Hodně lidí pochybného povolání používalo cestičky přes střechy slumů. Říkalo se tomu „vysoká cesta“. Bylo možné, že se ten muž zhoupl na nějakém záchyty a vyšplhal nahoru na střechu.

„To ještě nebylo to divný,“ pokračoval Ranel. „Co hostinskýho vystrašilo, bylo to, že ten muž, co v pokoji bydlel, byl mrtvej, ale přitom měl na těle jen mělký řezný rány.“

Sonea se zamračila. Mrtvý bez jakéhokoliv poranění, kromě pár mělkých říznutí? Pak jí ztuhla krev v žilách. Hlavou jí probleskla vzpomínka na Akkarina v podzemní místnosti.

Takan poklekl a nabídl svou paži. V Akkarinově ruce se zaleskla dýka. Přejel ostrím po sluhově kůži a přiložil ruku k ráně...

„Soneo. Posloucháš mě?“

Zamrkala a pohlédla na strýce. „Ano, jen jsem si vzpomněla na něco, co se stalo už dávno. Všechny ty řeči o vrahách.“ Otřásla se. „Musím už jít.“

Když se postavila, Jonna ji objala. „Je dobré vědět, že se dokážeš chránit, Soneo. Nebojím se o tebe.“

„Hmf. Aspoň trošičku by ses bát mohla.“

Jonna se zasmála. „Tak dobře, když tě to potěší.“

Sonea se rozloučila s Ranelem a pak vyšla na ulici. Když procházela slumy, nedokázala nemyslet na Lorlenova slova během čtení pravdy.

„Obávám se, i když na to myslím nerad, že by ses pro něj mohla stát lákavou obětí. Ví, že jsi hodně silná. Byla bys dobrým zdrojem magie.“

Ale Akkarin ji nemohl zabít. Kdyby zmizela, Rothen a Lorlen by Společenství pověděli o jeho zločinu. Akkarin by to neriskoval.

Přesto, když procházela branami města do severní čtvrti, se nedokázala ubránit obavám. Udělal si ze slumů své loviště? Jsou její strýc a teta v nebezpečí?

On je ale nezabije, řekla si. Pak bych řekla Společenství pravdu.

Najednou jí došlo, že návštěva tety a strýce byla ta největší hloupost, jakou mohla udělat. Vždyť téměř zmizela; jen Tania věděla, kam jde. Jestli se Rothen a Lorlen dozvěděli, že je pryč, mohlo je napadnout, že je to Akkarinovo dílo. Nebo mohl Akkarin dojít k závěru,

že ze Společenství odešla, a právě teď se mohl chystat umlčet ostatní.

Otřásla se a uvědomila si, že se nebude cítit bezpečně, dokud nebude zpátky ve Společenství, přestože to znamenalo žít pod jednou střechou s člověkem, který mohl být právě tím vrahem, jehož se ve slumech obávali.

KAPITOLA 33

VAROVÁNÍ NEJVYŠŠÍHO LORDA

Když se Dannyl probudil, přivítal ho zpěv ptáků a vlahý větřík. Otevřel oči a ve chvilkové zmatenosti zamžoural na své okolí. Po všech stranách stály kamenné zdi, ale nad nimi nebyla žádná střecha. Ležel na silném lůžku z natrhané trávy a vzduch voněl ránem.

Armje. Byl v rozvalinách Armje.

Takže jsem přežil.

Podíval se na sebe. Jeho hábit měl ohořelý lem a kůže kolem lýtek, nad místy, kde končily boty byla červená a pálila. Vzhlédl a zjistil, že jeho boty stojí úhledně srovnané opodál. Byly rozpraskané a spálené.

Uvědomil si, že jen o vlas unikl smrti.

Tayend ho musel vytáhnout z jeskyně sem. Dannyl se rozhlédl, ale po učenci nebylo ani vidu, ani slechu. Všiml si barevné skvrny na zemi poblíž a poznal Tayendův modrý kabát složený vedle dalšího lůžka z trávy.

Zvažoval, že by vstal a podíval se po příteli, ale nakonec zůstal ležet na své travnaté posteli. Tayend jistě nebude daleko a on cítil nepřekonatelnou nechut' se pohnout. Potřeboval si odpočinout – ne proto, že by to potřebovalo jeho tělo, ale protože se potřeboval zotavit po magické stránce.

Soustředil se na zdroj své moci a zjistil, že už mu skoro žádná magie nezbyla. Normálně by spal, dokud by

se alespoň částečně nezotavil, ale možná, že ho přetrvávající vzpomínka na nebezpečí probudila hned, jakmile nabral trochu síly, která jej vytáhla z vyčerpané dřímoty. Vědomí nedostatku magie by v něm mělo vyvolat pocit zranitelnosti a neklid, ale místo toho se cítil lehčeji, jako by se něčeho zbavil.

Zaslechl kroky a opřel se o loket. Tayend vešel do místnosti a usmál se, když uviděl, že Dannyl je vzhůru. Učenec měl poněkud rozčepýřené vlasy, ale jinak dokázal vypadat upraveně i po noci strávené na kupce trávy.

„Konečně jsi vzhůru. Zrovna jsem naplnil naše lahve. Máš žízeň?“

Dannyl si uvědomil, že ano, a přikývl. Vzal si láhev a vyprázdnil ji.

Tayend se k němu sklonil. „Jsi v pořádku?“

„Ano. Trochu uvařený kolem kotníků, ale nic horšího.“

„Co se stalo?“

Dannyl potřásl hlavou. „Zrovna jsem se tě chtěl zeptat na to samé.“

„Nejdříve tvoje část.“

„Tak dobře.“ Dannyl popsal síň a to, jak na něj zaútočila. Tayend ho poslouchal s vykulenýma očima.

„Když jsi vešel dovnitř, pokračoval jsem ve čtení piktografů,“ řekl učenec. „Nápisy říkaly, že dveře vedou na místo nazývané Jeskyně posledního soudu, a o kousek dál jsem se dočetl, že toto místo bylo vytvořeno k potrestání čarodějů. Snažil jsem se tě zavolat – abych tě varoval – pak jsem zaslechl, jak voláš ty mě a vyčaroval jsi ta světla. Než jsem však došel na konec chodby, zmizela.“

Tayend se otřásl. „Šel jsem dál, a když jsem se dostal k jeskyni, uviděl jsem tě, jak se tiskneš k nějaké

neviditelné překážce. Pak jsi přepadl dopředu, znehybněl jsi a já jsem na stěnách uviděl další blesky. Rozběhl jsem se, popadl jsem tě za ruce a odtáhl pryč z té plošiny. Blesky do ní udeřily a pak se všude kolem rozprostřela tma. Nic jsem už neviděl, ale táhl jsem tě dál do chodby a ven. Pak jsem tě odnesl sem.“ Odmlčel se a koutky se mu zvedly do mírného úsměvu. „Mimochodem, jsi pěkně těžký.“

„Opravdu?“

„To bude určitě tou tvou výškou.“

Dannyl se usmál a náhle jej přemohla náklonnost a vděk. „Zachránil jsi mi život, Tayende. Děkuji.“

Učenec zamrkal a rozpačitě se usmál. „Řekl bych, že ano. Vypadá to, že jsem ti oplatil laskavost. Myslíš si, že Společenství o Jeskyni posledního soudu ví?“

„Ano. Ne. Možná.“ Dannyl zavrtěl hlavou. Nechtěl mluvit o Společenství nebo o Jeskyni. Jsem naživu, pomyslel si. Podíval se kolem, po stromech, po obloze a pak na Tayenda. *Je to opravdu krásný muž*, napadlo ho najednou a vzpomněl si, jak byl ohromen jeho vzhledem ten první den, v capijských docích. Na pozadí těchto myšlenek něco ucítil, něco jako vzpomínku, kterou nemohl uchopit. Když se na to soustředil, bylo to čím dál silnější a on ucítil, jak ho přepadá známý nejistý pocit. Pokusil se jej zaplašit.

Najednou si silně uvědomil nedostatek své magické síly. Zamračil se a zauvažoval nad tím, proč podvědomě sáhl po svých léčitelských silách. A pak mu to došlo. Chtěl použít svou léčivou moc, aby se zbavil toho znepokojení nebo alespoň fyzické reakce, která je způsobila. *Jako jsem to dělal vždycky, aniž bych si to uvědomoval.*

„Co se děje?“ zeptal se Tayend.

Dannyl zavrtěl hlavou. „Nic.“ Ale nebyla to pravda. Dělal to všechna ta léta: odvracel se od myšlenek, které mu působily tolik trápení a bolesti, a používal léčitelskou moc, aby zabránil reakcím svého těla.

Začaly se mu vynořovat vzpomínky. Vzpomínky na to, jak se stal předmětem skandálu a pomluv. Tehdy se rozhodl, že jestliže je to, co cítí, tak nepřijatelné, pak bude lepší necítit vůbec. A možná, že časem začne toužit po tom, co je správné a vhodné.

Nic se však nezměnilo. Ve chvíli, kdy ztratil schopnost léčit, bylo to tu zas. Selhal.

„Dannyle?“

Dannyl se podíval na Tayenda a cítil, jak se mu sevřelo srdce. Jak se mohl dívat na přítele a být přesvědčený, že být jako on znamená selhání?

Nemohl. Vzpomněl si na to, co mu Tayend řekl. *„Jsem si... jistý tím, co je pro mne přirozené a správné, a je to stejně silné, jako jeho jistota v tom, co je přirozené a správné.“*

Co je vlastně přirozené a správné? Kdo to skutečně ví? Svět nebyl nikdy tak jednoduchý, aby jeden člověk mohl znát všechny odpovědi. Už s tím bojoval dost dlouho. Jaké by to bylo přestat bojovat? Přijmout to, jaký je?

„Tváříš se hrozně divně. Na co myslíš?“

Dannyl se na Tayenda zamyšleně podíval. Učenec byl jeho nejlepší přítel, dokonce ještě bližší než Rothen, uvědomil si náhle. Rothenovi by nebyl nikdy schopný říct pravdu. Věděl, že Tayendovi může věřit. Copak ho nechránil před elynskými drby?

Byla by to taková úleva prostě to někomu říct, pomyslel si Dannyl.

Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl.

„Obávám se, že jsem k tobě nebyl úplně upřímný Tayende.“

Učencovy oči se mírně rozšířily. Posadil se na bobek a usmál se. „Opravdu? Jak to?“

„Ten novic, se kterým jsem se přátelil před lety. Byl přesně tím, co se o něm říkalo.“

Tayendovy koutky úst se zvedly do mírného úsměvu. „Nikdy jsi neřekl opak.“

Dannyl zaváhal a pokračoval. „A já také.“

Dannyl pozoroval Tayendův obličej a k jeho překvapení se úsměv změnil v úšklebek.

„Já vím.“

Dannyl se zamračil. „Jak to můžeš vědět? Dokonce ani já jsem si to do teď... nepamatoval.“

„Nepamatoval?“ Tayend zvažněl a naklonil hlavu ke straně. „Jak něco takového můžeš zapomenout?“

„Já...“ Dannyl si povzdechl a vysvětlil mu záležitost s léčením. „Řekl bych, že po několika letech se z toho stal zvyk. Rozum je mocná věc, zvláště u čarodějů. Učíme se soustředit své myšlení a dosahovat vysoké úrovně koncentrace. Potlačil jsem všechny nebezpečné myšlenky, ale možná by to nestačilo, kdybych zároveň nebyl schopen zadusit magií své tělesné pocity.“ Ušklíbl se. „Ale nic se tím nezměnilo. Jen mě to připravilo o jakékoli citění nebo zálibu v někom. Netoužil jsem po ženách, ani po mužích.“

„To muselo být hrozné.“

„Ano i ne. Mám pár přátel. Řekl bych, že jsem byl osamělý, ale byla to otupená osamělost. Život je méně bolestný, když se s nikým nezapleteš.“ Odmlčel se. „Ale je to pak skutečný život?“

Tayend neodpověděl. Když se na něj Dannyl podíval, vyčetl z jeho tváře ostražitost.

„Tys to věděl,“ řekl Dannyl pomalu. „Ale nemohl si mi nic říct.“ *Jinak bych reagoval strachem a zapíráním.*

Tayend pokrčil rameny. „Bylo to spíš jen tušení. A i kdybych měl pravdu, věděl jsem, že se s tím možná nikdy nesrovnáš. Teď, když vím, jaké úsilí jsi podstoupil, je ohromné, že ses k tomu vůbec odhodlal.“ Odmlčel se. „Zvyk je těžké zlomit.“

„Ale zlomím ho.“ Dannyl utichl, když si uvědomil, co řekl. *Můžu se tomu opravdu poddat? Dokážu přijmout, co jsem, a čelit strachu z objevení a zavržení?*

Podíval se na Tayenda a hluboko uvnitř uslyšel odpověď: *Ano!*

*

Cesta k sídlu Nejvyššího lorda byla posypaná barevnými kousíčky. Jak vítr šelestil v korunách stromů, ve vzduchu poletovaly další květy a přidávaly se k těm na zemi. Sonea obdivovala jejich barvy. Povznesená nálada jí vydržela od předchozího dne, kdy navštívila svou tetu a strýce, a nezhoršily ji ani Reginovy upřené pohledy ve třídě.

Když však došla ke dveřím, přepadla ji známá stísněnost. Při jejím doteku se otevřely dovnitř a ona se poklonila čaroději stojícímu v přijímacím pokoji.

„Dobrý večer, Soneo,“ řekl Akkarin. Byla to jen její představa, nebo se v jeho tónu něco změnilo?

„Dobrý večer, Nejvyšší lorde.“

Večere v první den se staly předvídatelnou rutinou. Vždy se jí zeptal na její studia a ona odpovídala co nejstručněji. O ničem jiném příliš nemluvili. Večer poté, co ji objevil v chodbách, čekala, že toto téma nadnese, ale k její úlevě se o tom ani jednou nezmínil. Zřejmě neměl pocit, že by potřebovala další pokárání.

Šourala se po schodech nahoru. Takan na ně jako vždy čekal v jídelně. Kolem něj se linula lahodná kořeněná vůně a ona ucítila, jak jí nedočkavě kručí v žaludku. Když se však Akkarin posadil naproti, vzpomněla si na Ranelův příběh o vrahovi a chuť k jídlu ji přešla.

Sklopila oči ke stolu a pak na něj kradmo pohlédla. Sedí naproti vrahovi? Jeho oči sklouzly k jejím a ona se rychle odvrátila.

Ranel říkal, že vrah nosí prsten s rudým drahokamem. Když se podívala na Akkarinovy ruce, byla skoro zklamaná, že byly holé. Nebyl na nich dokonce ani náznak toho, že by nějaký prsten pravidelně nosil. Jeho prsty byly dlouhé a jemné, přesto mužné...

Vešel Takan s podnosem jídla a odvedl její pozornost. Když Sonea začala jíst, Akkarin se napřímil a ona věděla, že začnou obvyklé otázky.

„Tak jak se daří tvé tetě, strýci a jejich synovi? Strávili jste včera příjemné odpoledne?“

On to ví! Prudce se nadechla a ucítila, jak se jí něco vzpříčilo v krku. Popadla ubrousek, zakryla si tvář a začala kašlat. Jak ví, kam jsem šla! Sledoval mě? Nebo byl ve slumech lovit své oběti a náhodou mě tam viděl?

„Nezadusíš se, že ne?“ zeptal se suše. „To by bylo nepříjemné.“

Odtáhla ubrousek a zjistila, že vedle ní stojí Takan a nabízí jí sklenici vody. Vzala si ji a doušek polkla.

Co bych měla říct? Ví, kde Jonna a Ranel žijí.

Ucítila nával strachu, ale potlačila ho. Kdyby chtěl, mohl to zjistit velmi snadno, aniž by ji sledoval. Mohl si to dokonce přechytit v její – nebo Rothenově – mysli.

Nezdálo se, že by očekával odpověď, nebo možná vzdal čekání na to, až nějakou dostane. „Nemám nic proti tomu, abys je navštěvovala,“ řekl jí. „Očekávám

však, že kdykoli budeš chtít opustit Společenství, požádáš mne o svolení. Propříště, Soneo,“ upřel na ni tvrdý pohled, „jsem si jistý, že se mě nezapomeneš nejdříve zeptat.“

Sonea sklopila oči a přikývla. „Ano, Nejvyšší lorde.“

*

Dveře se otevřely právě ve chvíli, kdy Lorlen došel k sídlu Nejvyššího lorda. Zastavil se, když ven vyšla Sonea se skříňkou v ruce. Překvapeně na něj zamrkala a uklonila se.

„Pane Správce.“

„Soneo,“ odpověděl.

Podívala se na jeho ruku a vykulila oči. Vrhla na něj tázavý pohled, pak se rychle odvrátila, prošla kolem něj a spěšně vyrazila směrem k Univerzitě.

Lorlen se podíval dolů na prsten na své ruce a přepadl ho skličující pocit. Jistě slyšela o vrahovi a jeho rudém prstenu. Co si o něm teď asi myslela? Otočil se za ní a ucítil, jak se mu svírá hrud'. Každý den přecházela z jedné nevyhnutelné noční mûry do druhé. Z Akkarinova stínu k trápení, kterého se jí dostávalo od novicû. Byla to krutá situace.

A zbytečná. Se zatáými pěstmi popošel ke dveřím a vešel dovnitř. Akkarin seděl v jednom z luxusních křesel a už upíjel z vinné sklenice.

„Proč necháš novice, aby se proti ní spolčovali?“ dožadoval se odpovědi, než z něj vztek a kuráž vyprchají.

Akkarin povytáhl obočí. „Předpokládám, že máš na mysli Soneu? Prospívá jí to.“

„Prospívá?“

„Ano. Musí se naučit bránit.“

„Před ostatními novici?“

„Měla by být schopná je porazit. Nejsou dobře sehraní.“

Lorlen zavrtěl hlavou a začal přecházet po místnosti.

„Ale ona je *neporáží* a někteří mágové se diví, proč nezakročíš a nezarazíš to.“

Akkarin pokrčil rameny. „Je na mně, jak svého novice cvičím.“

„Cvičíš? Tohle není *cvičení*!“

„Slyšel jsi analýzu lorda Yikma. Je příliš hodná. Skutečný konflikt ji naučí bojovat.“

„Ale to je patnáct noviců proti jedné. Jak můžeš předpokládat, že se postaví takovému počtu?“

„Patnáct?“ Akkarin se usmál. „Co jsem viděl posledně, bylo jich skoro dvacet.“

Lorlen se zastavil a zůstal hledět na Nejvyššího lorda.

„Ty ji *sleduješ*?“

„Kdykoli je to možné.“ Akkarinův úsměv se rozšířil. „I když není vždycky snadné jim stačit. Zajímalo by mě, jak skončil ten poslední. Osmnáct, možná devatenáct a jí se stejně podařilo uniknout.“

„Ona unikla?“ Lorlen se najednou cítil povznesený. „Ale to znamená...“

Akkarin se zasmál. „Kdybys ji chtěl vzít do arény, poradil bych ti, aby sis to dvakrát rozmyslel, Lorraine, i když díky jejímu nedostatku zkušeností a sebevědomí bys souboj vyhrál.“

Lorlen neodpověděl, jeho rozum se stále zdráhal přijmout, že tak mladá novicka jako Sonea by mohla být tak silná. Akkarin se k němu naklonil a jeho temné oči zářily.

„Pokaždé, když ji napadnou, dosáhne další mety,“ řekl tiše. „Učí se bránit způsobem, který ji Balkan ani

Yikmo nemůžou naučit. Nehodlám Regina a jeho komplice zastavit. Jsou nejlepšími učiteli, jaké má.“

„Ale... proč chceš, aby byla silnější?“ vydechl Lorlen. „Nebojíš se, že se obrátí proti tobě? Co budeš dělat, až skončí školu?“

Akkarinův úsměv se rozplynul. „Je vyvolenou novickou Nejvyššího lorda. Společenství očekává, že bude excelovat. Nikdy ale nebude dost silná, aby pro mě byla hrozbou.“ Odvrátil se a jeho výraz ztvrdl. „A co se promoce týče, rozhodnu se, jak s tím naložím, až ten čas přijde.“

Při pohledu na Akkarinův chladně zamyšlený pohled se Lorlen otřásl. Vrátila se mu vzpomínka na návštěvu strážnice. Obraz těl zavražděného mladého muže a jeho otce bylo těžké zaplašit. I když byla děsivější, z mladíkovy smrti Lorkena nemrazilo tolik, jako ze smrti toho druhého. Na otcových zápěstích byly mělké řezné rány a ztratil jen málo krve. Přesto však byl mrtvý.

Podle Akkarinových pokynů Lorlen Barranovi vysvětlil, že na lov potulného mága nevyšle čaroděje, jako to udělal u Sonei. Předchozí pátrání dohnalo Soneu k tomu, že vyhledala pomoc Zlodějů, a ti pak Společenství celé měsíce bránili v jejím nalezení. I když se říkalo, že Zloději po vrahovi také pátrají, nebylo zcela vyloučeno, že by se s ním dohodli, kdyby přišel požádat o pomoc. Takže bude lepší, když mu Společenství nezavdá žádný důvod k přílišné opatrnosti. Až ho strážé naleznou, pak Lorlen zařídí pomoc čarodějů, aby ho polapili. Barran souhlasil, že takový postup bude nejmoudřejší.

Jestliže je však tím vrahem Akkarin, pak se to nikdy nestane. Lorlen si černě oděného muže změřil. Chtěl se zeptat Akkarina přímo, jestli má s těmi vraždami něco

společného, ale bál se odpovědi. A i kdyby odpověď zněla ne, mohl by takovému popření věřit?

„Ach, Lorlene,“ zazněl Akkarinův pobavený hlas. „Jeden by si myslel, že Sonea je *tvůj* osvojený novic.“

Lorlen přinutil své myšlenky vrátit se k tématu. „Jestliže poručník zanedbává své povinnosti, je mou povinností situaci napravit.“

„A kdybych ti řekl, ať to necháš být, uděláš to?“

Lorlen se zamračil. „Jistě,“ odpověděl váhavě.

„Můžu ti věřit?“ Akkarin si povzdechl. „Když jsi neudělal, oč jsem tě žádal v Dannylově případě.“

Lorlen se na Akkarina překvapeně zamračil. „V Dannylově případě?“

„Pokračuje ve svém pátrání.“

Lorlen se při té zprávě nemohl ubránit pocitu naděje, ta se však rychle vypařila. Pokud o tom Akkarin věděl, pak cokoli z toho mohlo vzejít dobrého, bylo to už ztraceno.

„Poslal jsem mu příkaz, ať své práce zanechá.“

„Pak se jím tedy neřídil.“

Lorlen zaváhal. „Co budeš dělat?“

Akkarin vyprázdnil sklenici, pak se zvedl a přešel ke stolku s nápoji. „Ještě jsem se nerozhodl. Jestli půjde tam, kam se obávám, že by mohl jít, zemře – a ne mojí rukou.“

Lorlenovi se zastavilo srdce. „Můžeš ho varovat?“

Akkarin odložil sklenici na stůl a povzdechl si. „Už teď může být příliš pozdě. Musím zvážit rizika.“

„Rizika?“ Lorlen se zamračil. „Jaká rizika?“

Akkarin se otočil a usmál se. „Dnes večer jsi samá otázka. Říkám si, jestli poslední dobou není něco ve vodě. Všichni jsou najednou tak smělí.“ Otočil se, dolil si sklenici a pak nalil další. „To je vše, co ti zatím mohu říct. Kdybych ti mohl povědět, co vím, udělal bych to.“

Přešel místnost a podal sklenici s vínem Lorlenovi.
„Prozatím mi musíš pouze důvěřovat.“

KÉŽ BY TO BYLO TAK JEDNODUCHÉ

Když dorazili k zatáčce, odkud poprvé spatřili dům Dema Ladeiriho, zastavili Dannyl s Tayendem své koně a otočili se, aby si budovu naposled prohlédli. Sluhové pokračovali dál a jejich koně se loudali vinoucí se cestou.

„Kdo by byl věřil, že na tomto starém místě nalezneme odpovědi na tolik otázek?“ řekl Tayend a zavrtěl hlavou.

Dannyl přikývl. „Bylo to zajímavých pár dní.“

„Mírně řečeno.“ Tayend sešpulil rty a úkosem se na Dannyla podíval. Dannyl se učenkově výrazu usmál a pohlédl na hory tyčící se nad Ladeiriho domem. Za jedním z hřebenů ležely zříceniny Armje, skryté před jejich pohledem.

Tayend se otrásl. „Vědomí, že tam nahoře je ta jeskyně, mě znervózňuje.“

„Pochybuji, že nějaký čaroděj Armji navštívil od doby, co tam byl Akkarin,“ řekl Dannyl. „A bez použití magie se ty dveře nedají otevřít – nebo bez rozbití celé stěny. Varoval bych Dema, ale nechtěl jsem mu o tom říkat předtím, než se poradím se Společenstvím.“

Tayend přikývl. Popohnal koně kupředu a Dannyl ho následoval. „V každém případě jsme získali další informace o tom charkanském králi. Kdybychom měli pár volných týdnů, mohli bychom jet do Sachaky.“

„Pořád si nejsem jistý, jestli je to dobrý nápad.“

„Akkarin tam pravděpodobně byl. Proč bychom neměli my?“

„Nevíme jistě, že jel právě tam.“

„Jestliže tam pojedeme, můžeme najít důkaz, že ano. Sachakanové si jistě budou pamatovat, jestli narazili na čaroděje ze Společenství. Navštívil za posledních deset let Sachaku nějaký jiný čaroděj?“

„Nevím,“ pokrčil Dannyl rameny.

„Jestli ano, určitě by se k němu doneslo, že byl v zemi před ním jiný čaroděj.“

„To asi ano.“ Dannyl pocítil dotěrný neklid. Myšlenka na společnost jiných čarodějů mu připomněla, že se jednou bude muset vrátit do Společenství. Jako by jeho kolegové mohli poznat...

Ale samozřejmě to nepoznají – nemohou – z pouhého pohledu na něj. Takže, pokud budou Dannyl a Tayend ve svých rozhovorech opatrní a nikdy nikomu nedovolí čtení pravdy a bude si dávat pozor při myšlenkové komunikaci, kdo by mohl něco dokázat?

Podíval se na Tayenda. *Rothen by řekl, že jsem dost mazaný na to, abych objevil – nebo skryl – jakékoli tajemství, přemítal.*

– *Dannyle.*

Dannyl se polekaně napřímil v sedle. Pak poznal osobu, která hovořila, a strnul.

– *Dannyle.*

Ucítil, jak se ho zmocňuje panika. Proč ho Akkarin volá? Co mohl Nejvyšší lord chtít? Pohlédl na Tayenda. Nebo se k němu doneslo, že... ale ne, to přece není tak důležité, aby –

– *Dannyle.*

Musel odpovědět. Volání Nejvyššího lorda nemohl přehlížet. Ztěžka polkl, zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. Pak zavřel oči a poslal jméno.

– *Akkarine?*

– *Kde jste?*

– *V elynských horách. Poslal mu obraz cesty. Nabídl jsem Errendovi, že za něj vezmu půlroční objíždku Demů, abych mohl blíže poznat zemi.*

– *A abyste mohl i přes Lorlenovy příkazy pokračovat ve svém výzkumu.*

To nebyla otázka. Dannyla překvapilo, že pocítil úlevu. Jestliže Akkarin slyšel klepy o Tayendovi a... ale rychle ty myšlenky opustil.

– *Ano, potvrdil a záměrně myslel na Hrobku bílých slz a záhadu charkanského krále. Pokračoval jsem ze svého vlastního zájmu, Lorlen mi nenaznačil, že bych neměl.*

– *Zjevně vám vaše povinnosti velvyslance nezabírají příliš mnoho času.*

Dannyl sebou trhl. Na pozadí Akkarinovy zprávy byl jednoznačný pocit nelibosti. Vadilo mu prostě to, že Dannyl tráví příliš mnoho času výzkumem, nebo jej rozčilovalo, že jiný čaroděj pokračuje v práci, kterou opustil? Nebo mu vadilo, že někdo objeví část jeho minulosti? Je něco, co by chtěl skrývat?

– *Chci s vámi osobně probrat, co jste zjistil. Ihned se vraťte do Společenství a své poznámky vezměte s sebou.*

Překvapený Dannyl před odpovědí zaváhal.

– *A co zbytek mých návštěv u Demů?*

– *Své povinnosti se vrátíte dokončit potom.*

– *Dobře... budu muset –*

– *Ozvěte se mi, až dorazíte.*

Zamítavý tón Dannylovi napověděl, že rozhovor je u konce. Otevřel oči a zaklel.

„Co se stalo?“ zeptal se Tayend.
 „To byl Ak – Nejvyšší lord.“
 Tayend vykulil oči. „A co říkal?“
 „Dozvěděl se o našem výzkumu,“ povzdechl si Dannyl. „Nemyslím si, že ho to potěšilo. Přikázal mi vrátit se.“
 „Vrátit... do Společenství?“
 „Ano. I s mými poznámkami.“
 Tayend na něj nevěřícně hleděl a pak jeho výraz zvažněl.
 „Jak to zjistil?“
 „Nevím.“ *Jak?* Vzpomněl si na historku o Akkarinově schopnosti číst myšlenky i proti vůli člověka a znovu se otrásl. *V jednu chvíli jsem myslel na Tayenda... všiml si něčeho?*
 „Pojedu s tebou,“ řekl Tayend.
 „Ne,“ řekl rychle vylekaný Dannyl. „Věř mi, že bys do toho nechtěl být zatažen.“
 „Ale –“
 „Ne, Tayende. Bude lépe, když nezjistí, kolik toho víš.“ Dannyl šťouchl koně do slabin a pobídl ho do klusu. Pomyslel na dlouhé týdny jízdy a plavby, které ležely mezi dneškem a dnem, kdy předstoupí před Akkarina. Měl by si přát tu chvíli co nejdéle odkládat, ale namísto toho k ní chtěl spěchat, protože tady byla jedna myšlenka, která ho tížila více než všechny ostatní.
 Co se stane s Tayendem, pokud bude mít Akkarin k Dannylově pokračování ve výzkumu výhrady? Přenese se nelibost Nejvyššího lorda i na učence? Mohl by Tayend ztratit přístup do Velké knihovny?
 Dannylovi nezáleželo na následcích, které by ho mohly stihnout, dokud se nebudou týkat Tayenda. Ať se stane cokoli, musí Dannyl zajistit, aby vina ležela pouze na něm samotném.

Lavička v zahradě byla příjemně vyhřátá. Sonea odložila skříňku, zavřela oči a vychutnávala si teplo slunečních paprsků na své tváři. Slyšela, jak se k ní blíží štěbetání noviců a hlubší hlasy starších čarodějů.

Otevřela oči a dívala se, jak k ní po cestě přichází několik léčitelů. Poznala několik mladších absolventů. Vybuchli smíchy a pak, když se vpředu dva z nich od skupinky oddělili, zahlédla Sonea známou tvář.

Dorrien!

Srdce jí poskočilo. Vstala a rychle vyrazila jednou z bočních pěšinek, doufajíc, že si jí nevšiml. Vešla do malého prostoru obklopeného živým plotem a znovu se posadila na lavičku.

Přinutila se vytlačit Dorriena z hlavy, protože věděla, že uběhnou měsíce, možná i více než rok, než se znovu vrátí do Společenství. Ale teď byl najednou tady, pouhých pár měsíců po svém odjezdu. Proč se vrátil tak brzy? Řekl mu Rothen o Akkarinovi? To určitě ne. Ale možná během jejich myšlenkového rozhovoru nevědomky předal Dorrienovi pocit, že něco není v pořádku.

Zamračila se. Ať už byl důvod jakýkoli, Dorrien ji pravděpodobně vyhledá. Bude mu muset říct, že už pro ni není nic víc než jen kamarád. Tak to je rozhovor, na který se teď musela připravit.

„Soneo.“

Nadskočila leknutím, zvedla hlavu a zjistila, že Dorrien stojí u vstupu do této malé zahrady.

„Dorriene!“ Přemohla paniku. Musel si jí všimnout a sledovat ji. Aspoň nemusela předstírat překvapení. „Ty už jsi zpátky!“

Usmál se a vešel do zahrady. „Jen na týden. Copak ti to otec neřekl?“

„Ne... ale my se teď moc nevidáme.“

„To říkal i on.“ Jeho úsměv se vytratil. Posadil se a tázavě se na ni podíval. „Říkal, že chodíš na večerní hodiny a trávíš většinu času učením.“

„To jenom proto, že jsem prostě beznadějně špatná válečnice.“

„Podle toho, co jsem slyšel, rozhodně špatná nejsi.“

Zamračila se. „Co jsi slyšel?“

„Že jsi bojovala s několika novici najednou a vyhrála.“

Sonea sebou trhla.

„Nebo jsem se s tím vítězstvím spletl?“

„Kolik lidí o tom ví?“

„Většina.“

Sonea složila hlavu do dlaní a zaúpěla. Dorrien se zasmál a lehce ji poplácal po rameni. „Regin je vede, že?“

„Samozřejmě.“

„Proč s tím tvůj nový poručník ještě něco neudělal?“

Sonea pokrčila rameny. „Myslím, že o tom neví. Ani nechci, aby to věděl.“

„Chápu,“ přikývl Dorrien. „Myslím, že kdyby ti Akkarin pokaždé přispěchal na pomoc, lidé by si mohli říct, žeš pro něj nebyla dobrá volba. Ostatní novicové ti závidí a neuvědomují si, že kdyby byl chráněncem Nejvyššího lorda některý z nich, ocitl by se ve stejné situaci, přestože pochází z rodů. Terčem by se stal kdokoli, koho by si vybral. Vždycky by se od něj očekávalo, že se osvědčí.“

Zmlkl a ona z jeho výrazu vyčetla, že usilovně přemýšlí. „Takže je na tobě, abys je zastavila.“

Hořce se zasmála. „Nemyslím si, že by tentokrát změnilo situaci, kdybych na Regina něco nastražila.“

„Ach, to jsem si nemyslel.“

„A na co tedy?“

Dorrien se usmál. „Musíš mu dokázat, že jsi nejlepší. Pak ho můžeš porazit jeho vlastní hrou. Co jsi zatím udělala, abys mu to oplatila?“

„Nic. Nemůžu dělat nic. Je jich příliš mnoho.“

„Musí přece být nějací novicové, kteří ho nemají rádi,“ podotkl. „Přesvědč je, aby ti pomohli.“

„Vůbec nikdo už se mnou nemluví.“

„Ani teď? To mě překvapuje. Jistě by některým z nich mohlo připadat výhodné přátelit se s chráněnkou Nejvyššího lorda.“

„Kdyby jim šlo jenom o tohle, pak o jejich společnost nestojím.“

„Ale pokud by tomu tak bylo, proč toho nevyužít?“

„Třeba proto, že Regin se postaral, aby se poslednímu novici, který se se mnou přátelil, stala nehoda.“

Dorrien se zamračil. „Hm. Už si vzpomínám. Tak něco jiného.“ Znovu se odmlčel a Sonea bojovala s neurčitým pocitem zklamání. Doufala, že Dorrien přijde s nějakým vynalézavým způsobem, jak Reginovy útoky zastavit, ale tentokrát to zřejmě bylo nad jeho síly.

„Myslím, že vím, co Regin potřebuje,“ řekl najednou, „je to pořádný veřejný výprask.“

Sonea se zarazila. „Nechceš snad –“

„Ne ode mě. Od tebe.“

„Mne?“

„Jsi silnější než on, ne? O pořádný kousek silnější, jestli je pravda, co se povídá.“

„No, to ano,“ uznala Sonea. „Proto si bere tolik ostatních na pomoc.“

„Tak ho vyzvi na souboj. Formálně. V aréně.“

„Formální souboj?“ zírала na něho. „Myslíš... bojovat s ním přede všemi?“

„Ano.“

„Ale...“ Vzpomněla si, co říkal lord Skoran. „Nic takového se nestalo už více než padesát let – a tehdy k tomu došlo mezi dvěma dospělými čaroději. Ne mezi novici.“

„Neexistuje žádné pravidlo, které by novicům zakazovalo formální souboje,“ pokrčil Dorrien rameny. „Jistě, je to risk. Kdybys prohrála, pak by tě pronásledovali ještě víc. Ale jak bys mohla prohrát, když jsi o tolik silnější?“

„Schopnosti mohou překonat sílu,“ zacitovala Sonea.

„To ano, ale ty nejsi neschopná.“

„Nikdy předtím jsem ho neporazila.“

Dorrien povytáhl obočí. „Ale jestli jsi tak silná, jak se říká, pak tvoje síla musela být ve vyučování omezena, ne?“

Přikývla.

„To ve formálním souboji nebude.“

Sonea ucítla malou jiskřičku naděje a vzrušení. „Opravdu?“

„Ano. Účelem je, aby bojovníci čelili svým soupeřům tak, jak jsou, bez omezení nebo výhod. Je to opravdu směšný způsob, jak řešit spory. Žádný souboj ještě nikdy neprokázal, že by měl nějaký muž – nebo žena – pravdu.“

„O to ale nejde,“ řekla pomalu Sonea. „Jde o to přesvědčit Regina, aby mě přestal obtěžovat. Jakmile jednou utrpí ponižující porážku, nebude chtít riskovat další.“

„Mám nápad,“ usmál se Dorrien. „Udělej svou výzvu co nejveřejnější. Bude nucen ji přijmout, jinak by zneuctil jméno své rodiny. Dej tomu pitomci ten

nejveřejnější výprask, jaký můžeš, aby sis to s ním konečně vyřídila. Když tě bude obtěžovat dál, vyzvi ho znovu. Pak už ti nezavdává žádný důvod stavět ho do takové pozice.“

„Nikdo jiný do toho nebude zatažen,“ vydechla Sonea. „Nikdo se nezraní a já se nebudu muset prosit o falešná přátelství.“

„Ale ano, budeš,“ řekl suše. „Pořád budeš potřebovat podporu. Mohl by usoudit, že lidi budou obdivovat jeho odhodlání bojovat s tebou znovu a znovu, dokud nenajde způsob, jak tě porazit. Shromáždí kolem sebe novice, Soneo.“

„Ale...“

„Ale?“

Povzddechla si. „Já taková nejsem. Nechci být vůdcem nějaké směšné party.“

„To je v pořádku,“ usmál se. „Nemusíš být jako Regin. Buď jen příjemnou společnicí, což by ti nemělo dělat žádný problém. Já tvou společnost považuji za velmi příjemnou.“

Odvrátila se. *Měla bych říct něco, abych ho odradila*, pomyslela si, ale nic ji nenapadlo. Znovu se na něj podívala a v jeho tváři uviděla ostražitý, zklamaný výraz. Uvědomila si, že řekla dost už tím, že neřekla nic.

Usmál se, ale jiskřičky z jeho očí zmizely.

„Co je ještě nového?“

„Nic moc. Jak se má Rothen?“

„Hrozně mu chybíš. Víš, že jsi pro něj byla jako dcera, že? Bylo pro něj dost těžké, když jsem odjel já, ale věděl, že k tomu dojde, takže si na tu myšlenku stihl zvyknout. S tebou to byl větší šok.“

Sonea přikývla. „To pro nás oba.“

*

Rothen vešel do třídy a nasměroval oba své dobrovolníky k předváděcímu stolu. Když novicové složili svůj náklad, otevřel skříň s materiály a začal kontrolovat, jestli má dostatek náčiní pro další hodinu.

„Lorde Rothene,“ ozval se jeden z noviců.

Rothen vzhlédl a sledoval chlapcův pohled ke dveřím. Ztuhl, když uviděl, kdo tam stojí.

„Lorde Rothene,“ pozdravil jej Lorlen. „Rád bych s vámi mluvil v soukromí.“

Rothen přikývl. „Jistě, pane Správce.“ Podíval se na oba novice a pokynul jim ke dveřím. Chvatně vyšli z místnosti, jen se cestou zastavili, aby se uklonili Lorlenovi.

Když se za nimi zavřely dveře, Lorlen s napjatým a ustaraným výrazem přešel k oknu. Rothen jej pozoroval, vědom si toho, že Správce sem mohlo přivést pouze něco velmi důležitého, když se vzepřel Akkarinovu příkazu, aby spolu nemluvili.

Nebo se něco stalo Sonei? Rothen cítil, jak v něm narůstá děs. Přišel mu Lorlen sdělit nějakou hroznou zprávu, s vědomím, že nyní už se Akkarinovi může postavit?

„Před chvílí jsem v zahradě viděl vašeho syna,“ začal Lorlen. „Přijel na dlouho?“

Rothen úlevou zavřel oči. Takže šlo o Dorriena, ne o Soneu.

„Na týden,“ odpověděl.

„Byl se Soneou.“ Lorlen se zamračil. „Sblížili se... nějak více, během jeho minulé návštěvy?“

Rothen se prudce nadechl. Uhodl – a také doufal – že v Dorrienově zájmu o Soneu je víc než jen zvědavost. Z Lorlenovy otázky bylo zjevné Správcovo podezření, že mezi dvojicí je něco víc. Rothen by mohl být potěšen,

ale namísto toho cítil pouze úzkost. Co by udělal Akkarin, kdyby na to přišel?

Rothern pečlivě volil slova. „Dorrien ví, že potrvá ještě mnoho let, než bude Sonea moci ze Společenství odejít – a že až ten čas přijde, možná se nebude chtít připojit právě k němu.“

Lorlen přikývl. „Možná by potřeboval trochu více odradit.“

„U Dorriena odrazování často znamená povzbuzení,“ ušklíbl se Rothern.

V pohledu, jakým se na něj Lorlen podíval, nebyla žádná známka humoru. „Jste jeho otec,“ vyštěkl. „Ze všech lidí byste právě vy měl vědět nejlíp, jak ho přesvědčit.“

Rothern se odvrátil. „Nechci, aby se do toho zapletl o nic víc než vy.“

Lorlen si povzdechl a podíval se na své ruce. Rubín na prstenu se leskl ve světle. „Mrzí mě to, Rotherne. Už tak máme starostí víc než dost. Věřím, že uděláte vše, co bude ve vašich silách. Myslíte, že Sonea pochopí nebezpečí a odmítne ho?“

„Ano.“ Jistě, že ano. Rothern ke svému synovi pocítil vlnu soucitu. Ubohý Dorrien! I tak napůl čekal, že o něj Sonea ztratí zájem, když vezme v úvahu roky studia, které ji ještě čekají, a také jeho dlouhou nepřítomnost. Kdyby však Dorrien znal pravý důvod, pravděpodobně by jej to dohnalo k něčemu bláznivému. Bude lépe, když se to nedozví.

A jak se asi cítí Sonea? Bylo pro ni těžké Dorriena odmítnout? Rothern si povzdechl. Tak rád by se jí na to zeptal.

Lorlen zamířil ke dveřím. „Díky, Rotherne. Nechám vás se připravovat.“

Rothen přikývl a díval se, jak Správce odchází. I když Lorlenovo odevzdané chování chápal, zazlíval mu je. *To ty bys měl najít cestu, jak z toho ven*, pomyslel si. Pak se zlost změnila v pocit beznaděje.

Když nedokázal najít cestu Lorlen, kdo tedy?

*

Ještě je brzy, pomyslela si Sonea rozespale. *Nemůže být dlouho po půlnoci. Proč jsem tedy vzhůru? Vzbudilo mě něco...?*

Její tvář se dotkl lehký chlad. Vánek. Otevřela oči a chvíli jí trvalo, než si v místě, kde měly být dveře, všimla černého obdélníku. V té tmě se pohnulo něco bledého. Ruka.

S dalším úderem srdce se probírala docela. Nad rukou se vznášel bledý ovál tváře. Jinak byla postava ve svém černém hábitu neviditelná.

Co to dělá? Proč je tady?

Srdce jí tlouklo tak hlasitě, až byla přesvědčená, že to musí slyšet. Přinutila se dýchat pomalu a klidně ležet v obavách z toho, co by mohl udělat, kdyby zjistil, že je vzhůru a ví o něm. Stál tam nesnesitelně dlouhou dobu a pak mezi dvěma mrknutími byl najednou pryč a dveře zavřené.

Sonea zírala na dveře. Byl to jenom sen?

Lépe věřit, že ano. Druhá možnost byla příliš děsivá. Ano, musela to být noční můra...

Když se znovu vzbudila, bylo už ráno a ke vzpomínkám na sny plné černých postav a zlých předtuch se přidala i ta o nočním pozorovateli. Sonea vstala a převlékla se do hábitu a přitom je všechny vyhnala z hlavy.

KAPITOLA 35

VÝZVA

Na první pohled bylo všechno v pořádku, ale když se Sonea podívala pozorněji, všimla si, že chemikálie v jedné nádobce je zakalená a obsah druhé vyschl do hnědé hrušky. Ze složitého uspořádání drátků a závaží v časovém spínači byla spoušť.

Zpoza dveří za sebou zaslechla tichý, důvěrně známý smích a potlačované hihňání. Napřímila se, ale neotočila.

Po rozhovoru s Dorrienem byla plná sebejistoty a připravená vyzvat Regina na souboj při první příležitosti, ale v průběhu dne v ní začaly narůstat pochybnosti. Pokaždé, když si představila, že by měla s Reginem skutečně bojovat, se jí ten nápad zdál méně skvělý a více pošetilý. Regin byl ve válečnictví nejlepší a ona v něm nijak nevynikala. Pokud by prohrála, její pronásledování by už nikdy neskončilo. To jí za to riziko nestálo.

Ke konci týdne už byla přesvědčená, že by to bylo to nejhorší, co by mohla udělat. Když to vydrží dost dlouho, možná, že ho nakonec přestane bavit. Dokáže snášet nadávky ve třídě i trápení mimo vyučování.

Ale ne tohle. Když hleděla na spoušť, která z její práce zbyla, cítila, jak v ní začíná vřít temný vztek. Když Regin udělal něco takového, pak, třebaže ji učitel za nesplnění úkolu nepotrestal, jí bránil v učení. A když jí bránil v učení, snižoval tím její šanci, že by jednoho dne

mohla být dost dobrá, aby Společenství pomohla porazit Akkarina.

Jak její hněv sílil, ucítila, jak se uvnitř ní něco pohnulo.

„Dej tomu pitomci ten nejveřejnější výprask, jaký můžeš, aby sis to s ním konečně vyřídila. Když tě bude obtěžovat dál, vyzvi ho znovu. Pak už ti nezavdá žádný důvod stavět ho do takové pozice.“

Formální souboj. Bylo to riskantní, ale to bylo i čekání. Možná, že ho to nepřestane bavit nikdy a nikdy ji nenechá na pokoji. A ona čekala nerada...

„Udělej svou výzvu co nejveřejnější.“

Pomalů se otočila a uviděla, že ve dveřích stojí Regin s jejími bývalými spolužáky a pozorují ji. Vykročila směrem k nim a prorazila si cestu ze třídy. Chodba před ní byla plná noviců i učitelů. Bzučení hlasů bylo hlasité, ale ne natolik, aby je jeden člověk nedokázal překřičet. Objevil se čaroděj ve fialovém hábitu, mířící do jejich třídy. Lord Sarrin, vrchní alchymista. Skvělé.

„Copak se děje, Soneo?“ ušklíbl se Regin. „Nepodařil se ti pokus?“

Sonea se k němu otočila.

„Regine z rodiny Winarů, rodu Parenů, tímto tě vyzývám na formální souboj v aréně.“

Regin na ni strnule hleděl s otevřenými ústy a kolem se jako kouř šířilo ticho. Sonea koutkem oka zahlédla tváře, které se otočily jejím směrem, a dokonce i lord Sarrin se zastavil. Zaplašila nepříjemný pocit, že právě vyslovila něco, čeho bude do konce života litovat. Teď už je pozdě.

Reginovi se podařilo zavřít pusy. Teď se tvářil zamyšleně a Soneu napadlo, že ji odmítne se zdůvodněním, že mu za souboj nestojí. *Nenech mu čas na rozmyšlenou.*

„Přijímáš?“ zeptala se.

Zaváhal a pak se široce usmál. „Přijímám, Soneo z bezvýznamné rodiny.“

Chodbou se okamžitě rozlehlo mumlání a šepot. S obavami, že se její odvaha rozplyne, jakmile se rozhlédne kolem, Sonea stále upírala pohled na Regina. Ten se ohlédl na své společníky a zasmál se. „Ó, tak tohle bude –“

„Výběr doby je na tobě,“ vyštěkla na něj.

Jeho úsměv se na vteřinu vytratil a pak se opět vrátil.

„Myslím, že bych ti měl raději dát trochu času, abys mě dohnala,“ řekl povzneseně. „První volný den, od zítřka za týden, hodinu před západem slunce. To zní dostatečně velkoryse.“

„Soneo,“ ozval se jiný, starší hlas.

Otočila se a zjistila, že k ní kráčí lord Elben. Podíval se na obecenstvo, které se tu shromáždilo, a zamračil se. „Tvůj pokus se nezdařil. Zkontroloval jsem ho včera večer i dnes ráno, a nemohu přijít na žádný důvod. Dám ti další den, abys to zkusila znovu.“

„Děkuji, lorde Elbene,“ uklonila se.

Změřil si novice, kteří postávali ve dveřích. „Tak dost tlachání. Pokud vím, vyučování probíhá *uvnitř*.“

*

„Pít víc syio než posledně, co?“

Dannyl Janovi podal láhev a přikývl. „Myslím, že mu začínám přicházet na chuť.“

Námořník vypadal trochu ustaraně. „Vy ne čarovat špatně z pití, že ne?“

Dannyl si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Ještě nejsem tak opilý, ale nechtěl bych, abychom narazili na mořské pijavice.“

Jano ho poplácal po rameni. „Eyoma ne tady na jihu, pamatujte.“

„Snad si to zapamatuji,“ zamumlal Dannyl, ale jeho poznámku přehlušily pozdravy námořníků, když do místnosti vešel další člen posádky. Zazubil se a zamířil ke své zavěšené posteli. Z vaku vytáhl malý hliněný dechový nástroj a přesunul se na své místo v čele stolu.

Když muž začal hrát, Dannyl se zamyslel nad uplynulým týdnem. S Tayendem se jim podařilo dostat se do Capie během tří dnů, cestovali přímo a několikrát měnili koně. Tayend zůstal u své sestry, zatímco Dannyl pokračoval do města. V budově Společenství se zdržel jen na tak dlouho, aby si sbalil malou truhlu s oblečením, a ještě tu noc vyhledal loď odplouvající do Imardinu a nalodil se na ni.

Byl potěšen, když zjistil, že je znovu na *Fin-dě*. Jano ho přivítal jako starého přítele a ujistil ho, že zpáteční cesta bude rychlejší, protože stihnou jarní větry.

Jano se však nezmínil, že jarní vítr způsobuje divočejší plavbu. Dannylovi by to nevadilo, nebýt toho, že kvůli nepříznivým podmínkám zůstával většinu dne uvnitř své kajuty, kde trávil hodiny v obavách z přijetí, které ho ve Společenství čekalo.

Od chvíle, kdy nastoupil na loď, jeho obavy, že Akkarin vycítí něco z jeho citů k Tayendovi, ještě vzrostly. Během zastávky v domě Společenství mu Errend předal pár dopisů k přečtení. Když Dannyl našel jeden od Rothena, dychtivě ho otevřel, jen aby zjistil, že obsahuje varování.

...Nijak zvlášť bych se těmito řečmi nezabýval. V každém případě se týkají tvého pomocníka, nikoliv tebe. Ale považoval jsem za vhodné informovat tě o tom, abys sám mohl posoudit, zda by ti to v budoucnu mohlo způsobit nějaké problémy...

Rothen si zjevně myslel, že Dannyl to o Tayendovi neví. Bylo to přesně to, čemu chtěli, aby elynský dvůr věřil, teď byl však „informován“ a Elyňané – stejně jako Kyrálianci – budou očekávat, že se Tayendově společnosti začne vyhýbat.

Leda že by nikdo nevěděl, že mu o tom Rothen řekl. Mohl by předstírat, že dopis nedostal... ale ne, jakmile dorazí do Společenství, bude se Rothen ptát, zda jej dostal, a pokud by to popřel, varování mu zopakuje.

Ale co Akkarin? Dannyl si nebyl jistý, jak se Nejvyšší lord o jeho výzkumu dozvěděl. Co když se tyto zdroje zmínily také o jeho „přátelství“ s Tayendem? Co když se Akkarinova podezření během jejich krátkého myšlenkového rozhovoru potvrdila?

Dannyl si povzdechl. Pár dní bylo všechno nádherné a on byl šťastnější, než kdykoli předtím ve svém životě. A teď... *tohle*.

Když k němu znovu došla láhev, dal si další doušek silného nápoje. *Dokud Tayend nebude trpět za to, že mě zná, pomyslel si, budu spokojený.*

*

Noční salónek byl plný lidí. Tak rušno tu nebylo od té doby, co pátrali po Sonei. Objevili se i mágové, kteří na týdenní společenská setkání chodili jen zřídka.

Nejpozoruhodnější pak byla přítomnost muže po Lorlenově boku. Moře rudých, zelených a fialových hábitů se před Akkarinem rozestupovalo, když si razil cestu k místu, které bylo neoficiálně jeho.

Akkarin se dobře bavil. Ostatní si jeho neutrální výraz vykládali jako projev nezájmu, ale Lorlen ho znal lépe. Kdyby se Akkarin nechtěl účastnit debaty o tom, že jeho chráněnka vyzvala jiného novice na souboj, nebyl

by tady. Kolem Akkarinovy židle již seděly tři hlavy oborů, a když se Akkarin usadil, začal se kolem něj shromažďovat hlouček dalších čarodějů. Mezi nimi, jak si Lorlen všiml, byl i Rothenův syn Dorrien.

„Zdá se, že vaše vyvolená novicka si znovu našla způsob, jak nás pobavit, Akkarine,“ poznamenala lady Vinarar. „Začínám být zvědavá, co od ní můžeme čekat, až dostuduje.“

Akkarin zvedl koutek rtů. „To já taky.“

„Byla tato výzva váš nápad, nebo její?“ zaburácel Balkan.

„Můj nebyl.“

Balkan zvedl obočí. „A požádala vás o souhlas?“

„Ne, ale pokud vím, neexistuje žádné pravidlo, které by to vyžadovalo – i když by možná mělo být.“

„A odmítl byste, kdyby vás požádala?“

Akkarin přivřel oči. „Ne nezbytně. Kdyby se zeptala na můj názor na tuto záležitost, asi bych jí poradil vyčkat.“

„Zřejmě šlo o spontánní rozhodnutí,“ nadhodil lord Peakin stojící za lady Vinarou.

„Nikoliv,“ opáčil lord Sarrin. „Vybrala si chvíli, kdy si byla jistá velkým počtem svědků. Regin neměl jinou volbu než přijmout.“

Když si Lorlen všiml škodolibého pohledu vrchního alchymisty, sledoval jeho směr. Uprostřed hloučku čarodějů stál lord Garrel a mračil se.

„Pokud to tedy naplánovala, pak si musí být jistá výhrou,“ usoudil Peakin. „Souhlasíte s ní, lorde Balkane?“

Válečník pokrčil rameny. „Je silná, ale schopný protivník by ji mohl porazit.“

„A Regin?“

„Je schopnější než průměrný žák druhého ročníku.“

„Dost schopný na to, aby vyhrál?“

Balkan pohlédl na Akkarina. „Dost na to, aby se výsledek nedal snadno odhadnout.“

„Věříte, že Sonea vyhraje?“ zeptala se Vinara Akkarina.

Nejvyšší lord se před odpovědí odmlčel. „Ano.“

Usmála se. „Ale jistě, že věříte. Je to vaše novicka a musí být vidět, že ji podporujete.“

„To je také pravda,“ souhlasil Akkarin.

„Určitě to dělá proto, aby vás potěšila,“ ozval se Garrelův hlas a Lorlen překvapeně vzhlédl.

„To pochybuji,“ opáčil Akkarin.

Překvapen jeho doznáním Lorlen pohlédl na Akkarina a pak si pozorně všímal výrazů ostatních čarodějů. Pouze Rothenův syn Dorrien vypadal zamyšleně. Možná si všiml, že Sonea ze svého poručníka není vůbec nadšená.

„Jaká je tedy její motivace?“ zeptal se Peakin.

„Jestliže vyhraje, Regin ji přestane šikanovat ze strachu z další výzvy a další porážky,“ odpověděla Vinara.

Rozhostilo se ticho, v němž si čarodějové vyměňovali pohledy. Tím, že Vinara otevřeně promluvila o šikaně jak před Akkarinem, tak před Garrelem, přitáhla pozornost k možnosti vzniku konfliktu mezi oběma poručníky. I když obvykle se nikdo nezdráhal mluvit o roztržkách mezi novici před jejich poručníky, jen málo lidí by se odvážilo toto téma zmínit, když byl jedním z oněch poručníků Nejvyšší lord. To lorda Garrela stavělo do zajímavé situace.

Ani jeden z poručníků nepromluvil.

„To záleží na tom, jak se bude souboj vyvíjet,“ prolomil ticho Balkan. „Pokud by zvítězila pouhou hrubou silou, nikdo ji respektovat nebude.“

„Na tom nezáleží,“ namítl Sarrin. „Ať vyhraje jakkoli, Regin ji už dál obtěžovat nebude. Pochybuji, že jí záleží na tom, jestli její bojové dovednosti uzná někdo jiný.“

„Existují způsoby, jak porazit silnějšího čaroděje,“ připomněl mu Balkan. „Regin to ví a už také vyhledal mou radu, jak by měl postupovat.“

„A Sonea? Dostane od vás také nějaké zvláštní pokyny?“ zeptala se Vinara Balkana.

„Jejím učitelem je lord Yikmo,“ odpověděl Akkarin.

Balkan přikývl. „Jeho učební styl lépe vyhovuje jejímu temperamentu.“

„Kdo bude na souboj dohlížet?“ zeptal se další čaroděj.

„Já,“ řekl Balkan. „Pokud není nikdo proti tomu. Lord Garrel bude chránit Regina. Budete chránit Soneu?“ zeptal se Akkarina.

„Ano.“

„Tady máme Soneina učitele,“ všiml si lord Sarrin a ukázal na něj. Lorlen se otočil a zjistil, že do místnosti právě vešel lord Yikmo. Válečník se zastavil a rozhlédl se kolem, zjevně překvapen takovým zástupem lidí. Když jeho pohled spočinul na čarodějích, kteří se shlukli kolem Akkarina, povytáhl obočí. Sarrin mu pokynul.

„Dobrý večer, Nejvyšší lorde. Správce,“ řekl Yikmo, když došel k židlím.

„Lorde Yikmo,“ řekl Peakin. „Musíte se připravit na pár dlouhých večerů.“

Yikmo se zamračil. „Dlouhých večerů?“

Peakin se přidušeně zasmál. „Takže je opravdu tak dobrá, že nepotřebuje výcvik navíc?“

Mladý čaroděj se zamračil ještě víc. „Výcvik navíc?“

Vinara se nad ním slitovala. „Sonea vyzvala Regina na formální souboj.“

Yikmo zíral nejdříve na ni, pak na tváře, které ho pozorovaly, a pomalu začínal blednout.

„Cože udělala?“

*

Sonea přecházela po pokoji a lomila rukama. *Co jsem to udělala? Nechala jsem se přemoct vztekem. O bojování nevím nic. Jen ze sebe udělám blázna před –*

„Soneo.“

Sonea se otočila a překvapeně zamrkala na muže stojícího ve dveřích jejího pokoje. Ještě nikdy ji v sídle Nejvyššího lorda nikdo nenavštívil.

„Lorde Yikmo,“ pozdravila ho a uklonila se.

„Ještě nejsi připravená, Soneo.“

Trhla sebou, najednou plná strachu. Jestliže lord Yikmo nevěří, že může vyhrát...

„Doufala jsem, že mi s tím pomůžete, můj pane.“

Yikmovi přeběhlo po tváři několik pocitů. Úžas. Zamyšlení. Zájem. Zamračil se a prohrábl si rukou vlasy.

„Chápu, proč tohle děláš, Soneo. Ale jistě ti nemusím připomínat, že Garrel je uznávaný válečník a že Reginovy schopnosti jsou lepší než tvoje – navzdory všemu, co jsem tě už naučil. Má týden na přípravu a Balkan souhlasil, že ho bude učit.“

Balkan! Je to čím dál horší! Sonea sklonila hlavu ke svým rukám. Ulevilo se jí, když viděla, že se netřesou; zato její žaludek se chvěl tak, až se jí dělalo zle.

„Ale jsem silnější a pravidla výzvy nevyžadují žádné omezení síly,“ podotkla.

„Nemůžeš se spoléhat na to, že za tebe souboj vyhraje tvoje síla,“ varoval ji Yikmo. „Jsou cesty, jak ji obejít, a já věřím, že Balkan zajistí, aby je Regin znal všechny.“

„Pak byste měl raději zajistit, abych je znala taky,“ odpověděla ostře. Zaskočena rozhodností ve svém hlase se zatvářila omluvně. „Pomůžete mi, prosím?“

Usmál se. „Samozřejmě. Těžko teď mohu opustit chráněnkou Nejvyššího lorda.“

„Děkuji, můj pane.“

„Ale nemysli si, že to dělám jen z úcty ke tvému poručíkovi.“

Překvapená Sonea se na něj pozorně zadívala a užasla, když v jeho pohledu spatřila uznání. Nikdy by nečekala, že ze všech učitelů si získá právě válečníkův respekt.

„Určitě si uvědomuješ, že jsou lidé, kteří budou sledovat, jak tě učím,“ řekl. „A kteří budou všechno hlásit Reginovi a lordu Garrelovi.“

„O tom už jsem přemýšlela.“

„A?“

„Co... co třeba Dóm?“

Yikmo zvedl obočí a pak se široce usmál. „Jsem si jistý že to půjde zařídit.“

KAPITOLA 36

SOUBOJ ZAČÍNÁ

Když kočár projel branami Společenství, Dannyl pohlédl na Univerzitu. Budovy Společenství byly tak důvěrně známé, ale teď se mu zdály cizí a nahánějící hrůzu. Pohlédl na sídlo Nejvyššího lorda.

Zvláště tahle.

Podíval se na brašnu ležící na sedadle vedle něj a zvedl ji. Byla v ní kopie poznámek, které s Tayendem nashromáždili, přepsaná tak, aby to nevypadalo jako stopování Akkarinovy minulosti. Skousl si ret. *Jestli si Akkarin domyslel, že něco z toho bylo pátrání po jeho minulosti, pak ho to rozzuří ještě víc. Ale stejně budu mít nepříjemnosti, takže to stojí za to riziko.*

Kočár se zastavil a trochu se zahoupal, když kočí seskočil na zem. Dveře se otevřely, Dannyl vystoupil a obrátil se ke kočímu.

„Moje zavazadlo pošlete do mých komnat,“ přikázal mu. Muž se uklonil a přešel k zadní části kočáru, kde byla truhla přivázaná k úzkému nosiči.

Dannyl si zastrčil brašnu pod paži a vydal se pěšinkou k sídlu Nejvyššího lorda. Jak tak šel, všiml si, že zahrady jsou prázdné, což bylo na slunečné odpoledne volného dne nezvyklé. *Kde jsou všichni?*

Než došel ke dveřím sídla, vyschlo mu v ústech a srdce mu rychle bušilo. Zhluboka se nadechl a sáhl po klice, ale než ji stačil sevřít, dveře se otevřely.

Přistoupil k němu sluha a uklonil se. „Nejvyšší lord vás očekává v knihovně, velvyslanče Dannyle. Pojd'te, prosím, za mnou.“

Dannyl vešel dovnitř a obdivně se rozhlédl po luxusně vybaveném uvítacím pokoji. Ještě nikdy předtím v sídle Nejvyššího lorda nebyl. Sluha otevřel dveře a vedl Dannyla vzhůru po točitém schodišti. Nahoře jej krátkou chodbou doprovodil k otevřeným dvojítm dveřím po pravé straně.

Stěny uvnitř místnosti byly lemovány knihami. *Jaká tajemství bych v nich asi našel?* napadlo Dannyla. *Nějaké informace o –*

Pak po jedné straně místnosti uviděl stůl, za nímž seděl černě oděný čaroděj a pozoroval ho. Srdce se mu zastavilo a pak se divoce rozbušilo.

„Vítejte doma, velvyslanče Dannyle.“

Seber se! přikázal si Dannyl a zdvořile Akkarinovi pokynul hlavou. „Děkuji, Nejvyšší lorde.“

Zaslechl klapnutí dveří, ohlédl se přes rameno a uviděl, že sluha odešel. *Ted' jsem v pasti...* Zaplašil tu myšlenku, přistoupil blíže a položil brašnu na Akkarinův stůl.

„Moje poznámky,“ řekl. „Jak jste si přál.“

„Děkuji,“ odpověděl Akkarin. Jedna bledá ruka zvedla brašnu a druhá pokynula k židli. „Posaďte se.“ Dannyl kouzlem utišil nepříjemnou bolest hlavy. Předchozího večera vypil trochu příliš syio, aby si přestal představovat, čemu bude další den muset čelit.

„Vidím, že jste navštívil Skvostný chrám.“

Dannyl polkl. „Ano.“

„Dovolil vám nejvyšší kněz přečíst si svitky?“

„Přečetl mi je – poté, co jsem se zapřísáhl, že jejich obsah zachovám v tajnosti.“

Akkarin se slabě usmál. „A Hrobku bílých slz?“

„Ano. Úchvatné místo.“

„Které vás dovedlo do Armje?“

„Ne přímo. Kdybych byl pokračoval ve směru svého výzkumu, mohl bych se dostat do Sachaky, ale mé povinnosti velvyslance mi takovou cestu neumožňovaly.“

Akkarin znehybněl. „Překročení hranic by bylo... nebezpečné.“ Vzhlédl, aby se setkal s Dannylovým pohledem, a zatvářil se nesouhlasně. „Sachaka není součástí Spojených zemí a jako člen Společenství byste tam bez příkazu krále neměl vstoupit.“

Dannyl potřásl hlavou. „To jsem neuvážil, ale neměl jsem v plánu potloukat se po neznámé zemi, aniž bych se o ní nejdříve informoval zde.“

Akkarin si Dannyla zamyšleně změřil a pak sklonil hlavu k poznámkám. „Proč jste tedy navštívil Armje?“

„Když jsem byl na návštěvě u Dema Ladeiriho, navrhl mi, abych se zašel na zříceniny podívat.“

Akkarin se zamračil. „Aha. Tak tedy.“ Pak se odmlčel a začel se do poznámek. Po několika minutách se překvapeně nadechl, zvedl hlavu a užasle pohlédl na Dannyla.

„Vy jste přežil?“

Dannyl se domyslel, o čem Akkarin mluví, a přikývl.

„Ano, ačkoliv mě to vyčerpalo.“

Jak Akkarin pokračoval ve čtení, Dannyl přemýšlel, jestli někdy předtím viděl tohoto muže vyjádřit úžas. Došel k závěru, že neviděl, a pocítil zvláštní pýchu nad tím, že jemu jedinému se podařilo Nejvyššího lorda překvapit.

„Takže jste překonal bariéru,“ přemítal Akkarin. „Zajímavé. Možná, že komnata ztrácí na síle. Její moc nejspíš časem slábně.“

„Mohu se na něco zeptat?“ odvážil se Dannyl.

Akkarin vzhlédl a povytáhl obočí. „Můžete.“

„Jestliže jste na tuto Komnatu posledního soudu narazil, proč jste o ní nikomu tady neřekl?“

„Řekl,“ zvedl Akkarin koutek rtů. „Ale protože bylo nemožné, aby ji kdokoli prozkoumal, aniž by to vyvolalo útok – a z dalších důvodů politické povahy – bylo rozhodnuto, že by její existence měla být známa pouze nejvyšším čarodějům. Což znamená, že vám musím přikázat, abyste si svou znalost o této jeskyni nechal pro sebe.“

Dannyl přikývl. „Chápu.“

„Je však nešťastné, že se mé varování rozpadlo.“ Akkarin se odmlčel a přimhouřil oči. „Nevšiml jste si nějaké známky toho, že by mohlo být odstraněno úmyslně?“

Překvapený Dannyl se zamyslel nad stěnou a nad tím, co zbylo z Akkarinova jména. „To nedokážu říct.“

„Někdo to musí prošetřit. To místo by se příliš snadno mohlo stát pro nějakého čaroděje smrtelnou pastí.“

„Jestli si to přejete, vrátím se tam sám.“

Akkarin si jej zamyšleně změřil a pak přikývl. „Ano. Asi bude nejlepší, když se o tom místě nedozví nikdo další. Váš pomocník o něm ale ví, že ano?“

Dannyl zaváhal a znovu zauvažoval nad tím, kolik toho Akkarin z jejich krátkého myšlenkového rozhovoru vycítil. „Ano – ale věřím, že Tayendovi můžeme důvěřovat.“

Akkarinovi se mírně zablesklo v očích a otevřel ústa, aby promluvil, ale zase je zavřel, když se ozvalo zaklepání na dveře. Jeho oči ostražitě sklouzly ke dveřím a ty se otevřely.

Dovnitř vstoupil sluha a uklonil se. „Dorazil lord Yikmo, Nejvyšší lorde.“

Akkarin přikývl, a když se dveře znovu zavřely, pátravě se podíval na Dannyla. „Za týden se můžete vrátit do Elyne.“ Zavřel brašnu. „Přečtu si vaše poznámky a možná s vámi budu chtít něco znovu probrat. Ale teď,“ postavil se, „se musím účastnit formálního souboje.“

Dannyl překvapeně zamrkal. „*Formálního* souboje?“

Skoro se zdálo, že se Nejvyšší lord usměje. „Moje novicka, snad trochu pošetile, vyzvala jiného novice na souboj.“

Sonea vyzvala Regina na souboj! Když Dannylovi došly všechny možnosti a následky toho, co právě slyšel, zasmál se. „To musím vidět!“

Akkarin vyšel z knihovny. Dannyl jej následoval a cítil překvapení a úlevu. Nepadly žádné nepříjemné otázky ohledně důvodů jeho výzkumu. Skoro se zdálo, že byl Akkarin Dannylovým pokrokem potěšen. Dannyl ani Tayend – ani Lorlen – si nevysloužili nelibost Nejvyššího lorda. Ani Rothen ne, ačkoliv Akkarin našťestí o Rothenově novém „zájmu“ o starodávnou magii nevěděl.

A o Tayendovi nepadlo ani slovo.

Zbývalo pouze setkat se s Rothenem. Dannylův učitel bude překvapený, až ho uvidí. Dannyl ho na svou návštěvu neupozornil, protože žádný dopis nemohl cestovat rychleji než on, a komunikaci myšlenkami nechtěl riskovat. Rothen z jeho myšlenek vždycky dokázal vyčíst více, než kolik Dannyl zamýšlel, a tak si teď nebyl jistý, jak by Rothen reagoval na zjištění, že jeho bývalý novic byl vinen tím, z čeho jej Fergun obviňoval. Nechtěl ztratit svého jediného blízkého přítele ve Společenství.

Ale rozhodl se, že řeči týkající se Tayenda nebude popírat. Pro Rothena by bylo až příliš snadné tuto lež

odhalit. Musí ho jen ujistit, že styky s Tayendem neohrožují jeho pověst. Elyňané byli tolerantní lidé a od něj se očekávalo, že bude také takový.

Za pár týdnů bude zpátky v Elyne i s povolením Nejvyššího lorda prozkoumat mezi svými povinnostmi velvyslance Armje.

Jeho situace byla dokonce lepší než předtím.

*

Sonea si znovu zavázala šerpu svého hábitu a uhladila látku. Připadala jí dnes tenká a chatrná. *Mám pocit, že bych si měla obléknout brnění a ne hábit.*

Zavřela oči a zatoužila po tom, aby ji při oblékání někdo obskakoval. Když se převlékala do čistého hábitu, Yikmo v jejím pokoji přirozeně být nemohl. Ani Akkarin ne, za což byla hluboce vděčná. Ne, byla to Tania, kdo jí teď chyběl. Rothenova služka by jí slíbila, že z dnešního dne vyjde jako vítěz, a zároveň by ji ujistila, že těm, kdo ji milují, na její prohře pranic nezáleží.

Zhluboka se nadechla, zjistila, že ji šerpa příliš škrtí, a trochu ji povolila. Podívala se na podnos se sladkostmi a pikantními houskami, které jí přinesla Viola, a ucítila, jak se jí sevřel žaludek. Odvrátila se a začala znovu přecházet sem a tam.

Měla jednu výhodu – nebo dvě. Zatímco Yikmovi „špióni“ mu hlásili všechno, co Regin minulý týden v aréně dělal, její výcvik zůstal skryt za klaustrofobními zdmi Dómu. Yikmo jí ukázal každou lest, kterou by mohl slabší čaroděj proti silnějšímu použít. Vyškolil ji ve všech metodách, o nichž věděl, že je Balkan a Garrel učí Regina, a k tomu i v několika dalších.

Svého poručníka příliš neviděla, ale jeho vliv byl znát všude. Protesty proti soubojům mezi novici utichly během jediného dne. Balkan zjevně nesouhlasil s tím, aby Sonea používala Dóm, ale nezakázal to. A když Sonea poprvé vstoupila do Dómu, řekl jí Yikmo, že Akkarin kulovitou stavbu zpevnil, aby tak zajistil, že ji nechtěně nezničí.

Až do následujícího večera ji nenapadlo, že kouzla, která použil, mohl provést prostřednictvím černé magie. Ležela v posteli a tížilo ji svědomí, že magie, která ji podporovala v pošetilé šarvátce s jiným novicem, mohla pocházet ze smrti někoho neznámého.

Nemohla však Akkarinovu pomoc odmítnout, aniž by to vyvolalo podezření. I kdyby předstírala, že ji odmítá z hrdosti, jmenoval se jejím ochráncem v průběhu souboje. Jeho magie kolem ní vytvoří vnitřní štít, který ji ochrání, pokud by ten její selhal. Ta myšlenka jí byla více než nepříjemná. Kdyby nebylo Rothena a Lorlena, bála by se, že by mohl využít souboje k tomu, aby se jí zbavil.

Ozvalo se zaklepání na dveře, ona se otočila a srdce se jí znovu rozbušilo. *Už musí být konečně čas*, pomyslela si. Úlevu však rychle vystřídal nával zděšení. Když se blížila ke dveřím, zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. Otevřela a ucítila, jak se její tep znovu zrychlil, když stanula tváří v tvář Akkarinovi, ale když v muži stojícím za ním rozeznela Dannyla, její strach vystřídalo překvapení.

„Nejvyšší lorde,“ řekla s úklonou. „Velvyslanče Dannyle.“

„Dorazil lord Yikmo,“ oznámil jí Akkarin.

Sonea se znovu zhluboka nadechla a spěchala po schodech dolů. V uvítacím pokoji našla lorda Yikma, jak neklidně přechází sem a tam. Když vešla do místnosti, prudce zvedl hlavu.

„Soneo! Jsi připravená. Dobře. Jak se cítíš?“

„Fajn.“ Usmála se, vědoma si čarodějů sestupujících po schodech za ní. „Jak by taky ne, po všem, co jste mě naučil?“

Pousmál se. „Tvá důvěra ve mě je...“ Zarazil se a zvažněl, když do místnosti vešli Akkarin s Dannylem. „Dobré ráno, Nejvyšší lorde, velvyslanče Dannyle.“

„Domyslel jsem se, že jste přišel za mou novickou,“ řekl Nejvyšší lord. „Tak jsem ji poslal dolů.“

„To vsutku ano,“ odpověděl Yikmo a pohlédl na Soneu. „Raději Regina nenechme čekat.“

Hlavní dveře se otevřely, Akkarin k nim pokynul a Sonea, která na sobě cítila pohledy všech čarodějů, vyšla do slunečního světla.

Když vykročila po cestě k Univerzitě, Yikmo se zařadil po její pravici a Akkarin po levici. Kroky za nimi jí napověděly, že Dannyl je následuje. Odolala nutkání se ohlédnout a přemýšlela, co ho asi přivedlo k Akkarinovi. Muselo to být něco důležitého, jinak by se nevracel až z Elyne.

Cestou k Univerzitě její společníci mlčeli. Sonea jednou pohlédla na Yikma, ale ten se na ni jen usmál. Na Akkarina se nepodívala, ale silně si jeho přítomnost uvědomovala. Nikdy předtím se jako oblíbenkyně Nejvyššího lorda *necítila* a teď si díky tomu začala být až příliš vědomá očekávání Společenství. Jestli prohraje...

Mysli na něco jiného, řekla si. Jak se blížili k Univerzitě, obrátila své myšlenky k hodinám lorda Yikma.

Regin se tě pokusí přimět vyplývat tvou moc. Nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, je pomocí falešných útoků a triků.

Lsti rozhodně byly součástí Reginova stylu boje. Během hodin umění boje v prvním ročníku ji mnohokrát překvapil klamnými útoky.

„Mnohé z toho, co ses naučila, bude zbytečné. V aréně nebudeš potřebovat projekci: není tam nic, s čím by se dalo pohnout. Omračující údery jsou povoleny, ale jsou považovány za nevychované. Myšlenkové údery jsou zakázané, ale stejně by se hodily pouze k rozptýlení pozornosti.“

Regin proti ní myšlenkový úder nikdy nepoužil, protože se ho ještě neučili.

„Negestikuj! Prozradíš tím svůj záměr. Dobrý válečník se během souboje nehýbe, dokonce nepohne ani svaly ve tváři.“

Yikmo vždycky mluvil o válečníkovi jako o muži, což jí nejdřív připadalo zábavné, ale později jí to začalo lézt na nervy. Když si nad tím posteskla, zasmál se. „Lady Vinara by s tebou souhlasila,“ řekl. „Ale Balkan by ti řekl, že se polepší, až bude více válečnic než válečníků.“

Sonea se při té vzpomínce usmála a tak se usmívala, když obešla Univerzitu a uviděla dav čarodějů čekajících před arénou.

„To jsou tady všichni?“ zalapala po dechu.

„Zřejmě ano,“ odpověděl Yikmo lehce. „Regin se rozhodl, že se ti postaví ve volném dni, takže jeho porážce bude přihlížet hodně lidí.“

Sonea ucítila, jak bledne. Sledovali ji novicové i mágové a na představení se přišli podívat dokonce i nečarodějové – manželky, manželé, děti a sluhové. Byly tady stovky lidí a všichni se dívali na ni. Otáčeli se za ní, když vešla do davu se svým učitelem a poručníkem po boku. Vyšší čarodějové stáli v řadě. Yikmo ji k nim dovedl, a když se zastavil, Sonea se uklonila. Vyměnili

si formální pozdravy, ale byla příliš rozrušená, než aby jim věnovala pozornost, dokud nebylo vysloveno její jméno.

„Tak, Soneo. Tvůj protivník tě již očekává,“ řekl lord Balkan a pokynul jí.

Sledovala jeho posunek a uviděla Regina s lordem Garrelem stojící u živého plotu kolem obloukového průchodu. Chodba za nimi vedla přímo do arény.

„Hodně štěstí, Soneo,“ popřál jí Lorlen s úsměvem.

„Děkuji, Správce.“ Její hlas zazněl tiše a ona za to k sobě pocítila chvilkový hněv. Ona byla vyzyvatelem a měla by k souboji směřovat s dychtivou sebejistotou.

Když vykročila k aréně, Yikmo jí položil ruku na paži. „Buď stále ve střehu a bude to dobré,“ zamumlal. Ustoupil stranou a pokynul jí, aby šla.

Pouze s Akkarinem po svém boku došla k průchodu. Když se setkala s Reginovým pohledem, jeho tvář se stáhla do úšklebku a připomněla jí jejich setkání ten první den před přijímacím obřadem. Vyzývavě mu pohled oplatila.

Ucítila na sobě pohled lorda Garrela a obrátila pozornost k němu. Čaroděj na ni hleděl s neskrývanou nelibostí a vztekem a ona překvapeně uvažovala, proč je tak rozhněvaný. Zazlival jí snad, že svůj volný čas musel trávit přípravou svého novice na souboj? Urazila ho její smělost vyzvat jeho synovce? Nebo mu vadilo, že ho postavila do pozice oponenta Nejvyššího lorda?

A záleží mi na tom? Ne. Kdyby měl trochu předvídavosti, zabránil by Reginovi, aby ji dál obtěžoval poté, co se stala chráněnkou Nejvyššího lorda. Při představě, že by mu tato výzva mohla způsobit nepříjemnosti, se jí na rty znovu vloudil úsměv. Otočila se, prošla obloukem a vykročila k aréně.

S Akkarinem po boku sestoupila k portálu do arény, a když se vynořila uvnitř, došla do středu písčité podlahy a zastavila se. Garrel, Regin a Balkan ji následovali dovnitř. Dav noviců a čarodějů se rozmístil zvenčí kolem sloupy tvořeného kruhu a někteří z nich si posedali i na řady schodů.

Pohlédla na Regina. Sledoval dav venku a jeho výraz byl nezvykle vážný. Pak přelétla očima po divácích a zastavila se u Rothena, po jehož boku stál Dorrien. Mladík se na ni zazubil a zamával, zatímco Rothen se zmohl na slabý úsměv.

Mezi ni a Regina vkročil Balkan, zvedl ruce a čekal, až utichne šum v hledišti.

„Je to už mnoho let, co dva čarodějové považovali za správné vyřešit svůj spor nebo si dokázat své síly formálním soubojem v aréně,“ začal Balkan. „Dnes budeme svědky první takovéto události po padesáti dvou letech. Po mé pravici stojí vyzývatel, Sonea, novicka Nejvyššího lorda. Po mé levici stojí odpůrce, Regin z rodiny Winarů, rodu Parenů, novic lorda Garrela.“

„Poručníci bojujících se zároveň prohlásili za jejich ochránce. Nyní mohou kolem svých noviců vytvořit vnitřní štít.“

Sonea ucítila dlaň, která se lehce dotkla jejího ramene. Zachvěla se při tom doteku a podívala se na sebe. Akkarinův štít byl téměř nezjistitelný a ona odolala nutkání jej vyzkoušet.

„Ochránci nyní mohou opustit arénu.“

Sonea se dívala, jak Akkarin a Garrel vstoupili do portálu. Když se objevili vně arény, všimla si, že Garrel je ve tváři rudý vzteky a Akkarin se tváří zamyšleně. Zjevně bylo řečeno něco, co Reginova poručníka naštvalo. Popíchl ho Akkarin nějakou poznámkou? Proti své vůli při té myšlence pocítila nečekané uspokojení,

ten pocit se však rozplynul, když Balkan znovu promluvil.

„Bojovníci mohou zaujmout své pozice.“

Regin se okamžitě otočil na patě a zamířil na druhý konec arény. Sonea se otočila a vyrazila opačným směrem. Několikrát se pomalu, zhluboka nadechla. Brzy bude muset soustředit celou svou pozornost na Regina. Bude muset ignorovat všechny ty lidi, kteří se dívají, a myslet pouze na souboj.

Pár kroků před okrajem arény se otočila. Balkan kráčet směrem k portálu. Pak byl uvnitř něj a potom se objevil na vrcholu schodiště před arénou a vystoupil na vrchol portálu.

„Vítěz musí zvítězit ve většině z pěti kol,“ oznámil divákům. „Kolo končí, pokud je vnitřní štít zasažen silou, počítanou za smrtelný úder. Myšlenkové údery jsou zakázány. Jestliže bojovník použije magii dříve, než je zápas oficiálně zahájen, je z tohoto kola diskvalifikován. Zápas začíná, když řeknu ‚začněte‘, a končí, když řeknu ‚zadržte‘. Rozuměli jste?“

„Ano, můj pane,“ odpověděla Sonea. Regin její slova zopakoval.

„Připraveni?“

„Ano, můj pane.“ Reginova odpověď znovu následovala za tou její.

Balkan pozvedl dlaň a přiložil ji k bariéře arény. Vyslal impuls magie, který zazářil celou kopulí. Sonea se podívala na Regina.

„Začněte!“

Regin stál se zkříženýma rukama, ale posměšný úsměv, který očekávala, se neobjevil. Uviděla, jak se vzduch rozechvěl silou, když vyslal první úder. Narazil do jejího štítu vteřinu poté, co mu útok oplatila.

Jeho štít zůstal neporušený ale znovu nezaútočil. Viděla, jak vraští obočí, a bezpochyby zvažoval, jak ji nejlépe obelstít, aby vyplýtvala své síly.

Vzduch mezi nimi se opět zachvěl, když znovu zaútočil, tentokrát mnohonásobným úderem. Údery zářily slabě bílou barvou a byly téměř neviditelné. Vypadaly jako silové údery... ale buď byly dost silné, aby získaly bělavý odstín, nebo...

Sonea ucítila, jak první údery zlehka narazily do jejího štítu, a přidušeně se zasmála. Chtěl ji obelstít, aby svůj štít zbytečně posílila. Už jej skoro chtěla zeslabit, ale rozdílné chvění vzduchu mezi jednotlivými údery ji upozornilo na něco nového. Když do jejího štítu narazil plný silový úder, děkovala svým instinktům, protože byl tak silný, že ji přiměl o krok ustoupit.

Následovala sprška slabých úderů a tak Sonea vyslala jeden silný paprsek energie na oplátku. Regin zanechal svého útočení a vytvořil silný štít, ale okamžik předtím, než její úder dopadl, Sonea pohnula svou vůlí a její tepelný úder se náhle rozdělil do spršky rudých omračujících úderů, která se před Reginovým štítem rozplynula.

Reginův obličej se zkřivil vztekem a Sonea se usmála, když zaslechla šum v aréně. Její vtip se neminul účinkem. K čarodějům se zřejmě doneslo, že na ni Regin používal omračující údery.

Další úder z Reginovy strany byl rychlý, ale dal se snadno odrazit. Sonea hrála na jeho vztek a útočila teď pouze omračujícími údery. Neobtěžovala se je zastírat; už si na ten trik dával pozor. Ačkoliv tím souboj nikam nesměřoval, nemohla si tohle posmívání odpustit. Měla spoustu síly a vztek jej mohl dohnat k nerozumnému tahu. Použití omračujícího útoku v souboji však bylo

považováno za neslušné a nezíská si tím přízeň nikoho ve Společenství.

Regin na ni náhle zaútočil vytrvalým přívalem úderů. Silový útok, tepelný útok, každý s různou silou. Sonein štít pod jejich dopady slabě žhnul. Pochopila jeho jednoduchou taktiku a oplatila mu vlastní palbou. Když musí obránce odrážet tolik různých úderů, má dvě volby: udržovat štít, který odrazí i ty nejsilnější údery a dávat si pozor, aby nepřišel nějaký silnější, nebo si zkusit uchovat sílu tím, že přizpůsobí štít každému úderu zvlášť.

Oplatila mu útok svým vlastním a viděla, že svůj štít jejím úderům přizpůsobuje. Dělat tohle a zároveň útočit vyžadovalo velké soustředění. Jeho obličej byl strnulý a jeho oči těkaly z úderu na úder, jak odhadoval míru úsilí, které má vynaložit.

Tímto způsobem ji mohl nakonec vysílit. Věděla, že jeden silný úder by jeho útok prolomil, to by ji však stálo ještě více energie, což bylo přesně to, co měl v plánu.

Jeho trik byl však zároveň jeho slabostí. Jeho obrana mohla fungovat jedině v případě, že by zaregistroval každý úder, který k němu vyšle. *Takže musím udělat něco nečekaného.*

Změnit směr útoku, poté, co už byl vypuštěn, stálo víc úsilí, ale ne tolik, jako silný úder. Soustředila se a stočila dráhu jednoho ze svých silových úderů tak, že ho zasáhl zezadu.

Regin se zapotácel, vytřeštil oči a pak je zúžil vztekem.

„Zadržte!“

Sonea přerušila svůj útok a spustila štít. Pak se s očekáváním podívala na Balkana.

„Vítězem prvního kola se stává Sonea.“

Vzduch se naplnil hlasy a čarodějové se otáčeli jeden na druhého, aby probrali to, co právě viděli. Sonea se snažila potlačit úsměv, ale pak se mu poddala. *Vyhrála jsem první kolo!* Podívala se na Regina. Jeho obličej zřítověl vztekem.

Balkan zvedl ruce a štěbetání utichlo.

„Jste připraveni začít druhé kolo?“ zeptal se Soney a Regina.

„Ano, můj pane,“ odpověděla. Reginova odpověď byla úsečná.

Balkan přiložil dlaň k bariéře arény. „Začněte!“

KAPITOLA 37

CHRÁNĚNKA NEJVYŠŠÍHO LORDA

Když se oba novicové otočili tváří k sobě, Lorlen se usmál. Soneino vítězství bylo přesně takové, jaké mělo být. Nevyhrála silou, ale tím, že našla mezeru v Reginově obraně. Pohlédl na lorda Yikma a překvapilo ho, když viděl, že válečník se mračí.

„Nevypadáte obzvlášť potěšeně, lorde Yikmo,“ zamumlal Lorlen.

Válečník se usmál. „Jsem. To je poprvé, co Regina porazila. Ale v euforii z výhry je snadné přestat se soustředit.“

Když Sonea zaútočila na Regina se zjevnou dychtivostí, Lorlen pochopil něco z Yikmových obav. *Nebud' příliš sebejistá, Soneo, pomyslel si. Regin ted' bude ostražitý.*

Regin se snadno ubránil a pak zaútočil. Vzduch v aréně brzy syčel magií. Najednou Sonea rozhodila ruce, podívala se dolů a její útok zakolísal. Lorlen uslyšel, jak se diváci kolem prudce nadechli, ale Sonein štít Reginův zesílený útok vydržel.

Podíval se na zem pod Soneinýma nohama a uviděl, jak se písek posouvá. Pod Soneinými podrážkami bylo možné rozeznat kotouč. Vznášela se těsně nad zemí.

Lorlen tuto taktiku znal. Čaroděj mohl očekávat úder z jakéhokoli směru, ale ne zespodu. Bylo lákavé ukončit štít v místě, kde se stýkal se zemí, aby se ušetřila

energie. Sonein štít byl zjevně rozšířen i pod její chodidla a znalost levitace ji zachránila před tím, aby se potupně plazila po aréně po posouvajícím se a vzdouvajícím se písku. Vzpomněl si, že levitace se vyučuje až od třetího ročníku.

„To byl moudrý krok, naučit ji tohle,“ řekl Lorlen.

Yikmo zavrtěl hlavou. „Já jsem ji to neučil.“

Sonein výraz byl napjatý. Soustředění nutné k levitaci, držení štítu a útočení ji stálo velké úsilí a omezilo její útoky na jednoduchý sled úderů, které bylo snadné odrazit. Lorlen věděl, že by měla přinutit Regina, aby použil právě tolik síly a soustředění. Písek pod Reginovými chodidly začal vřít, ale on jednoduše o krok ustoupil. Ve stejnou chvíli Sonea znovu rozhodila rukama při dalším podzemním útoku a její útok ochabl.

„Zadržte!“

„Druhé vítězství patří Reginovi.“

Novicové se tiše zaradovali. Zatímco se Regin zubil a mával na své přátele, Sonea se mračila, zjevně našťvaná sama na sebe.

„Dobře,“ řekl Yikmo.

Zmatený Lorlen se na válečníka tázavě podíval.

„Potřebovala to,“ vysvětlil mu Yikmo.

*

V krátké přestávce mezi koly se Rothen mezi čaroději na protější straně arény rozhlédl po Dannylovi. Ze svého původního místa mezi vyššími čaroději zmizel. Rothen se zamračil, rozpolcený mezi sledováním souboje a pátráním po příteli.

Udivilo ho, když viděl, že Dannyl dorazil se Soneou, Yikmem a Akkarinem. Dannyl se ani slovem nezmínil o tom, že se chystá navštívit Společenství, dokonce ani v

krátkém myšlenkovém rozhovoru. Znamenalo to, že je jeho návrat tajný?

Ted' už zjevně tajný nebyl. Tím, že se objevil ve společnosti Sonei a Nejvyššího lorda, odhalil svou přítomnost všem. Nejvíce Rothenovi vrtala hlavou právě společnost Nejvyššího lorda. A navíc, Dannyl už několik týdnů neposlal žádné poznámky ani dopisy.

Otázky následovaly otázky. Odhalil Akkarin Rothenovu žádost? Nebo mu Dannyl jen vypomáhal v nějaké záležitosti velvyslanectví? Nebo šlo o něco temnějšího a Dannyl si nebyl vědom toho, že pomáhá černému mágovi? Nebo už pravdu o Akkarinovi odhalil?

„Bud' zdrav, příteli.“

Při zvuku hlasu za svými zády sebou Rothen trhl a otočil se. Dannyl se usmíval, zjevně potěšen, že se mu podařilo svého učitele vylekat. Pokynul Dorrienovi, který jej srdečně přivítal.

„Dannyle! Proč jsi mi neřekl, že se vracíš zpátky?“ dožadoval se Rothen odpovědi.

Dannyl se omluvně usmál. „Promiň, měl jsem ti dát vědět. Byl jsem nečekaně odvolán zpět.“

„Kvůli čemu?“

Mladý čaroděj uhnul pohledem. „Jen abych podal zprávu Nejvyššímu lordovi.“

Nečekaně odvolán, *jen* aby podal zprávu Nejvyššímu lordovi? Balkan ohlásil začátek dalšího kola a Rothen nevěděl, jestli se má dříve vyptávat Dannyla, nebo sledovat Soneu. Otočil se, aby se věnoval souboji. I kdyby byl Dannyl ochoten mluvit o svém setkání s Akkarinem, určitě by to nedělal uprostřed davu čarodějů. Ne, rozhodl se Rothen. *Zeptám se ho později.*

Regin přijal smělý a riskantní způsob obrany. Místo aby se chránil, směřoval své údery na Soneu. Jak jeho magie narážela na její, aréna se plnila roztráštěnými

záblesky energie, příliš slabými, než aby oba novice obtěžovaly. Některé dopadly až na bariéru arény a rozechvěly ji světelnými paprsky. Během toho Regin také posílal další údery namířené přímo na Soneu. I když se snadno ubránila, bylo jasné, že pouhým udržováním svého štítu spotřebovává více síly než on.

Odpověděla na to zesílením svého útoku. Reginova taktika by fungovala pouze v případě, že by zachytil všechny údery namířené proti sobě. Pokud by některý minul, musel by rychle vytvořit štít.

Zatímco se Rothen díval, stalo se následující: jeden ze Soneiných úderů proklouzl. Ale než se stačil v očekávání nadechnout, úder narazil na spěšně vytvořený štít.

Sonea se začala k Reginovi přibližovat a zkracovala vzdálenost mezi nimi, takže byl nucen reagovat rychleji. Když byla dvojice pouhých deset kroků od sebe, Reginovy údery se najednou začaly obracet. Zavrával dozadu a překvapeně vykřikl. Z arény se náhle vytratila veškerá magie.

„Zadržte!“

Po Balkanově zvolání se rozhostilo ticho a pak si diváci mezi sebou začali šeptat. „Třetí vítězství náleží Sonei.“

Ozvaly se zmatné hlasy čarodějů. Rothen se zamračil a zavrtěl hlavou. „Co se stalo?“

„Myslím, že Soneiny údery byly zdvojené,“ řekl Dorrien. „Takže po každém úderu následoval okamžitě další. Z Reginova úhlu pohledu nejspíš vypadaly jako jeden. Reginovy protiútoky zastavily ty první, ale neměl čas, aby si všiml těch druhých.“

Několik čarodějů Dorriena zaslechlo a ohromeně na sebe pokyvovali. Dorrien pohlédl na Rothena a zatvářil se domýšlivě. „Je na ni opravdu úžasný pohled.“

„To ano.“ Rothen přikývl, a když se Dorrien otočil, povzdechl si. Jeho syn je jí zjevně očarován čím dál víc. Nikdy by ho nenapadlo, že se bude tolik těšit, až se Dorrien vrátí do své vesničky.

Nad bzukotem hlasů zahřímal Balkanův hlas.

„Prosím, vraťte se na svá stanoviště.“

Sonea se vzdálila od Regina.

„Jste připraveni začít čtvrté kolo?“

„Ano, můj pane,“ odpověděla dvojice.

Bariéru arény rozechvěl záblesk světla.

„Začněte!“

*

Sonea toto kolo zdaleka nezačínala s vítězným pocitem. Taktika, kterou použila, aby Regina porazila, si vyžádala velké množství magie. Jestliže Reginovo vítězství záleželo na tom, o kolik energie ji připraví, pak vyhrával.

Tentokrát musí být obezřetnější. Nesmí se nechat zatáhnout do jeho lstí. Měla by šetřit energií, protože kdyby toto kolo prohrála, musela by přežít další.

Prozatím ona i Regin hleděli jeden na druhého, nehybně a bez štítu. Pak se Reginovy oči zúžily a vzduch se naplnil tisíci téměř neviditelnými tepelnými úderý, každý z nich právě tak silný, aby se dal považovat za smrtelný, kdyby udeřil do jejího vnitřního štítu. Mezi sprškou slabších úderů si všimla několika silnějších a tak vytvořila štít dostatečně silný k tomu, aby je odrazila všechny.

Těsně předtím, než k ní úderý dorazily, se však rozplynuly. Rozčílenu Reginovým trikem vyslala stejnou palbu úderů, jen nechala některé silnější udeřit do jeho

štítu, doufajíc, že si bude myslet, že mu oplácí stejným trikem.

Samozřejmě na to neskočil, ale zapotácel se a jeho výraz začal být strhaný. Sonea pocítila nával radosti. Začíná být unavený!

Následoval opatrný výpad, složitý, ale úsporný Regin naplnil vzduch světlem, jako by chtěl oslnivou září zamaskovat několik silnějších úderů, ale Sonea si při každém zpětném úderu v jeho tváři i chování všimla drobných známek námahy. Snažil se to skrývat, ale bylo jasné, že už pro ni nebude velkou hrozbou.

Pozorovala ho přes září a viděla, jak sebou trhl, když k němu dorazil jeden z jejích silnějších útoků. Pak ucítila, jak do jejího štítu seshora udeřila nečekaná síla. Štít se zachvěl a pak, jen zlomek vteřiny po prvním, přišel další úder a rozbil její štít dříve, než měla čas jej posílit.

„Zadržte!“

Když si uvědomila, že svou únavu jen předstíral, zaplavil ji údiv a zklamání. Podívala se na jeho samolibý výraz a dostala na sebe vztek za to, že byla tak naivní.

„Čtvrté vítězství náleží Reginovi.“

Ale ona znala jeho hranice. Po takové době už musí být unavený.

Zavřela oči a vyhledala zdroj své moci. Byla trochu oslabená, ale vyčerpání jí nehrozilo.

Yikmo ji od porážení Regina pouhou silou odrazil. „*Jestli chceš získat úctu, musíš prokázat jak své schopnosti, tak čest.*“

Už jsem jim předvedla dost ze svých dovedností a cti, pomyslela si. Cokoli se v tomto posledním souboji mělo stát, nehodlala riskovat prohru tím, že se bude snažit svou sílu ušetřit. Pokud tohle kolo vyhraje, bude to jen díky tomu, že vydrží déle než Regin.

Což znamená, že by zvítězila silou tak jako tak; proč to tedy neskončit rychle, jediným prudkým útokem?

„Jste připraveni začít páte kolo?“ zvolal Balkan.

„Ano, můj pane,“ odpověděla a Regin zopakoval její odpověď.

„Začněte.“

Začala na něj útočit silnými údery, doufajíc, že vyčerpá jeho energii. Regin se jim elegantně vyhýbal a údery se neškodně blýskaly na bariéře arény.

Sonea na Regina upřeně hleděla a on jí pohledy s předstíranou nevinností oplácel. Uskakování a uhýbání bylo v souboji považováno za špatné chování, ale neexistovala proti tomu žádná pravidla. Překvapilo ji, že se k nim uchýlil, ale přesně to očekával. Dělal to jednoduše proto, aby vyplýtvala svou sílu na zbytečných útocích. Regin se usmál a písek kolem jeho nohou se začal pohybovat.

Davem to zašumělo, když se písek začal zvedat z podlahy arény. Sonea to sledovala a uvažovala, co to Regin dělá – a proč. Yikmo se nezmínil o žádné taktice, která by zahrnovala tohle. Vlastně říkal, že pohybování předměty je ve formálním souboji zbytečné.

Písek nyní vířil arénou, rychle houstl a naplňoval vzduch vysokým kvílením. Sonea se zamračila, když jí Regin zmizel z dohledu. Brzy neviděla nic než bílo.

Pak do jejího štítu narazilo něco silnějšího. Odhadla směr a zaútočila, ale další úder do ní narazil zezadu a pak třetí shora.

Oslepil mě, uvědomila si. Někde za tím pískem obcházel arénu, nebo své údery řídil tak, aby na ni dopadaly z různých směrů. A ona mu nemohla útok oplatit, když nevěděla, kde je.

To by ale nevadilo, kdyby zacílila do všech směrů zároveň.

Nasála svou moc a vyslala spršku silných úderů. Písek kolem ní okamžitě spadl a vytvořil na zemi kruh. Regin svou písečnou bouři soustředil na ni. *Tak proto věděl, kde jsem.*

Stál na opačné straně arény a ostražitě ji sledoval. Podívala se na něj a věděla, že se snaží odhadnout, jak moc je unavená.

Vůbec.

Když zaútočila, znovu uhnul a ona ucítila, jak se jí na rty dere úsměv. Jestli chce Regin plýtvat její silou, bude ho nahánět kolem arény jako vyděšeného rassooka. Nakonec ho chytí.

Nebo by mohla své údery stočit kolem arény, takže nebude mít kam utéct.

Ano. Skončíme to.

Privřela oči a soustředila se na zdroj své moci. Uchopila ji všechnu, až na malý kousek, a v představách si vytvořila vzor, krásný i vražedný zároveň. Pak pozvedla ruce. Teď už nezáleželo na tom, jestli pozná její záměr. Když svou magii uvolnila, věděla, že je to nejsilnější úder, jaký kdy vypustila. Vyslala ji ven ve třech vlnách silových útoků, z nichž každý byl silnější než ten předchozí.

Když její údery zazářily jako jasný hrozivý květ a stočily se dolů k Reginovi, zaslechla mezi diváky tichý šum.

Regin vytřeštil oči. Couvl dozadu, ale nebylo kam uhnout. Když dopadl první úder, jeho štít se rozpadl.

O vteřinu později zasáhla druhá vlna jeho vnitřní štít. Reginův výraz se změnil z překvapeného na zděšený, pohlédl na lorda Garrela a rozhodil paže, když jej zasáhla třetí vlna úderů.

Pak Sonea zaslechla výkřik, ve kterém poznala hlas lorda Garrela. Vnitřní štít kolem Regina se zachvěl...

...ale zůstal na svém místě.

Otočila se k Reginově poručíkovi a viděla, že si tiskne dlaně ke spánkům a kymácí se. Na čarodějově rameni spočívala Akkarinova ruka.

Zvuk měkkého nárazu přitáhl její pozornost zpátky do arény. Uviděla Regina ležet na písku a ztuhla. Čekala, až se pohne, ale zůstal ležet nehybně. Jistě byl jen vyčerpaný. Nemohl být... *mrtvý*.

Udělala krok směrem k němu.

„Zadržte!“

Příkaz ji zmrazil na místě a ona tázavě vzhlédla k Balkanovi. Válečník se mračil, jako by ji varoval.

Pak Regin zasténal a přihlížející čarodějové si hromadně oddechli. Sonea zavřela oči a ucítila, jak ji zaplavila vlna úlevy.

„Sonea zvítězila v souboji,“ oznámil Balkan.

Váhavě a postupně se stále rostoucím nadšením ji přihlížející mágové a novicové začali provolávat slávu.

Vyhrála jsem, pomyslela si. Opravdu jsem vyhrála!

Pozorovala radující se čaroděje, novice a ostatní lidi v publiku a pomyslela si: a možná i víc než jen souboj. Ale tím si nebude jistá, dokud časem neuslyší, co si šeptají novicové, až je bude míjet na chodbě Univerzity, nebo dokud v noci nenarazí na Regina a jeho přátele.

„Prohlašuji tento formální souboj za ukončený,“ oznámil Balkan. Sestoupil z portálu a připojil se ke Garrelovi a Akkarinovi. Garrel přikývl na něco, co mu válečník řekl, a pak se s pohledem stále upřeným k Reginově ležící postavě vydal okolo arény k východu.

Sonea si Regina zamyšleně změřila. Přistoupila blíž a všimla si, že je bledý a vypadá, jako by spal. Očividně byl vyčerpaný a ona věděla, jak hrozné to je. Ale nikdy v životě nebyla tak vysílená, aby upadla do bezvědomí.

Váhavě, pro případ, že by to jen hrál, si dřepa vedle něj a nesměle se dotkla jeho čela. Jeho vysílení bylo nesmírné a tělo z toho utrpělo šok. Aby ho posílila, nechala ze své dlaně do jeho těla proudit trochu léčivé energie.

„Soneo!“

Vzhlédla a zjistila, že nad ní stojí lord Garrel a nesouhlasně si ji měří. „Co to –“

„Nhg...“ zasténal chlapec.

Ignorovala Garrela, sklonila se k Reginovi a viděla, že se jeho oči s chvěním otevírají. Podíval se na ni a mezi obočím se mu objevila rýha.

„Ty?“

Sonea se pousmála a vstala. Uklonila se Garrelovi a prošla kolem něj do chladného portálu arény.

*

I když většina diváků odcházela, vyšší mágové stále prodlévali u arény. Shlukli se do malého kroužku, aby mohli probrat souboj.

„Její síly vzrostly rychleji, než jsem považovala za možné,“ řekla lady Vinara.

„Na někoho v jejím věku je její moc ohromující,“ souhlasil Sarrin.

„Když je tak silná, proč prostě nevyčerpala Regina hned na začátku?“ zeptal se Peakin. „Proč se snažila uchovat si sílu? Ztratila tím dvě kola.“

„Protože nešlo o to, aby Sonea vyhrála,“ vysvětlil klidně Yikmo, „ale aby Regin prohrál.“

Peakin si válečníka pochybovačně změřil. „A jaký v tom je rozdíl?“

Lorlen se alchymistově zmatku usmál. „Kdyby ho prostě rozdrtila, nezískala by si tím ničí úctu. Tím, že

kola vyhrála i prohrála svou dovedností, ukázala, že i přes svou výhodu chce bojovat čestně.“

Vinara přikývla. „Ona neměla tušení, jak silná ve skutečnosti je, že?“

Yikmo se usmál. „Ne, neměla. Věděla jen, že je silnější. Kdyby věděla, jak silná je, bylo by pro ni těžké dovolit si prohrát.“

„Takže jak silná vlastně je?“

Yikmo zpříma pohlédl na Lorlena a pak Lorlenovi přes rameno. Ten se otočil a zjistil, že se k nim blíží Balkan s Akkarinem. Věděl, že to není Balkan, na koho se Yikmo dívá.

„Možná, že jste si na sebe vzal víc, než můžete zvládnout dokonce i vy, Nejvyšší lorde,“ řekl Sarrin.

Akkarin se usmál. „To bych neřekl.“

Lorlen sledoval, jak si ostatní vyměnili pohledy. Ničí tvář nevyjadřovala pochyby, snad jen nedostatek pochopení.

„Brzy ji budete muset začít učit sám,“ dodala Vinara.

Akkarin zavrtěl hlavou. „Všechno, co potřebuje, se může naučit na Univerzitě. Není nic dalšího, co bych ji mohl naučit já, o co by měla zájem – prozatím.“

Lorlen ucítil, jak mu tělem náhle projel chlad. Podíval se pozorně na Akkarina, ale v jeho výrazu nebylo ani stopy po tom, čeho se obával.

„Nedovedu si představit, že by někdy porozuměla šarvátkám a intrikám mezi rody,“ souhlasila Vinara, „ačkoliv představa, že by si Společenství zvolilo svou první Nejvyšší dámu, mi připadá docela zajímavá.“

Sarrin se zamračil. „Nezapomínejme na její původ.“

Když na něj Vinara ostře pohlédla, Lorlen si odkašlal. „Naštěstí je to ještě daleko.“ Pohlédl na Akkarina, ale pozornost Nejvyššího lorda se upírala jinam. Lorlen

sledoval dráhu jeho pohledu a uviděl, že k nim přichází Sonea.

Když se kroužek čarodějů rozdělil, aby ji přijal, Sonea se uklonila.

„Gratuluji, Soneo,“ zaburácel Balkan. „Byl to dobrý souboj.“

„Děkuji, lorde Balkane,“ odpověděla a oči jí zářily.

„Jak se cítíš?“ zeptala se lady Vinara.

Sonea naklonila hlavu na stranu, zamyslela se a pak pokrčila rameny. „Hladově, má paní.“

Vinara se zasmála. „Pak tedy doufám, že tvůj poručník nechal připravit slavnostní hostinu.“

Jestliže úsměv, kterým Sonea odpověděla, byl trochu vynucený, nezdálo se, že by si toho ostatní všimli. Pozorovali Akkarina, který se k ní otočil.

„Dobrá práce, Soneo,“ řekl.

„Děkuji, Nejvyšší lorde.“

Dvojice se na sebe mlčky dívala a pak Sonea sklopila oči. Lorlen pozorně sledoval ostatní a všiml si Vinařina vědoucího úsměvu. Balkan vypadal pobaveně a Sarrin souhlasně pokyvoval hlavou.

Lorlen si povzdechl. Viděli v ní jen mladou novickou, která cítí úctu a bázeň ke svému mocnému poručníkovi. Uvidí někdy něco víc? Podíval se na rudý kámen na svém prstu. *Jestli ano, já nebudu ten, kdo jim to ukáže. Jsem rukojmí stejně, jako ona.*

Podíval se na Akkarina a přimhouřil oči. *Až se jednou dostane k vysvětlování, měl by mít pro tohle všechno opravdu dobrý důvod.*

*

Dannyl otevřel dveře svého pokoje, pokynul Rothenovi, aby vešel, a pak za nimi zase zavřel. Uvnitř byla tma, a i

když všechno vypadalo čisté a zbavené prachu, ve vzduchu byla cítit zanedbanost. Jeho zavazadlo bylo uloženo hned za dveřmi do ložnice.

„Tak co bylo pro Nejvyššího lorda tak neodkladné, že tě povolal zpátky do Imardinu?“ zeptal se Rothen.

Dannyl se na staršího čaroděje pozorně zadíval. Žádné „jak se máš“ nebo „jaká byla cesta“. Nebýt znepokojujících změn v přítelově vzhledu, mohl by se kvůli tomu cítit dotčeně.

Pod Rothenovým očima visely tmavé kruhy. Vypadal starší, i když bylo možné, že Dannyl se na něj prostě díval očima méně zvyklými na hluboké rýhy mezi obočím a šediny ve vlasech. Lehce shrbená a napjatá chůze však byla u jeho učitele rozhodně nová.

„Něco ti říct mohu,“ řekl Dannyl, „ale ne vše. Zdá se, že Akkarin se dozvěděl o mém výzkumu starobylé magie. Chtěl... není ti nic, Rothene?“

Rothen povážlivě zbledl a odvrátil se. „Byl... dotkl se ho můj zájem?“

„Ne,“ ujistil ho Dannyl, „protože neví, že by ses o starobylou magii jakkoli zajímal. Dozvěděl se o *mém* výzkumu a zdá se, že ho schvaluje. Vlastně mám jeho povolení, abych v něm pokračoval.“

Rothen na Dannyla překvapeně zíral. „To tedy musí znamenat...“

„Že svou knihu můžeš psát dál, bez obav, že bys mu šlápnul na kuří oko,“ dokončil Dannyl.

Z Rothenova sraštěného obočí si Dannyl domyslel, že tohle nebylo to, co jeho přítele překvapilo.

„Požádal tě ještě o něco jiného?“ zajímal se Rothen.

Dannyl se usmál. „To je ta část, o níž ti nemůžu nic říct. Záležitosti velvyslanectví. Nicméně nejde o nic, co by bylo nějak zvlášť nebezpečné.“

Rothen se na Dannyla zamyšleně podíval a pak přikývl.

„Musíš být unavený,“ řekl. „Měl bych tě nechat, ať si v klidu vybalíš a odpočineš si.“ Přešel ke dveřím, pak zaváhal a znovu se otočil. „Dostal jsi můj dopis?“

A je to tedy, pomyslel si Dannyl.

„Ano.“

Rothen omluvně mávl rukou. „Myslel jsem si, že bych tě měl varovat, pro případ, že by to zase rozvřílo drby.“

„Jistě,“ řekl Dannyl suše. Odmlčel se, překvapený nezájmem ve vlastním hlase.

„Nemyslím si, že by to byl problém,“ dodal Rothen. „Když je tvůj pomocník to, co se říká, tak ať je. O tobě v tomto smyslu neuvažují, jen to ve světle toho, z čeho jsi byl obviněn jako novic, považují za zábavné.“

„Rozumím.“ Dannyl pomalu přikývl a pak se obrnil proti nepříjemné odezvě. „Tayend je hoch, Rothene.“

„Hoch?“ Rothen se zamračil a pak se jeho oči rozšířily porozuměním. „Takže ta fáma je pravdivá.“

„Ano. Elyňané jsou tolerantnější lidé než Kyraliánci – většinou.“ Dannyl se usmál. „Snažím se jim přizpůsobit.“

Rothen přikývl. „Součást povolání velvyslance, předpokládám. Stejně jako tajná setkání s Nejvyšším lordem.“ Poprvé od chvíle, co se dnes setkali, se usmál. „Ale zdržuji tě od vybalování. Co kdybys dnes povečeřel se mnou a Dorrienem? Zítra se vrací do své vesnice.“

„To bych moc rád.“

Rothen znovu došel ke dveřím. Dannyl napjal svou vůli a dveře se otevřely. Rothen se zastavil, znovu je zavřel a povzdechl si. Pak se otočil a pohlédl Dannylovi do očí.

„Buď opatrný, Dannyle,“ řekl. „Buď velmi opatrný.“

Dannyl mu pohled oplatil. „Budu,“ ujistil svého přítele.

Rothen pokýval hlavou. Znovu otevřel dveře, vyšel na chodbu a Dannyl se díval, jak jeho přítel a učitel odchází.

A pak zavrtěl hlavou, když si uvědomil, že nemá ponětí, jestli se varování jeho přítele týkalo Tayenda nebo Akkarina.

DOSLOV

Úplněk zahalil cestičku vedoucí k sídlu Nejvyššího lorda do namodralého světla. Když Sonea kráčela k budově, usmála se.

Od souboje uběhly už čtyři týdny a od té doby na Regina a jeho spojence na chodbách Univerzity ani jednou po vyučování nenarazila. Ani jednou k ní nedolehlo chichotání a žádný z jejích pokusů nebyl zničen.

Dnes byla v léčitelství přiřazená k Halovi a po rozpačitém začátku se pustili do debaty o vhodné léčbě proti vrtejším. Pověděl jí o vzácné bylině, kterou k léčbě této choroby používal jeho otec, venkovský léčitel v Lanu. Když mu řekla, že chudina používá kaši z tugoru, která zůstane po destilaci bolu, rozesmál se. Začali si vzájemně vyprávět o pověrách a neobvyklých způsobech léčby ze svých domovů, a když výuka skončila, uvědomila si, že si povídali skoro hodinu.

Když došla ke dveřím sídla, dotkla se kliky. Čekala, že se dveře hned otevřou, takže vykročila dopředu a uhodila se do kolena.

Překvapená a rozladěná se dotkla kliky znova, ale dveře zůstaly zavřené. To má být dnes zamčená venku? Vzala za kliku, otočila jí a ulevilo se jí, když se dveře otevřely.

Zavřela za sebou, otočila se ke schodům a pak ztuhla, když odněkud zpoza druhého schodiště zaslechla ránu. K uším jí dolehl tlumený výkřik a pak se podlaha pod jejíma nohama zachvěla.

Něco se dělo v podzemním pokoji. Něco, co souviselo s magií.

Celým tělem jí projel chlad. Jako opařená zvažovala, co má dělat. Nejdřív ji napadlo utéct do svého pokoje, ale pak si uvědomila, že jestli dole probíhá magická bitva, pak její ložnice nebude o nic bezpečnější.

Měla by zmizet. Co nejdál to šlo.

Ale zvědavost jí to nedovolila. *Chci vědět, co se tady děje*, pomyslela si. *Jestli se někdo přišel postavit Akkarinovi, mohl by potřebovat mou pomoc.*

Zhluboka se nadechla, přešla ke dveřím vedoucím ke schodům a se zavráním je otevřela. Schodiště za nimi bylo tmavé, takže dveře do dolní místnosti musely být zavřené. Pomalu, se všemi svaly napjatými a připravenými k rychlému ústupu, se plížila po dolů. Když došla ke dveřím, snažila se najít klíčovou díрку nebo nějaký jiný způsob, jak nahlédnout do sklepní místnosti, ale nenašla nic. Mužský hlas něco zakřičel. Cizí hlas. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, že mu nerozuměla, protože mluvil cizím jazykem. Někdo mu ostře odpověděl, rovněž v cizím jazyce, a Soneu zamrazilo, když poznala Akkarinův hlas. Dolehl k ní zoufalý nářek, při kterém se jí rozbušilo srdce, a ona začala couvat po schodech nahoru, v náhlém přesvědčení, že by měla být kdekoli, jen ne tady.

Dveře se rozlétly.

Takan k ní vzhlédl a zarazil se, ona však jeho výraz neviděla. Její pozornost se upírala na scénu za ním.

Akkarin stál nad mužem oblečeném v prostých šatech. Dlaň měl ovinutou kolem jeho hrdla a mezi prsty

mu crčela krev. Ve druhé ruce svíral zdobený nůž – nůž, který jí byl děsivě povědomý. Zatímco se dívala, oči cizince se zamlžily a on se svezl na podlahu.

Takan si odkašlal a Akkarin trhl hlavou.

Jejich pohledy se do sebe zaklesly – jako v její noční můře, kterou prožívala tu noc, kdy ho přistihla ve svém pokoji, až na to, že nyní viděl, že se na něj dívá, a ona se nemohla pohnout... pak se vzbudila a srdce jí divoce tlouklo.

Tentokrát se ale neprobudí. Tohle byla *skutečnost*.

„Soneo.“ Vyslovil její jméno s neskryvanou zlostí.
„Pojď sem.“

Zavrtěla hlavou, otočila se a ucítila bodnutí magie, když ramenem narazila do bariéry. Takan si povzdechl a ustoupil do místnosti. Sonea ucítila, jak ji bariéra tlačí do zad, a uvědomila si, že ji srazí ze schodů. S námahou potlačila paniku, napřímila se a přinutila své nohy, aby ji dovedly k němu.

Když prošla dveřmi, s pevnou konečností se za ní zavřely. Podívala se na mrtvého muže a otřásla se hrůzou nad prázdnotou jeho očí. Akkarin sledoval její pohled.

„Tento muž je – byl – vrah. Byl sem poslán, aby mě zabil.“

To říká on. Podívala se na Takana.

„Je to pravda,“ řekl sluha a ukázal kolem. „Myslíte, že p – Nejvyšší lord by si zničil vlastní pokoj?“

Sonea se rozhlédla kolem a zjistila, že stěny jsou spálené a z jedné z knihoven zbyla jen změt' rozlámaného dřeva a rozmetaných knih. A už z přijímací místnosti slyšela a cítila dost na to, aby měla podezření, že pod ní probíhá nějaký magický souboj.

Takže ten mrtvý muž musel být čaroděj. Znovu se na něj podívala. Nebyl to Kyraliánec a nepatřil ani k žádné rase Spojených zemí. Vypadal jako... otočila se a upřela

pohled na Takana. Stejná široká tvář a nazlátle snědá pleť.

„Ano,“ řekl Akkarin. „On a Takan patří ke stejným lidem. Sachakanům.“

To by vysvětlovalo, jak mohl ten muž používat magii a nebýt přitom členem Společenství... ale jestli byl tento muž vrah, proč chtěl – nebo ten, kdo ho najal – aby Akkarin zemřel?

Proč tedy?

„Proč jste ho zabil?“ zeptala se. „Proč jste ho nevydal Společenství?“

Akkarinův úsměv byl neveselý. „Protože, jak sis bezpochyby domyslela, on a jemu podobní o mně vědí mnohé z toho, co bych nechtěl, aby Společenství vědělo.“

„Takže jste ho zabil. S... s pomocí...“

„S pomocí toho, čemu Společenství říká černá magie. Ano.“ Udělal krok jejím směrem, pak další a jeho pohled byl přímý a pevný. „Nikdy jsem nezabil nikoho, kdo mi nechtěl ublížit, Soneo.“

Odvrátila se. Tohle ji mělo uklidnit, když věděl, že by jeho tajemství vyradila, kdyby mohla? To by mu jistě ublížilo.

„Byl by jistě spokojený, kdyby tušil, jakou škodu napáchal tím, že sem přišel a dopustil, že jsi viděla to, co jsi viděla,“ řekl Akkarin měkce. „Asi se ptáš, kdo jsou ti lidé, kteří mne chtějí zabít, a jaký k tomu mají důvod. Mohu ti říct pouze toto: Sachakané stále nenávidí Společenství, ale zároveň se nás bojí. Čas od času pošlou jednoho z nich, aby mě vyzkoušel. Opravdu si myslíš, že je ode mne nerozumné, abych se bránil?“

Pohlédla na něj a napadlo ji, proč jí to říká. Opravdu čeká, že něčemu z toho uvěří? Kdyby Sachakané představovali hrozbu, zbytek Společenství by to jistě

věděl. Ne jenom Nejvyšší lord. Ne, používá zlou magii, aby posílil svou moc, a tohle byla jenom lež, která má zajistit její mlčení.

Přejel očima po její tváři a pak si pro sebe přikývl. „Nezáleží na tom, jestli mi věříš, nebo ne, Soneo.“ Podíval se přimhouřenýma očima na dveře, které se se slabým zavrzáním otevřely. „Ale pamatuj si, že jestli se o tomhle jen slovem zmíníš, zničíš tím všechno, co je ti drahé.“

Ustoupila otevírajícím se dveřím. „Já vím,“ řekla trpce. „To mi nemusíte připomínat.“

Došla ke dveřím a vyběhla po schodech nahoru. Když došla ke vstupu do uvítací místnosti, dolehl k ní hlas z dolní místnosti.

„Alespoň teď přestanou ty vraždy.“

„Prozatím,“ odpověděl Akkarin. „Než přijde další.“

Sonea otočila klikou a vklopýtala do pokoje. Zastavila se a ztěžka dýchala, zaplavená pocitem úlevy. Postavila se své noční můře a přežila. Věděla však, že ani teď se jí nebude usínat snadno. Viděla ho zabíjet a to nebylo něco, na co by se jí někdy podařilo zapomenout.

PRŮVODCE LORDA DANNYLA

SLANGEM SLUMŮ

babička – pasák	chudina – termín sloužící k
bahno – dealer kradeného	pojmenování obyvatel
zboží	slumů
krvavé peníze – odměna za	chytat – poznávat/chápat
vraždu	klan – nejbližší Zlodějovi
bidlo – pašerák	přátelé, kterým věří
být na správné straně – být	klapnout – dobře dopadnout
důvěryhodný/mít srdce na	klient – člověk, vůči kterému
pravém místě	má Zloděj závazek, nebo
být venku pro – hledat	s ním má uzavřenou
někoho	dohodu
čepičár – muž, který často	koberec – problémy (dostal
navštěvuje nevěstince	se kvůli tomu do
dát pozor – schovat (hledí si	problémů)
svého/schovám ti to)	kopačky – odmítnout/
divoký – obtížný	odmítnutí nedávejte nám
dobrej tah – slušný pokus	kopačky)
dostat – chytit	lesk – přitažlivost (má pro něj
důležití – významní lidé	lesk)
hai – zvolání, kterým si	merčit – hlídat
žádáte pozornost, nebo	místo – svolení
výraz překvapení, či	návštěvník – lupič
žádosti	nůž – vrah/najatý zabiják
hlídač – je někde umístěný,	otupit – přesvědčit, aby byli
aby někoho nebo něco	potichu
pozoroval	pěšák – běhna
hnojná hlava – hlupák	posel – zločinec, který doručí
huba – hubička (u nádoby na	výhružku, nebo ji vykoná
kořalku)	

rukavice – strážný, kterého lze podplatit, nebo který je v moci Zloděje.	stín – poznat (také znamená stín/špión, obvykle tajný)
rybařit – navrhnout/požádat/ hledat (také někdo, kdo uteče strážím)	styl – způsob provádění obchodu
smyčka – svoboda	udělat – zavraždit
squimp – někdo, kdo zradí Zloděje	ukázat – představit
	zlatý důl – muž, který dává přednost chlapcům
	Zloděj – vůdce zločinecké bandy

GLOSÁŘ

ZVÍŘATA

anyi – vodní savci s krátkými
ostny
ceryni – malý hlodavec
enka – domácí zvíře s rohy,
chované pro maso
eyoma – mořské pijavice
faren – obecný výraz pro
pavoukovce
gorin – veliké domácí zvíře,
chované pro maso a
využívané k tahání lodí a
vozů
harrel – malé domácí zvíře
chované pro maso
limek – dravý divoký pes
mullok – divoký noční pták
mũry aga – škodlivý hmyz,
který se živí oblečením
rassoook – domácí pták,
chovaný pro maso a peří
ravi – hlodavec, větší než
ceryni
sapfly – lesní hmyz
sevli – jedovatý ještěr
squimp – tvor podobný
veverce, který krade jídlo
zill – malý, inteligentní
savec, který je někdy
chován jako domácí
mazlíček

ROSTLINY/JÍDLO

bol – (také znamená „říční
kal“) silný likér, který je
vyrobený z tugorů
braši – zelená listnatá
zelenina s malými pupeny
croty – velké fialové fazole
eurem – jemná, ořechová
omáčka
curren – jedlá zrna s
výraznou chutí
dali – dlouhé ovoce s
oranžovou, semenitou
dužinou
gan-gan – kvetoucí keř ze
země Lan
iker – stimulující droga, která
má údajně afrodiziakální
účinky
jerra – dlouhá žlutá fazole
kreppa – lékařská bylina s
nepříjemným zápachem
marin – červené citrusové
ovoce
monyo – bulva
myk – droga, ovlivňující
mysl
nalar – pálivý kořen
omáčka chebol – hustá
masová omáčka,
vyrobená z bolu

pachi – sladké křupavé ovoce
 papea – koření podobné pepři
 piorres – malé ovoce ve tvaru zvonku
 raka/suka – stimulující nápoj vyrobený z pečených fazolí, původně ze Sachaky
 réva anivope – rostlina, citlivá na duševní projekci
 sumi – hořký nápoj
 telk – semeno, ze kterého se získává olej
 tenn – zrno, které lze vařit v celku či rozlámané, nebo nadrtit k výrobě mouky
 tugor – kořen podobný pastináku
 vare – bobule, ze kterých se vyrábí většina vín

OBLEČENÍ A ZBRANĚ

dlouhý plášť – plášť v délce po kotníky
 incal – čtvercový symbol, který je podobný rodovému znaku a našívá se na rukáv nebo na manžetu
 kebin – železná tyč s hákem na zachycení útočnickova nože, který nosí strážce

VEŘEJNÁ MÍSTA

bolhouse – místo, kde se prodává bol a krátkodobé ubytování

lázně – zařízení, které poskytuje koupelové a další služby, spojené s očistou a úpravou těla
 penzion – pronajatá budova, jeden pokoj na rodinu
 varný dům – místo, kde se vyrábí bol

SPOJENECKÉ NÁRODY

Elyne – země s mírným podnebím, která je umístěním a kulturou je nejbližší Kyralii
 Kyralie – domov Společenství
 Lan – horská země, osídlená válečnickými kmeny
 Lonmar – pouštní země, ve které vládne přísné náboženství mahga
 Vin – ostrovní národ, který je známý svým mořeplavectvím

DALŠÍ TERMÍNY

čepička – mince, které jsou navlečené na hůlce ve výši další nejvyšší hodnoty
 simbové rohože – rohože tkané z rákosí